

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Harika bir roman... Zamanımızın en önemli sorunlarının
tam kalbine inmeyi başarıyor.

—MICHAEL CONNELLY, *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

USTURA GÖZYAŞLARI

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

S. A. COSBY

USTURA GÖZYAŞLARI

S. A. COSBY

Düzenleme
Ny.ozlem

USTURA GÖZYAŞLARI

Özgün Adı: Razorblade Tears
S.A. Cosby

Çeviren	: Rabia Bayram
Yayıma Hazırlayan	: Sibel Çelik
Sayfa Tasarım	: Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama	: Sidem Zelal Edin

Türü: Gerilim - Suç
Kitap No: 2602

1. Baskı: Kasım 2023
ISBN: 978-625-366-097-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © S.A. Cosby, 2021

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir.*Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu #
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sok. No:8/C
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

USTURA GÖZYAŞLARI

S. A. COSBY

Çeviren:
Rabia Bayram

Ninova

**Bana çok önemli iki hediye olan kararlılık ve
merak duygusunu veren annem
Joyce A. Cosby'ye**

**Gözlerimden dökülen yaşları ateşten
kıvılcımlara dönüştüreceğim.**

–WILLIAM SHAKESPEARE, HENRY VIII

BİR

Ike, sabahın erken saatlerinde kapısına gelen rozetli adamların dert ve kederden başka bir şey getirdiği bir zamanı hatırlamaya çalıştı, ama ne kadar denese de başarılı olamadı.*

İki adam ön basamağın küçük beton sahanlığında yan yana duruyordu, elleri kemerlerinde, rozetlerinin ve silahlarının yanındaydı. Sabah güneşi rozetleri altın külçeleri gibi parlatıyordu. İki polis birbiriyle tam bir tezat içerisindeydi. Biri uzun boylu ama sırum gibi Asyalı bir adamdı. Keskin köşeleri ve sert hatları vardı. Diğer, kıpkırmızı bir suratı olan beyaz bir adamdı, geniş boynunun üzerindeki kocaman kafasıyla bir ağırlık kaldırma yarışmacısı gibi yapıydı. İkisi de klipsli kravatlar takmış ve beyaz gömlek giymişti. Ağırlık kaldırma yarışmacısı gibi görünenin koltuk altlarından aşağıya doğru yayılan ve bir şekilde İngiltere ve İrlanda haritalarına benzeyen ter lekeleri vardı.

Ike'in midesi taklalar atmaya başladı. Coldwater Eyalet Hapishanesi'nden çikalı on beş yıl olmuştu. O iltihaplı yaradan kurtulduğundan beri yeniden suç işleme istatistiklerini alt üst etmişti. Onca yıl boyunca bir hız cezası bile almamıştı. Yine de şimdi, iki polis ona bakarken dili kurumuştu ve boğazının arkası yanıyordu. Eski güzel Amerika'da siyahi bir adam olmak ve polislerle konuşmak yeterince kötüydü. Bir kanun adamıyla herhangi bir etkileşim sırasında her zaman hayali bir uçuru-

mun kenarında olduğunuzu hissediyordunuz. Eğer eski bir hükümlüyseniz, bu uçurum pastırma yağıyla kaplıymış gibi hissettirirdi.

Ike “Buyurun?” dedi.

“Efendim, ben Dedektif LaPlata. Bu da ortağım Dedektif Robbins. İçeri girebilir miyiz?”

Ike “Ne için?” diye sordu. LaPlata iç çekti. Sesi bir blues şarkısının en alt notası gibi alçak ve uzun çıktı. Ike gerildi. LaPlata, Robbins’e baktı. Robbins omuz silkti. LaPlata’nın başı aşağı eğildi, sonra tekrar yukarı kalktı. Ike içerideyken beden dilini anlamayı öğrenmişti. Duruşlarında saldırganlık yoktu; en azından çoğu polisin on iki saatlik normal bir vardiyada yaydığından daha fazla değildi. LaPlata’nın başını öne eğmesi neredeyse... üzücüydü.

“Isiah Randolph adında bir oğlunuz var mı?” dedi sonunda.

İşte o zaman anladı. Hapishane bahçesinde kavga çıkacağını nasıl hissettiyse bunu da öyle anlamıştı. Tıpkı eskiden ayyaşın tekinin bir çanta için onu bıçaklamaya çalışacağını bildiği gibi. Kankası Luther’ın Satellite Bar’daki o kızla eve gittiği gece gün batımını son kez gördüğünü bildiği gibi, bir şekilde biliyordu işte.

Altıncı his gibi bir şeydi. Bir trajediyi gerçeğe dönüşmeden saniyeler önce hissetmesini sağlayan doğaüstü bir yetenek.

“Oğluma ne oldu, Dedektif LaPlata?” diye sordu, cevabı biliyordu. İliklerine kadar biliyordu. Hayatının asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

İKİ

Cenaze için güzel bir gündü.

Kar beyazı bulutlar masmavi gökyüzüne dağılmıştı. Nisan ayının ilk haftası olmasına rağmen hava hâlâ serindi. Ama tabii ki burası Virginia olduğu için on dakika içinde bardaktan boşanırcasına yağmur yağabilir, bir saat sonra da şeytanın kıcı kadar sıcak olabilirdi.

Adaçayı yeşili bir tente henüz cenaze alanından ayrılmamış kederli insanların ve iki tabutun üstünü örtüyordu. Papaz, tentenin hemen dışında duran toprak yığınının bir avuç toprak aldı. Yığının üzeri yıpranmış bir suni çim halıyla örtülmüştü. Tabutların başına doğru ilerledi.

“Toprak toprağa. Küller küllere. Toz toza.” Papaz her iki tabutun üzerine toprak serperken sesi mezarlıkta yankılandı. Genel diriliş ve son günlerle ilgili kısmı atladi. Cenazeci öne çıktı. Kısa boylu, tombul bir adamdı ve takım elbisesiyle uyumlu kömür gibi bir teni vardı. Hava serin olmasına rağmen yüzü terden kayganlaşmıştı. Sanki vücudu termometreye değil de takvime göre tepki veriyordu.

“Derek Jenkins ve Isiah Randolph için düzenlenen tören sona ermiştir. Aileler, katılımınız için teşekkür eder. Huzur içinde gidebilirsiniz,” dedi. Sesi papazınki kadar teatral değildi. Tentenin diğer ucuna zorlukla taşınmıştı.

Ike Randolph karısının elini bıraktı. Kadın ona doğru yığıldı. Ike ellerine baktı. Boş ellerine. Oğlunu henüz on dakikalıkken tutmuş olan ellerine. Oğluna ayakkabılarını nasıl bağlaması gerektiğini öğreten ellerine. Grip olduğunda göğsüne merhem süren ellerine. Bileklerinde prangalar varken mahkemede oğluna el sallayan ellerine. Isiah'nın kocası tokalaşmak için elini ona uzattığında ceplerine sakladığı nasırlı, kaba ellerine baktı.

Ike, çenesi göğsüne degecek kadar başını önüne eğdi.

Kucağında oturan küçük kız Mya'nın saç örgüleriyle oynuyordu. Ike kıza baktı. Teni bal rengindeydi ve saçları da teniyle uyum içindeydi. Arianna, anne ve babası ölmeden bir hafta önce üç yaşına basmıştı. Neler olduğuna dair en ufak bir fikri var mıydı? Mya ona babalarının uyuduğunu söylediğinde, bunu fazla sorun çıkarmadan kabul etmiş görünüyordu. Ike, onun zihninin esnekliğine imreniyordu. Kendisinin yapamadığı bir şekilde küçük kız kendini bu olaya ikna edebilmişti.

“Ike, oradaki bizim oğlumuz. Bizim bebeğimiz,” diye feryat etti Mya. O konuştuğunda adam irkildi. Bu, kapana kısılmış bir tavşanın çığlığını duymak gibiydi. Ike, insanlar kalkıp otoparka yönelirken katlanır sandalyelerin gıcırdadığını ve sızlandığını duydu. Ellerin sırtına ve omuzlarına dokunduğunu hissetti. Cesaretlendirici sözler dudaklardan yarım yamalak samimiyetle mırıltılar halinde dökülüyordu. İnsanların umurunda olmadığından değildi. Bu sözlerin ruhundaki yarayı dindirmek için çok az işe yaradığını biliyorlardı. Bu basmakalıp sözler ve klişe vaazlar samimiyetsiz görünüyordu ama başka ne yapabilirlerdi ki? Biri öldüğünde yaptığınız şey buydu. Yemeğe güveç getirmek kadar aksiyomatik bir şeydi.

Kalabalık gittikçe azaldı ve nihayetinde sandalyelerin tümünün boşalması uzun sürmedi. Beş dakikadan kısa bir süre içinde mezarlıkta sadece Ike, Mya, Arianna, mezar kazıcılar ve Ike'ın Derek'in babası olduğunu hayal meyal hatırladığı bir

adam kalmıştı. Ike'in ailesinden pek çok kişi trene gelmemişti. Gördüğü kadarıyla da Derek'in yakınlarından sadece birkaçı katılma zahmetine katlanmıştı. Yas tutanların çoğu Isiah ve Derek'in arkadaşlarıydı. Ike, Derek'in aile üyelerini fark etti. Derek ve Isiah'nın sosyal çevresini oluşturan sakallı hipsterlar ve çift cinsiyetli kadınlar arasında göze arpıyorlardı. Sert bakışlı, güneşten yıpranmış yüzleri olan zayıf, sıırım gibi adamlar ve kadınlar. Kırmızı boyunlarına mavi yakalıklar takmışlardı. Vaaz otuzuncu dakikaya yaklaştığında, yüzlerinin kıpkırmızı kesilmesini izlemişti. O an papaz en affedilemez günahların bile bağışlanacağından bahsediyordu. En menfur günahlar bile iyiliksever bir Tanrı tarafından affedilebilirdi.

Arianna, Mya'nın sa örgülerinden birini çekti.

"Yapma, kızım!" dedi Mya. Sesi sert çıkmıştı. Arianna bir an sessiz kaldı. Ike bundan sonra ne olacağını biliyordu. O birçok şey yüklü sessizlik, gözyaşlarının bir baraj kapısı aılırcasına boşalacağının işaretiydi. Isiah da eskiden aynı şeyi yapardı.

Arianna ulumaya başladı. ığlıkları cenazenin sessizliğini delip geçti ve Ike'in kulaklarında çınladı. Mya onu yatıştırmaya çalıştı. zr diledi ve alnını okşadı. Arianna derin bir nefes aldı, sonra daha yüksek sesle çığlık atmaya başladı.

"Onu arabaya götür. Ben de bir dakika içinde orada olacağım," dedi Ike.

"Ike, ben hiçbir yere gitmiyorum. Henüz değil," diye tersledi Mya. Ike ayağa kalktı.

"Lütfen Mya. Onu arabaya götür. Bana sadece birkaç dakika ver, sonra ben gelip ona göz kulak olurum, sen de geri dönersin," dedi Ike. Sesi neredeyse atallıyordu. Mya ayağa kalktı. Arianna'yı göğsüne doğru çekti.

"Anca işine geleni söyle." Arkasını döndü ve arabaya doğru yöneldi. Onlar uzaklaşırken Arianna'nın çığlıkları kesik iniltilere dönüştü. Ike elini altın süslemeli siyah tabutun üzerine

koydu. Oğlu oradaydı. Oğlu bu dikdörtgen kabın içindeydi. Kurutulmuş ve yemeye hazır et gibi paketlenmişti. Esen rüzgâr tentenin kenarından sarkan püskülleri ölmek üzere olan bir kuşun kanatlarını çırpması gibi sallıyordu. Derek siyah süslemeli gümüş tabutun içindeydi. Isiah kocasının yanına gömülüyordu. Birlikte ölmüşlerdi ve şimdi de sonsuz uykularında birlikte dinleneceklerdi.

Derek'in babası oturduğu yerden kalktı. Zayıf ve yıpranmış bir adamdı, omuzlarına dökülen kır saçları vardı. Tabutların ayak ucuna kadar yürüdü ve Ike'ın yanında durdu. Mezar kazıcılar, yas tutanlardan geriye kalan bu iki adamın da gitmesini beklerken kendilerini kürekleri inceleyerek meşgul ettiler. Zayıf adam çenesini kaşıdı. Yüzünün alt yarısını gri sakallarından oluşan bir gölge kaplıyordu. Öksürdü, boğazını temizledi, sonra yeniden öksürdü. Öksürüğünü kontrol altına aldıktan sonra Ike'a döndü.

"Buddy Lee Jenkins. Derek'in babasıyım. Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Buddy Lee. Elini uzattı.

"Ike Randolph." Buddy Lee'nin elini tuttu ve iki kez aşağı yukarı salladıktan sonra bıraktı. Tabutların dibinde taş gibi sessiz durdular. Buddy Lee tekrar öksürdü.

"Düğün resepsiyonunda var mıydın?" diye sordu Buddy Lee. Ike başını iki yana salladı.

"Ben de gitmemiştim," dedi Buddy Lee.

"Sanırım seni geçen yıl kızlarının doğum günü partisinde görmüştüm," dedi Ike.

"Evet, oradaydım ama fazla kalmadım." Buddy Lee spor ceketini düzeltirken cık cıkladı. "Derek benden utanıyordu. Onu suçladığımı pek söyleyemem," dedi Buddy Lee. Ike nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, o yüzden cevap vermedi.

"Her şeyi üstlenip hallettiğiniz için sana ve eşine teşekkür ederim. Onları bu kadar güzel bir şekilde uğurlamaya gücüm

yetmezdi. Derek'in annesi de böyle bir şeyi yapmaya zahmet etmezdi," dedi Buddy Lee.

"Biz yapmadık. Onlar her şeyi çoktan halletmişlerdi. Bir tür ön ödemeli cenaze paketi hazırlamışlar. Bize düşen sadece bazı kağıtları imzalamaktı," dedi Ike.

"Hadi ya? Sen yirmi yedi yaşındayken cenaze ayarlamalarını yapmış mıydın? Ben yapmadım en azından, bundan emimim. Ben yirmi yedi yaşındayken gazete dağıtımını bile doğru düzgün yapamazdım," dedi Buddy Lee. Ike elini oğlunun tabutunun üzerinde gezdirdi. Yaşamayı hayal ettiği her an şimdi mahvolmuştu.

Buddy Lee "Elindeki dövme Kara Tanrı'nın mürekkebi, değil mi?" diye sordu. Ike ellerini inceledi. Sağ elinde başının üzerinde iki pala bulunan bir aslanın belli belirsiz çizimleri ve sol eline kazılı İSYAN kelimesi Coldwater Eyalet Hapishanesi'ndeki ikinci yılından beri onun sessiz yoldaşları olmuştu.

Ike ellerini ceplerine soktu.

"Uzun zaman önceydi," dedi Ike. Buddy Lee yine cık cık-ladı.

"Nerede hapis yattın? Ben Red Onion'da yattım. Orada çok sıkı adamlar var. Oradayken birkaç BG'li çocukla tanıştım."

Ike, "Yanlış anlama ama bu konuşmaktan hoşlandığımı bir konu değil," dedi.

"Benim de kötü bir niyetim yok ama bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorsan neden dövmeni kapatmıyorsun? Duyduğuma göre bunu bir saat içinde yapabiliyorlarmış," dedi Buddy Lee. Ike ellerini ceplerinden çıkardı. Elindeki siyah aslana baktı. Aslan, eyaletin kaba taslak bir haritasının üzerinde duruyordu.

"Bu konuda konuşmak istememem, unutmak istediğim anlamına gelmiyor. Bu, bana neden geri dönmek istemediğimi hatırlatıyor," dedi Ike. "Şimdi seni oğlunla baş başa bırakayım." Döndü ve uzaklaşmaya başladı.

“Gitmek zorunda değilsin. Bizim için artık çok geç,” dedi Buddy Lee. “Sen ve oğlun için de çok geç.” Ike durdu. Bedeninin yarısıyla Buddy Lee’ye doğru döndü.

Ike “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Buddy Lee soruyu duymazdan geldi.

“On dört yaşındayken Derek’i karavanımızın arkasındaki ormanda, dere kenarında başka bir çocukla öpüşürken yakaladım. Kemerimi çıkardım ve onu bir kaçak gibi dövdüm... sanki bir şey çalmış gibi. Ona hakaretler ettim. Bir sapık olduğunu söyledim. Bacakları yara bere içinde kalana kadar onu dövdüm. Durmaksızın ağlıyordu. Üzgün olduğunu söylüyordu. Neden böyle olduğunu bilmiyordu. Oğluna hiç böyle bir şey yapmadın mı yani? Bir kez bile mi? Bilemem, belki de sen benden daha iyi bir babaydın,” dedi Buddy Lee. Ike çenesini kaldırdı.

“Neden bundan bahsediyoruz?” dedi Ike. Buddy Lee omuz silkti.

“Eğer Derek”la beş dakika konuşabilseydim, ona ne derdim biliyor musun? ‘Kiminle yattığın umurumda değil. Hem de hiç.’ Sen oğluna ne derdin?” dedi Buddy Lee. Ike ona baktı. Gözlerini ondan bir an bile ayırmadı. Adamın gözlerinin kenarlarına yapışan yaşları fark etti ama yaşlar gözlerinden dökülmüyordu. Ike dişlerini o kadar sert sıktı ki azı dişlerinin kırılabileceğini düşündü.

“Ben gidiyorum,” dedi Ike. Arabasına doğru ağır ağır yürüdü.

“Sence bunu yapanı yakalayacaklar mı?” diye Buddy Lee ona doğru seslendi. Ike hızını artırdı. Arabaya ulaştığında papaz otoparktan yeni çıkıyordu. Ike onun simsiyah BMW’siyle süzülerek geçişini izledi. Rahip J. T. Johnson’ın profili peynir dilimleyecek kadar keskindi. Başını hiç onlardan yana çevirmedi, Ike ve Mya’ya bir selam dahi vermedi.

Ike otoparkı koşarak arşınladı. Otoyola çıkmadan önce pa-

pazı yakaladı. Arabasının camına vurdu. Rahip Johnson camı indirdi. Ike kalçalarının üzerine çöktü ve elini arabanın içine doğru uzattı.

“Sanırım oğlumun cenazesinde vaaz verdiğiniz için size teşekkür etmeliyim,” dedi Ike. Rahip Johnson, Ike’ın elini kavradı ve birkaç kez aşağı yukarı salladı.

“Bana teşekkür etmene gerek yok, Ike,” dedi Rahip Johnson. Derin ve zengin ses tonu göğsünden çıkarak yağlanmış raylar üzerinde giden bir yük treni gibi gürledi. Elini çekmeye çalıştı ama Ike onu sıkıca kavramıştı.

“Sana teşekkür etmem gerekiyor ama edemiyorum.” Rahip Johnson’ın elini daha sıkı kavradı. Papaz yüzünü buruşturdu. “Size sormak zorundayım, cenazede neden vaaz verdiniz?”

Rahip Johnson kaşlarını çatı. “Ike, Mya istedi...”

“Mya’nın sizden bunu yapmanızı istediğini biliyorum. Benim size sormak istediğim bunu neden yaptığınız? Çünkü yapmak istemediğinizi görebiliyorum,” dedi Ike. Johnson’ın elini sıkıca kavradı.

“Ike, elim...”

“Sürekli iğrenç günahlardan bahsedip durdunuz. Tekrar tekrar. Oğlumun menfur bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?” diye sordu Ike.

“Ike, ben öyle bir şey söylemedim.”

“Söylemenize gerek yoktu. Hayatımı idame etmek için ot kesiyor olabilirim ama hakareti duyduğumda anlarım. Oğlumun bir tür canavar olduğunu düşünüyorsunuz ve cenazesindeki herkesin bunu böyle bilmesine neden oldunuz. Oğlum sizden bir metreden az uzaklıktaydı ve siz onun günahlarının, onun o mide bulandırıcı günahlarının bile nasıl affedilebilir olduğu konusunda çenenizi bir türlü kapatamadınız.”

“Ike, lütfen...” dedi Rahibe Johnson. İyi kalpli papazın BMW’sinin arkasında bir araba kuyruğu oluşuyordu.

“Onun bir muhabir olmasıyla ilgili tek kelime etmediniz. Ya da Virginia Commonwealth Üniversitesi’nden sınıf birincisi olarak mezun olduğundan. Lisede eyalet basketbol şampiyonluğunu kazanmasından da bahsetmediniz. Sadece iğrençliklerden bahsedip durdunuz. Onun ne olduğunu düşündüğünüzü bilmiyorum ama o sadece...” Ike durakladı. Kelime, bir tavuk kemiği gibi boğazına takıldı.

“Lütfen elimi bırak,” diye çıkıştı Rahip Johnson.

“Benim oğlum iğrenç bir şey değildi!” dedi Ike. Sesi, nehir kayalarının üzerinden akan bir dağ deresi kadar soğuktu. Rahip Johnson’ın elini daha sıkı kavradı. El taraklarının gıcırdadığını hissetti. Rahibe Johnson inledi.

“Ike, bırak onu!” dedi Mya. Ike başını sağa çevirdi. Karısı arabalarının dışında duruyordu. Arkalarında on kişilik bir kuyruk vardı. Ike, Rahip Johnson’ın elini bıraktı. Rahip tekerleklerini döndürerek otoyola fırladı. Ike, Alman mühendisliğinin Rahip Johnson’ı ne kadar hızlı götürdüğüne hayret etti.

Ike arabasına doğru yürüdü. O sürücü koltuğuna geçerken Mya da yolcu koltuğuna oturdu. Kollarım dar göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını cama yasladı.

“Bu da neydi şimdi?” diye sordu. Ike kontak anahtarını çevirdi ve arabayı çalıştırdı.

“Vaazında ne dediğini duydun. Isiah hakkında neler söylediğini sen de biliyorsun,” dedi Ike. Mya iç çekti.

“Sanki sen daha kötüsünü söylememişsin gibi. Şimdi sırf öldü diye onu savunasın mı geldi?” diye sordu Mya. Ike direksiyonu kavradı.

“Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum. En az senin kadar,” dedi Ike sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Gerçekten mi? Okulda öğrenciler sabah, öğle ve akşam ona sataşırken bu sevgi neredeydi? Hah, doğru ya, sen hapis-teydin. Senin sevgine o zaman ihtiyacı vardı. Şimdi toprağın al-

tında yatıyorken değil,” dedi Mya. Gözyaşları yüzünden aşıağı yuvarlandı. Ike aralarındaki gerilimi ısıırıyormuş gibi çenesini aşıağı yukarı oynattı.

“Bu yüzden eve döndüğümde ona nasıl dövüşüleceğini öğrettim,” dedi Ike.

“En iyi bildiğın şey bu, değil mi?” dedi Mya. Ike dişlerini sıktı.

Ike “Oraya geri dönüp...” demeye kalmadan Mya hıçkırıklar arasında “Eve gidelim artık,” dedi.

Ike gaza bastı ve mezarlığın otoparkından çıktı.

ÜÇ

Buddy Lee yatağında doğruldu. Birisi karavanının kapısına böyle sert vuruyordu ki sanki tüm yapı sallanıyormuş gibi hissetti. Komodin olarak kullandığı süt kasasının üzerinde duran saati kontrol etti. Saat altıydı. Cenaze saat ikide bitmişti. Buddy Lee, Piggly Wiggly’de durmuş ve bir kasa bira almıştı. Son kutuyu dört buçuk civarında yuvarlamıştı. Sonra yatağına uzanmış ve bayılmıştı.

Kapıdaki gümbürtü durmamıştı. Polislerdi. Kesin polislerdi. Johnny Law dışında kimse kapınıza bu kadar sert vuramazdı. Buddy Lee gözlerini ovuşturdu.

Kaç.

Bu düşünce zihninde led ışıklarla aydınlatılmış bir işaret gibi yanıp söndü. Dürtü o kadar güçlüydü ki ne yaptığımı anlayamadan ayağa kalkıp arka kapıya doğru iki adım atmıştı. Derin bir nefes aldı.

Kaç.

Red Onion’dan çıkalı on yıl olmasına rağmen bu düşünce hâlâ kafasının içinde titreşiyordu. Dolabımda sadece bir kavanoz kaçak içki ve kamyonetinde iki dal esrar olmasına rağmen. Üç yıl önce Kitchener Deniz Ürünleri için şoförlük yapmaya başladığından beri pis işlere bulaşmamasına rağmen. Ricky Kitchener bir hafta cenaze izni vermek yerine onu kovduğundan beri artık başını belaya sokmamak konusunda fazla endişelenmesine gerek kalmamıştı.

Buddy Lee parmaklarını çıtlattı ve ön kapıya doğru yürüdü. Kendinden geçip uyuyakaldığından bu yana odanın sıcaklığı delice artmıştı, bu yüzden kapıyı açmadan önce klimayı çalıştırdı.

Kısa boylu, bodur bir adam Buddy Lee'nin evinin önünü oluşturan dört beton briketin üzerinde duruyordu. Kelleşmeye başlayanın kafasının yanları ve arkası pas rengi saçlarla çevri-liydi. Beyaz tişörtünde bir haftalık lekeler vardı. Belirsiz hiye-roglif desenler yemek yeme alışkanlıklarını anlatır gibiydi.

“Selam Artie,” dedi Buddy Lee

“Kiran bir hafta gecikti Jenkins,” dedi Artie. Buddy Lee ge-ğirdi ve kutudaki yirmi dört biranın bir sürpriz yaparak mide-sinden ağzına çıkacağını düşündü. Buddy Lee gözlerini kapadı ve kafasında bir takvim canlandırmaya çalıştı. Ayın on beşi ol-muş muydu ya? Polisler ona Derek'in kafasının üst kısmının karartıldığı bir fotoğrafını gösterdiğinden beri zaman garip bir şekilde önemsiz bir nitelik kazanmıştı.

Buddy Lee gözlerini açtı.

“Artie, oğlumun öldüğünü biliyorsun, değil mi? Cenaze tö-reni bugündü.”

“Duydum ama bu kiranın ödenmesi gerektiği gerçeğini de-ğiştirmez. Üzgünüm. Oğlun için gerçekten üzgünüm ama bu ilk gecikmen değil. Daha önce birkaç kez geç kalmana izin verdim ama yarına kadar almam lazım yoksa başka türlü bir konuşma yapmak zorunda kalacağız,” dedi Artie. Küçük fare gözleri kafasının içine oyulmuş eski bozuk paralar gibi donuk ve kahverengiydi.

Buddy Lee boyası dökülmüş, eski kapı çerçevesine yaslan-dı. Sıska kollarını kavuşturdu.

“Evet, gerçekten zor zamanlar geçirdiğini görebiliyorum, Artie. Başka türlü harika gardırobuna nasıl yeni parçalar ekle-yebilirsin ki?” dedi.

Artie “Benimle istediğin kadar dalga geçebilirsin Jenkins, ama yarın arsa ücreti ve karavanın kirasını da içeren ödemenin

tamamını alamazsam, ben...” dediğinde Buddy Lee ilk beton bloğun üzerine adım atmıştı. Artie bu hareketi beklemiyordu. Geriye doğru garip bir adım attığında neredeyse yere yuvarlanıyordu.

“Sen ne? Ne yaparsın? Polisi mi ararsın? Adliyeye gidip beni bu yıkık dökük karavandan atmak için izin mi çıkartırsın? Tanrı aşkına, sifonu doksan dört senesinden beri doğru dürüst çalışmamış bir tuvaleti olan bu lanet olası malikane olmadan ne yaparım ben?”

“Burada bedava kalma hayalleri kurma Buddy Lee! Burası Sekizinci Kısım konutlarından biri değil. İstedğin buysa, Wyndam Hills’e gidip diğer sosyal yardım alan vakalarla takılabilirsin. Evimi eski bir mahkûma asla kiraya vermemem gerektiğini biliyordum. Karım uyarmıştı beni ama dinlemedim. Ne zaman birine bir şans vermeye çalışsam sikilen taraf ben oluyorum,” dedi Artie. Dudaklarından tükürükler saçıyordu.

Buddy Lee, “Karın sana ayda bir kereden fazla banyo yaptırmaktan vazgeçtiğine göre birileri seni sikmek zorunda,” dedi. Artie tokat yemiş gibi irkildi.

“Siktir git Buddy Lee. Bende salgı bezi hastalığı var. Biliyor musun? Sen bir bok parçasından başka bir şey değilsin. Tıpkı diğer Jenkins’ler gibi bokun tekisin. Bu yüzden oğlun bir...” Artie sözünü tamamlayamadan Buddy Lee aralarındaki mesafeyi bir buçuk adımda kapatmıştı. Kahverengi ahşap sapı yıllarca kullanılmaktan pürüzsüz ve kaygan hale gelmiş bir çakıyı önce Artie’nin karnına bastırdı. Buddy Lee, Artie’nin tişörtünden bir parça kopardı ve ağzını kısa boylu adamın kulağına yaklaştırdı.

“Bu yüzden oğlum neymiş? Söyle hadi. Söylesene. Söyle de seni taşaklarından boynuna kadar keseyim. Seni öldürülen bir domuz gibi ikiye ayırayım ve bağırsaklarını pazar akşam yemeği için çıtır çıtır pişirdiklerimiz gibi yere sereyim,” dedi Buddy Lee.

“Ben... Ben... sadece kirayı istiyorum,” diye hırıldadı Artie.

“Senin istediğin şey, oğlumun bedeni daha toprağın altında soğumamışken bile buraya gelip sikini sağa sola sallayarak burada borusu öten kişinin sen olduğunu göstermek. Burada kaldığım süre boyunca saçmalamana izin verdim çünkü sorun çıksın istemedim. Ama bugün oğlumu gömdüm ve artık kaybedecek hiçbir şeyim yok. O yüzden devam et. Söyle hadi. SÖYLESENE!” dedi Buddy Lee. Hızlı hızlı nefes alıp verdiği sırada göğsü bir inip bir çıkıyordu.

“Derek için üzgünüm. Tanrım, çok üzgünüm. Lütfen bırak beni. Sikeyim, çok üzgünüm,” dedi Artie. Koltuk altlarından Buddy Lee’nin gözlerini yaşartan pis bir koku yayılıyordu. En azından kendi kendine böyle söylemişti. Oğlunun adının anılmasıyla, Artie’nin dürttüğü çingiraklı yılan tekrar deliğine girmiş gibiydi. Öfkesi, bir süzgeçten akan su gibi içinden akıp gitti. Artie kötü ruhlu, hijyen kavramından uzak bir orospu çocuğuydu ama Derek’i o öldürmemişti. O sadece Derek’in kim ya da ne olduğunu anlamayan başka bir pislikti. Bu da Buddy Lee ile ortak noktalarıydı.

“Siktiğimin evine geri dön Artie,” dedi Buddy Lee. Adamın gömleğini bıraktı ve bıçağını cebine geri koydu. Artie geriye ve yana doğru savrularak uzaklaştı. Buddy Lee ile arasında yeterince mesafe olduğunu hissettiğinde durdu ve ona orta parmağını gösterdi.

“Bu da senin kışına girsin, Jenkins! Polisleri arayacağım. Artık kira için endişelenmene gerek yok. Bu gece bir hapisane hücresinde uyuyacaksın.”

“Defol git Artie,” dedi Buddy Lee. Sesi düz ve kayıtsız çıkmıştı, tüm kabadayılığı gitmişti. Artie gözlerini kırptırdı. Bu ani yumuşama kafasını karıştırmıştı. Buddy Lee ona sırtını döndü ve karavanına girdi. Klima havayı serinletmemişti ama içerinin ıssısının düşürülebileceği sinyali veriyordu.

Kendini kanepeye attı. Kolçaktaki koli bandı ön kolundaki birkaç kıla takılmıştı. Arka cebini karıştırdı ve cüzdanını aldı. Ehliyetinin arkasında küçük, buruşuk bir fotoğraf vardı. Buddy

Lee baş ve işaret parmaklarını kullanarak fotoğrafı köşesinden çekip çıkardı. Kendisinin ve bir yaşındaki Derek'in bir fotoğrafıydı. Alüminyum bir katlanır sandalyede otururlarken çocuğunu kolunun kıvrımında tutuyordu. Buddy Lee fotoğrafta üstsüzdü. Saçları omuzlarına kadar iniyordu ve maça ası gibi simsiyahtı. Derek'in üzerinde bir Süpermen tişörtü ve bebek bezi vardı.

Buddy Lee fotoğraftaki genç adamın, dönüştüğü yaşlı adam hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Adamın içi silah ve benzin doluydu. Eğer çok yakından bakarsa, küçük bir morluk görebilirdi. Chuly Pettigrew için borç toplarken edindiği bir hatıra. O fotoğraftaki adam vahşi ve tehlikeliydi. Her zaman kavgaya hazır ve hayırsız biriydi. Artie o adamın önünde Derek hakkında kötü konuşmuş olsaydı, hava kararana kadar bekler, sonra da oğlu için onun boğazını keserdi. Onu karanlık ve ıssız bir yere götürmeden önce çakılların üzerinde kan kaybından ölmesini izlerdi. Dişlerini söker, ellerini keser ve yaklaşık elli kilo toz kireçle kaplı sığ bir mezara gömerdi. Fotoğraftaki o adam sonra evine gider, kadınıyla sevişir ve derin bir uyku çekerdi.

Derek farklıydı. Jenkins aile ağacının iliklerine işlemiş o çürük doku her neyse Derek'i es geçmişti. Oğlu o kadar pozitif potansiyelle doluydu ki, doğduğu günden itibaren kayan bir yıldız gibi parlıyordu. Yirmi yedi yaşında Jenkins soyunun bir kuşak boyunca başardıklarından çok daha fazlasını başarmıştı. Buddy Lee'nin eli titremeye başladı. Titreme şiddetlenip bütün eline yayıldığında fotoğraf parmaklarından düştü, zeminle buluştu. Buddy Lee başını ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarının gelmesini bekledi. Boğazı yanıyordu. Midesi alt üst olmuştu. Gözleri patlayacakmış gibi hissediyordu. Hâlâ gözyaşı akıyordu.

“Oğlum. Benim canım oğlum,” diye tekrar tekrar mırıldandı ileri geri sallanırken.

DÖRT

Ike oturma odasında oturmuş buzlu romunu yudumluyordu. Takım elbisesini çıkarmış, beyaz bir atlet ve kot pantolon giymişti. Buza rağmen rom boğazından aşağı inerken yanıyordu.

Mya ve Arianna biraz kestiriyordu. Mutfakta tavuk, jambon ve peynirli makarna dolu kaplar olabilecek her yüzeye yayılmıştı. Isiah ve Derek'in arkadaşlarından birkaçı vejetaryen barbekü getirmişti. Bu da ne demekse artık.

Ike romu kafasma dikti ve kocaman bir yudumda bitirdi. Yüzünü buruşturdu ama yine de yuttu. Bir tane daha içmeyi düşündü, sonra fikrini değiştirdi. Sarhoş olmak işleri kolaylaştırmayacaktı. Bu acıyı hissetmesi gerekiyordu. Kalbinde diri tutmalıydı. Bunu hak etmişti. Aklının bir köşesinde hep Isiah'la anlaşabileceklerini düşünmüştü. Sadece zamanın aralarındaki buzları eriteceğini ve ikisinin de bir tür aydınlanma yaşayacağını varsayıyordu. Isiah sonunda babasının kendi yaşam tarzını kabullenmesinin ne kadar zor olduğunu anlayacaktı. Buna karşılık Ike da oğlunun eşcinsel olduğunu kabul edebilecekti. Ama zaman gürleyerek akan bir nehirdi. Onu sarmalasa bile avuçlarının arasından kayıp gidiyordu. Yirmi, kırk oldu. Kış bahara döndü ve ne olduğunu anlamadan oğlunu gömen ve nehrin onu hangi cehenneme götürdüğünü merak eden yaşlı bir adam oluvermişti.

Ike boş bardağı alnına dayadı. Erimesini beklemek yerine o lanet buzulun üzerinden yürüyerek geçmeliydi. Isiah ile oturup neler hissettiğini anlatmaya çalışmalıydı. Ona bir baba olarak başarısız olduğunu hissettiğini söylemeliydi. Isiah, Isiah'lığını yaparak, ona cinselliğinin Ike'ın boktan ebeveynlik becerileriyle hiçbir ilgisi olmadığını söylerdi. Belki ikisi de gülerdi. Belki bu aradaki buzları eritirdi.

İçini çekti. Bu güzel bir hayaldi.

Ike boş bardağını sehpanın üzerine koydu. Koltuğuna geri oturdu ve gözlerini kapattı. Yatar koltuk ona hediye olarak gelmişti. Gün boyu torf yosunu ve malç çuvallarını taşıdıktan sonra yorgun kemiklerini dinlendirebileceği bir yerdi.

Ike'ın cep telefonu cebinde titredi. Numarayı kontrol etti. Arayan Isiah'nın davasında çalışacak dedektiflerden biriydi.

“Alo,” dedi Ike.

“Merhaba Bay Randolph, ben Dedektif LaPlata. Nasılsınız?”

“Oğlumu yeni gömdüm,” dedi Ike.

LaPlata durakladı.

“Üzgünüm Bay Randolph. Bunu yapan insanları bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Bu amaçla, gelip sizinle ve eşinizle konuşmamızın bir sakıncası var mı? Isiah ve Derek'in arkadaşlarından ya da ortaklarından herhangi birinin size ulaşip ulaşmadığını öğrenmeye çalışıyoruz. Onları bizimle konuşmaya ikna etme konusunda zorlanıyoruz,” dedi LaPlata.

“Yani, siz polissiniz. Pek çok insan masum olsalar bile polislerle konuşmaktan hoşlanmaz,” dedi Ike. LaPlata iç çekti.

“Biz sadece bir ipucu bulmaya çalışıyoruz, Bay Randolph. Şu ana kadar oğlunuz ya da onun erkek arkadaşı hakkında kötü bir şey söyleyen bir kişi bile yok.”

“Onlar... evliydim,” dedi Ike. Daha garip bir sessizlik hattı tıkadı.

“Bunun için üzgünüm. Oğlunuzun işvereniyle konuştuk. Bu

yılın başlarında kendisine bir ölüm tehdidi gönderildiğini biliyor muydunuz?”

“Bilmiyordum. Ben ve Isiah... Biz birbirimize yeterince yakın değildik, bu yüzden size yardımcı olabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi Ike.

“Peki ya karınız, Bay Randolph?”

“Onunla konuşmak için pek uygun bir zaman değil,” dedi Ike.

“Bay Randolph, bunun zor olduğunu biliyorum ama...”

“Öyle mi? Biri oğlunuzu kafasından mı vurup sonra da yüzünün her yerine bir şarjör dolusu mermi mi boşalttı?” dedi Ike.

Tutuşu sıkılaştınca telefon elinde gıcırdadı.

“Hayır, ama...”

“Kapatmam lazım Bay LaPlata,” dedi Ike. Aramayı bitirme tuşuna bastı ve telefonu sehpanın üzerine, boş bardağın yanına koydu.

Televizyonlarını ve düzinelerce çerçeveli fotoğrafı yerleştirdikleri ucuz televizyon ünitesine doğru yürüdü. Isiah altın ve mavi renkli Red Hill County Lisesi formasıyla bir eli basketbol topunun üzerinde diz çökmüş. Mya hemşirelik okulundan mezun olurken küçük Isiah’nın annesine takı taktığı sırada çekilmiş bir fotoğrafı. Isiah, Mya ve Ike’in Isiah’nın üniversiteden mezun olduğu gün çekilmiş bir fotoğrafı. Mya ikisinin arasında duruyordu. Birbirlerine girmelerini engellemek için arındırılmış bir bölge. Olaylar sonra patlak vermişti. Isiah’nın gazetecilik diplomasını almasını kutlamak için düzenledikleri yemekte. Unutulmayacak bir gün olması gerekiyordu. Öyleydi de. Ama sırf yanlış nedenlerden dolayı unutulmaz olmuştu. Ike mezuniyet fotoğrafını aldı ve kalın nasırlı parmaklarını camın üzerinde gezdirdikten sonra tekrar televizyon ünitesinin üstüne koydu.

Ike mutfaktan geçip arka kapıdan çıktı. Kulübesine doğru yöneldi. Kapıyı açtı, içeri girdi ve ışığı yaktı. Hava, yakıt ve demir kokusuyla doluydu. Baraka büyüktü. Kırka kırk ölçülerinde bir tavan penceresi ve bir havalandırma deliği vardı. Yapının

bir tarafında askeri bir hassasiyetle depolanmış aletler ve bahçe ekipmanları vardı. İki yaprak toplayıcı ve iki ot biçme makinesi kancalara asılmıştı ve vitrinde sergilenen modeller gibi parlıyorlardı. Tırmıklar ve kürekler bir cephanelikteki tüfekler gibi yan yana dizilmişti. Bir çim biçme makinesi ve bir kenar düzeltme makinesi, hiçbir yerlerinde çim veya toprak lekesi olmadan yan yana duruyordu. Kulübenin sağ tarafında, köşede, toz zerreciklerinin ardında asılı duran ağır bir torba vardı. Tavandan sarkan yalnız ışık, torbanın arkasındaki duvara tuhaf gölgeler düşürüyordu. Ike torbanın yanma gitti ve ayaklarının üzerinde zıplamaya başladı. Sallanıp çalım attı, sonra torbaya yumruklar yağdırmaya başladı. Hızlı bir-iki kombinasyon sırasında yıpranmış derinin çıplak eklemlerine batışını hissediyordu.

Isiah büyürken atletik birinin vücuduna sahipti. Ağırlık torbasında çalışırken hareketleri güçlü ve akıcıydı. Ayak hareketleri olağanüstüydü. Baş hareketlerini yakalamak zordu.

Ike serbest bırakıldığında, Isiah'nın onunla yapmaktan hoşlandığı tek şey boks oldu. Yumruklarını sardıklarında ve yıpranmış sığır derisi üzerinde çalıştıklarında konuşmaları gerekmiyordu. Ike onun Altın Eldiven'e girmesini ya da bir AAU takımına katılmasını istemişti. Boksun aralarındaki uçurumu kapatacak bir şey olmasını ummuştı. Ama Isiah dövüşmeyi reddetmişti. Ike onu sıkıştırmış, zorlamış ama o yerinden kıpırdamamıştı. On dört yaşındaki herhangi bir çocuk kadar inatçıydı. Sonunda, Ike onu çok fazla zorladığında Isiah meselenin özüne inmişti.

“Ben senin gibi değilim. İnsanları incitmekten hoşlanmıyorum.”

Hepsi bu kadardı. Bir daha asla birlikte kulübeye girememişlerdi. Ike bir dirsek darbesi savurdu. Geriye doğru sıçradı, çenesini göğsüne bastırdı, sonra kesik kesik bir ritimle bir dizi sağ ve sol yumruk savurdu. Parmak eklemlerinin torbanın

gergin yüzeyine çarparken çıkardığı tekdüze ses barakanın her yerinde yankılanıyordu.

Ike her zaman Isiah'ı çok zorlar, Isiah da hemen karşılık verirdi. Mya birbirlerine çok benzediklerini, sanki onu Ike'in doğurduğunu söylerdi. Birkaç ay önceki son konuşmaları, çarpılan bir kapıyla sona eren sözlü bir itiş kakış olmuştu. Isiah annesine Derek'le evleneceklerini söylemek için gelmişti. Mya ona sarılmıştı. Ike mutfığa gitmiş ve bir içki doldurmuştu. Annesinin birkaç öpücüğünden sonra Isiah da onu takip etmişti.

“Onaylamıyor musun?” demişti Isiah. Ike romunu yudumlamış ve bardağı tezgâhın kenarına bırakmıştı.

“Onaylamak ya da onaylamamak bana düşmez. Artık benlik bir şey kalmamış. Ama bunun sadece seninle ilgili olmadığını biliyorsun. Artık küçük bir kızınız var,” demişti Ike.

“O senin torunun. Adı Arianna ve o senin torunun,” demişti Isiah. Alnındaki kırışıkların üzerinde bir damarı nabız gibi atmaya başlamıştı. Ike kollarını kavuşturmuştu.

“Bak, sana ne yapman gerektiğini söylemeyi uzun zaman önce bıraktım. Ama o küçük kızın işi zaten oldukça zor olacak. O yarı siyahi. Annesi onu taşıması için para verdiği biriydi ve iki eşcinsel babası var. Şimdi ne olacak peki? Onu düğünüzde çiçekçi kız mı yapacaksınız? Jefferson Oteli'ni kiralayıp büyük bir prodüksiyon mu yapacaksınız? Ve birkaç yıl içinde anaokulundaki sınıfına gittiğinizde diğer tüm küçük çocuklar ona hanginizin anne olduğunu soracaklar. Sen ya da Derek hiç durup bunu düşündünüz mü?” demişti Ike.

“Sana hayatımın aşkıyla evlendiğimi söylediğimde aklına gelen ilk şey bu mu? Tebrik etmek değil. Samimiyetsiz bir ‘Senin adına mutluyum’ bile demiyorsun ama insanların ne düşüneceğini söylüyorsun. İnsanların söyleyebileceklerini. Sana bomba bir haberim var Isaac, babamın bir hapisane kuşu olduğunu açıklamak zorunda kaldığımdan beri insanların söyledikleriyle uğraşıyorum ben zaten. Sanırım yeminimizi gece yarısı

ormanda bir kulübede etmemizi tercih ederdin. Farkında mısın bilmiyorum ama herkes senin gibi düşünmüyor. Herkes çocuklarından iğrenmiyor. Senin gibi düşünen insanlara ne olacak diyorsan eğer, yakında hepsi ölmüş olacak,” demişti Isiah. Ike bardağı eline aldığını hatırlamıyordu. Onu duvara fırlattığını da hatırlamıyordu. Sadece Isiah’nın topuklarının üzerinde döndüğünü ve çıkarken kapıyı çarptığını hatırlıyordu.

Üç ay sonra oğlu ve kocası ölmüştü. Richmond şehir merkezindeki lüks bir şarap dükkanının önünde defalarca vurulmuşlardı. Oğlu ve kocası yere düştüğünde, tetikçiler ikisine de iki kez ateş etmişti. Bir profesyonelin işi olduğunun ispatıydı. Ike, oğlunun onunla ilgili son anısının mutfak dolabına çarpıp kırılan bir bardak olup olmadığını merak etti.

Ike çılgılık atmaya başladı. Önce göğsünde birikerek yükselip, sonra da patlamayan çılgılıklardan değildi. Uzun, vahşi bir ulumayla şeklini çoktan ve tamamen bulmuş olarak ortaya çıktı. Ağır torba sarsılmaya ve düzensiz bir şekilde hareket etmeye başladı. Hayvani içgüdüleri yüzünden işin tekniğini bir kenara atmıştı. Parmak eklemlerindeki deri yarıldı ve torbanın üzerinde kırmızı renkli Rorschach desenleri bıraktı. Ter damlacıkları yüzünden aşağı yol alıp gözlerine indi. Gözlerinden yaşlar aktı ve yanaklarını yaktı. Oğlu için döktüğü gözyaşları. Karısı için döktüğü gözyaşları. Büyütmek zorunda oldukları küçük kız için döktüğü gözyaşları. Eskiden oldukları insanlar ve kaybettikleri için döktüğü gözyaşları. Her damla yüzünü bir jilet gibi kesip yarıyormuş gibi hissediyordu.

BEŞ

Buddy Lee saatini kontrol etti. Sekize beş vardı. Tabelada Randolph Bahçe Bakım İşleri'nin pazartesi den cumartesiye sabah sekizde açıldığı yazıyordu. Ike her an gelebilirdi.

Kamyonetindeki klima, karavanındaki klimadan daha iyi bir durumda değildi. Havalandırma deliklerinden üflenen hava en iyi ihtimalle ılıktı. Sistemin bir doz Freon'a ihtiyacı vardı ama elektrik faturasının son ödeme tarihi bu haftaydı. Evde çalışan bir buzdolabına ya da kamyonetinde çalışan bir klimaya sahip olmak arasında bir seçim yapmak söz konusu olduğunda, kazanan taraf her zaman buzdolabı olacaktı.

Buddy Lee radyosunun istasyonunu değıştirdi. Artık kimse gerçek country* çalmıyordu. Sadece bir grup minnoş erkek model bir araya gelip çelik gitar eşliğinde sevişmek ve sürtünmek hakkında şarkılar söylüyordu. Buddy Lee'nin kamyonetini park ettiği benzin istasyonunun önünden bir tomruk kamyonu geçti. Randolph Bahçe Bakım İşleri, Spee-Dee Mart'ın karşısındaki ve Red Hill Çiçekçisi'nin aşağısındaki tek katlı sac metal bir depoda hizmet veriyordu. Buddy Lee, Red Hill'den yaklaşık on beş mil uzaklıktaki Charon County'de ikamet ediyordu. Kendi oğlu ile Ike'ın oğlunun yalnızca yirmi dakika mesafede büyümüş olmalarına rağmen birbirlerini üniversitede bulmalarının

* Country, ABD'nin güneydoğusunda yaşayan beyazlara özgü bir müzik tarzıdır.

komik olduğunu düşünüyordu. Hayat, bizi kaderimize giden yolda bazı garip yollara sokuyordu.

Benzin istasyonuna geri dönüp bir fincan kahve daha almak üzereydi ki Randolph Bahçe Bakım İşleri'nin kapısına beyaz bir kamyonetin yanaştığını gördü. Kamyonet durdu ve Ike kapıyı açmak için arabadan dışarı atladı. Zincir bağlantı kapısını yuvarlayarak yoldan çekti ve otoparka girdi. Buddy Lee onun tekrar kamyonetten inip binaya girişini izledi.

Kendi külüstür kamyonetinden inerken öksürmeye başladı. Öksürüğünün kötüleşeceğini biliyordu. Yemek borusunun tuzlu şekerleme gibi eridiğini hissediyordu Ciğerleri, oksijeni kan dolaşımına sokmakta zorlanıyordu. Buddy Lee direksiyonu öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. Altmış acı dolu saniyeden sonra öksürük azaldı. Yere bir ağız dolusu balgam tükürdü ve kasabayı ikiye bölen iki şeritli otoyolu koşarak geçti.

Deponun içi askeri bir kışla kadar geniş ve boştu. Girişin sağında, bir tarafında metal bir katlanır sandalye, diğer tarafında ise eski püskü, iki kişilik deri bir koltuk bulunan yıpranmış bir sehpa duruyordu. Sol duvarda eski moda, cam kapılı bir içecek otomatı yerleştirilmişti. Otomattaki bölmelerin çoğu boştu. Boş olmayan üç tanesinin içinde de üzerinde KOLA yazan düz mavi teneke kutular vardı. Her iki duvarda da çeşitli çim ve bahçe ürünlerinin reklamını yapan çok sayıda poster asılıydı. Tüm posterler ya çimlerinizi öldürmeyi ya da çimlerinizi büyütmeyi vaat ediyordu. Birkaç tanesi de böcekleri kesin bir hükümle öldüreceğini iddia ediyordu. Lobinin arka duvarının ortasında parmaklıklı bir pencere, solunda da bir kapı vardı. Ike parmaklıklı pencerenin yanında duruyordu. Bir parmağından büyük bir anahtarlık sarkıyordu.

“Selam, Ike,” dedi Buddy Lee. Ike anahtarlığı cebine geri koydu.

Ike “Selam. Buddy Lee’ydi, değil mi?” diye sordu. Buddy Lee başını aşağı yukarı salladı.

“Bir dakikan var mı? Seninle bir şey konuşmak istiyorum,” dedi.

“Evet, birkaç dakikam var. Ama çok uzun kalamam. Adamlarımı işe göndermem lazım,” dedi Ike. Anahtarları tekrar çıkardı ve Masonite model kapıyı açtı. Buddy Lee de deponun arka tarafındaki kapıya kadar onun peşinden gitti. Gübre, granül herbisit ve pestisit paletleri, geniş bir açılır kapıya kadar on metre derinliğe uzanan sıralar halinde dizilmişti. Metal çim kenarlarının uzun bölümleri açılır kapının sağ tarafındaki arka duvara yığılmıştı. Üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve bir Rolodex* bulunan küçük bir metal masa, parmaklıklı pencerenin hemen arkasına yerleştirilmişti. Masanın arkasında bir kabin vardı. Ike kabine girdi ve başka bir metal masanın arkasına oturdu. Buddy Lee masanın önünde duran yıpranmış tahta sandalyeye oturdu. Masa da lobi kadar sadeydi. Bir dizüstü bilgisayar, bir kalemlik, bir gelen ve bir de gidecek kağıtları depoladığı metal kutular vardı, başka da bir şey yoktu. Ofis sandalyesinin yanına iki çekmeceli alçak bir dosya dolabı yerleştirilmişti.

“Hiç şu şeylerden almayı düşündün mü, şey, ne deniyor onlara bilmiyorum ama birbirine çarpan birkaç metal top. Sihirbazlık numarasına benziyor.”

“Hayır,” dedi Ike. Buddy Lee çenesindeki kılları okşadı. Ter ve ucuz viski kokusu bir bulut gibi etrafını sarmıştı.

“Bugün iki ay oldu,” dedi. Ike kollarını kocaman göğsünde kavuşturdu.

“Evet, biliyorum.”

“Nasılsın? Cenazeden beri falan?” diye sordu Buddy Lee. Ike omuz silkti. “Bilmiyorum. Sanırım iyiyim.”

“Polislerden haber alabildin mi?”

“Beni bir kez aradılar. O zamandan beri bir şey duymadım.”

* Rolodex: Bir masaüstü not kâğıdı markası.

“Evet, beni de bir kez aradılar. Elllerinde pek bir şey yokmuş gibi görünüyordu,” dedi Buddy Lee.

“Sanırım üzerinde çalışıyorlar,” dedi Ike.

Buddy Lee ellerini kot pantolonunun üzerinde gezdirdi. “Yaşlandıkça evcimen biri oldum. İşe gidiyorum, sonra karavana geri dönüyorum. Arada birkaç soğuk bira içiyorum. Hepsi bu kadar. Elimden gelse polislerle işim olmaz. Ama bu sabah altıda kalktım ve Richmond’a gittim. Polis merkezine gittim ve Derek Jenkins-Isiah Randolph cinayeti davasında görevli dedektifleri sordum. Bana ne söylediler biliyor musun?” Sesinde bir titreme vardı.

“Hayır, bilmiyorum.”

“Dedektif LaPlata davanın şu anda aktif olmadığını söyledi. Hiç kimse bir şey bilmiyor. Biliyorlarsa da konuşmuyorlar,” dedi Buddy Lee. Sertçe yutkundu. “Seni bilmem ama bu bana pek doğru gelmiyor.” Ike cevap vermedi. Buddy Lee çenesini yumruğuna dayadı.

“Onu rüyalarımnda görüyorum. Derek’i. Kafasının arkası yarılmış. Beyni bir kalp gibi atıyor. Yüzünden kan akıyor.”

“Kes şunu.”

Buddy Lee gözlerini kırptırdı. “Özür dilerim. Sadece polisin söylediklerini düşünüp duruyorum. Bana arkadaşlarının polislerle konuşmak istemediğini söylediler. Onları suçladığımı söyleyemem. Sanırım ikimiz de Johnny Law ile konuşmanın tehlikeli olabileceğini biliyoruz,” dedi Buddy Lee.

“Bu işin sonuçsuz kalmasına şaşırmadım. Isiah ve Derek gibi... Onlar gibilerine öncelik vermiyorlar,” dedi Ike. Buddy Lee başını salladı.

“Evet, o eşcinsel saçmalığını hiç sevmezdim ama oğlumu severdim. Sevgimi her zaman göstermiyordum, çoğu zaman buralarda değildim zaten ama yemin ederim onu her şeyimle seviyordum. Bence sen de oğlun için aynı şeyleri hissediyorsun. Bu yüzden seninle konuşmak istedim,” dedi Buddy Lee.

Ike “Ne hakkında konuşmak istedin?” diye sordu. Buddy Lee derin bir nefes aldı. Bir haftadır sunumu üzerinde çalışıyordu ama şimdi bunu yüksek sesle söylemek üzereyken ne kadar çılgınca olduğunu fark etti.

“Dediğim gibi, polislerle konuşmadıkları için insanları suçlamıyorum. Ama ya polislerle konuşmak zorunda kalmasalardı? Ya bizimle konuşsalar? İnsanlar acılı babalara polise söylemeyecekleri şeyleri söyleyebilirler,” dedi Buddy Lee. Kelimeler uzun ve kesintisiz bir cümle halinde döküldü. Ike başını yana eğdi.

“Ne yani, özel dedektiflik falan yapmamızı mı istiyorsun?” dedi Ike.

“Şu anda ortalıkta dolaşan bir orospu çocuğu var. Sabah kalkıyor ve güzel bir kahvaltı yapıyor. Sonra gidip gün içinde ne bok yiyorsa onu yapıyor. Sonra da muhtemelen gecenin sonunda kendine bir karı ayarlıyor. Bu orospu çocuğu çocuklarımızı öldürdü. Onlara bir kümes teli gibi delik deşik olana dek ateş etti. Sonra da üzerlerine çıkıp beyinlerini uçurdu. Seni bilmem ama ben o orospu çocuğu bu pisliğin içindeyken huzur bulamam,” dedi Buddy Lee. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Ike “Düşündüğüm şeyi mi öneriyorsun?” diye sordu. Buddy Lee dudaklarını yaladı.

“Sen o BG dövmesini bir özenti olduğun için yaptırmadın. O, bir çetede sözü geçen kimsenin yaptıracığı türden bir dövme. Ve ortaya biraz emek koymadıysan o türden bir lider olamazsın. Görünüşe göre çok çalışmışsın. Yani, vur emri verenlerden değildim ama ben de zamanında payıma düşeni yaptım,” dedi Buddy Lee. Ike bir kahkaha attı.

“Bu kadar komik olan ne?” dedi Buddy Lee.

“Şu söylediklerini bir duysan keşke. Eski, vasat suç filmindeki bir çatlak gibi konuşuyorsun. Sanki *Gator*’da figüran olmalıymışsın gibi. Etrafına bir bak. Benim için çalışan on dört

kişi var, buna yine geç kalan resepsiyonistim dahil değil. On beş emlak yönetim sözleşmem var. Evimde bytmek zorunda olduğum kk bir kız var çünkü oğlun ve benim oğlum, karımı onun yasal vasisi yaptı. Sorumluluklarım var. Masalarına yemek koyabilmeleri için bana bel bağlamış insanlar var. Sen de gelmiş benden ne yapmamı istiyorsun? Seninle *Rolling Thunder* ya da *John Wick*'cilik oynamamı mı? Sarhoşsun ama bu kadar sarhoş olduğuna inanamıyorum,” dedi Ike. Buddy Lee işaret parmağını başparmağına sürttü. Ike, birbirlerine srtndke nasırların trplendiğini duyabiliyordu.

“Yani, ellerini kirletmekten mi korkuyorsun? Yoksa oğullarımızıldren adamın serbestçe dolaşması umurunda değil mi?” Ike’ın yüzüne sert bir maske oturdu. Masasının altında elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

“Umurumda değil mi sanıyorsun? Tek ocuğumu kapalı bir tabut töreniyle gömmek zorunda kaldım çünkü cenaze levazımatçısı onun yüzünü bir araya getiremedi. Karım gecenin bir yarısı ağlayarak uyanıyor ve Isiah’nın adını haykırıyor. Kızına bakıyorum ve onun sesinin nasıl olduğunu hatırlamayacağını fark ediyorum. Her sabah uyandığımda ve her gece yattığımda onun bu dünyadan benden nefret ederek gitmemiş olması için dua ediyorum. Birkaç dvmemi gördün diye birdenbire kim olduğum konusunda uzman mı kesildin başıma? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, dostum. Ne yani, buraya gelip koca, korkutucu bir zencinin senin için birkaç adamıldrmesini sağlayacağını mı sandın?”

Buddy Lee, Ike’ın boynundaki kasların boyutlu bir harita gibi keskin bir şekilde ortaya çıktığını görebiliyordu. Gözbebekleri iğne ucu kadar küçülmüştü. Buddy Leene doğru eğildi.

“Birkaç adamı değil. Derek ve Isiah’yıldren pileri. Sana bunu benim için yap demiyorum. Birden fazla silahımız olabilir,” dedi Buddy Lee.

“Siktir git ofisimden,” dedi Ike. Kelimeler asfalt üzerinde sürüklenen betondan bloklar gibi yavaş ve acımasız çıktı. Buddy Lee kıpırdamadı. O ve Ike göz göze geldiler ve Buddy Lee aralarındaki havanın değiştiğini hissetti. Sanki ufukta bir fırtına varmış gibiydi. Buddy Lee eski bir makbuz bulana kadar cebini karıştırdı. Ike’ın kalemlerinden birini aldı. Makbuzun arkasına cep telefonu numarasını karaladı. Kâğıdı Ike’ın masasına koymadan önce bir kez katladı. Ayağa kalktı ve odanın kapısına doğru yürüdü. Durdu ve tekrar Ike’a baktı.

“Bu gece yatağa girdiğinde oğlunun senden nefret etmemesi için dua edeceksen onun cevabını iyi dinle. Oğlun sana bunu düzeltmek için neden bir şey yapmadığını soracak. Ona cevap vermeye hazır olduğunda beni ara. Eğer bu soruya cevap vermezsen, o zaman o aslan dövmenin üstünü kocaman bir kuku deseniyle kapatmalısın,” dedi Buddy Lee, sonra da kendini odadan dışarı attı.

Ike, Buddy Lee binadan çıkarken kapı zilinin çıkardığı sesleri duydu. Yumruklarını masanın altından çıkardı. Nefesi kısa ve sık patlamalar halindeydi. Ike kollarını kaldırdı ve yumruklarını masaya indirdi. Kalemlik sıçradı ve masanın üzerinden kaydı. Ike yumruklarını tekrar masaya vurdu ve bu sefer laptop minik bir zangırtıyla yerinden oynadı.

O beyaz herif karşısında oturmuş ve ona Isiah’yı umursamadığını söyleme cüretini göstermişti. O sikik dişlerini adama tek tek yedirmeliydi. Ike ayağa kalktı ve odadan çıktı. Deponun ortasında durup parmaklarını esnetti ve ellerindeki batma hissi ni gidermeye çalıştı.

Buddy Lee gerçekten de tek acı çekenin kendisi olduğunu mu düşünüyordu? Keder onun tekelinde değildi. Isiah’yı düşünmeden geçirdiği bir an bile yoktu. Her gün biraz daha zorlaşıyor ve biraz daha kolaylaşıyordu. Ne zaman acısı biraz azalsa

kendini suçlu hissediyordu. Sanki her saniye göğsünde acı veren bir ağrı hissetmezse Isiah'nın anısına saygısızlık ediyormuş gibiydi. Bu durum daha da zorlaştığı günlerde kulübede oturuyor ve ayakta güçlkle duracak hale gelene kadar içiyordu.

Masasının üzerinden atlayıp Buddy Lee'nin sıska kıcını sandalyesinden kaldırmalıydı. Onu ofisinin duvarına doğru itmeli ve ön kolunu boğazına bastırmalıydı. Ike ona rüyalarında Isiah'nın yüzünü havaya uçuran insanları nasıl bulduğunu anlatabilirdi. Buddy Lee'ye, rüyalarında o insanları güzel ve sessiz bir yere nasıl götürdüğünü anlatabilirdi. Pense, çekiç ve kaynak makinesiyle dolu bir yere. Ike rüyalarında onları Riot Randolph ile nasıl tanıştırdığını anlatabilirdi. Adam öldürme suçlamasıyla yargılanmasına neden olan ceset hariç üzerinde dokuz cesedin kanı bulunan o mağara adamı Riot Randolph'u.

Ike şakaklarına masaj yaptı. Uzun zamandır o adam olmamıştı. 23 Haziran 2004'ten beri. O gün Coldwater Eyalet Hapishanesi'nden ayrıldığı gündü. Ike o kapılardan çıktığında kendisini bekleyen yabancılarla karşılaşmıştı. Başka erkeklerle arkadaşlık eden bir eş. Gözlerinin içine bakmayan, bir çocuktan ziyade artık bir erkek olan bir oğul. Dokunduğunda irkilen sevdiği yabancılar.

Eve geldiği ilk gece kararını vermişti. Artık bitmişti. Bu hayatı bırakıyordu. Ona göre Riot hapishanede ölmüştü. Ike onu ailesi için feda etmişti. Tıpkı Abraham'ın adaşına yapmaya çalıştığı gibi. İlk başta kasabadaki kimse buna inanmak istememişti. Eve döndüğü ilk birkaç ay, keşler hâlâ ona yaklaşıp hapiste olup olmadığını soruyordu. Red Hill Şerif Departmanı yıllarca onu kenara çekip arabasını aramayı en sevdikleri hobi haline getirmişti. Bakkaldaki insanlar dönüşümlü olarak ona yan gözle bakıyorlardı. O, hepsini görmezden gelmişti. Başını eğmiş ve gözlerini ödülünden ayırmamıştı. Köhne bir çim biçme

makinesi ve paslı bir sapan bıçağıyla bir çim bakım işi kurmuştu. Sadece çok çalışmakla kalmamış, beş ilçedeki herkesten daha çok çalışmıştı. Isiah üniversiteden mezun olduğunda evinin ve deponun borcunu çoktan ödemişti.

Öfkesini nasıl kontrol edeceğini artık öğrenmişti. Hapishanede şiddet olmadan çatışma çözümü diye bir şey yoktu. Önce sen vururdun ve sert vururdun. Eğer vurmazsan, kendini başka bir orospu çocuğunun donunu yıkarken bulurdun. Serbest bırakıldıktan sonra trafikte ilk kez önü kesildiğinde zorlanmıştı. Adamı kovalamamak, arabasından dışarı sürüklememek ve kaldırımında ezmemek için çok büyük çaba sarf etmesi gerekmişti.

Buddy Lee her şeyi yanlış anlamıştı. Ike ellerini kirletmekten korkmuyordu. Kan dökmekten korkmuyordu. Duramamaktan korkuyordu.

ALTI

Grayson garaj kapısını kaldırdı. Sıcak hava, boğucu bir ok-şayıyla uzanıp ona dokunan canlı bir şeydi adeta. Yağlı bir pus mahalleye sepya bir ton veriyordu, sanki eski bir fotoğrafa hapsolmuştu. Öğleden sonra güneşi, doğudaki tamirhanesinden yayılan egzozun ve batıdaki sac metal fabrikasının dumanı ve buharının arasından yansıyor. Grayson ağır bacağını motosikletinin üzerine attı. Kaskını geniş kafasının üzerine geçirdi. Uzun sarı saçları kaskın altından sırtına dökülüyordu. Tam Harley'yi çalıştırmak üzereydi ki Sara kapıyı açtı ve ona seslendi.

“Cep telefonun çalıyor. Hani şu komodinin üzerinde duran ve dokunmamı yasakladığın telefon,” diye bağırdı. Grayson kaskını çıkardı.

“Telefonumu buraya getir.”

“Hah, artık dokunabilir miyim yani?”

“Orospu, getir şu lanet telefonu bana,” dedi Grayson. Sara ağzını açtı, sonra fikrini değiştirdi ve evin içinde kayboldu. Geri döndüğünde Jericho kalçasında, telefon da boştaki elindeydi.

Sara telefonu ona uzatırken, “Söyle ona, seni öpmese iyi olur çünkü sonrasında amımı yiyor olacak,” dedi.

“Tanrım, çocuğun önünde sikik ağzından çıkanlara dikkat et,” dedi Grayson.

“Sen sanki daha kötülerini söylemiyorsun,” dedi Sara.

“Siktiğimin evine dön.”

“Tabii ya, bana bok gibi davranmaya devam et sen. Belki bir gün eve geldiğinde gitmiş olurum.”

Grayson “Söz veriyor musun?” dedi. Sara eve geri dönmenden önce onu tersledi. Grayson kısa bir kahkaha attı. Bu gece ilerleyen saatlerde nefretle sikişeceklerdi. Son beş yıldır bozuk plak gibi aynı oyunu oynayıp duruyorlardı. Kimsenin bir yere gittiği yoktu. Ve ikisi de bunu biliyordu.

Grayson tek kullanımlık telefonunu açtı. Numarayı okudu ve cevap vermeden önce kıllarla kaplı kafasını salladı.

“Alo?”

“Merhaba. Sanırım neden aradığımı biliyorsun.”

“Bir tahminim var.” Hattın diğer ucundaki kişi tam bir dakika boyunca duraksadı.

“Yani onu bulamadınız.”

“İki ay oldu. Her yerde onu arayan adamlarım var. Bizden hırdavat alan bazı eş dostla bile görüştüm. Kaltak kayıplara karıştı. O muhabirin başına gelenlerden sonra bir kediye bile korkutamaz. Endişelenecek bir şey yok,” dedi Grayson. Diğer uçtaki kişi bu kez neredeyse bir dakika boyunca sessiz kaldı. Tekrar konuştuklarında her kelimeyi vahşi bir yoğunlukla üstüne basa basa söyledi.

“Çenesini kapalı tutacağından emin olsak iyi olur. Bir fahişenin planlarımızı mahvetmesine izin veremeyiz artık.”

Grayson “Bunu gerçekten yapacaksın demek, ha?” diye sordu.

“Değişim zamanı geldi. Adamlarımız hazır. Kadının buna müdahale etmemesi lazım. Bu yüzden onu bulmanı istiyorum. Ve ona yeşil ışık yak.”

“Bak. Bize verdiğin adreste değil. Muhabir vurulduğundan beri işe de gitmedi. O bir hayalet, dostum. Bir sorun yok.”

“Bulduğum yere nasıl geldiğimi biliyor musun? Sana bir ipucu vereyim. Detaylara önem vermekle. Sen ve kulübün bir görevi yerine getirmek için ücret aldınız. Kızın da icabına bakılmadan o görev tamamlanmış sayılmaz. Seni ve ortaklarını tehdit ettiğim o kısma geçmemize gerçekten lüzum var mı?

Çünkü bunu yapmamayı tercih ederim. Yıllardır karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkimiz var. Bunu tehlikeye atmaya gerek yok. Ama o kıza ihtiyacım var. Ayın yirmi dördünden önce.”

Grayson çenesini sıktı. Birkaç dakika boyunca telefonu yüzünden uzak tuttu. Anca iki derin nefes aldıktan sonra konuşabileceğini hissetti.

“Seni anlıyorum. Ama birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Tehdit işlerine bulaşmadığımı biliyorsun. Şunu açıklığa kavuşturalım. Kızı aramaya devam edeceğiz çünkü yapacağımızı söylediğimiz şey buydu. Ama şu bahsettiğin ilişki var ya? Bu her iki taraf için de geçerli, orospu çocuğu. Bunu unutma,” dedi Grayson.

“Not edildi. Bu ilişkinin şartlarını başka bir zaman tartışabiliriz. Şu anda o sürtüğün icabına bakmanı istiyorum.”

“Tamam. Peki onu nerede aramamızı önerirsin?”

Hattın diğer ucundaki ses tam bir dakika boyunca sessiz kaldı.

“Şu muhabir. Onunla ilgili bazı notları olmalı. Kız ve benim amaçlarımla nasıl bağlantılı olduğu hakkında bir yazı yazacaktı, değil mi? Notlarında onun nerede olduğuna dair bir ipucu olabilir. Çocuğun evine git ve etrafı biraz kurcala.”

Grayson güldü. Garajda yankılanan ıslak, gırtlaktan gelen bir sestti.

“Gerçekten bilgisayarında ‘Parti sürtüğü için buraya bakın’ yazan bir harita bıraktığını mı düşünüyorsun? Hadi ama dostum.”

“Benden onu nasıl bulacağıma dair öneri istediğine göre, daha iyi bir fikrin olmadığını varsayıyorum. Ve hayır, senden haritacı olmanı istemiyorum. Senden ikimizin de bildiği biri gibi olmanı istiyorum. Katil olmanı. Sana adresini mesaj atarım.”

Hat kesildi. Grayson telefonu kapatıp cebine koydu.

Motorunu çalıştırmadan önce, “Siktiğimin herifi,” diye mırıldandı.

YEDİ

Ike kreplerinden bir ısırık aldı, sonra kahvesini yudumladı. Mya mutfak masasının karşısında oturmuş, dudağından sarkan Newport sigarası eşliğinde gazetesini okuyordu. Duman başının etrafında gri hareler oluşturmıştu.

“Sen ve Arianna bugün ne yapacaksınız?” diye sordu Ike. Mya ona bakmadı.

“Bilmiyorum. Bugün hastaneden son izin günüm. Onunla güzel bir şeyler yapmak istiyorum ama aklıma bir şey gelmiyor,” dedi. Ike kahvesini tekrar yudumladı. Kings Dominion’a gitmelerini önermeyi düşündü ama Mya’nın onu yine terslemesini istemiyordu. Son zamanlarda Arianna hakkında söylediği her şey küçümsemeyle karşılanıyordu.

“Eminim bir şeyler bulursun,” dedi. Mya sigarasının külünü kül tablası olarak kullandığı çay fincanına döktü.

“Bilmiyorum. Beynimi bir türlü çalıştıramıyorum.” Ike bu cümlelerin üzerine yorum yapmadı. Mya sigarasından uzun bir nefes çekti. Sigarasının ucu, nefesini verene kadar bir ejderhanın gözü gibi kırmızı kırmızı parlıyordu.

“Onları yakalayabileceklerini hiç sanmıyorum,” dedi. Ike kreplerinden başını kaldırıp baktı. Kadın gazetesini katlamış ve masanın üzerine koymuştu. Bal rengi gözleri adamın içine işliyordu.

Ike iç çekti, kahvesini bitirdi ve masadan kalktı. Az da olsa iştahı kaçmıştı. Lavaboya gitti ve fincanını bulaşık makinesine koymadan önce duruladı.

“Ne oldu?” diye sordu Mya.

“Ne demek ‘ne’?”

“Bu senin ‘beni rahatsız eden bir şey var’ iç çekişin. Ne oldu?” diye sordu Mya.

Ike tezgâha yaslandı.

“Derek’in babası geçen hafta dükkâna geldi.”

“Ne istiyormuş?”

Ike dişlerini yaladı. “Bana polislerin Isiah’nın davasını düşürdüklerini söyledi.”

“Biliyorum. Pazartesi günü Dedektif LaPlata ile konuştum. Geçen hafta itibariyle iki ay oldu,” dedi Mya. Ike gözlerini kapadı. Cenazeden hemen sonra LaPlata’yla konuşmamıştı. Mezara da gitmemişti.

“Derek’in babası suçluları bizim bulmamız gerektiğini düşünüyor,” dedi Ike.

“Yapacak mısın?” diye sordu Mya.

“Neyi? Onların peşine düşmeyi mi? Bunu yapamayacağımı biliyorsun.”

Mya “Neden yapamazmışsın?” diye sordu. Ike çenesini sıkı. Bağlarının çıkardığı sesleri dinledi.

“Nedenini biliyorsun. Sana ve Isiah’ya bir söz verdim. Eğer aramaya kalkışırsam onları bulabilirim. Ve eğer onları bulursam, öldürürüm,” dedi. Sözcükler sade ve fazla vurgu yapmadan çıkmıştı. Onu on beş yaşından beri tanıyordu, kendisi ise on üç yaşındaydı. Mya onun abartmadığını biliyordu.

Ike karısının bunu yapamayacağını söylemesini bekledi. Orada öylece durup, bırak polisler halletsin, demesini bekledi. Bekledi ve bekledi. Buz makinesi devreye girerek sessizliği bozdu.

“Gidip Arianna’yı uyandıracağım,” dedi Mya sonunda.

Sigarasını ay fincanının içinde söndürdü. Masadan kalktı ve merdivenlerden yukarı süzüldü.

Ike karısının merdivenleri tırmanışını izledi. Adımları, belli ki tek başına taşıdığını düşündüğü bir yükün ağırlığıyla ağırlaşmış gibiydi. Belki de Mya haklıydı. Belki de Isiah'nın yasını tutmayı hak etmiyordu. Bir adamın bu kadar cimrice sevdiği birinin yasını tutması adil görünmüyordu.

Ike yemek kabını aldı, cep telefonu cebinde titreştiğinde dışarı çıkmak üzereydi. Telefonu çıkardı ve ekrana baktı. Numarayı hemen tanıyamadı ama iş telefonuydu, bu yüzden cevapladı.

“Alo.”

“Merhaba Bay Randolph, ben Greenhill Memorial Mezarlığı'ndan Kenneth D. Adner.”

“Buyurun,” dedi Ike.

“Efendim, bunu size söylemek zorunda olduğum için çok zgnm ama oğlunuzun mezarıyla ilgili bir sorun var.”

“Cenaze evi her şeyin ödendiğini söylemişti. Oğlum önceden ayarlamıştı,” dedi Ike.

“Hayır efendim, mesele ödeme değıl. Korkarım oğlunuzun mezarına biraz zarar verilmiş.”

Ike “Nasıl bir zarar?” diye sordu.

“Efendim, bence mezarlığa gelmelisiniz. Bunun telefonda konuşabileceğimiz bir konu olduğunu sanmıyorum,” dedi Kenneth.

Ike oğlunun mezarına geldiğinde (bu ifade kulağına hiç gerçekmiş gibi gelmiyordu) mezar taşından büyük bir parçanın ek-sik olduğunu görmeyi bekliyordu. Bir im biçme makinesinin bıçağıyla fırlatılan çakıl parçalarının balistik bir mermiye nasıl dönüştüğünü biliyordu. Bu yüzden tüm adamlarının sigortalarını yapardı. Belki de aşırı hevesli bir saha görevlisinin yepyeni bir ot biçme makinesini denemesinin sonucu olarak büyük bir çim parçasının ortadan kaybolmuş olduğunu görecekti. Ike'ın işi gücü topraktı. Ona zarar vermenin pek çok yolu olduğunu biliyordu.

Ama böyle bir şey görmeyi asla beklemiyordu.

O ve müdür mezarın dibinde yan yana duruyorlardı. Müdür bir balığın karnı kadar solgundu. Sarı saçları, üzerine konmaya çalışan bir sineğin boynunu kıracak kadar çok ürünle geriye doğru taranmıştı. Ofisteki klima açık olmasına rağmen terliyordu. Bu, Ike'in mezardaki sorun her neyse ilk aklına gelenden daha büyük bir şeyler olduğunu gösteren ilk işaretti.

Ike mezar taşına doğru yürüdü. Siyah granite hem Isiah'nın hem de Derek'in isimlerinin kazındığı çifte bir taşı bu. Birisi taşı ortadan ikiye yarmıştı. Muhtemelen bir balyozla. Taşı kırdıktan sonra da onu eşcinsellik ve ırklar arası ilişkiler hakkında kendi görüşleriyle süslemişti.

GEBERMİŞ ZENCİ İBNE. GEBERMİŞ ZENCİ İBNENİN MANİTASI yazıları neon yeşili spreyci boyayla taşın iki yarısına püskürtülmüştü. Ayrıca her bir mezarın üzerindeki çimlere de spreyci sıkılmıştı.

"Bunun için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam Bay Randolph. Elbette mezar taşını değiştireceğiz. Çimleri değiştirmek biraz daha zor olacak," dedi Kenneth.

"Mezar taşını kazın ve yerine çimen koyun," dedi Ike. Sesi ona bir kayıttan çalınıyormuş gibi geliyordu.

"Evet, sanırım bu da bir çözüm," dedi Kenneth.

"Çimlerin bugün onarılmasını istiyorum. Taşları hemen kaldırın. Karım bugün ziyarete gelecekti. Ona, taşlara kamyonlarınızdan birinin çarptığını söyleyeceğim."

"Tamam efendim, elbette. Tekrar içtenlikle özür dilerim. Green Hill bu talihsiz olayın tüm sorumluluğunu üsteleniyor," dedi Kenneth. İçtenlikle gülümsemeye çalıştı. Ike onun gözlerini yakaladı ve gülümsemesi dudaklarında kayboldu.

"Bugün çimleri hallet," dedi Ike. Kamyonetine doğru yürümeye başladı. Müdürü ve golf arabasını mezarın başında bıraktı. Kendini tuhaf hissediyordu. Öfkesini çok iyi tanıyordu. İçinde böyle anları bekleyen bir iblis gibi yaşıyordu. Taşı

görmek, onu kafesten kurtulmuş aç bir canavar gibi serbest bırakmalıydı. Bununla ilişkili tanıdık hisler o anda zihninde belirmemiş, görüşü kıpkırmızı bir parlaklık almamıştı. Midesi bağırsaklarında yoga pozları vermiyordu. İnsanların bahsettiği şu uyuşukluk hissi bu muydu? Sonunda sınırlarınızın ötesine geçtiğinizde vücudunuzu ele geçiren o felç edici his?

Ike kamyonetine bindi ve ofisini aradı.

“Randolph Çim Bakımı ve Peyzaj, ben Jazmine. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Jazzy, ofisime git. Masamın üzerinde bir makbuz var. Arkasında bir telefon numarası olacak. O numarayı bana mesaj at.”

“Tamamdır. Size de günaydın, efendim.”

Ike “Numarayı gönder hadi, Jazzy,” dedi.

“Tamamdır. Bu arada, sen iyi misin? Sesin pek...”

Ike aramayı sonlandırdı.

Buddy Lee, Sander’s Grab and Go’nun otoparkına girdi. Mekânın adının gerçek düzeniyle tam olarak uyuşmadığını düşündü. Bir Tastee Freez ya da Dairy Queen gibi inşa edilmişti. Her ikisi de pleksiglas sürgülü kapıya sahip bir sipariş penceresi ve bir teslim alma penceresi vardı, ancak binanın ön tarafına yayılmış bir grup parlak kırmızı piknik masası da vardı. Buddy Lee bu ismin uygun olduğunu düşündü. Yemeğinizi aldıktan sonra bir masaya geçebiliyordunuz.

Ike, en uçtaki masalardan birinde oturuyordu. Buddy Lee kamyoneti park edip yanına gitti. Ike kırmızı-beyaz kareli kâğıttan yapılmış bir kaptan yemek yiyordu. Bir parça kızarmış balığı mideye indirdikten sonra alkolsüz içeceğinden bir yudum aldı.

“Selam,” dedi yemeğini bitirdikten sonra.

“Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum,” dedi Buddy Lee. “Otursana,” dedi Ike. Buddy Lee tereddüt etti, sonra oturdu. Masanın üstünden plastik menüyü aldı ve incelemeye başladı.

“Buranın nesi meşhur? O kadar açım ki midem bel kemiği-me yapıştı resmen,” dedi Buddy Lee. Ike telefonunu çıkardı ve masanın üzerine koydu.

“Yayın balığı iyidir. Kızarmış bamya da var. Mısır ekmeği-ne bulaşma. Tuğla gibi serttir,” dedi Ike. İçkisinden bir yudum daha aldı.

“Beni buraya, ofisinden siktir olup gitmemi söylediğin için özür dilemeye davet ettiysen, kabul ediyorum. Bugünlerde bizim de aklının başında olduğunu sanmıyorum,” dedi Buddy Lee başını menüden kaldırmadan.

“Özür dilemeyeceğim,” dedi Ike.

“Pekâlâ, o zaman bu garip bir randevu olacak,” dedi Buddy Lee. Ike ellerini ince kahverengi bir peçeteye sildi. Masaya dayadığı kollarına yaslandı.

“Geçen gün söylediğim her şeyin doğru olduğunu bilmeni istiyorum. Sorumluluk sahibi olmak konusunda. İşimi sıfırdan kurdum. Sıfırdan. Bununla gurur duyuyorum. Çıktığımdan beri her gün çok çalıştım, karım ve oğlum için iyi bir hayat kurmaya çalıştım,” dedi Ike. Duraksadı. İki masa ötedeki bir grup gencin kahkahaları duraksamanın yarattığı boşluğu doldurdu.

“Sen nasıl oldu da peyzajcı oldun ki? Alınma ama bana pek çiçek sever biri gibi gelmedin,” dedi Buddy Lee. Kafası hâlâ menüye gömülüydü.

Ike ellerine baktı. Dövmesine. Arka camında Konfederasyon bayrağı çıkartması olan ve muhtemelen içine binmek için merdivene ihtiyaç duyacakları kadar yüksek bir kamyonetin içindeki bazı beyaz çocuklar park yerinden geçip arkalarında siyah bir duman izi bıraktılar.

“İçerdeyken öğrendim. Dersler vardı. Bu dersler sayesinde hücremden çıkıyordum. Beni serbest bıraktıklarında dışarıda bana bir yer kazandıracağını fark ettim. Hava yüz dereceyken ve elinde bir testere varken kimse havadan sudan konuşmak istemez,” dedi Ike. Konfederasyon çocukları kamyonetlerini

park etti. Dışarı çıktılar ve sipariş kutusuna doğru yürüdüler. İçlerinden biri Ike'a baktı, gözlerinde hoşuna gitmeyen bir şey gördü ve hızla gözlerini kaçırdı.

"Birkaç yıl sonra buraya bu yüzden geldiğimi düşünmeye başladım. Hani derler ya herkes bir şeyde iyidir, değil mi? Ama çiçek dikmek ve çalıları budamak, ben bunun için burada değilim. İyi olduğum şey bu değil. Gerçekten değil," dedi Ike.

Buddy Lee başını kaldırdı.

"Beni buraya yayın balığı çok iyi olduğu için çağırmadın, değil mi?" diye sordu. Ike cebinden telefonunu çıkardı ve masanın üzerine koydu.

"Mezarlara en son ne zaman gittin?"

Buddy Lee menüyü bir kenara bıraktı.

"Ha... Bu hafta gitmeyi düşünüyordum ama işler birbirine karıştı. Yani, siktir ya, cenazeden beri gitmedim," dedi Buddy Lee. Ike telefonunun ekranına dokundu ve masaya doğru kaydırды. Buddy Lee menüsünü kapattı. Telefonu eline aldı ve ekrana baktı.

"Bu da ne böyle?" dedi.

"Neye benziyor? Bizim çocukları öldüren orospu çocukları gidip mezarlarına işemişler," dedi Ike. Buddy Lee telefonu tekrar Ike'a doğru kaydırды. Dilini alt dudağında gezdirdi.

"Sence onları öldüren o aşağılıklar mı yaptı bunu?"

"Başka kim yapabilir ki? Isiah ve Derek ünlü değillerdi. Kimse onların farklı olduğunu bilemezdi. Sadece mezar taşlarını okuyarak farklı olduklarını anlayabilirdi," dedi Ike. Parmaklarını masaya vurdu. Buddy Lee öne doğru eğildi ve masanın üzerinden ona yaklaştı.

"Dur tahmin edeyim. Şimdi bu konuda bir şeyler yapmaya hazırsın," dedi. Ike onun sesinde alaycı bir tını olduğunu hissetti.

"Bu işi polise bırakmaya hazırdım. Muhtemelen kimin yaptığını bulamayacaklarını bilsem bile. O orospu çocuklarının yaptıklarının yanlarına kâr kalmasına razıydım çünkü karıma

ve oğluma verdiğim söz, ödeşmekten daha önemliydi. Ama pislikler onun mezarını mahvetmeden duramamışlar işte. O an anladım ki oğlum öldükten sonra ve karım bana ‘keşke mezar-daki ben olsaydım’ der gibi baktıktan sonra verdiğim sözün ne anlamı var? Senin dediğin gibi. O kırık dökük mezar taşı bana bu konuda ne yapacağımı soruyor gibi,” dedi Ike.

Gözlerini kapatmıştı. Isiah’nın yüzü anılarının derinliklerinden süzülüp geldi. Isiah dört saatlikkenki hali. Ike hapiste gün saymaya başladığında oğlunun yedi yaşındaki hali. On altı yaşındayken ehliyetini alışı. Yirmi yedi yaşında, kafasının büyük bir kısmı yok olmuş bir halde cenaze evinde yatışı. Buddy Lee’ye söylediği palavralara neredeyse inanacaktı. Isiah ona öbür dünyadan hayalet gibi bir mesaj gönderseydi çok güzel olurdu. Ama Ike, öbür dünyadaki peri masalı cennetine inanmıyordu.

Oğlu ölmüştü. Hayatta olduğundan daha uzun süre ölü kalacaktı. Gerçek şu ki, Ike içten içe hep işin bu noktaya gelmesinden korkmuştu. Belki de bilinçaltında yeminini bozmak için bir neden arıyordu. Bu durumda mezar taşı sadece uygun bir katalizör görevini görecek. Sona giden beklenmedik bir yol. Geçen hafta Buddy Lee’ye söylediği onca şeyden sonra, ona bu saçmalığı yutturmak zorundaydı. Bu kararla mücadele ettiğini düşünmesini sağlamalıydı.

“Bak. Bana maval okuma. Ne zaman başlamak istersin?” dedi Buddy Lee. Gözleri ıslak beton gibi parlıyordu. Ike gözlerini açtı.

“Aramızda açıklığa kavuşmamış şeyler olmasın. Eğer bunu yaparsak kafanın rahat olması lazım. Bu iş bitene kadar içkiyi azaltman gerekecek,” dedi Ike.

“Endişelenme, birkaç soğuk bira...”

Ike onun sözünü kesti. “Şu anda da sarhoşsun ve güneş henüz batmadı. İçkisinden taviz vermeyen biriyle savaşa gitmem.”

Buddy Lee sandalyesine geri oturdu.

“O kadar kötü, ha?”

“Ev yapımı içki dolu bir kavanozun içinde uyumuş gibi kokuyorsun,” dedi Ike.

Buddy Lee güldü.

“Yanıldığını söyleyemem. Pekâlâ, içkiyi bırakacağım.” Buddy Lee’nin bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama deneyecekti. Kısa bir süre için.

“Bir şey daha var. Çocukların neye bulaştığını bilmiyorum ama belli ki birinin onları bu yüzden öldürmesine neden olacak kadar boktan bir mesele. Bunu kurcalamaya başlarsak muhtemelen işler çirkinleşecek. Geçen gün ne dediğini biliyorum ama bunun ne olduğunu anladığından emin olmak istiyorum. İşe koyulduğumuzda bu orospu çocuklarını bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Birilerinin canını yakmam gerekiyorsa yaparım. Birinin biletini kesmem gerekiyorsa keserim. Bu orospu çocuklarını yakalamak için kırık camların üzerinde yüz mil sürünmem gerekiyorsa sürünürüm. Kan akıtmaya hazırım. Ya sen?” diye sordu Ike.

Buddy Lee başını arkaya attı ve gökyüzüne baktı. Bulutlar ufukta dans ediyor, belli belirsiz tanıdık şekillere bürünüyordu. Bir at, bir köpek, bir araba, tıpkı Derek’inki gibi çarpık gülümseyen bir yüz.

Başını eğdi ve Ike ile göz göze geldi. “Sikerler, evet,” dedi.

SEKİZ

Buddy Lee kamyonetini Ike'in dükkânının otoparkında Ike'inkinin yanına park etti. Kapıları kilitleyecekti ama sonra durdu. Eğer biri onu çalarsa, sorunlarından biri azalmış olacaktı. Ike yolcu koltuğunun kapısının kilidini açtı ve Buddy Lee koltuğa tırmandı. Ike kamyoneti vitesine taktı ve geri geri giderek trafiğe karıştı. "Kamyonetimin orada durmasında bir sorun var mı? Yolu kapatsın istemezdim."

"Sorun değil. Jazzy'ye sorun olmadığını söyledim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Isiah'nın işyerine gidersek iyi olur diye düşündüm. Polisler bana onun geçen yıl bir ölüm tehdidi aldığını söylemişti. Karımı aradım, o da bana adresi verdi. Sanırım başlamak için iyi bir yer," dedi Ike.

Buddy Lee eski tanıdık sancıların bağırsaklarından yukarı doğru çıktığını hissetti ama bu hissi elinin tersiyle itti. İçki içmek istiyordu. Kahretsin, bir içkiye ihtiyacı vardı. Buddy Lee pes etmeden önce birkaç mil sessizlik içinde araba sürdüler.

"Baksana, biraz müzik açabilir misin?"

Ike başparmağıyla direksiyon simidindeki bir düğmeye dokundu. Kamyonetin kabini Peder Al Green'in güzel zamanları anlatan sakinleştirici falsetto şarkısıyla doldu. Buddy Lee yolcu koltuğunda arkasına yaslandı ve ince parmaklarını kalçasına vurdu.

“Country hayranı falan değilsin, değil mi?” diye sordu Buddy Lee.

Ike homurdandı. “Neden, siyahi olduğum için mi?”

Buddy Lee bir elini vahşi saçlarının arasında gezdirdi. “Yani, evet. Alınmaca yok. Sadece senin türünden country müzikle ilgilenen pek kimse tanımıyorum.”

“Bir daha ‘senin türün’ dersen seni bu kamyonetten aşağı atarım,” dedi Ike. Ne sesini yükseltmiş ne de Buddy Lee’ye bakmıştı.

Buddy Lee önce onu yanlış duymuş olabileceğini düşündü. Dikiz aynasında Ike’in yansımasını gördüğünde onu gerçekten de doğru duyduğundan emin oldu. “Özür dilerim. Bir şey demek istemedim. Kahretsin. Bazen ağzımdan çıkanları fark etmiyorum.”

“Sen ya da başka bir beyaz herif ‘senin türün’ dediğinde sanki kafese koymaya çalıştığın bir hayvanmışım gibi hissediyorum. Bu saçmalıktan hoşlanmıyorum. Şimdi de sen başladın,” dedi Ike.

“Ben mi başladım?”

“Evet. Bunu görmezden geleceğim çünkü dediğin gibi, ikimiz de tuhaf bir ruh halinde olabiliriz. Ama bir daha böyle bir şey söylersen çenene yumruğu indiririm,” dedi Ike.

“Bak, üzgün olduğumu söyledim. Sana yalan söyleyip bir sürü siyahi arkadaşım olduğunu söylemeyeceğim, çünkü yok. Aramın iyi olduğu bazı çocuklar var evet, ama bir ceset gömmek zorunda kalsam hiçbirini arayabileceğimi sanmıyorum,” dedi Buddy Lee. Ike dikkatini yola vermeden önce ona şöyle bir baktı.

“İrkçi falan değilim. Sadece çok fazla siyahi insan tanımıyorum,” diye kekeledi Buddy Lee.

“Öyle olduğunu hiç söylemedim. Sen sadece benim gibi insanlar ve bizim yaşadıklarımız hakkında endişelenmek zorunda olmayan başka bir beyaz çocuksun,” dedi Ike.

“Bak dostum, gerçekten önemli olan tek renk yeşildir*. Kendine bir bak. Kendi işin var. Cenaze izni almak için tehdit etmen gereken bir patronun yok. Güzel bir evin var. Ben boktan bir karavan parkında daha da boktan bir karavanda yaşıyorum. Durumun gayet iyi. Benden çok daha iyi bir haldesin. Ve oldukça da siyahsın,” dedi Buddy Lee. Ike direksiyonu öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri kırılacak gibiydi.

“İyi durumda olmak için ne kadar çok çalışmam gerektiğini bilmiyorsun. Önemli olan tek rengin yeşil olduğu saçmalığına inandığını söylüyorsun, değil mi? O zaman sana şunu sorayım: Benimle yer değiştirir miydin?”

“Kamyoneti de alacak mıyım? Çünkü kamyoneti alırsam, evet, seninle yer değiştiririm,” dedi Buddy Lee. Kısık bir kahkaha attı. “Kamyoneti alırsın. Ama aynı zamanda ayda dört ya da beş kez kenara çekilirsin çünkü senin siyah kışının böyle güzel bir kamyonete binmesi mümkün değildir, değil mi? Kamyoneti alırsın ama kuyumcуда takip edilirsin çünkü muhtemelen orayı soymaya gitmişsindir, değil mi? Kamyoneti alırsın ama sokakta yürürken çantalarını kavrayan beyaz kadınlarla uğraşmak zorunda kalırsın çünkü Fox News onlara paralarını ve erdemlerini çalmak için peşlerinde olduğunu söylemiştir. Kamyoneti alırsın tabii ama sonra tetiği çekmeye dünden meraklı bir polise hayır, Memur Bey, dersin, tutuklanmaya ayak diremeyeceğini söylemek zorunda kalırsın. Kamyoneti alırsın ama cep telefonuna uzandığın için kafanın arkasına iki tane kurşun yersin,” dedi Ike.

Buddy Lee’ye baktı.

“Hâlâ yer değiştirmek istiyor musun?”

Buddy Lee zorlukla yutkundu ve başını cama doğru çevirdi ama tek kelime etmedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Siyah bir elde tuttuğun sürece yeşilinin olması da fark etmez.”

* Yeşil, (green) İngilizce’de dolar anlamına gelmektedir.

Good Reverend'in yerine teypte çalan D'Angelo'nun aracın içinde yüzen tatlı sesiyle yola devam ettiler.

Ike eyaletler arası yola girdi ve Richmond'a yöneldi. Elli dakika sonra şehir merkezine doğru giden çıkışa girdi ve kamyoneti ekmek dilimleyecek kadar keskin bir rampadan sürdü. Dikiz aynasını kontrol etti ve Blue Springs Drive'a girdi. Trafik karmakarışıkta ama kamyonet kendine yol aç aça ilerliyordu. Ike şehirde araba kullanmaktan nefret ederdi. Dar sokaklar ona kendini labirentteki bir fare gibi hissettiriyordu.

GPS, varış noktalarına iki yüz metre kaldığını söylüyordu. Ike ileride, sağda, meşe ağaçlarının ortasında beş katlı, sade, kahverengi bir bina gördü. Richmond şehir planlamacıları, Orta Virginia'nın doğal manzaralarına duydukları sevgi ve kent alanlarını genişletme arzuları arasında sıkışıp kalmışlardı. R. C. Johnson Binası bu iki rakip duyarlılığın kesiştiği noktada yer alıyordu.

Ike park yerine girdi ve kamyoneti durdurdu. Motor bir ölüm takırtısı çıkardı, sonra sustu. Ike yere indi ve Buddy Lee de onu takip etti. Ofis binasının ağır cam kapıları açılırken gıcırtilar çıkarıyordu. Lobi seksenli yıllardan kalma bir zaman tüneliydi. Elektrikli neon dudaklı kaymak taşından yapılma modeller her iki duvardaki portrelerden onlara bakıyordu. Garip bir geometriyle tasarlanmış sandalyeler lobi alanının her yerine dağılmıştı. Üzerinde beyaz harfler bulunan siyah bir pano rehber görevi görüyordu.

"*Rainbow Review* üçüncü katta," dedi Ike.

"Evet, kulağa oldukça geyce geliyor," dedi Buddy Lee. Ike ona yan gözle baktı.

"Ne?" diye sordu Buddy Lee. Ike başını salladı ve asansöre doğru koşar adımlarla ilerledi. Buddy Lee gözlerini devirdi ve onu takip etti.

The Rainbow Review'ya ait ofisler binadaki en küçük alanı kaplıyordu. Dört kişilik bir alana altı masa sıkıştırılmıştı. Her

masayı kocaman bir kişisel bilgisayar ve bir dizüstü bilgisayar süslüyordu. Her masada bir çift gergin görünümlü genç kadın ve erkek oturuyordu. Herkes klavyede bir şeyler yazıyor ya da cep telefonuyla konuşuyor ya da her ikisini aynı anda yapıyordu. Buddy Lee ve Ike kapıya en yakın masaya doğru yürüdüler. Kızıl saçlı, sakallı bir adamla rastalı, siyahi bir kadın kafa kafa vermiş, kadının tabletindeki bir görsel hakkında konuşuyorlardı. Adam başını kaldırdı.

“Arabalarımızı mı çekeceğiz yine?”

“Ne?” dedi Ike.

“Siz çim bakım şirketindensiniz, değil mi?” dedi sakallı adam. Ike iç çekti. Üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı. Gömleğinin cebinde Randolph Çim Bakım yazıyordu.

“Bunu sonra halletsek olur mu? Şimdi biraz meşgulüz de,” dedi rastalı kadın.

Buddy Lee, “Hey, Kızıl Sakal, biz çim ekibi değiliz,” dedi. Bu, Kızıl Sakal’ın dikkatini çekti.

“Affedersiniz?” diye sordu Kızıl Sakal.

“Dediğini duydun,” dedi Ike. Kızıl Sakal’ın yüzü, sakallarıyla aynı renk olmuştu.

“Ne istiyorsunuz?” dedi.

“Buranın patronu sen misin?” diye sordu Buddy Lee. Adam onu duymazdan geldi ama rastalı kadın cevap verdi.

“Hayır, değil. Ben Amelia Watkins. Genel yayın yönetmeniyim. Size nasıl yardımcı olabilirim beyler?” dedi Amelia. Yüzlerini inceliyordu ama Buddy Lee sol elinin masanın altında olduğunu fark etti.

“Elin hemen tetiğe gitmesin, buraya sorun çıkarmaya gelmedik,” dedi. Amelia dudaklarını büzdü.

“Dediğiniz gibi olsun. Gazeteci olmak için tehlikeli bir zaman. Özellikle de LGBTQ topluluğuna odaklanan bir sivil toplum kuruluşunda çalışıyorsanız,” dedi. Sesi derin ve canlıydı.

Buddy Lee'nin aklına yıllar önce Austin'de dinlediği bir blues şarkıcısı gelmişti.

“Ben Ike Randolph. Bu da Buddy Lee Jenkins,” dedi Ike. Amelia ayağa kalktı ve masasının etrafında dolandı. Neredeyse Ike kadar uzun boyluydu ama zayıf ve fitti. Saçları sırtının alt kısmına düşüyordu.

“Siz Isiah'nın babasısınız.”

“Evet, benim. Buddy de Derek'in babası. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

“Tabii, alt kattaki kafeye gidelim.”

Amelia kahvesini sade aldı ve hızla içti. Buddy Lee fincanına dökmek için biraz viskisi olmasını diledi. Ike hiçbir şey almadı. Amelia kahve fincanını buruşturdu ve bir metre ötedeki çöp sepetine attı. Çöp, havada savrulup çöp sepetine düştü. Temiz bir atıştı.

“Basket mi oynuyorsun?” diye sordu Ike.

“Bu çok klişe değil mi ya? Lezbiyenler basketbol oynar. Ama evet, oynamayı severim. Üniversiteye burslu olarak gittim.”

“Isiah da iyi oynardı,” dedi Ike.

“Evet, harika üçlükler atardı.”

“Onun nasıl böyle olup da aynı zamanda bu kadar iyi bir oyuncu olduğunu hiç anlayamadım,” dedi Ike.

Amelia güldü ama gülüşünde neşeye dair bir şey yoktu. “Eşcinsel olduğu için atkı örmesi gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Ike parmaklarını masaya vurdu. “Bilmiyorum. Hiç anlayamadım... Neden böyle olduğunu anlayamadım. Aramızda bazı sorunlara neden oldu.”

“Biliyorum. Bana anlatmıştı,” dedi Amelia.

“Öyle mi?” diye sordu Ike.

“Aramıza katıldığında birbirimize ailelerimize nasıl açıldığımızı anlatmıştık. Sen ve babam çok iyi anlaşırdınız. İkiniz de cinselliğimizin açıklanması gereken bir şey olduğunu düşünüyorsunuz. Ama öyle değil. Biz buyuz işte. İkinizin arasında

sorun yaratan şey Isiah'nın eşcinsel olması değildi. Sorunlara neden olan şey bununla nasıl başa çıktığın ya da çıkmadığındı," dedi Amelia.

Ike gözlerini kırptırdı. "Bu... o kadar da basit değildi."

Amelia omuz silkti. "Öyle diyorsan öyledir. En azından sen hâlâ Isiah ile konuşuyordun. Babam lise birinci sınıftan beri benimle konuşmuyor," dedi Amelia.

"Alınma ama buraya terapi seansı için gelmedik. Size geçen yıl oğlunun aldığı ölüm tehdidi hakkında soru sormak istiyoruz," dedi Buddy Lee. Ike ona delip geçen bakışlar attı ama Buddy Lee omuz silkti.

"Ah evet, Mavi Anarşistler," dedi Amelia.

"Ne?" dedi Buddy Lee.

"Mavi Anarşistler. Şişe ve Molotof kokteyli atmayı yapıcı söylemlere tercih eden aşırı ilerici bir grup. Bence onlar bir sonraki yıkıcı faaliyetlerde bulunacak sürü psikolojisine kapılmış bir grup aşırı ayrıcalıklı hipster pisliğinden başka bir şey değiller. Ben okuldayken onlar gotiklerdi," dedi Amelia.

"Onları pek ciddiye almıyor gibisin," dedi Ike. Amelia ellerini açtı ve omuzlarını silkti.

"Isiah onları transfobileri ve saçma sapan söylemleri yüzünden eleştiren bir yazı yazdığı için çok kızdırmıştı. Hepimiz onların biraz bağırıp çağırıp deşarj olduklarını düşünüyorduk ama yine de olanları bildirmiştik. Tedbirli olmak sonradan üzülmekten iyidir," dedi Amelia.

"Yani bunu yapanların onlar olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Buddy Lee.

"İçimden bir ses onlar yapmadı diyor ama kim bilir? İnsanlar bu günlerde aklını kaçırmış gibi. Şu anda da Isiah, Derek ve bu yıl içinde öldürülen tüm eşcinseller hakkında bir yazı üzerinde çalışıyoruz."

Buddy Lee "Bunun gibi çok mu olay yaşanıyor?" diye sordu.

“Eşcinsel ve biseksüel erkek cinayetleri geçen yıldan bu yana yüzde dört yüz arttı. Birileri nefreti yeniden moda haline getirmiş gibi görünüyor,” dedi Amelia.

“Bu Mavi Anarşistler nerede takılıyor?” diye sordu Ike, Amelia garsona işaret etti. Asyalı genç bir kadın ona bir fincan daha getirdi.

“Merkezleri Glen Allen’da yer alan bir baş dükkân*. Size adresi verebilirim. Bakın, bana kalırsa onlar sadece bir avuç şımarık çocuk,” dedi Amelia.

Ike “Adreslerini nereden buldun?” diye sordu.

“Isiah’ya tehditlerini postayla göndermişler. Bu çocukların tek derdi eski adetleri sürdürmek,” dedi Amelia.

“Biz sadece onlarla konuşmak istiyoruz. Bizim çocuklara ne olduğunu araştırıyoruz. Polisler izlerin kaybolduğunu düşünüyor. Senin ve diğer arkadaşlarının onlarla konuşmadığını söylüyorlar. Sizi suçladığımı söyleyemem. O şerefsizlerden nefret ediyorum,” dedi Buddy Lee. Amelia kendini sıktı. Ike kollarındaki ve omuzlarındaki çizgileri fark etti. Hoş olmayan bir görüntü değildi.

“Onlarla konuşmayacağımızdan değil. Kendi adıma konuşacak olursam, ben hiçbir şey bilmiyorum.”

“Isiah size üzerinde çalıştığı herhangi bir haberdan bahsetmedi mi?” diye sordu Ike.

“Hayır. Genelde bizim haberlerimiz ölümünüze sebebiyet verecek türden şeyler değildir. Siyah ve eşcinsel olmak bu konuda genellikle iyi bir iş çıkarır,” dedi Amelia. Buddy Lee tavandan döşemelerini inceledi.

“Bunun rastgele bir nefret suçu olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Ike. Amelia kahvesini yudumladı. Cevap vermesi uzun zaman aldı.

* Baş dükkân, esrar ve tütün tüketimi için kullanılan gereçler ve esrar kültürü ve ilgili karşı kültürlerle ilgili ürünler konusunda uzmanlaşmış bir perakende satış noktasıdır.

“Hayır. Mesele ne bilmiyorum ama bunun rastgele olduğunu hiç sanmam” dedi sonunda.

“Pekâlâ. O halde biz artık adresi alsak iyi olacak.”

“Bakın, o çocuklara zarar vermeyin, olur mu?” dedi Amelia. Ike başını sağa doğru eğdi.

“Sana onlara zarar vereceğimizi düşündüren nedir?”

“Dövmelerinizi görebiliyorum,” dedi Amelia.

“Han’fendi, endişelenecek bir şey yok. Biz sadece çocuklarımıza ne olduğu hakkında sorular soran iki yaşlı adamız. Verandada oturan iki yaşlı av köpeği kadar zararsızız,” dedi Buddy Lee. Amelia güldü. Bu kez gözleri ışıkla dolmuştu.

“Az değilsin,” dedi.

“Hayatım, tahmin bile edemezsin,” dedi Buddy Lee. Ike başını iki yana salladı ve iç geçirdi.

DOKUZ

I ke kamyoneti çalıştırdı ve park ettiği yerden geri geri çıktı. Buddy Lee elindeki kâğıt parçasını inceledi.

“Sence o kız yüzde yüz eşcinsel mi?” diye sordu Buddy Lee.

“Ben nereden bileyim ya?” dedi Ike.

“Sadece merak ettim,” dedi Buddy Lee. Ike frene bastı.

“Biz burada çocuklarımızı kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyoruz ve sen bir lezbiyenle flört ediyorsun. Bu işi gerçekten ciddiye alıyor musun?” dedi Ike.

“Sana gelenin ben olduğumu unuttun mu? Ciddiye almadığımı mı düşünüyorsun? Ben sen değilim, Ike. İki odalı şaşalı karavanımda bir bekleyenim yok. Derek’in annesi beni uzun zaman önce terk etti ve o zamandan beri yatağымda ciddiye aldığım biri olmadı. Sadece arada bir iyi vakit geçirdiğim bir iki kız oldu. Beni ve Derek’i terk etti, sonra da kodaman bir yargıçla evlendi. Yani, sikik bir keşiş değilsem kusura bakma. Ama sakın bir daha bana bu konuda ciddi olup olmadığımı sorma. Cidden bak,” dedi Buddy Lee.

“Peki,” dedi Ike kamyonu vitesine takmadan önce.

RVA Mavi Anarşistleri’nin merkezi Staples Mill Yolu üzerindeki yepyeni bir alışveriş merkezindeydi. Ike kamyoneti park etti ve kontağı kapattı.

“Sanırım Amelia haklıydı,” dedi Buddy Lee.

“Eminim sana bal ve limonata işediğini söyleseydi sen buna da inanırdın,” dedi Ike kamyonetten inerken. Dükkânın kapısı-

nın üzerindeki tabelada TIME VE TYHME EŞSİZ HEDİYE-
LİKLERİ yazıyordu. Burası tütsü, nane ve Ike'ın tam olarak
çıkaramadığı bir şey gibi kokuyordu. Saç yağı ve gül karışımı
bir koku. Duvarlar grupların posterleri ve tanımadığı çizgi film
karakterleriyle kaplıydı. Raflar dolusu nargile, pipo ve esrar ak-
sesuarları vardı. Dükkânda ayrıca çizgi roman minyatürlerine
ve koleksiyon parçalarına ayrılmış birkaç raf da vardı. Dük-
kânın ses sisteminden süzülen hırıltılı bir ses, kayıp bir aşk,
birbirine dolanmış çarşaflar ve karanlık gökyüzü hakkında bir
şarkı söylüyordu.

Satış tezgâhı olarak kullanılan cam vitrinin arkasında üç
ince görünümlü beyaz çocuk oturuyordu. Sakallı bir adam, tek
gözlüklü ve temiz tıraşlı bir adam ve ışıklı ayakkabı giymeyi
bir hafta önce bırakmış gibi görünen bir kız.

Kız “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

“Umarım olabilirsiniz. Mavi Anarşistlerden biriyle konu-
şmak istiyoruz,” dedi Ike. Üç genç birbirlerine kaçamak bakışlar
attı. Sonunda sakallı çocuk taburesinden kalktı.

“Hepimiz Mavi Anarşistleriz. Ben Bryce, bu Terry ve bu da
Madison. Bu arada, tek üyeler biz değiliz. Zoraki vatanseverlik
ve emperyal boyun eğdirme komasından uyananların sayısı her
geçen gün artıyor,” dedi Bryce. Buddy Lee onun kendisiyle gu-
rur duyuyor gibi görüldüğünü düşündü.

“Bunu bir süredir yapıyorsun, değil mi?” dedi Buddy Lee.

“Bu bizim manifestomuz,” dedi Bryce.

“Buraya manifestonuzu dinlemeye gelmedim. Sana Isiah
Randolph ve Derek Jenkins hakkında soru sormak istiyorum,”
dedi Ike. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

“Kim?” diye sordu tek gözlüklü Terry. Ike bir adım öne çık-
tı. Bryce taburesine geri oturdu.

“Isiah Randolph. Geçen yıl minik okul kulübünüz hakkında
bir yazı hazırladığı için ona ölüm tehdidi göndermişsiniz,” dedi
Ike. Bryce meydan okurcasına ayağa kalktı.

“İtibarımızı zedelemeye çalışan o adamdan mı bahsediyorsun? O bir ölüm tehdidi değildi. Yaptığı iğneleyici yorumlardan dolayı mağduriyetimizin giderilmesi idi,” dedi Bryce.

“Tanrım, şu süslü püslü kelimeler yerine daha anlaşılır şeyler söylesen olmaz mı?” dedi Buddy Lee.

“Isiah öldü. O benim oğlumdu ve öldü ve senin küçük ser-seri tayfanın bununla bir ilgisi olup olmadığını bilmek istiyorum,” dedi Ike. Bir zil sesi duyuldu ve bir çift dükkâna girdi. Havada bir şey hissetmiş olmalı ki arkalarını dönüp dışarı çıktılar.

“Bakın, oğlunuz öldüğü için üzgünüm ama bizim bununla bir ilgimiz yok. Ama şaşırmadım. O sadece tüzel sanayi kompleksinin bir maşasıydı. İnsanlar artık gözlerini açmaya başladı, dostum. Medyanın dünyada neler olup bittiğine dair yanlış bir anlatı yaratmasına seyirci kalmayacaklar. Uyan artık, dostum,” dedi Bryce. Ike başını sola doğru eğdi. Buddy Lee onun ellerinin ayı kapanı gibi açılıp kapanmasını izledi.

“Oğlum hakkında ne dedin sen?” diye sordu Ike. Bryce dilini üst dudağının üzerinde gezdirdi.

“Tek söylediğim...”

Ike’in kolu bir kobra kadar hızlı hareket etti. Bryce’ı sakalından yakaladı ve acımasız bir hareketle alını cam tezgâha çarpana kadar başını aşağı çekti. Sol eliyle Bryce’ın sağ elini kavradı ve kolunu kırılacakmış gibi hissedene kadar bükte. Terry taburesinden fırladı ama Buddy Lee çakısını çıkarmış ve bıçağın ağzını açmıştı bile.

Bıçağı Terry’nin göğsüne doğrulturken, “Ağır ol bakalım Panama Jack,” dedi.

Ike, ağzı Bryce’ın kulağına birkaç santim kalana kadar öne eğildi.

“Sana oğlum hakkında bildiklerinle ilgili bazı sorular soracağım. Verdiğin cevaplar her hoşuma gitmediğinde parmaklarından birini kıracağım,” dedi. Madison ağlamaya başladı.

“Şşşş, bebeğim. Sana zarar vermeyeceğiz. Sadece birkaç sorumuz var,” dedi Buddy Lee kıza gülümseyerek. Kız daha çok ağladı.

“Şimdi, çocuklarımıza olanlarla bir ilginiz var mı?” diye sordu Ike.

“Aman Tanrım, kanıyorum!” Bryce tezgâhın üstüne doğru mırıldandı.

“Bu cevap hoşuma gitmedi,” dedi Ike. Sol eliyle Bryce’ın serçe parmağını yakaladı. Genç adamı sağ eliyle aşağıda tutarak serçe parmağını geriye doğru acımasız bir hareketle çekti. Bir çatırtı duyuldu. Madison taburesinden kaydı ve sessizce yere kustu.

“Hadi yine deneyelim. Oğlumu kimin öldürdüğünü biliyor musun?” diye sordu Ike. Kendi sesini tanıyamıyordu. Ike Randolph’un olayların gerisinde kaldığını fark etti. Riot konuşuyordu.

“Siktir, hayır. Biz... Biz...ona yalnızca pis bir mektup yazdık,” diye bağırdı Bryce. Buddy Lee lamine zemine çarpan sıvının pıt pıt sesini duydu.

“Ike. Sanırım doğruyu söylüyor. Baksana altına işemiş,” dedi Buddy Lee.

“Yakalandıklarında altına işeyen kaç tane şüpheli orospu çocuğu gördüm, haberin var mı senin?” dedi Ike.

“Evet, ama dostum, şuna bir baksana. Meyve kavgasında bir üzüm bile kapamaz bu,” dedi Buddy Lee. Ike, Buddy Lee’nin dediğini yaptı. Bryce’ın alnının etrafında kan birikmişti. Tezgâhın üzerinden yere dökülüyordu. Ike onun gözlerinden birini görebiliyordu. Bir bilye gibi yuvasında dönüp duruyordu. Ike onu bırakmak istedi ama Riot, prensipleri bunu gerektirdiği için birkaç parmağını daha kırmak istiyordu. Amelia haklıydı. Bu çocuklar katil değildi. Onlar sadece bir avuç aşırı idealist çocuktı. Bir yerlerde hayal kırıklığına uğrattıkları anneleri ve babaları vardı. Ike derin bir nefes aldı ve dişlerinin arasından dışarı verdi.

Bryce'ı tezgâhın üzerinden aşağı itti. Genç adam önce taburesine düştü, sonra da sağ kolunu tutarak yere yığıldı. Madison onun yanına gitti. Ağzı turuncu ve kırmızı kusmukla lekelenmişti. Ike tezgâhtan bir adım geri çekildi.

“Eğer yalan söylediğini öğrenirsem, geri gelir ve kalan parmaklarını da kırarım,” dedi Ike. Onlara sırtını döndü ve dükândan çıkıp gitti.

“Bu olan biteni kendinize saklarsanız iyi olur. Benden uyarması. Böylesi sizin için daha iyi olur,” dedi Buddy Lee. Çakısını katlayıp arka cebine attı.

Kamyonete atladığında Ike aracı çoktan çalıştırmıştı. Buddy Lee yolcu kapısını henüz kapatmıştı ki Ike pedala asılıp alışveriş merkezinin otoparkından geri geri çıkmaya başladı. Üç noktalı bir dönüş yaptı ve çim kaplı refüjü geçti. Time ve Thyme'dan birkaç kilometre uzaklaştıklarında Buddy Lee bir çığlık attı.

“Bu da neydi böyle?” dedi Ike.

“Siktir, kanka, bir şeyler yapıyor olmak iyi hissettiriyor. Artık karanlıkta oturup ağlamıyoruz. Çocuklarımız için bir şeyler yapıyoruz. Bir anlığına da olsa kendimi boktan bir baba gibi hissetmedim,” dedi Buddy Lee.

“Hiçbir şey öğrenemedik. Zaman kaybıydı,” dedi Ike.

“Belki de. Ama o pisliklere hadlerini bildirmek iyi hissettirdi, değil mi? Ailelerinin uzun zaman önce yapması gereken şeyi yaptık. Siktiğimin Mavi Anarşistler'i. Bu da ne demekse...” dedi Buddy Lee.

“Hoşuna gitti, değil mi?” dedi Ike.

“Senin hoşuna gitmedi mi?”

Ike cevap vermedi.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

“Sanırım şurada,” dedi Buddy Lee. Ike kamyoneti kaldırma çekti ve şaşırtıcı bir kolaylıkla paralel park etti. “Bu şeyi nasıl kullanacağını çok iyi biliyorsun, değil mi?” diye sordu Buddy Lee.

“İşimin bir parçası,” dedi Ike.

Kamyonetten indiler ve kapısında yanıp sönen bir LED tabelası olan bir binanın önünde durana kadar kaldırımda birkaç metre yürümeye başladılar. Tabelada ÖZEL GÜNLER PASTANESİ yazıyordu.

“Burası olduğuna emin misin?” diye sordu Ike.

“Evet. Oldukça eminim. Derek’le son konuştuğumda terfi aldığını söylemişti. Ona nerede çalıştığını sormuştum. Başta bana söylemek istemedi. Sanırım buraya gelip onu utandıracağımı, bana meme pastası yapmalarını isteyeceğimi düşündü.”

“Meme pastası mı?” dedi Ike.

“Sana birkaç yıldır yalnız olduğumu söylemiştim,” dedi Buddy Lee. Ike yüzünde bir gülümsemenin belirmeye çalıştığını hissetti ama onu yok etti.

“Bak, dükkâna girmeden önce, sanırım az önce orada arkamı kolladığın için teşekkür etmeliyim,” dedi Ike. Buddy Lee omuz silkti.

“Benden pek hoşlanmadığını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse sen de tam bir pisliksin. Ama şimdi kazanmak dışında bir seçeneğimiz yok,” dedi Buddy Lee.

“Evet, sanırım öyle. Sence neler olduğu hakkında bir şey biliyorlar mıdır?” diye sordu Ike.

“Ne bileyim ya... Ama başka nereye gidebiliriz ki?” diye cevap verdi Buddy Lee.

Özel Günler Pastanesi, yüksek tavanlı ve açık yeşil renkte çok sayıda tavan penceresine sahip devasa bir binada yer alıyordu. Bu, içeriye canlı, yemyeşil bir renk veriyordu. Ike havadaki şekerin tadını ve pişen ekmeğin kokusunu alabiliyordu. Ağzı Pavlov’un köpeği gibi sulanmaya başladı. Binanın her bir yanına çok sayıda ürünün sergilendiği masalar yerleştirilmişti. Altı katlı düğün pastaları, çiçek şeklinde somun ekmekler, kekten kuleler, bir yapboz gibi birbirine geçecek şekilde dizilmiş et ve tavuk şişleri. Zevk ve sefaya düşkün tasarımlar ve lezzetlerden oluşan bir bolluk vardı. Buddy Lee pastalardan birine doğru yürüdü ve parmağını uzattı.

“Poliüretanla kaplanmıştı,” dedi genç bir adam. Kasanın ve Özel Günler’in yaratabildiği sanat eserlerinden daha fazlasının bulunduğu bir tezgâhın arkasında duruyordu. Arkasındaki kara tahtada parlak kırmızı tebeşirle günlük spesiyaller sıralanmıştı.

Buddy Lee, “Siktir, kreması çok iyi görünüyor,” dedi. Genç adam gülümsedi. Soluk teni kadar beyaz olan kocaman dişleriyle geniş bir sırtışı vardı. Açık sarı saçları bir sumo güreşçisinin topuzunu andıran kısa bir topuzla başının tepesinde toplanmıştı.

“Öyledir. Ama bunlar sadece sergilemek için. Beğendiğiniz bir şey var mı?” diye sordu genç adam. Buddy Lee tezgâha doğru yürüdü. Adama gülümseyerek karşılık verdi.

“Dürüst olmak gerekirse buraya pasta almaya gelmedik. Ben Buddy Lee Jenkins,” dedi Buddy Lee elini uzatırken.

Brandon, Buddy Lee’nin elini sıkarken, “Ben de Brandon Painter,” dedi. Buddy Lee ölüm döşegindeki büyükannesinin elini kavrayışının daha sıkı olduğunu düşündü.

“Tanıştığımıza memnun oldum Brandon. Şu arkadaki koca ayı da Ike Randolph.”

“Özel bir gün için pasta mı arıyorsunuz? Yıldönümümü mü kutluyoruz?” diye cevap verdi Brandon gülümseyerek. Buddy Lee kaşlarını çatı.

“Buyur?” diye sordu. Brandon tekrar gülümsedi.

“Hey, sorun yok. Biz Colorado’daki o fırıncı gibi değiliz. Herkes için pasta yaparız ya da yemek hazırlarız. İkiniz çok hoş bir çift olmuşsunuz,” dedi Brandon. Buddy Lee omzunun üzerinden dönerek Ike’a baktı. Ike da Buddy Lee’ye bakıyordu.

“Ha, bak evlat. Sen olayı yanlış anladın. Biz... öyle sandığın gibilerden değiliz. Benim oğlumun adı Derek Jenkins. Ike’ın oğlu Isiah’yla birlikteydi,” dedi Buddy Lee.

“Aman Tanrım. Siz Derek’in babasısınız. Neden anlamadım ki şimdiye kadar? Aman Tanrım. Çok üzgünüm. Onu çok özölüyorum,” dedi Brandon. Konuştuğu sırada sesi çatallamıştı.

“Evet, ben de öyle. Bak, biz neler olup bittiğini anlamaya çalışıyoruz. Polisler işin üstünü örtmeye çalışıyor gibi bir şey. Ama sen bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin, değil mi? İki eliyle bi’ siki doğrultamaz bu tipler. Derek sana hiç onu tehdit eden birilerinden bahsetmiş miydi? Hani bir şeylerden memnun kalmamış, suratsız bir müşteri falan?”

“Hmm... Yok ya. Bana hiçbir şey demedi,” dedi Brandon.

“Peki ya kişisel bir şey? Biriyle sorunu olduğundan bahsetmiş miydi? Belki başka bir yemek şirketiyle?”

“İmkânı yok. Burada işler mafyanın yürüttüğü işlere benzer. Kimse kimseyi daha iyi krema yapabildiği için öldürmez.”

“Peki, olaydan önceki haftalarda garip bir şey söyledi mi?”

Brandon başını iki yana salladı. “Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum.”

“Peki. Polisler bize Derek ve Isiah’nın arkadaşlarının konuşmadığını söylediğinde inanmamıştım. Ama bakıyorum da

kalkmış, yüzüme karşı yalan söylüyorsun,” dedi Buddy Lee. Ike ses tonunda sert bir tını duydu. Çeliğin çeliğe vurması gibi.

“Ne? Yalan söylemiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum ben,” dedi Brandon. Elleri ölmek üzere olan alabalıklar gibi tezgâhın üzerinde çırpınıyordu.

“Evet, biliyorsun. Pokerde seni ele veren tavırların ne olduğunu bilir misin Brandon?”

“Ele veren tavırlar mı?”

“Yalan söylediğini belli eden bir şeydir. Herkesin vardır bir huyu ve herkesinki farklıdır. Sana gelince... Seninki sadece küçük bir şey. Ne olduğunu bilmek ister misin?” diye sordu Buddy Lee. Tezgâha yaklaştı ve Brandon’ın çırpınan ellerini tuttu.

“Sana Derek hakkında neler biliyorsun diye üç kere sordum ve her üç seferde de cevap vermeden önce kulak memeni çe-kıştirdin. Seni ele veren şey bu, Brandon. Bana bir şey bildiğini ve bu konuda yalan söylediğini gösteriyor. Şimdi, eğer Derek’i gerçekten özlüyorsan ve gerçekten onun arkadaşıysan, bana bildiklerini anlatırsın,” dedi Buddy Lee. Ike ses tonundaki ger-ginliğin kaybolduğunu fark etti. Şimdi sesi bir rahip gibi rahat-latıcı geliyordu. Ya da günah çıkartan iyi bir polis gibi.

“Sana hiçbir şey bilmediğimi söyledim,” dedi Brandon. Ellerini Buddy Lee’den çekti. “Gitseniz iyi olur. Yapacak çok işim var ve patron birazdan burada olur.”

Buddy Lee tezgâhtan bir adım geri çekildi. Arkasını döndü, Ike’ın yanından geçti ve teşhir masalarından birine gitti.

Brandon, “Artık gitmelisiniz,” dedi. Elleri yeniden dans et-meye başlamıştı.

Buddy Lee gözlerini Brandon’a dikti. Bir eliyle teşhir masa-sını devirdi. Altı katlı pasta maketi yere saçıldı. Kimyasal işlem görmüş şekerleme parçaları artık kocaman mum parçalarına benziyordu.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?!” diye cırladı Brandon.

“Bir şey biliyorsun Brandon. Söyle bana hadi,” dedi Buddy Lee. Brandon tezgâhın arkasından öne geldi. Ike onunla Buddy Lee’nin arasına girdi. Elini genç adamın göğsüne koydu ve ilerlemesini durdurdu. Ike, Brandon’ın kalbinin göğsünde bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpındığını hissedebiliyordu. Buddy Lee başka bir masaya doğru yürüdü. Bu kez iki elini birden kullanarak masayı ters çevirdi. Masa gürültüyle yere serilip ayakları katlanırken altı farklı tarzda kek yere saçıldı.

“Tanrım! Yeter!” diye uludu Brandon. Buddy Lee koşarak yanına geldi ve onu tişörtünden yakaladı. Ike geri basarak yolundan çekildi.

“Başına bela olayım mı istiyorsun? Bana bildiklerini anlatmazsan o keklerden daha beter ederim seni. Ne biliyorsan dökül, Brandon. Bana yardım et. Bu sikik şeyi çözmeme yardım et,” dedi Buddy Lee.

“Korkuyorum,” dedi Brandon. Başını çenesi Buddy Lee’nin ellerine degecek kadar indirdi. Buddy Lee, Brandon’ın tişörtünü bıraktı ve iki elini de çocuğun omuzlarına koydu.

“Korktuğunu biliyorum. Görüyorum. Ama bunu bana söylemen hiçbir işimize yaramaz.”

Brandon göğsüne doğru bir şeyler mırıldandı.

“Ne?” dedi Buddy Lee.

“Dedim ki, Derek bir kızla tanışmıştı. Kayıt stüdyosu olan bir adam için yaptığımız etkinlikte tanışmıştı. Bana kızın önemli bir adamla çıktığını söyledi. Adam evliymiş ve kız neler olduğunu tüm dünyaya anlatmak istiyormuş. Derek bu konuda çok üzgündü. Adamın tam bir pislik ve ikiyüzlünün teki olduğunu söylemişti. Isiah vasıtasıyla kızın hikâyesini yayınlatacağını söyledi. Birkaç hafta sonra da öldü,” dedi Brandon.

Ike karnına balyozla vurulmuş gibi hissetti. “Kimdi o kız?” diye sordu Buddy Lee. Brandon omuz silkti.

“Bilmiyorum. Kızın adını söylemedi. Sadece kızın da o partide olduğunu ve konuşmaya başladıklarını söyledi.”

“Hangi parti? Kimin partisiydi?” diye sordu Ike. Brandon başını kaldırdı ve ürkmüş bir geyiğinki kadar iri gözlerle Ike’a baktı.

“Bilmiyorum. Ben sadece tezgâhta duruyorum. Dışarıdaki işlere gitmiyorum. Ve Derek kim olduğunu söylemedi; sadece adamın ne yaptığını anlatmıştı. Tek bildiğim bu, yemin ederim. Polisler geldiğinde bir şey söyleyemeyecek kadar korkmuş-tum,” dedi Brandon. Sesi zar zor duyulacak bir fısıltıya dönmüştü.

Buddy Lee onun yüzüne birkaç kez vurdu.

“Peki. Aferin sana, Brandon. İyi iş çıkardın,” dedi Buddy Lee. Başıyla kapıya doğru bir işaret yaptı. Ike dışarı çıkmaya hareketlendi. “Brandon, soran olursa birkaç çocuk geldi ve dükkânı dağıttı, sonra da gitti. Duydun mu beni?” dedi Buddy Lee.

“Evet. Elbette,” dedi Brandon.

Ike tekrar trafiğe karıştı ve eyaletler arası yola yöneldi. Öğleden sonra trafiği yavaş ve düzenli bir şekilde akıyordu. Batmakta olan güneşin ışığı kaldırım boyunca sıralanmış park halindeki arabalardan yansıyor.

“Ordayken yaptığın şu ‘kendini ele verme’ olayı çok kurnazcaydı. Bunun için doğru bir tanım bulamamıştım. Yani, odayı nasıl okuyacağımı biliyorum. Birinin batmak üzere olduğunu anlayabilirim. Ama sen nasıl durduklarını ya da ellerini nereye koyduklarını fark edebiliyorsun. Bunun gibi şeyleri. Eskiden dolandırıcılık yapıyor muydun?” dedi Ike.

“Her şeyden biraz biraz yaptım. Babam da dolandırıcıydı. Amcalarım kanun kaçağıydı. Sadece annem doğru yolda yürümeye çalışırdı. O sabahtan akşama kadar İsa’cılık oynardı. Sanırım babamdan öğrendiklerim, annemin bana öğrettiklerinden daha çok işime yaradı,” dedi Buddy Lee.

“Saat neredeyse altı oldu. Sence ne yapmalıyız? Bu kızı nasıl bulacağız?” diye sordu Ike. Buddy Lee çenesini kaşıdı.

“Duyar duymaz ben de bunu düşünmeye başladım. Çocukların evine gitmeye ne dersin? Etrafa bir göz atarız. Belki o müzik stüdyosunun sahibi olan adamın kim olduğunu öğrenebiliriz,” dedi Buddy Lee.

“Belki bu kızın kim olduğunu da öğrenebiliriz. Tamam o zaman. Isiah’nın anahtarlarını almıştım ben. Cenazede Derek’in eşyalarını sana verdiler mi?” diye sordu Ike. Buddy Lee tırnaklarından birini ısırды. Ike rampayı çıkana kadar konuşmadı.

“Vermeye çalıştılar. Cenaze töreninde kötü durumdaydım. Eşyaları istememiştim. Bilmiyorum, sanırım Derek’e biraz kızgındım çünkü ölmüştü. Ve eğer eşyalarını almazsam, o zaman gerçek olmazdı. Hem o gün bayağı sarhoştum,” dedi Buddy Lee. Ike dudaklarının arasından ısıık çalarak bir nefes verdi.

“Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Sanki gerçek değillerdi. Orada manken gibi yatıyorlardı. O gece bir şişe rom gömmüşümdür.”

“Hop hop, bu takımda sadece bir alkolik için yer var,” dedi Buddy Lee.

Ike’in cep telefonu cebinde titredi. Çıkardı ve ekrana baktı. Arayan Mya’ydı.

“Alo.”

“Alo. Neredesin? Dükkânı aradım ve bugün gelmeyeceğini söylediler.”

“Halletmem gereken birkaç iş vardı. Ne oldu?”

“Mezarlıktan yeni çıktım. Isiah’nın mezar taşının zarar gördüğünü söylediler. Seni aramışlar mıydı?” Ike aynasını kontrol etti ve şerit değiştirdi. “Evet, eve geldiğimde sana söyleyecektim. Mezarlıktaki adam taşı değiştireceklerini söylemişti.”

“Tanrım, neler yaşandı orada?” diye sordu Mya.

“Bir kazaymış. Tamir edecekler.”

“Arianna bugün mezarın başında dizlerinin üzerine çöktü. Ona ne yapıyorsun diye sordum. Babalarına merhaba dediğini söyledi,” dedi Mya. Ike hiçbir şey söylemedi. Aralarındaki sessizliğin onu yavaş yavaş boğduğunu hissedebiliyordu.

“Neredeyse kendimi kaybedecektim, Ike. O mezarın üstüne uzanıp bütün gün orada kalmak istedim,” dedi Mya.

“Benim de canım yanıyor,” dedi Ike.

“Ve bu hiçbir zaman daha iyiye gitmeyecek, değil mi?” diye sordu Mya.

“Bilmiyorum,” dedi Ike. Mya’nın nefes alışverişi ağırlaştı. Karısının ağlamaklı sesi kulaklarına dolmaya başladı.

“Eve döndüğünde görüşürüz,” dedi hıçkırıklar arasında. Sonra da hat kesildi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Buddy Lee.

Ike telefonu cebine geri koyarken “Hayır,” dedi.

ON BİR

Grayson bir toz bulutu içinde kulüp binasına yanaştı. Güney Yakası'ndan Sandston'a kadar olan yolculuk berbattı. Sanki lanet olası bir orangutanın koltuk altına sıkışmış gibiydi. Motosikletinden indi ve kaskını gidona bağladı.

Kulüp binası, etrafı sundurmayla çevrili, iki katlı eski bir çiftlik eviydi. Grayson'dan önceki kulüp başkanı olan ve şu anda yirmi yıl hapis cezasına çarptırılan Tommy 'Büyük Patron' Harris, kulüp binasının arkasına kardeşlerin motosikletleri üzerinde çalışmaları, kız atmaları ve kulüp işlerini halletmeleri için üç arabanın sığabileceği devasa bir garaj inşa etmişti. Ana binanın sol tarafına bir sıra motosiklet park edilmişti. Amerikan çeliğinin ve yaratıcılığının en güzel örnekleriydiler. Yeni kanun kaçakları için demirden atlar.

İki kardeş verandada takılıyordu. Başkan yardımcısı Dome verandanın çatısını destekleyen sütunlardan birine yaslanmıştı. Kulübün tamircisi ve başçavuşu Gremlin, verandanın köşesine yerleştirilmiş deri koltuğunda uzanıyordu. Güneyli bir rock şarkısının ritmi açık ön kapıdan dışarı taşıyordu. Bir kadının kahkahası eşliğinde ot kokusu da onu takip ediyordu.

Grayson'ın yaklaştığını gördüklerinde Dome doğruldu ve Gremlin oturduğu yerden kalktı.

"Selam, Grayson."

"N'aber kardeşim?" dedi Gremlin.

“*Jigler** daha uğramadı mı?” diye sordu Grayson. Dome ve Gremlin kaçamak bakışlar attılar.

“Yok, geldiler. Ama MAC-10’ları almak istemediler,” dedi Dome.

“Nedenmiş o?” diye sordu Grayson.

Dome ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Patronları, bunların çok sıcak olduğunu söylemiş. Onları hareket ettiremiyorlarmış. Sen ve patronları bu konuda bi’ konuş’caktıymışsınız, öyle dediler.”

“Siz de öylece basıp gitmelerine izin mi verdiniz?” diye sordu Grayson.

Dome dudaklarını yaladı. “Yani, geri kalan şeyler için bize ödeme yaptı.”

“Bütün tabancaları aldılar,” diye araya girdi Gremlin. Grayson sol ayağını verandanın alt basamağına koydu. Dome’a öne doğru eğilmesini işaret etti. Uzun boylu adam önce tereddüt etti, sonra da söyleneni yaptı. Grayson, Dome’un sağ kulağından sarkan halkayı yakaladı ve kulak memesi örgülü bir ip parçası gibi görünene kadar büktü. Grayson kulağına fısıldarken Dome ciyakladı.

“Sakın ha, ciğerlerinde nefes olduğu sürece, sakın birilerinin yaptığımız anlaşmayı bozmasına izin verme. MAC-10 istedilerse, MAC-10 alırlar. Burası Burger King değil. Bizi kolayca sikebileceklerini düşünmelerine neden oldun. Sırtındaki yamada ne yazıyordu?” diye sordu Grayson.

“*Nadir Irk*,” diye uludu Dome.

“Sen bizi bir grup serseri mi sanıyorsun? Sence biz köşe başındaki çeteciler gibi kırık dökük bir Impala’nın bagajında bok püsür mü taşıyoruz?” Grayson, kulağındaki halkayı bir çeyrek tur daha çevirdi.

Dome “HAYIR!” diye bir çığlık kopardı.

* Jig, herhangi bir ırk hakkında söylemde bulunurken kullanılan aşırı ırkçı bir deyiş.

“Sakın bir daha kimsenin buradan paramızın bir kısmına ya-tıp gitmesine izin verme. Bir de başkan yardımcısı olacaksın. Öyle davranmaya başlasan iyi edersin,” dedi Grayson.

“Tamam, tamam!” diye hırladı Dome.

“MAC-10’lar için başka bir alıcı bul.” Grayson, Dome’un kulağını bıraktı. “Andy ve Oscar’a da söyle, onlarla masada konuşmam lazım,” dedi. Garaja yöneldi. Dome kulak memesini ovaladı. Parmaklarını çekip baktığında kırmızı lekeler vardı.

“Alkol falan getireyim mi?” diye sordu Gremlin.

“Git şu siktiğimin adaylarını getir bana,” dedi Dome.

Potansiyel üyeler ayaklarını sürüyerek içeri girdiğinde Grayson masanın başında oturuyordu. Bir dizi hastalıklı sarı ışık garaja ve masanın üzerine zayıf gölgeler düşürüyordu. Kulübün amblemi, demir kaplamayla kaplı bir kurt başı, kulübün resmi işlerinin oylandığı masanın ortasına kazınmıştı. Andy ve Oscar masanın ayakucunda durdular. Grayson oturmalarını istemedi.

“İkiniz de yamalarınızı istiyorsunuz, değil mi?” diye sordu Grayson. İki adam da başını salladı. Oscar başını o kadar sert salladı ki saçları yüzüne düştü. Andy uzun boylu ve bir sırık gibi zayıftı. Oscar ise yürüyen bir buzdolabı kadar genişti. Grayson onların 10 sayısına benzediğini düşündü. İkisi de kot pantolon giyyordu ve ikisinin de popo kısmı yırtıktı.

“Kendisine Tangerine diyen bir kızı arıyorum. Birkaç aydır onu bulmaya çalışıyorum. Kendini öldürtene kadar onunla konuşan serseri bir muhabir vardı. Hepinizin onun evine gitmesini istiyorum. Muhtemelen baskın yapmanız gerekecek. Etrafa bakın, bakalım Tangerine hakkında bir şey bulabilecek misiniz. Eğer bir şey bulursanız, yamalarınızın hazırlanmasını hızlandıracam.”

“Eve zorla mı gireceğiz?” diye sordu Oscar.

“Kekeleyerek mi konuştum da anlamadın lan beni? Evine zorla girmek zorunda kalacağınızı söylediğimi duymadın mı? Derdin ne senin amına koyayım?” dedi Grayson. Her cümlesini yumruğunu masaya vurarak noktalıyordu.

“Merak etme, hallederiz. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağız,” dedi Andy.

“İyi edersiniz,” dedi Grayson. Ayağa kalktı ve yumruğunu uzattı. Andy ve Oscar da kendilerininkini uzattı. Üç adam yumruklarını tokuşturdu.

“*İrk* için kanlarını akıtacağız,” dedi Andy.

“*İrk* için kanlarını akıtacağız,” dedi Oscar.

“Aynen öyle,” dedi Grayson.

ON İKİ

Ike kamyonetini parlak pembe bir scooter ile muhtemelen tek eliyle kaldırabileceği kadar küçük bir arabanın arasına paralel park etti. Ampulü patlamış bir sokak lambası üzerlerinde yükseliyordu.

“Buraya ilk kez geliyorum,” dedi Buddy Lee.

“Buraya bir kez yeni eve taşınma partisi için gelmiştim. Olaydan... hemen sonra Mya gelip burayı temizlememiz gerektiğinden bahsediyordu. Aradan iki ay geçti ve tek yaptığımız konuşmak,” dedi Ike.

Yeni eve taşınma partisi. Bağışmalar ve çarpılan kapılarla biten bir başka gece. Arabanın kapısını açtı ve Buddy Lee onu takip etti. Titiz bir mühendisliğin ürünü meşe ağaçları yirmi adım aralıklarla kaldırımı süslüyordu. Sokak lambalarını kaldırım boyunca takip ediyorlardı. Demir çitler gibi her birkaç metrede bir bisiklet park noktaları ortaya çıkıyordu. Ike ve Buddy Lee eve doğru giderken yan yana yürüyorlardı.

“Buralar çok değişmiş,” dedi Ike.

“Hadi ya?” dedi Buddy Lee.

“Eskiden şehrin bu tarafında elinin altından bir sürü mal geçen yaşlı bi’ herif vardı. Ondan mal alan bir ekiple birlikte çalışırdım. Yeniden mal almak için buraya geldiğimizde, her bina bir uyuşturucu eviydi. Uyuşturucudan uçmuş kafalar zombi gibi sokakta bir aşağı bir yukarı dolanırdı. On dolar karşılı-

ğında sevgililerinin sana sakso çekmesini teklif ederlerdi. Çok sıkıştırlarsa da kendileri yapmayı teklif ederlerdi. Bir keresinde o ihtiyar için bir iyilik yapmaya gelmiştim. Bütün sokağı bir AK ile geri püskürtmüştü, kendimi Kırmızı Tepe filminde hissetmiştim.”

“Kimin peşindeydin?” diye sordu Buddy Lee.

“Hatırlamıyorum bile. Sanırım biri onu sıkıştırmaya çalışıyordu. Ya da belki Satellite barda kankalarının keyfini kaçırmışlardı ve onlara hadlerini bildirmem için beni görevlendirmişti. Bilemiyorum. O zamanlar sokakta itibar kazanmak için bir sürü aptalca şey yaptım. İçeri girdiğimde sokak itibarının bir bok ifade etmediğini zor yoldan öğrendim,” dedi Ike.

“Sanırım aptallık konusunda seninle sidik yarıştırabilirim. Bu pis işlerdeki son seferimde işlemediğim bir suçu üstlenmiştim,” dedi Buddy Lee.

“Gerçekten mi?” diye sordu Ike.

“Evet. Kardeşim, yani üvey kardeşim Deak ve ben bir sandık dolusu metamfetamin ile yakalandık. Chuly Pettigrew adında bir adam için yük taşıyorduk. Deak’ın sabıka kaydı yoktu. Benimkiyse bir mummyayı saracak kadar uzundu. Deak’ın temiz kalmasını istedim. O tür bir hayat için yaratılmamıştı. Onu içerde canlı canlı yerlerdi. Bunun onun ilk ve son işi olması için elimden geleni yaptım. Bu yüzden Chuly hakkında çenemi kapalı tuttum, Deak yerine suçu üstlendim ve üç ila beş yıl arası ceza aldım. Tam beş yıl yattım. Ben ortaldan kaybolduktan sonra Deak batıya gitti ve bir doğal gaz ekibinde iş buldu. Bilmediğim kadarıyla da hâlâ orada.”

“Vay be,” dedi Ike.

“N’oldu?” dedi Buddy Lee.

“Bagajın metamfetaminle doluydu ve sen sadece beş yıl mı yattın? Eğer benim gibi görünseydiniz o kadar fazla mal taşıdığınız için müebbet verirlerdi. Ot bulundurduğu için üç ila beş yıl ceza alan arkadaşlarım var. Ot,” dedi Ike.

Buddy Lee, “Bilemem,” diye mırıldandı.

“Ben biliyorum ama. İşte burası,” dedi Ike. Dış cephesi koyu bordoya boyanmış iki katlı bir kasaba evinin önünde durmuştu. Ön merdivenler hoş bir krem rengine boyanmıştı. Basamakların dibinde büyük bir siyah seramik saksı duruyordu. Üzerinde IR & DJ harfleri kazınmıştı. Harfler kalın ve genişti ve beyaza boyanmıştı. Sanki elle çizilmiş gibiydiler. Ike cebinden anahtarını çıkardı ve kapıyı açtı.

Uçuk mavi ve beyaz tonlarla dekore edilmiş küçük bir girişe adım attılar. Sol taraflarında, dalgaların karaya attığı bir odun gibi görünen büyük bir parçaya oyulmuş portmantonun yanında bir şemsiye kabı duruyordu. Evin içindeki hareketsizlik, tüm yapının üzerine bir karabulut çökmüş gibi görünmesine neden oluyordu. Havada bayat, çürük bir koku vardı. Açıkta kalan yüzeylerin çoğu ince bir toz tabakasıyla kaplamıştı. Ölüm, soğuk elini buranın üzerine koymuş ve kalbini durdurmuştu.

Oturma odası, eve hâkim olan sadeliği sürdürüyordu. Bir L koltuk alanın çoğunu kaplamıştı. Koltuğun karşısındaki duvara düz ekran bir televizyon monte edilmişti. Sağ taraflarında, Isiah ve Derek’in birlikte geçirdikleri hayata ait çeşitli anların sergilendiği fotoğraflar vardı. Çıktıkları geziler, katıldıkları partiler. Sessiz, samimi anlar. İkisinin Arianna’yı henüz doğduğunda kucakladıkları fotoğraflar. Üçü bir restoranda kâğıttan korsan şapkaları takarken çekilen fotoğraflar. Arianna’nın bir karahindibayı üflerken çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğrafı. İkisinin ve Arianna’nın üzerinde karikatürize edilmiş büyük harflerle “TAPU” yazılı bir poster tutarken çekilmiş bir fotoğrafı. Derek ve Isiah’nın gülüşleri bir kulaktan diğerine uzanıyor, Arianna şaşkın görünüyordu.

Fotoğraflar, birlikte geçirdikleri maceranın evrimini gösteren bir mozaik gibiydi.

“Mutlu görünüyorlar,” dedi Ike.

“Evet. Öyle,” dedi Buddy Lee. Komik tapu fotoğrafını gösterdi.

“Evin borcunu kapatmış olmalılar. Derek bir gün bana bir karavanı değil, bir evi olacağını söylemişti. Umarım bunu başarmıştır,” dedi Buddy Lee.

Ellerini sertçe çırttı. Bir ses evin içinde yankılandı.

“Nereden başlıyoruz?” diye sordu Buddy Lee.

“Sanırım ayrılısak iyi olur. Ben gidip yatak odasına bakayım, sanırım Isiah’nın arka tarafta bir ofisi de vardı. Arka bahçeyi kapattıklarını söylediğini hatırlıyorum. Sen buraya bakmak ister misin?” dedi Ike.

“Tamam, olur. Üzerinde çekmece mandalı olan her şeyi elden geçireyim bakalım,” dedi Buddy Lee.

“Hadi bakalım. Bir şey bulursan seslen,” dedi Ike. Oturma odasından çıkıp kısa bir koridora doğru yürüdü. Buddy Lee, işe koltuğun yanında duran sehpayla başladı. Önemsiz postalar ve ıvır zıvırla doluydu. Her iki ucunda iki çekmecesini olan bir sehpayla yöneldi. Bunun garip bir tasarım işi olduğunu düşündü ama o bu işlerden ne anlardı ki? Mobilya olarak süt kasaları kullanıyordu. Bir çekmecede çok sayıda uzaktan kumanda vardı. Diğer çekmecede ise birkaç dergi. Buddy Lee çekmeceyi kapattı ve duvardaki resimleri inceledi. Resimlerin altında duran minik sehpayı fark etmemişti. Üzerinde kitap şeklinde iki küçük fotoğraf çerçevesi duruyordu. Birini eline aldığı anda göğsünün ağrıdığını hissetti. Bu, cüzdanında taşıdığı fotoğrafın bir kopyasıydı. Diğer çerçevede genç, siyahi bir çocuk ve Ike’in çok daha genç bir hali vardı. Çocuk Ike’in omuzlarındaydı. Buddy Lee çerçeveyi tekrar masanın üzerine koydu. Bu fotoğrafın yanında yirmi yılı aşkın süredir görmediği bir fotoğraf vardı.

Christine ve Derek’in fotoğrafıydı. Buddy Lee’nin kendini hapse attırarak şeyler yapmasından önce üçünün paylaştığı karavanın merdivenlerinde oturuyorlardı. Christine bir gün batımı kadar güzeldi. Kumral saçları bir şelale gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Büyük peygamber çiçeği mavisi gözleri vardı.

Çenesindeki gamze seneler önce ilk tanıştıklarında onu çılgına çevirmişti. Christine’e bir şenlik ateşinde dans etmeyi teklif etmiş, ama kız hayır demişti. Zalim ya da kibirli bir şekilde değil. Sadece basit, kısa ve öz, rahatsız edilmek istemediğini belirten bir hayırdı. Buddy Lee hemen gidip ağaçların içinde bir avuç kır çiçeği bulmuştu. Kızın ve arkadaşlarının oturduğu kütüğe dönmüş ve tek dizinin üzerine çökmüştü.

“Dans et benimle. Sadece bir dans ve hayatının geri kalanında seni bir daha rahatsız etmeyeceğim.”

“Söz veriyor musun?”

“İzci sözü.”

“Sen pek izciye benzemiyorsun.”

“Ama sen Tanrı’nın bu dünyada yarattığı en güzel kadına benziyorsun. Hadi, bir dans. Seni geri yatırmaya da çalışmayacağım.”

Kız bu sözlere gülmüştü. Yazın kendisi kadar parlak ve tatlı, dolu dolu, gırtlaktan gelen bir kahkaha. Dans etmişlerdi. Öpüşmüşlerdi. Camaro’suyla uzun bir toprak yola girmişler ve hasat dolunayının altında cenneti bulmuşlardı. İlk birkaç yıl sihirli gibiydi. Ama sihir yalnızca el çabukluğundan ibaretti ve nihayetinde sihirbazın asistanı her numarayı görürdü. Buddy Lee ikinci kez hapisten serbest bırakıldığında, Christine göreceğini görmüştü. Buddy Lee, onun hayatına devam etmesini ve o zengin hıyarla evlenmesini yadırgamamıştı. O da olsa boşanırdı. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Ama Derek’i hayatından silme şekli çok yanlıştı. Kendisinin iyi bir baba olmadığını biliyordu ama nasıl bir anne kendi çocuğuna bunu yapardı ki?

Buddy Lee fotoğrafı çerçeveden çıkardı ve arka cebine koydu. Mutfığa doğru ilerledi. Buddy Lee bu alana tıka basa doldurulmuş ekipmanların çokluğu karşısında şaşkına dönmüştü. Odanın dekorasyonunda eski tarz bir Amerikan havası vardı. Siyah-beyaz kareli zemin döşemeleri. Paslanmaz çelikten aletler. Granit tezgâhlı siyah dolaplar. Buddy Lee, Derek’in yıllar

içinde edindiği tüm mutfak alet edevatlarını koymak için bu tezgâhların granit olması gerektiğini düşündü. Bunların yarısının ne işe yaradığını bilmiyordu ama oğlunun muhtemelen hepsinde ustalaşmış olduğunu biliyordu. Derek, büyükannesini kek hamurunu karıştırırken ilk kez gördüğünden beri yemek yapmaya çok büyük merak duyuyordu. Buddy Lee'nin kuzeni Sam de çok iyi bir aşçıydı. Mutfak becerileri Jenkins ailesinin genlerinde vardı. Buddy Lee'yi es geçip Derek'in üzerine konmuştu. Derek'in aşçılığa olan ilgisi Buddy Lee'ye hiçbir zaman geylerin yapacağı bir şey olarak gelmemişti. Bu yalnızca oğlunun iyi olduğu bir şeydi. Tartıştıklarında bile ki bu pek sık olmazdı, çünkü dürüst olmak gerekirse Derek'le pek sık görüşmezdi aşçı olduğu için ona hiç laf etmemişti. Bunun için bir madalyayı hak ettiğinden değil tabii. Pişman olduğu başka pek çok şey söylemişti. Bunun farkına varması için Derek'in ölmesinin gerekmesi çok baktandı.

Buddy Lee dolapları karıştırarak şekerlikleri ve kapaklı tencereleri kontrol etti. Biraz ot bulunca hiç şaşırmadı. Pek çok insan zulasını mutfakta saklardı. Bunun anormal bir şey olmadığını söyleyebilecek kadar çok mutfak soymuştu. Çekmecelerde bıçak, çatal ve kaşıktan başka bir şey yoktu. Buddy Lee bir elini kalçasına koydu, diğeriyle de alnını ovuşturdu.

Ne yapıyordu ki? Tüm bunlar zaman kaybıydı. Kızın adının, oğlunu öldüren kişinin adının ve onları bulabileceği bir adresin yazılı olduğu bir defter bulacak değildi ya. Yapması gereken tek şey, geri dönüp yemek şirketindeki o çocukla konuşmaktı. Çocuğu, mengeneye sıkışmış bir elmayı sıkar gibi sıkıştırarak partiyi düzenleyen adamın adını öğrenmeliydi. Buddy Lee elini alnına koydu. Buz makinesi, yükünü oluktan aşağı, doldurma kabına bırakmadan önce korkunç bir ses çıkardı. Buddy Lee, sesi marakaslardan çıkan seslere benzetti. Dolaba doğru bir adım attı. Buzdolabının üzerinde mıknaatısla tutturulmuş minik bir not defteri vardı. Buddy Lee onu aldı. Not defterinin

ilk sayfasında bir karalama vardı. Bir çift ayakkabının oldukça karmaşık bir çizimi, sonra bir ok, ardından bir meyve parçası olduğunu düşündüğü bir şey ve sonra da bir ünlem işareti. Sayfanın altında bir dizi rakam, sonra bir boşluk ve ardından bir dizi daha rakam ve bir ünlem işareti vardı.

Buddy Lee çizimleri inceledi. İçinden bir ses bunun görüldüğü gibi bir şey, yani bir karalama olduğunu düşünüyordu. Belki de Isiah ve Derek şakalaşıyorlardı ve ikisinden biri not defterine amatör bir çizgi roman karalamıştı. Ama içgüdülerini ona bunun daha fazlası olduğunu söylüyordu. Ünlem işareti bunun önemli bir şey olduğunu gösteriyordu. Buddy Lee kâğıdı eline aldı.

Sayfayı yırttı ve ön cebine koydu. İçgüdülerine güvenirdi ama her zaman onları dinlemezdi. İçgüdülerini yüzünden iki kez hapsi boylamıştı. Bir dahi değildi ama hatalarından ders çıkarırdı. Çoğu zaman.

Ike vardığı ilk odanın kapısında uzun süre bekledi. Burası Isiah ve Derek'in yatak odasıydı. Birlikte uyudukları yerd. Gece boyunca birbirlerine sarıldıkları. Ike bunu bir türlü anlamıyordu. Ike'in Mya için hissettiklerini Isiah nasıl oluyordu da Derek için hissedebiliyordu? Ike başını iki yana salladı. Isiah burada olsaydı ona bir şey olmadığını söylerdi. Aşk aşktır. Ama Isiah burada değildi. Ölmüştü.

Ike odaya adımını attı ve odayı dağıtmaya başladı. Komodinin çekmecelerini yerinden çıkardı ve yatağın üzerine bıraktı. İçleri her zamanki gibi bir yığın eşya ile doluydu. Tırnak törpüsü, göz damlaları, bandajlar, kayganlaştırıcı ve büyük bir peçete koleksiyonu. Ike bir tane peçete aldı. Köşesine eğik harflerle *Garland's* kelimesi basılıydı. Neredeyse tüm peçeteler Garland'tandı. Ike peçeteleri topladı ve çöpe attı. Döndü ve dolaba yöneldi. En üst rafta bir şapka koleksiyonu vardı. Beyz-

bol şapkaları, fötr şapkalar, takkeler ve bir tam-o'-shanter*. Dolap tıka basa gömlek ve blazer ceketlerle doluydu ve renk uyumuna göre dizilmişlerdi. Ike gülümsedi. Isiah çocukken aynı şeyi spor ayakkabılarıyla yapardı. Gülümsemesi soldu.

Ike yatak odasından çıktı ve doğruca Isiah'nın ofisine yöneldi. Bu oda da en az dolabı kadar düzenliydi. En sol köşedeki ince kitaplıkta tüm kitaplar başlıklarına göre alfabetik sırayla dizilmişti. En sağ köşede uzun bir dosya dolabı vardı. Odanın ortasında camdan bir çalışma masası vardı. Masanın ortasında bir bilgisayar duruyordu. Sabit hatlı bir telefon, müzedeki bir tarihi eser gibi yanında duruyordu. Telefonun yanında bir not defteri vardı. Ike defteri karıştırdı. Isiah'nın kusursuz el yazısıyla yazılmış notlar vardı. Çoğu Ike için anlamsızdı. Sadece Isiah'nın çözebildiği bir tür stenografiydi. Yazdığı son şey sadece bir cümleden ibaretti.

“Kız biliyor mu?”

Isiah bu cümlelerin yanına çatık kaşlı bir surat çizmişti. Ike sayfaya bakakaldı. Bu da ne demek oluyordu? “Kız” kimdi? Partideki kızdan mı bahsediyordu? O kızla hiçbir bağlantısı olmayan bambaşka biri miydi? Ike defteri masaya bıraktı. Polis bu işleri nasıl yapıyordu? Isiah'nın hayatı hakkında bir şeyleri anlamlandıracak kadar bile bilgisi yoktu.

Ike telefonun bir düğmesine bastı ve arama kaydını açtı. Bir filmde bir dedektifin bunu yaptığını görmüştü. Ne bulmaya çalıştığına dair net bir fikri olmadan numaralar arasında gezindi. Isiah'nın arkadaşlarını tanımıyordu, bu yüzden numaralar onun için rakamlardan oluşan bir diziden ibaretti yalnızca.

24 Mart'tan beri kimse aramamıştı. Olayın olduğu geceydi. Ekranı kaydırırken bir şey dikkatini çekti. Çocuklar vurulmadan bir gün önce bir numara art arda sekiz kez aramıştı. Ike

* Tam o' shanter veya “tammie”, erkekler tarafından giyilen geleneksel İskoç bonesi ne verilen bir isimdir.

telefonun başka bir düğmesine bastı ve mesajları kontrol etti. Robotik bir ses on iki mesaj olduğunu duyurdu.

Ike OYNAT tuşuna bastı.

Mesajların çoğu oldukça zararsızdı. Polislerin bunu çoktan yaptığından emindi ama yine de kendi kulağıyla duymaktan zarar gelmezdi. Son mesaj, vurulmalarından bir gün önce bırakılmıştı. Hoparlörden nefes nefese bir ses yükseldi.

“Selam, benim. Fikrimi değiştirdim. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Özür dilerim. Korkuyorum. Hoşça kal.”

Cihaz kendi kendine kapandı. Ike sesi tanıyamamıştı ama bir kadın sesine benzediğini düşündü. Kadın sadece korkmuş gibi değil, dehşete düşmüş gibiydi. Ike telefon numarasını kontrol etti. Yerel bir alan kodu vardı. Ike masadan bir kalem ve bir kâğıt parçası aldı ve numarayı yazdı. Numarayı yazarken düşünmeden edemedi: *Derek, Isiah'yı neye bulaştırmıştı?*

ON ÜÇ

Andy cebinden bir tornavida çıkardı. Kapı pervazıyla kilit arasına sıkıştırdı. Oscar arkasında durmuş, cüssesiyle onunla sokak arasına set çekmişti. Aslında herhangi bir gizlenmeye ihtiyacı olduğundan değildi. Sokakta neredeyse hiç kimse yoktu. Bir sonraki içkileri ya da vurgunlarından başka bir şey düşünemeden tökezleyerek ilerleyen birkaç yitik ruh vardı yalnızca. Kamu yararına iş yapmaya hevesli bir komşu Andy'nin plaka numarasını kopyalamaya kalkışırsa diye üç blok öteye park etmişlerdi.

Kapı kolunu kavradı ve tornavidayı pervaza sokarken çevirdi. Sürpriz bir şekilde kapı kolu neredeyse hiç çaba gerektirmeden döndü.

“Hayda, sanırım açıldı,” dedi Andy.

“Hah. İyi madem, hadi şu işi bitirelim.”

Andy duraksadı. Kapı neden kilitli değildi ki? Acaba içerde evi soymaya gelen birine mi denk gelmişlerdi? İroninin nasıl tanımlandığından emin değildi ama bunun çok yakın olduğunu düşündü. Andy bel oyukluğuna dokundu. 357'lik Colt Python'un kabzası bel kemerine dayanıyordu. Silahı kulüp binasından ayrıldıklarında Grayson'dan almıştı. İhtiyaç duyacaklarını sanmıyordu ama her zaman hazırlıklı olursanız hazırlanmak zorunda kalmazdınız. Bektan annesinin söylediği ve gerçekten mantıklı olan tek şey buydu.

“Tamam, hadi başlayalım,” dedi Andy. Kapının neden kilitli olmadığı önemli değildi. Kapının diğer tarafında ne olabileceği de önemli değildi. Önemli olan tek şey Grayson’ın istediği şeyi almaktı, bu sayede kulübün üyesi olabileceklerdi. Andy kapıyı sonuna kadar açtı ve evin içine adımını attı.

Buddy Lee lavaboya yaslanmıştı. Göğsü, bir bakire amcığı kadar daralmıştı. Öksürmeye çalıştı ama ciğerlerine yeterince hava girmiyor gibiydi. Musluğu açtı. Ellerini kavuşturdu ve biraz su tuttu. Yüzüne sıçrattı, derin bir nefes aldı ve sonunda öksürerek biraz balgam çıkardı. Lavaboya tükürdü. Açık yeşilimsi balgamda kırmızı lekeler vardı.

“Bu hiç iyi değil,” diye mırıldandı.

Ön kapı açıldı.

Buddy Lee başını kaldırdı ve yüzü oturma odasına dönük şekilde olana kadar etrafında döndü. İki adam evin içine adım atmıştı. Biri uzun boyluydu ve birkaç kilo alsa daha iyi olacaktı gibi görünen cılız bir vücuda sahipti. Diğeri ise fazlasıyla iriydi. Elli kilosunu arkadaşına devretse bile yine de bir tank kadar geniş kalırdı.

Adamlar eve bir çift ürkek geyik gibi parmak uçlarında girdiler. Buddy Lee lavaboya yaslandı. Arkasına uzandı ve elinin dokunduğu ilk şeyi çöp sepetinden çıkardı. Eline ağır, dekoratif bir jöle kavanozu geçti. Sağ eliyle kavanozu kavradı. Buddy Lee’yi henüz görmemişlerdi. Mutfaktan çıkıp koridordan aşağı doğru sızmayı deneyebilirdi. Muhtemelen işe yaramazdı ama deneyebilirdi. Tabii bunu yaparsa onlara oğlunun evinde ne halt ettiklerini soramazdı. Yehova Şahidi olduklarını hiç sanmıyordu.

Buddy Lee mutfaktan, “Selam beyler,” diye seslendi. İki adam oldukları yerde durdu.

“Merhaba,” dedi Andy. Sağ elini arka cebine soktu.

“Oğlumun evine kapıyı çalmadan girip ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Onun arkadaşları mısınız?”

Andy ve Oscar birbirlerine baktı. Buddy Lee bu bakışı daha önce de görmüştü. Yalan söyleyenin kim olacağına karar veriyorlardı. Andy gülümsedi.

“Evet, onun arkadaşlarıyız.”

Buddy Lee, “Siz gazetede onunla birlikte çalışıyor olmalısınız,” dedi. Andy elini silahına yaklaştırdı.

“Evet, öyle. Hepimiz gazetede birlikte çalışıyoruz,” dedi Andy. Buddy Lee de Andy’ye gülümsedi.

Seni yalancı bok çuvalı, diye düşündü.

Andy gülümsemenin Buddy Lee’nin yüzünde dolandığını gördü. Gülümsemesinin gözlerine hiç ulaşmadığını fark etti.

Siktir, diye düşündü.

Ev sessizleşti. Buddy Lee lavabonun üstündeki saatin tik taklarını duyabiliyordu. Sokaktaki trafiğin uğultusunu. Öngörülebilir bir gelecek için hareketsizce olduğu yere mihlanan evin iç çekişlerini ve iniltilerini.

Buz makinesi yine tıkırdadı.

Andy silahına uzandı.

Buddy Lee jöle kavanozunu kafasına fırlattı. Kavanoz Andy’nin sağ yanağına isabet etti. Buddy Lee kavanozu fırlatır fırlatmaz harekete geçti. Oscar, onun daha oturma odasında olduğunu fark edemedi tüm vücuduyla Andy’ye abandı. Andy ve Buddy Lee sehpaye çarptı. Toplam vücut ağırlıkları iki yüz elli kiloyu zar zor aşmasına rağmen, masa vücutlarının altında paramparça oldu. Andy silahın kışının hemen üstündeki deriyi ısırıldığını hissetti. Silahı almak istedi ama yaşlı adam dişlerini boğazına geçirmek için elinden geleni yapıyordu.

Buddy Lee, Andy’nin yüzünün sağ tarafına olabildiğince sert bir yumruk attı. Çocuk yumrukları engellemeye çalıştı ama boş yere çabalıyordu. Andy gözlerini ve alnını korumak için ellerini kaldırdığında, Buddy Lee onun çenesine vurdu. Ellerini tam tersi konuma çevirdiğinde, Buddy Lee’nin tüm saldırısı yanağına yöneldi. Yaşlı adam bir örümcek maymunu kadar dayanıklıydı.

Buddy Lee aniden uçuyormuş gibi hissetti. Oscar onu bir çamaşır torbası gibi belinden yakalamıştı. İri adam Buddy Lee'yi öyle bir sıkıyordu ki taşaklarının patlayacağını sandı. Buddy Lee ağzını jon teknesinin zemininde zıplayan bir alabalık gibi açıp kapatıyordu. Andy bir dizinin üzerine kalkarken, Buddy Lee suratına olabildiğince sert bir tekme attı. Genç adam sehpanın yıkıntıları arasına düştü. Buddy Lee başını öne eğdi, sonra da geriye doğru savurdu. Oscar'ın burnunun kırılma sesi kulaklarına müzik gibi gelmişti. İri adam onu öldürücü sıkışından bıraktı. Buddy Lee ayağa kalktı, sonra Oscar'ın sağ kaval kemiğine bir katır tekmesi attı.

Andy, Colt'unun kabzanını Buddy Lee'nin kafasının yanına geçirdi. Buddy Lee ellerinin ve ayaklarının üzerine düşerken etrafında yıldızlar patladı. Elinin masanın jilet gibi keskin kırıntılarına değdiğinin hayal meyal farkındaydı. Cam parçaları kalın nasırlarını keserek avuçlarının içine doğru ilerledi. Midesi kasıldı ama midesinin içindekiler olduğu yerde kaldı. Oscar kaval kemiğini tutarak kapıya doğru düştü.

Andy, Python'un namlusunu Buddy Lee'nin şakağına dayadı. Buddy Lee bir damla kanın yüzünden aşağı aktığını ve saat beş yönündeki gölgesine doğru yol aldığını hissetti. Andy'nin üst dudağı şişmeye başlamıştı. Yanağı alevler içindeydi. Sol gözünü bulutlu bir film kaplıyor gibiydi. Yaşlı adam sanki Super Bowl'da galibiyet vuruşunu yapıyormuş gibi suratına yumruk atmıştı.

"Şu televizyonun kablosunu kes ve adamı kabloyla bağla," dedi Andy. Yere pembemsi bir kürecik tükürdü. Tükürük ve kan karışımı bir şeydi. Oscar cebinden bıçağını çıkardı ve topallayarak televizyonun yanına gitti. Buddy Lee'nin ellerini arkadan bağladı. Oscar yaşlı adamın ne kadar hızlı hareket ettiğine inanmıyordu. Mutfaktan göz açıp kapayıncaya kadar fırlamıştı. Flash'ı izlemek gibiydi.

"Sanırım dişlerimden birini kırdın, ihtiyar," dedi Andy. Di-

liyle sağ azı dişini yokladı. Diş, araya giren dilin darbesiyle kıpırdandı.

Buddy Lee, “Serbest kaldığımda yapacaklarımın yanında bu hiçbir şey değil,” dedi. Andy güldü. Namluyu Buddy Lee’nin kafasına dayadı.

“Sikik kafanda bir delik açılmasına iki saniye kaldı. Ama öncesinde sana birkaç soru soracağım ve sen de bana bazı cevaplar vereceksin,” dedi Andy.

“Bak, bunu tüm içtenliğimle söylüyorum. Siktir git,” dedi Buddy Lee. Andy onun karnına bir tekme attı. Ciğerlerinde kalan birkaç parça hava da bir hırıltıyla ağzından dışarı fırladı. Buddy Lee öne doğru savruldu. Yüzü ezilmiş cam yığınının içine düştü. Birkaç cam parçası ağzına girmeye çalıştı. Andy onu saçlarından yakaladı. Ağzını Buddy Lee’nin kulağına yaklaştırdı.

“Oğlunu özlüyor musun? Yakında kavuşacaksın ona. Ama bu olmadan önce bir kurşun yemek için bana yalvaracaksın,” dedi.

Andy onu tekrar tekmeledi. Bu kez öğle yemeği ağzından çıkmaya çalıştı. Kusmuk yemek borusundan yukarı çıkarken mide asidi boğazını yaktı. Dudaklarından bir şelale gibi döküldü.

“Beni öldürsen iyi edersin,” diye soludu Buddy Lee. Andy güldü.

“Ah, seni öldürsem iyi ederim,” dedi. Tiz bir tınıyla, burundan konuşuyordu.

Oscar, “Belki de ona kızı sormalıyız,” diye bir öneride bulundu. Andy titremeyi bıraktı.

“Kız hakkında bir şey biliyor musun, ihtiyar?” diye sordu Andy. Bunu Oscar önermeden önce düşünmesi gerekirdi. Kendini o ana kaptırmış ve elindeki işi unutmuştu.

Buddy Lee, “Beni öldürsen iyi edersin, yoksa ananın çürümüş amından çıktığına pişman olursun,” dedi. Andy gözlerini birkaç kez hızla kırptırdı.

“Annemin amcığı, ha? Oğluna benden selam söyle,” dedi Andy. Colt’un horozunu indirdi ve Buddy Lee’nin yüzüne doğrulttu. Buddy Lee sanki dipsiz bir maden kuyusundaymış da namlunun içine yuvarlanıyormuş gibi hissetti. Andy namluyu yanağına bastırdı. Buddy Lee gözlerini kapattı. Derek’ı göreceğini umuyordu ama sonsuza kadar onunla aynı yerde kalacaklarından şüpheliydi.

Evin arka tarafından kulakları sağır eden bir gürültü yankılandı.

“Ne boklar dönüyor burada? Yanında biri var mıydı, ihtiyar? Oscar, git etrafı kolaçan et,” dedi Andy. Oscar alt dudağını yaladı.

“Silah getirmemiştim ben,” dedi.

“Şansına küs. Hadi gidip bak,” dedi Andy. Oscar yüzünü sil-di, sonra elini inceledi. Avucuna Sanskritçe gibi kan bulaşmıştı.

“Tamam. Şansıma küseyim bari,” dedi. İri adam Godzilla gibi hantal hantal koridordan aşağı indi. Koridora ilk girdiklerinde ışık yanıyor muydu? Oscar hatırlayamadı. Şimdi kapalıydı. Duvardaki bir düğmeye bastı ama hiçbir şey olmadı. Hızlı ve düzensiz aralıklarla nefes alıyordu. Burnu berbat ötesi bir haldeydi. İçinden hava bile geçiremiyordu. Gölgelere doğru ilerledi.

“Oğlumu sen mi öldürdün?” diye sordu Buddy Lee Andy’ye. Yıldızlar sonunda gözünün önünden çekilmiş ve görüşü açılmıştı. Andy silahı yüzünden uzaklaştırmıştı. Onun yerine bacağının yanında gevşekçe sallanıyordu.

“Kapa çeneni,” dedi Andy.

“Seni kim gönderdi?” diye hırladı Buddy Lee. Uzun zamandır kendini bu kadar zorlamamıştı. Göğsünün içinde kalbi çok bitkin hissediyordu. Boğazının arkası o kadar kurumuştuki, şimdi öksürse çakıl taşlarının fırlayıp yere saçılacakmış gibi hissediyordu.

“Kapa çeneni,” dedi Andy.

Oscar koridorun sol tarafında kısmen aralık duran bir kapıya yanaştı. Daha önce geçtiği diğer üç kapıdan daha dardı. Burası banyo olmalıydı. Küvette elinde pompalı tüfekte saklanan biri olabilir miydi? Bunu bir filmde görmüştü. İyi adam, kötü adamlardan birini işerken vurmuştu. Oscar iki parmağını kullanarak kapıyı sonuna kadar itti. Burası gerçekten de banyoydu. Tavandaki mavi ışık odaya hayalet gibi bir aydınlık katıyordu. Mavi ışık aspiratörün içine yerleştirilmişti. Banyoda bir duş kabini, bir lavabo ve soluk mavi bir tuvalet vardı. Yoksa mavi LED ışığın etkisi miydi bu? Oscar kaşlarını çatı. Tuvalet tankının üst kısmı eksikti. Haznenin suyla dolduğunu duydu. Sanki biri az önce sifonu çekmişti. Oscar geri geri giderek koridora çıktı. Ayaklarının altında cam parçalarının çatırdamasını duydu. Başını kaldırdı ve gözlerini kıstı. Tavanda bir zamanlar bir aydınlatma armatürü vardı. Şu süslü sarkıtlardandı. Şimdi ise yalnızca aşağı sarkan ince bir metal boru vardı. Sanki biri onu parçalamış ve...

Oscar, Ike'ın tuvalet tankının kapağını kafasına geçirmesi için tam zamanında dönmüştü.

"Beni öldürmüş olmayı dileyeceksin, evlat," diye homurdandı Buddy Lee.

"Korkmam gereken biriymişsin gibi aynı şeyi söyleyip duruyorsun. Çenesini kapatması gereken yaşlı bir ayyaştan başka bir şey değilsin. Evet, senden gelen kokuyu alabiliyorum. Tıpkı babamın kokusu gibi," dedi Andy. Buddy Lee onun sesindeki kabadayılığ ve yüzeyin hemen altında saklanan kendinden emin olmayan sesi duydu. Oscar karanlık koridora çıktıktan bir dakika sonra bütün ev sarsılmıştı. Bir şey granit bir levha gibi yere çarpmıştı.

Andy silahını kaldırarak koridora doğru bilinçsiz bir adım atmıştı. Çocuk koridora doğru adım attığında Buddy Lee dizlerinin üzerindeydi. Göz açıp kapayınca kadar kışının üstüne yerleşmiş ve iki ayağıyla çocuğun sağ dizinin yan tarafına tekme atmıştı. Bir çıt sesi duydu sandı. Andy çığlık attı ve geriye,

sola doğru düştü. Yere düştüğünde büyük tabanca elinden fırladı, sanki Zencefilli Kurabiye Adam kaçmaya çalışıyor gibiydi. Andy silahını kaybettiğini fark etmeden önce kısa bir süreliğine dizini kavradı. Sol tarafına yuvarlandı ve Colt'una uzanmak için sağ elini uzattı.

Ike, Nemesis'in ete kemiğe bürünmüş hali gibi gölgelerin arasından çıktı.

Andy'nin sağ elinin üzerine bastığında Buddy Lee bu kez bir çatırtı duyduğundan emindi. Ike onu gömleğinden tutup yerden kaldırırken Andy tekrar çığlık attı. Onu ayağa kaldırdıktan sonra Ike ona şiddetli bir aparkat geçirdi. Genç adam en az on santim havaya yükseldi. Duvara monte edilmiş televizyonun altına yığılıp düştü. Ike, Colt'u alıp beline sokmadan önce bir süre ona ters ters baktı. Buddy Lee'nin yanma gitti ve arka cebinden çakısını çıkardı. Buddy Lee'yi kablolardan çözdü, sonra da ayağa kalkmasına yardım etti.

"Partiye katılmaya karar vermene sevindim," dedi Buddy Lee.

"Hır güre duyunca biraz geride durayım dedim. Birden fazla adam var gibiydi, ben de dikkatlerini çekmek için şifonyeri devirdim. Onları ayrılmaya zorlamak için. Ayrıca, kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmüştüm. Hikâyedeki sürpriz unsurunu kaybetmeyelim dedim," dedi Ike.

"Bana bu kadar güvenmene sevindim. Ama bana şunu söyle: Lanet olası kafamı uçursalardı ne yapacaktın?" diye sordu Buddy Lee.

"Ama uçurmadılar, bu yüzden cevabı bilmesek de olur," dedi Ike. Buddy Lee başını salladı. Sıska çocuğun yamulmuş haline baktı.

"Sana beni öldürmen gerektiğini söylemiştim," dedi Buddy Lee.

"Bunu gerçekten söyledin mi?" diye sordu Ike.

Buddy Lee başını salladı. "Hem de üstüne basa basa."

ON DÖRT

Andy göz kapaklarını kırıştırdı. *İrk* için onların kanını akıtacağına söz vermişti. Ancak işler tersine dönmüştü. Kanıyordu ve kanaması yakın zamanda duracak gibi görünmüyordu.

Başım kaldırmaya çalıştı ama sanki tuğlayla doluymuş gibi hissediyordu.

Buddy Lee çocuğa olabildiğince sert bir tokat attı. Ardından kaburgalarına bir iki yumruk indirdi. Bir adım geri çekildi ve ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğildi. Ciğerlerinden balgam çıkardı. Ağzını kapattı ve Ike'in deposundaki ikinci açılır kapının yanındaki çöp kutusuna doğru yürüdü. Küçük kahverengi çöp sepetinin içine tükürdü. İçinde fazlaca soluk kırmızı lekeler olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu.

“İyi misin?” diye sordu Ike.

“Evet, sadece formdan düşmüşüm. Neden ona sormuyorsun?” dedi Buddy Lee. Bir malç paletine doğru yürüdü ve üzerine oturdu. Ike ofis bölmesine gitti ve tekerlekli sandalyesini aldı. Çocuğun tam önüne yerleştirdi. Sonra alet rafına gitti. Bir tokmak ile geri döndü. Büyük bir ağaç diktiklerinde ya da sulama hattı döşediklerinde toprağı düzeltmek için kullandıkları bir aletti bu. Bir ucunda yassı siyah demirden bir kare olan, bir buçuk metre uzunluğunda ahşap bir saptı, aslında oldukça basit bir ekipmandı. Tekerlekli sandalyeye oturmadan önce tokmağı çocukla arasına yerleştirdi.

Çocuk ahşap ofis sandalyesindeydi. Ike, çocuğun bileğini sandalyenin kollarına bağlamıştı. Buddy Lee üstünü başını temizledikten sonra Isiah'nın ofisinden bir halı almış, çocuğu onun içine sarmışlardı. Çocuğu götürme kararı, üzerinde konuşmalarını gerektirecek bir şey değildi. Buna gerek yoktu. Çocuğun ve o iri adamın, çocuklarının başına gelenlerle öyle ya da böyle bir ilgisi olduğu apaçık ortadaydı.

Çocuk, ortağından yaklaşık yüz kilo daha hafıftı. Bu durumda ortağı genlerinin şansına kısa çöpü çekmişti. Bu yüzden, iri adamı koridorun zeminine yayılmış bir şekilde bıraktılar ve sıska çocuğu gece yarısı nakliyecileri gibi evden dışarı taşıdılar. Kamyonete doğru yürürken birkaç kişinin yanından geçtiler. Çoğu, kaldırımında belli belirsiz insan şeklinde bir halı taşıyan iki adamı fark edemeyecek kadar uzun bir süre boyunca cep telefonlarından başlarını kaldırmadı. Isiah ve Derek'in komşularından herhangi biri gürültüyü duyduysa bile karışmaya gerek görmemişti. Anlaşılan mahalle henüz o kadar da seçkin insanlardan oluşmuyordu.

Ike parmağını çocuğun çenesinin altına koydu. Göz göze gelene kadar başını kaldırdı.

“Adın ne senin? Üzerinde ehliyet yok. Akıllıca,” dedi Ike. Buddy Lee sesinin bu kadar yumuşak çıkmasına şaşırmişti. Sanki çocuğa bir masal anlatmak üzereydi.

“Siktir git,” diye mırıldandı Andy. Ike parmağını yüzünden çekti. Çocuğun başı göğsüne düştü. Ağzından ve burnundan kan damlıyordu. Yanağındaki yara, kalbi kırılmış bir gelinin döktüğü gözyaşları gibi damlıyordu. Ike ellerini tokmağın kolunun ucuna yerleştirdi, sonra çenesini ellerinin üstüne koydu.

“Kafan çalışıyor. Yüreğin de var, hakkını vereyim. Ama bunun sonunun senin için iyi olmayacağını biliyorsundur herhalde, değil mi? Yani, oğullarımızın evine zorla giriyorsun. Adamımı öldürmeye çalışıyorsun. Bütün bunlar bana ne anlatıyor

biliyor musun? Ya oğullarımızı sen öldürdün ya da kimin öldürdüğünü biliyorsun,” dedi Ike. Andy kablo bağlarını zorlamadı. Azalan gücünün her zerresini başını kaldırmak için kullandı.

“Seni o eve kim gönderdi?” diye sordu Ike.

Andy, Ike’in yüzüne tükürdü. Andy’nin başı tekrar göğsüne düştü. Tükürük Ike’in çenesine denk geldi. Ayağa kalktı. Çenesini sildi, sonra elini pantolonuna sürdü.

“Botlarını çıkarmama yardım et,” dedi Ike. Buddy Lee çocuğun sol ayağını, Ike da sağ ayağını tuttu. Botlarını çıkardılar ve toprak yığınının yanına attılar. Ike tokmağı aldı. Andy’nin arkasına geçti. Yassı kare başı kemer tokasına paralel olana kadar tokmağı kaldırdı. Tüm gücüyle aşağı indirdi. Beton zemine çarpan metal kafa, mağara gibi deponun içinde bir kakofoni yarattı. Ike, Andy’nin sol koluna yakın bir yerde durdu. Tokmağı tekrar indirdi. Hem Andy hem de Buddy Lee irkildi. Ike, Andy’nin etrafında bir saatin akrep ve yelkovanı gibi hareket ediyor, her seferinde tokmağı yere indiriyor ve binanın dört bir yanında sert yankılar çıkarıyordu.

“Seni kim gönderdi, evlat?” dedi Ike sonunda.

Andy bileklerini gerdi. Sol elindeki bağ yerinden hiç kıpırdamıyordu. Ancak sağ elindekinde çok ufak bir oynama vardı. Siyah adam onu bir iğne deliğinin içinden geçirmiş, önce kol dayanağının etrafına, sonra da bileğine dolamıştı. Gevşekti. Eğer tüm gücüyle asılırsa muhtemelen kırabilirdi. Sonra da sandalyeyi bir silah olarak kullanıp kaçabilirdi. Bu orospu çocuğu ayak parmaklarını kırarsa bunların hiçbiri olmazdı gerçi.

“Bizi bir adam gönderdi. Bir kız hakkında bilgi arıyormuş,” dedi Andy. Ike hareket etmeyi bıraktı.

“Kim o adam?” diye sordu Buddy Lee.

“Bilmiyorum. Yani adını bilmiyorum. Bize sadece bir muhabirle konuştuğu düşünülen bir kızı aradığını söyledi. Kızın nerede olabileceği hakkında bilgi istedi,” dedi Andy.

Derin bir nefes aldı ve göğsünde onu irkilten bir ağrı hissetti. Ike öne doğru eğildi. Yüzü Andy'ninkinden ancak bir santim uzaktaydı.

"Bana yalan mı söylüyorsun?" diye sordu Ike.

"Hayır. Yemin ederim yalan söylemiyorum."

"Kızın adı neydi?" diye sordu Ike. Andy iç çekti.

"Tangerine*."

Buddy Lee cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. Önce çizime, sonra da sandalyedeki çocuğa baktı.

"Hassiktir oradan ya," dedi. Ike doğruldu. Buddy Lee'nin yaslandığı paletlere doğru gitti. Tokmağı Andy'nin yanında bırakmıştı.

"Ne bu?"

Buddy Lee ona kâğıt parçasını gösterdi.

"Bunu çocukların evindeki buzdolabından aldım. Bir portakal olduğunu sanmıştım ama sanırım mandalina da olabilir. Ama o binanın ne olduğunu bilmiyorum," dedi Buddy Lee. Ike'ın aklına evde bulduğu peçeteler geldi.

"Sence bir bar olabilir mi? Belki Isiah bu Mandalina denen kızla sık sık takıldıkları bir yerde buluşacaktı?" diye sordu Ike. Buddy Lee paleti itti ve sırtını çocuğa döndü. Sesini mümkün olduğu kadar düşürdü.

"Ya o kız onlarla buluştuktan sonra oğullarımız öldürüldülerse? Onları öldüren her kimse, şuradaki ufaklığı tutan kişi de o olabilir," dedi Buddy Lee.

"Fırındaki çocuğun bahsettiği kişi o olabilir," diye fısıldadı Ike.

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Biraz daha üstüne gidelim şunun. Eminim ayak parmaklarından birini kırarsam onu kimin tuttuğunu hatırlayacaktır," dedi Ike.

Andy onların kendisine sırtlarını dönüp birbirlerine yaklaşmalarını izledi.

* İngilizcede mandalina demektir.

“Ya pes etmezse?” diye sordu Buddy Lee.

“Her zaman pes ederler,” dedi Ike.

Andy başını kaldırdı. Ya şimdi ya hiç. Sağ elindeki bağı zorladı. Kendini rahat bıraktı, sonra tekrar sıktı, bu kez vücudunun üst kısmını büktü ve sağ kolunu sola doğru çekti.

Ike dönüp kafasına bir sandalye yemeden bir milisaniye önce bir *çıt* sesi duydu. Çocuk sandalyeyi bir sopa gibi sallıyordu. Sol bileği hâlâ kolçağa bağlıydı. Çıplak ayakları soğuk betonla kaplı zeminin üzerinde hiç ses çıkarmamıştı.

Ike kafasının sol tarafına aldığı darbeyi tüm şiddetiyle hissetti. Altın tozu arar gibi dört ayak üzerine düştü.

Andy sandalyeyi zayıf beyaz adama doğru itti. Adam içgüdüsel olarak sandalyenin ayaklarını kavradı ve Andy onu geriye, palete doğru itti. Buddy Lee sandalyeyi ayaklarından kavrarken bile ayaklarının betonda kaydığını hissetti. Göğsü sarsıldı ve ciğerleri hava almak için yalvardı. Bayılıyor muydu? Emin değildi ama hatırladığı tek şey kışının yerde olduğu ve ellerinin uyuştuguydu. Bir öksürük nöbeti onu ele geçirmek için en kötü zamanı seçmişti. Çocuk sandalyeyi Buddy Lee’nin elinden çekip aldı ve başının üzerine kaldırdı.

Sandalyenin üzerine düşen gölge ölümün gölgesiydi. Buddy Lee damarlarında umutsuz bir adrenal dalgası hissetti. Sonunda göğsünden kocaman bir balgam tomarı çıktı. Tatlı oksijen ciğerlerini lezzetli meyvelerden yapılan bir yiyecek gibi doldurdu. Buddy Lee arka cebinden çakısını çıkardı. Çocuk sandalyeyi aşağı doğru savururken Buddy Lee tek dizinin üzerine kalktı. Tek bir yumuşak hareketle bıçağı başparmağıyla dışarı doğru itti ve kabzasına kadar çocuğun karnına sapladı. Karnındaki delik, Andy’nin sandalyeyi savuruşundaki gücün bir kısmını alıp götürdü. Buddy Lee boştaki kolunu kaldırdı ve darbeyi kolayca engelledi. Çocuğun geriye doğru tökezlemesini izledi. Kendini Buddy Lee’nin bıçağından çekti. Andy’nin karnındaki delikten kıpkırmızı, durgun bir sıvı akmaya başladı.

Ike başını bir fareyi öldürmek üzere olan bir av köpeği gibi iki yana salladı. Ayağa fırladı ve tokmağı kaptı. Çocuk, Buddy Lee'nin yanından sendeleyerek uzaklaşırken, Ike sapı iki eliyle kavradı. Tokmağı sanki üst güverteye bir atış yapıyormuş gibi savurdu. Yassı demir çocuğun kafasının arkasına bir gümbürtüyle çarptı. Çocuk yere yığıldı ve sandalye göğsüne düştü.

Ike çocuğun başında durdu.

İnce dudakları, tuhaf bir orman yaratığının ölüm sancıları gibi titriyordu. Çocuk sandalyeyle ona vurmuştu. Buddy Lee'yi öldürmeye çalışmıştı. Isiah'nın evine zorla girmişti. Ike'ın yüzüne tükürmüştü. Birinin onu tuttuğu konusunda da muhtemelen yalan söylüyordu. Muhtemelen Isiah'yı kimin öldürdüğünü biliyordu. Çocuğun gözleri yuvalarından fırladı. Mezar taşını yıkan kişi bile o olabilirdi.

“Orospu çocuğu!” diye bağırdı Ike. Tokmağı kaldırdı ve çocuğun kafasına indirdi. Göz çukurunun etrafındaki deri yarıldı ve altındaki kemikler yer değiştirdi. Çocuk felç geçiriyor gibi görünüyordu. Ike tokmağı tekrar kaldırdı ve tüm gücüyle indirdi. Pazuları ve delta kasları, uzun zamandır antrenmanlarında yaptığı gibi eşzamanlı çalışıyordu. Aynı hareketi binlerce kez yapmıştı. Yüz binlerce kez. Tokmağı çocuğun yüzüne tekrar tekrar saplarken geniş ön kolları yanıyordu. Yüzüne ıslak bir şeyin sıçradığını hissetti. Kemik ve diş parçaları yerden havalandı.

“Oğlumu sen öldürdün, değil mi, orospu çocuğu!” diye uludu Ike. Buddy Lee ayağa kalktı ve sırtını palete yasladı. Ciğerleri yanıyordu. Tokmak durmadan aşağı yukarı hareket ediyordu. Sanki Ike çamur dolu bir çamuru düzleştiriyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

“Ike,” dedi Buddy Lee. İri adamın kolları tokmağı bir piston gibi hareket ettirmeye devam ediyordu.

Buddy Lee “IKE!” diye bağırdı. Ike dondu kaldı. Tokmağın başı göğsüne paraleldi. Bir ressamın fırçası gibi kırmızıya bo-

yanmıştı. Ike bahçe aletine daha önce onu hiç görmemiş gibi baktı. Aleti kenara fırlattığı sırada dudaklarından içgüdüsel bir inilti katı. Tokmak yerde sekerken tıngırdadı. Arkasında kırmızı, ince izler bıraktı. Ike önce bacaklarının, sonra da kıının üstüne yığıldı.

Buddy Lee ocuğun cesedinin ve hızla genişleyen kan glnn etrafından dolaştı. Ike'ın yanına, yere yavaşça oturdu.

Buddy Lee, "Sanırım çocuğu biraz fazla sıkıştırdık," dedi.

"Ben... Ellerini serbest bırakabileceğini tahmin etmemiştim," dedi Ike.

"Eee, şimdi ne yapacağız" diye sordu Buddy Lee. Ike gömleğiyle yüzünü sildi. Gözlerini indirdiğinde gmleğinde koyu lekeler gördü. Uzun ve derin bir nefes verdi.

"Bir odun kırma makinem, bir ykleyicim ve arkada iki tonluk bir gübre yığınım var," dedi Ike.

"İşe yarar bence. ocuk tam bir pislikti," dedi Buddy Lee. İşi şakaya vurmaya çalışmıştı ama ikisi de glmedi.

ON BEŞ

Dome, metalin metale çarpma sesini duyduğunda, cumartesi-
siden beri kulüp binasına gelen esmerin ağzına boşalması-
na beş saniye kalmıştı. Refleks olarak komodinden 44'lüğünü
kaptı ve tek bir seferde taşaklarındaki baskıyı boşalttı. Kızın
kafasını itti ve tek eliyle pantolonunu yukarı çekti. Kız yataktan
kaydı ve hatırı sayılır büyüklükteki kıcının üstüne düştü.

"Ne oluyor be?" dedi kız.

"Kapa çenenı," dedi Dome. İkişer ikişer adımlarla merdi-
venlerden aşağı fırladı. Gremlin çoktan ayağa kalkmış ve kesik
namlulu av tüfeğini kapıya doğrultmuştu. Malafat, ön pencere-
deki sade kahverengi perdeyi kenara itti ve dışarıya baktı. Ona
Malafat diyorlardı çünkü bütün kızlar onun 1.80'den ancak bir
kurbağa kılı kadar uzun bir adama göre çok büyük bir siki ol-
duğunu söylüyorlardı.

"Andy'nin arabası," dedi Malafat. Uzun kahverengi saçla-
rı yüzüne düştüğünde sol elinin tersiyle onları kenara itti. Sağ
elinde bir 38'lik vardı. Dome kapıyı açtı ve verandaya çıktı.
Andy'nin para yeşili Ford'u Keeper'ın motosikletinin üzerine
park edilmişti. Keeper garajda Cheddar için yapacağı bir döv-
me üzerinde çalışıyordu. Ya kargaşayı duymamıştı ya da Ched-
dar'ın sırtı için yapacağı işi bırakacak kadar umursamıyordu.
Aracın park lambaları hâlâ açıktı ama farlar bir kafatasındaki
göz çukurları gibi siyah çukurlara dönüşmüştü. Arabanın bü-

yük blok 405 motoru rölantide çalışıyordu. Döner tank boğazını temizlemeye çalışıyor gibiydi. Dome ilk basamaktan inerken 44'lüğünü indirdi.

Sürücü kapısı hızla açıldı ve birkaç kez ileri geri sallandı. Dome silahını çekti ve sürücü tarafına doğrulttu. Bunu yapar yapmaz kendini aptal gibi hissetti. Biri onları püskürtmeyi planlıyor olsaydı oraya park etmezdi. Keeper'ın motoruna çarpmak çok boktan bir şeydi ama bir suikastçının yapacağı bir hareket de değildi. Büyük olasılıkla Andy ve Oscar eve baskın yapmak yerine kafaları çekmişti. Grayson çok kızacaktı.

Sanki adını söylediklerinde onu çağırmişlar gibi Oscar arabadan indi.

"Hassiktir," diye mırıldandı Dome.

İri adamın yüzü o kadar çok kana bulanmıştı ki Dome kan kaybından ölmediğine şaşırđı. Sanki kendi plazmasından yapılmış bir maske takmış gibiydi. Oscar eve doğru duraksayarak üç adım attı.

"Hey, Dome," diye mırıldandı aday. Sonra, ipleri koparılmış bir kukla gibi, çakıllarla kaplı zemine yüzüstü düştü. Dome hemen onun yanına koştu.

"Gelip bana yardım etsenize lan!" diye bağırdı Dome. Gremlin ve Malafat verandadan dışarı fırladı. Oscar'ı ayağa kaldırmak için üçünün birden yardım etmesi gerekti. Onu kulüp binasına taşıdılar, daha doğrusu sürüklediler. Televizyonun önündeki deri kanepeye bıraktılar. Gremlin mutfaktan biraz su ve viski aldı. İkisini de Dome'a uzattı. Dome bütün su şişesini Oscar'ın kafasına boşalttı. Yüzü bir mum gibi erimişti sanki, çünkü kan birden fazla noktadan akıp gidiyordu. Dome'a odaklanana kadar dört ya da beş kez gözlerini kırptırdı. Dome viski şişesini Oscar'ın dudaklarına götürdü ve başını geriye doğru eğdi. Oscar öksürdü, hırıldadı, sonra biraz daha öksürdü. Tekrar şişeyi gösterdi ve Dome boğazından aşağı bir yudum daha boşalttı. Oscar başını salladı ve bir içki daha içmek için elini kaldırdı.

“N’oldu lan sana?” diye sordu Malafat. Oscar koca elini alnına götürdü.

“Anlatsam aklın durur,” dedi.

Oscar bütün gece olan biteni anlattıktan sonra Dome, Grayson’ı aradı. Başkan ikinci çalışta cevap verdi.

“Umarım önemli bir şeydir,” dedi Grayson.

“Önemli. Oscar geri döndü.”

“Ve?” dedi Grayson.

“Ve Andy onunla birlikte değil. Oscar’ın kafası yarılmış ve her yeri kan içinde. Kendi kanı,” dedi Dome.

Grayson tekrar konuşana kadar telefon hattında boş bir sessizlik oluştu.

“Ona kimin vurduğunu gördü mü?” dedi Grayson. Sesinde ölüm sakinliği vardı.

“Görmemiş ama Andy ile eve gittiklerinde içeride buldukları yaşlı bir adamla kavga ettiklerini söyledi. Yaşlı adamın serse-rilerden birinin babası olduğunu düşünüyor. Ayrıca evin yakınında park etmiş bir kamyonet gördüğünü söyledi. Kamyonetin yan tarafında Randolph Çim Bakım yazıyormuş,” dedi Dome.

“Randolph, ha?” diye sordu Grayson.

“Evet,” dedi Dome. Birkaç saniye daha sessizlik oldu.

“Yirmi dakika içinde orada olacağım. Kiliseyi toplantıya çağır. Birkaç işimizi halledip ve Baba En İyisini Bilir’in icabına bakacağız,” dedi Grayson.

Sonra da hat kesildi.

ON ALTI

Buddy Lee kamyonetini 7-Eleven'in tam önüne park etti. Kontakı kapattı ve birkaç dakika boyunca motorun durmasını dinledi. Motorun hırıltısı ve teklemesi kesilince dışarı çıktı ve dükkâna girdi. Güneş yeni doğmuştu. Gökyüzünün doğusunda pamuk şekeri misali alçakta asılı duran bulutlar yama yapılmış gibi duruyordu.

Kapıdan içeri girdiği sırada robotik bir zil sesi duyuldu. Buddy Lee orta koridordan aşağı ilerledi ve arkadaki soğutucuya doğru gitti. Raftan iki büyük bira aldı ve tezgâha yöneldi. Üstlendikleri bu görevin adı her ne haltsa, işlerini bitirene kadar ayık kalmayı düşünmüştü ama bu çok saçmaydı. Cezaevin-den beri böyle bir şey yapmamıştı. Tekrar o yola giremezdi. Bu yol onu titremelere, kusmalara ve saçında kimsenin göremediği böcekleri hissetmesine götürürdü. Biraz azaltabilirdi ama içkiyi tamamen bırakmak ancak lanet olası bir Cadillac süren bir maymun görmek kadar olasıydı.

Buddy Lee iki kutu birayı tezgâhın üzerine koydu ve tezgâhtarın arkasını dönmesini bekledi. Ufak tefek, kahverengi adam bir yandan sigaraları rafa diziyor, bir yandan da Buddy Lee'yi rahatsız eden bir melodiyi ıslıkla çalıyordu. Adam nihayet boşalttığı kartonla işi bittiğinde döndü ve Buddy Lee'nin birasını okuttu.

"Buddy Lee. Nasılsın dostum? Biraz huzursuz görünüyorsun."

“Sana da günaydın Hamad,” dedi Buddy Lee.

“Kötü bir niyetim yok, Buddy Lee. Senin için endi eleniyorum dostum. Gözüne uyku girmemiş gibi görünüyorsun,” dedi Hamad.

“Bir şeyden haberin yok, evlat,” dedi Buddy Lee.

 ocu u bı akladıktan ve Ike kafasını olgunla mı  bir kavun gibi ezdikten sonra onu çırılçıplak soymu  ve Ike’ın odun    t c s n   alı tırmı lardı. Ike boşaltma kanalını doğrudan deposunun arka tarafındaki gübre yığınının üzerine yerle tirmi ti.  ocu u parçalara ayırmak için el testereleri ve pala kullandılar. Her şey bittikten sonra zemini ve odun kırma makinesini basınçlı suyla yıkadılar. Buddy Lee kireç paletinin üzerine   km   ve Ike’ın ekonomik boyutlu  nden y kleyicisiyle gübre yı ınını karı tırmasını izlemi ti. İ leri bittiğinde güneşin doğmasına iki saat vardı. İnsan yok etme becerilerinin bu kadar çabuk ortaya çıkmasına  a ırması gerekirdi ama aslında o kadar da  a ırmamı tı. İlk cesedinizi parçalamak i ren tir. İkincisi yorucudur. On beşinci cesedinizi par aladı ınızda ise her şey yalnızca kas hafızasından ibarettir.

“Zor olduğunu biliyorum,” dedi Hamad.

“He?”

“O lunun vefatından sonra. İşlerin zor olduğunu biliyorum,” dedi Hamad.

“Evet, Derek  ld  nden beri pek uyuyamadım,” dedi Buddy Lee.

‘Derek’ ve ‘ ld ’ kelimelerinin ağzında yarattığı hisse asla alı amayacaktı.

“Sevdi in biri  ld  nde her şey zor görünür,” dedi Hamad birayı kahverengi bir k  ıt torbaya koyarken.

“Hı hı,” dedi Buddy Lee. Hamad’a bir onluk uzattı.

“Bunu da atlatacaksın Buddy Lee,” dedi Hamad.

“Bunu atlatmak istedi imden emin değilim, Hamad. Yas tutmadı ım her dakika o lumu hayal kırıklığına u ratıyor gibi hissediyorum,” dedi Buddy Lee.

Hamad, Buddy Lee'ye para üstünü uzattı.

"Oğlun sonsuza kadar yas tutmanı istemezdi dostum," dedi Hamad. Bir adam ve bir kadın gülerek dükkâna girdiklerinde Buddy Lee onların bir çift, hem de yeni tanışan bir çift olduklarını anladı. Poşetini aldı.

"Öyle mi dersin?" dedi.

Mezarlığa vardığında bulutlar dağılmıştı. Mezar taşları amansız güneş ışığının altında parılıyordu. Sıcaklık bir işaret fişeği gibi durmadan yükseliyordu. Bir saat sonra hava taze pişmiş kızarmış tavuktan daha sıcak olacaktı. Buddy Lee mezar taşlarının arasında sabit bir hızda yürüyordu. Derek'in ve Isaiah'nın mezarlarına yaklaşmadan önce sadece iki kez öksürmek için durdu. Oğlunun ebedi uykusuna yattığı yere bakan kırmızı akçaağacın yanına geldi ve kısa bir süre durdu.

"Christine," dedi. Kalbi sanki göğsünden fırlamış ve boğazının arkasına çarpmıştı. Mezarların dibinde duruyordu. Bal sarısı saçları, mavi ceketinin yakasını okşuyordu. Sevdiği o uzun bacakları, ceketiyile uyumlu mavi bir etekle sarılmıştı. Safir rengindeki derin gözleri kalp şeklindeki yüzünden ona doğrultulmuştu. O gözlere kaç kez bakmıştı? Bir ruh hali yüzüğü gibi renk değiştirdiklerini görmüştü. Tutkuyla kararmış, arzuyla ışıldamış ya da öfkeyle çakmak çakmak parlamıştı. Yüzüne bir şeyler yaptırmıştı. Çoğunlukla göz çevresine ve dudaklarına. Onu suçlamıyordu. Neden suçlasın ki? Duyduğuna göre kocasının buna gücü yetiyordu. Cerrah sadece Tanrı'nın ona verdiklerine ufak dokunuşlarda bulunmuştu. Christine Perkins Jenkins Culpepper, bir zamanlar kollarının arasındaki o kadın kadar güzeldi hâlâ. Birkaç kaz ayağı ameliyatı bunu değiştiremezdi. Christine sekiz yıllık evlilikleri hiç olmamış gibi davranmayı ne kadar isterse istesin.

"Mezar taşı nerede? Diğer aile bir mezar taşları olduğunu söylemişti," dedi Christine.

“Zarar görmüş. Burada ne işin var? Nereye gömüldüklerini nereden biliyorsun?” diye sordu Buddy Lee. Christine sarı saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

“Gazetede yazıyordu.”

“Anladım,” dedi Buddy Lee.

“Taşa ne oldu?”

Buddy Lee bira kutularından birini açtı ve kocaman bir yudum aldı.

“Birisi ona balyozla vurmuş ve eşcinseller hakkında bir sürü iğrenç şey yazmış,” dedi. Christine’in keskin bir nefes alışıyla mezarlıkta yankılanan bir ıslık sesi duyuldu.

“Bu çok... kötü olmuş. Derek’in yaşam tarzını onaylamasam da birinin onun mezar taşına böylesine aşağılık bir vandalizm eylemi gerçekleştirmesine gerek yoktu,” dedi Christine. Buddy Lee ona doğru bir adım attı ve o da bir adım geri çekildi. Aşağı baktı, ya Derek’in ya da Isiah’nın mezarı üzerinde durduğunu fark etti ve sağa doğru adım attı.

“Cenazeye bu yüzden mi gelmedin? Onun yaşam tarzını onaylamadığın için? Yoksa Gerald Culpepper izin vermediği için mi?” diye sordu Buddy Lee. Christine burnunu ovuşturdu ve bir elini saçlarında gezdirdi.

“Sen anlamazsın. Gerald’in konumundaki bir adam, sapkın faaliyetlerde bulunan üvey oğlunu şımartırken görülemez.”

“Ah, anlarım. Yargıç Richmond, Belediye Meclisi’ne ilk kez adaylığını koymadan hemen önce oğlumuzu evinizden neden kovduğunuzu da anlarım. Anladığım kadarıyla oğlumuz sokaklarda yaşıyordu. Bir evden diğerine geçiyormuş çünkü sen çocuğuna annelik yapmaktansa kendini beğenmiş, zengin, Virginia’nın ilk ailelerinden gelme bir pisliğin karısı olmayı daha çok önemsiyormuşsun,” dedi Buddy Lee. Yüzünün kızardığını hissetti. Titreme, kıyıya yaklaşan bir gelgit gibi vücudunda dolasmaya başlamıştı.

“Karşımda dikilip bana kibirli davranmaya kalkışma sakın William Lee Jenkins. Sen kendini yılın babası falan mı sanıyorsun? Oğlumuz kendini ahlaksız bir yaşam tarzına adanmıştı. Ne kocamın ne de benim evimizde tahammül edebileceğimiz, kutsal şeylere saygıdan uzak, iğrenç bir hayat. Evet, gitmesine neden oldum ama asla yüzüne yumruk atmadım. Ona bir fiske bile vurmam. Madem onun için bu kadar endişeliydin, neden onu yanma almadın? Hah, doğru ya, parmaklıklar ardında hapishane şarabı içiyordun.” Christine ona tükürdü.

Buddy birasından bir yudum daha aldı.

“Culpepper’ın sana aldırıldığı o gösterişli görgü kuralları işe yaramış. Ama aksanın kayıyor. Sinirlendiğinde sesinde Red Hill County’nin yansımalarını duyabiliyorum. Ne de olsa Camaro’nun arka koltuğundan o kadar da uzak değilsin,” dedi.

“Huzurumu kaçırmama izin vermeyeceğim. Huzurumu kaçırmama izin vermeyeceğim,” diye mırıldandı Christine. Buddy Lee bu sözlerin kendisine söylenmediğini, kadının kendi kendiyile konuştuğunu düşündü. Yumruğunu sıkmış, manikürlü kırmızı tırnaklarını avuçlarının içine batırırken dümdüz karşıya bakıyordu. Buddy Lee onun gözlerini tekrar inceledi. Bazı operasyonlar geçirmişti ama orada başka bir şey daha vardı. Ormanın derinlerinde gerçekleşen karavan partilerinden tanıdığı manik bir bakış.

“Christine, kafan mı iyi?” diye sordu Buddy Lee. Onun sorusu Christine’i kendi kendine söz verme ritüelinden uzaklaştırdı.

“Ne?”

“Kafan iyi mi? Çünkü gözbebeklerin bu kutunun kapağı kadar geniş,” dedi Buddy Lee.

“Reçetem var,” dedi Christine.

“Eminim vardır. Eminim bir ton reçeten vardır.”

“Burada durup bir kenar mahalle varoşu, cahil eski mahkûmdan ders alacak değilim,” dedi Christine. Kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarıyla onun yanından geçti. O geçerken kadının

kokusunu aldı. Pahalı parfümünün değil, onun kokusunu. Onun taze, tatlı kokusunu. Bir anda yukarıda bahsi geçen Camaro'daki anılarına geri döndü. Ağzı kızın boynundaydı. Burun delikleri aynı taze kokuyla doluydu. Aralarında geçen bu iletişim, geçmişteki ilişkilerinin yarısının bir mikro kozmosuydu. Birbirlerine ardı ardına sözlü yıkıcı darbeler indirirlerdi. Sadece yatağını birden fazla kez paylaşmış birinin yapabileceği şekilde, en derin kesiği atmak için ruhlarındaki en yumuşak ve gizli yerleri ararlardı. Geçmişteki ilişkilerinin kalan diğer yarısının bir tekrarı olmayacaktı. Buddy Lee birasını yudumladı. Bu kısım her zaman en eğlenceli kısımdı.

“İkimiz de boktan ebeveynlerdik. Ama en azından ben onun toprağa verilişini izlemeye geldim. Şimdi buraya gelmen bir halta yaramaz, artık çok geç!” diye bağırdı Buddy Lee. Kadının olduğu yerde durduğunu duydu.

“Siktir git Buddy Lee,” dedi arkasını dönmeden.

“Sendeki de ne huzurmuş ama,” diye mırıldandı Buddy Lee.

Christine'in onu duyamayacağından emin olana kadar bekledi. Mezarların yanına gidip tek dizinin üzerine çöktü. Diğer bira kutusunu açtı ve içindekilerin tamamını Derek'in mezarının üzerine döktü.

“Alınma Isiah ama hangi birayı sevdiğini bilmiyordum. Derek bir zamanlar Pabst severdi. Ona ilk birasını on beş yaşındayken vermiştim. Mahpushaneye son girişimden önceydi. Bunun onu adam edeceğini düşünmüştüm. Aptalcaymış. Bunu şimdi anlıyorum,” dedi Buddy Lee. Kutuyu ezmeden önce kendi birasını bitirdi.

“Sadece Ike'la bir şey yaptığımızı söylemeye geldim. Onlardan birini yakaladık. Yapmamı istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum. Sanırım sonunda senin asla benim olduğum gibi bir adam olamayacağını ve benim de senin olduğun gibi bir adam olamayacağımı anlamaya başlıyorum,” dedi. Derek'in kutusunu ezdi ve iki kutuyu da kahverengi kâğıt poşete geri koydu.

“Biliyorum, burada olsaydın bana bu işin peşini bırakmamı söylerdin. Buna değmeyeceğini. O zaman senin repliklerinden birini çalmak zorunda kalır ve şöyle derdim,” dedi Buddy Lee. Ayağa kalktı ve kot pantolonundaki kiri silkeledi. Gözleri yanıyordu ama ağlayamayacak kadar yorgundu.

“Ben buyum işte. Değişemem. Değişmek de istemiyorum, gerçekten. Ama bir kez olsun içimdeki bu şeytanı iyi bir amaç uğruna kullanacağım.”

ON YEDİ

Ike gözlerini açtı. Sırtının alt kısmı sanki cam kırıklarıyla doluymuş gibi hissediyordu. Ofis koltuğundan kalktı ve dizlerinin tüfek sesi gibi çıtırdamasını dinledi. Saati sekizi biraz geçtiğini gösteriyordu. Telefonuna baktı. Mya birkaç kez aramıştı. Ayrıca ona iki kısa mesaj göndermişti. Her iki mesajda da nerede olduğunu ve eve ne zaman geleceğini soruyordu. İlki ikincisinden daha uzundu. Elemanlar birkaç dakika içinde gelirlerdi. Jazzy her zamanki gibi geç kalacaktı. Bugün Queen County'den Williamsburg'a kadar yedi farklı yerde işleri vardı.

Ike masasının etrafından dolaşarak çocuğu öldürdüğü yere gitti. Bir basınçlı yıkama makinesi ve biraz çamaşır suyu kam güzelce temizlemişti. On altı yıldır kimseyi öldürmemişti. On bir yıldır hiç kavga etmemişti. Düzgün ve dar bir yolda yürüdüğü on bir yıl, birkaç dakika içinde boka bulanmıştı. İkisi o çocuğu bir domuz gibi kesmiş ve yavrusunu besleyen bir anne kuş gibi odun öğütücüye atmışlardı.

İkisi. On bir yıl. Bir artı bir, iki eder. İçerideyken, bazı sayıların bazı dinlerde mistik bir önemi olduğunu söyleyen bir kitap okumuştı. Ağırlık kaldırmak, okumak ve dövüşmekten başka yapacak bir şey olmadığında edindiği tüm o tuhaf bilgilerin aklına ilk kez gelişi değildi bu.

Ike deponun arka tarafına gitti. Arka kapının yanındaki hortum makarasına bağlı su hortumunu aldı ve binanın köşesine

yakın bir yerde için için yanan bir varile doğru çekti. Küllerin dumanı kesilene kadar varili ıslattı. Çocuğun kot pantolonu ve gömleği çıra gibi yanmıştı. Botlarının yanarak zar zor fark edilebilen topaklar haline gelmesi çok daha uzun sürmüştü. Eline biraz su sıktı ve yüzüne çarptı. Buddy Lee'ye kan dökmekle ilgili sert bir konuşma yapmıştı ama bunun bu kadar ani olmasını beklemiyordu.

Şiddetle ilgili bir şeydi bu. Onu aramaya gittiğinizde kesinlikle bulurdunuz. Sadece kendi seçtiğiniz bir zamanda olmazdı. Siz henüz hazır olmadan bir yerlerden fırlayıp çıkar ve yeni güzel botlarınıza sıçrardı. Mesele şu ki, yeterince uzun süre peşinden koşarsanız, asla gerçekten hazır olmadığınızı fark edersiniz. İşler boka sarabilir ve siz de ya buna katlanırsınız ya da katlanmazsınız. Sonunda buna alışsınız. Çocukken bunun insanı sertleştirdiğini düşünmekten hoşlanırdı. Hortumla varile tekrar vurdu. İçeride geçirdiği birkaç yıldan sonra bunun saçmalık olduğunu anladı. İnsanoğlu hemen her şeye alışmak için yaratılmıştı. Bu sizi sertleştirmede. Beyninizi yıkardı.

Ike hortumu odun parçalayıcıya doğru çekti. Çocuğun parçalarını giriş oluğuna bırakırken hortumu gübre yığınınına doğrultmuşlardı. Sonra Ike buldozere binmiş ve gübreyi tekrar tekrar birbirine katmıştı. Güneş doğmaya başladığında çocuk artık yalnızca gübreden ibaretti.

Hortumu bıraktı ve dükkâna geri dönüp çamaşır suyunu aldı. Parçalayıcıya geri döndü ve giriş kanalına çamaşır suyu döktü, sonra hortumu kaptı ve suyu parçalayıcıdan geçirip boşaltma kanalından dışarı akıttı. Parçalayıcı, bir cesedi parçalara ayırmak için pratik olsa da kanıtlardan kurtulmak için berbat bir yöntemdi. Clorox ile durulamasına rağmen, çıplak gözle görülemeyen DNA ile kaplıydı. Kemik ve saç parçaları büyük olasılıkla makinenin içindeki dişlilere ve dişlere saplanmıştı. Artık yapabileceği tek şey onu çöplüğe götürmek ve çöp sahasının arka tarafında sürekli büyüyen paslanmış buzdolapları,

Çamaşır makineleri ve çim biçme makineleri yığınının üzerine atmaktı. Bin dolarlık bir ekipman hurdaya dönüşmüştü. Onu hurdacıya götürüp parasının bir kısmını bile geri alamazdı.

Ike temizlik işini bitirdi ve parçalayıcıyı binanın yan tarafına çekti. Daha sonra kamyonuna yüklemesine yardım etmesi için adamlarından birini çağıracaktı. Onlara parçalayıcı hakkında bir şeyler uyduracak ve bir daha bu konudan hiç bahsetmeyecekti. Riot'ın hiç çekinmeden yalan söyleme alışkanlığına bu kadar kolay geri dönebilmiş olması onu biraz şaşırtmıştı. Yalnızca biraz.

Dükkâna geri döndü, kilidi açmak için ön kapıya doğru ilerliyordu ki Jazzy'nin otuz dakika erken geldiğini gördü. Ike durdu ve ellerini kalçalarına koydu. Ona bir yıl önce bir anahtar vermişti ama hiçbir zaman anahtarı kullanacak kadar erken gelmemişti.

“Kıyamet kopacak herhalde çünkü gerçekten de erken geldin,” dedi. Jazzy gözlerini devirdi.

“Marcus'un arabası bozuldu, ben de onu pencere fabrikasındaki işine götürmek zorunda kaldım. Hemen yolun yukarısında bir yerde. Onu bıraktıktan sonra eve gitmenin bir anlamı yoktu, o yüzden geldim. Bu kadar erken geldiğim için mutlu olursun sanmıştım,” dedi Jazzy.

“Öyleyim, sadece şokun etkisinden kurtulmaya çalışıyorum,” dedi Ike. Jazzy yine gözlerini devirdi ve masasına doğru yöneldi. Ike onu takip etmek üzereydi ki yoldan gelen gök gürültüsü gibi bir kükreme duydu. Durdu, döndü ve kapıdan dışarı baktı. Yaklaşık beş ya da altı motosiklet sıra sıra dükkânın önünden geçiyordu. Çıkardıkları sesler ava çıkmış bir aslan sürüsünü andırıyordu.

ON SEKİZ

Buddy Lee kamyonetini park etti ve güçsüz bacakları üzerinde kayarcasına araçtan indi. Kapıyı kapattı ve tökezleyerek karavanına doğru yürüdü. Mezarlıktan ayrılmış ve en yakın bar gitmişti. Mahallesinde sessiz, küçük, McCallan's adında bir bardı. Bira ile başladı, sonra viskiye geçti ve burbon ile bitirdi.

Uyku. Bir sonraki hamleleri hakkında konuşmak için Ike'ı aramadan önce uyuması gerekiyordu. İlk beton bloğa bastı ama anında dengesini kaybetti. Sağa doğru yuvarlandı, karavanına çarptı, sonra yere düştü ve kışının üstüne yığıldı. Buddy Lee dizlerinin üzerine yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çalışırken ciğerlerindeki tüm hava buharlaştı. Onun yerine limon büyüklüğünde bir balgam yumağı göğsünü doldurdu. Ciğerlerine öksürecek kadar nefes almaya çalışırken Buddy Lee'nin gözleri yuvalarından fırladı.

Güçlü eller sırtına vuruyordu. Keskin darbeler balgam topunu boğazından dışarı atmaya zorladı. Balgamı, ezilmiş bir kurbağa gibi yere saçıldı. Buddy Lee ayağa kaldırıldığını hissetti.

“İyi misin?”

Buddy Lee kurtarıcısına başını salladı. Dar kalçalı, ince yapılı, keskin yüz hatlarına sahip bir kadın sol kolunu demir gibi kavramıştı. Teni, kızgın güneşin altında geçirdiği saatler sonucu oluşan derin bir bronzlukla parlıyordu. İki uzun siyah saç

örgüsü göğsünün üzerinden aşağıya doğru iniyor ve neredeyse beline kadar uzanıyordu.

“Çok kötü bir yalancısın Buddy Lee,” dedi.

“Sadece bir an ayağım kaydı, Margo. Hemen donunu tutuşturma,” dedi Buddy Lee. Margo onu bırakıp ellerini kot pantolonuna sildi. Beyaz atletinin üzerinde sanki modern bir sanat eseriymiş gibi koyu lekeler vardı.

“Herb öldüğünden beri don giymeyi bıraktım. İkinci kocamdı. İyi bir adamdı ama Tanrım, öyle kasıntıydı ki herif yürürken gıcırıyordu resmen.”

“Üç numaralı kocan donsuz gezmene laf etmez miydi?” diye sordu Buddy Lee göz kırparak.

“Colton mı? Hah, hayır. O herif elinden gelse şafak sökene kadar sikmeye devam edebilirdi. Bir kadının üstünde öldüğünde hiç şaşırmadım, sadece o kadın ben olurum diye düşünüyordum,” dedi Margo. Buddy Lee kıkırdadı. Kıkırdama kahkahaya dönüştü. Kahkahası da öksürüğe dönüştü. Margo onun sırtını sıvazladı. Bu garip bir şekilde samimi bir hareketti ve Buddy Lee bunun kendisini itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatlattığını fark etti. Sonunda öksürüğü yatıştı.

“Biliyorsun, beş yıldır komşuyuz. Buraya ilk geldiğimde sende Sam Elliott havası vardı. Şimdi ise Sam Elliott’ın büyükbabası gibi görünüyorsun.”

“Sağ ol be Margo. Belki de gidip bir köpek almalıyım, böylece onu tekmeleyebilirsin,” dedi Buddy Lee. Margo başını birkaç kez iki yana salladı.

“Bu bir hakaret değil, gözlemdi. Çok fazla içiyorsun ve yeterince yemiyorsun. Birkaç haftada bir yalnızca bir saat uyuyormuş gibi görünüyorsun. Öksürüğüne bir baktırman gerek. Bunlar sadece gerçekler. İlk kocamın öksürüğünü doktora göstermedik, sonra da öbür tarafı boyladı,” dedi Margo. Buddy Lee elinin tersiyle ağzını sildi. Dünya dönmüyor, aksine step dansı yapıyor gibiydi. Burbon ve bira bağırsaklarında bir bar kavgası

çıkarmıştı ve midesi her ikisini de dışarı atmakla tehdit ediyordu. Yapması gereken son şey, iyi niyetli ama meraklı komşusunun önünde kusmaktı. Kusmuğu muhtemelen kahverengiden çok kırmızı olacaktı ve bu da beraberinde cevaplayacak halde olmadığı bir sürü soruyu getirecekti.

“Dediğim gibi, iyiyim ben Margo. Sadece uzun bir hafta oldu. Hatta uzun bir yıl oldu,” dedi Buddy Lee. Margo’nun ifadesi biraz yumuşadı.

“Biliyorum. Oğlun için üzgünüm. Dört koca gömdüm ama kızlarımdan birinin toprağa girdiğini görmek zorunda kalsaydım ne yapardım bilmiyorum. Ebeveynlerin bu pisliği görmesi yasalara aykırı olmalı,” dedi. Buddy Lee bir anda gözlerinin nemlendiğini hissetti.

“Evet. Evet, olmalı. Ben şimdi içeri girip komaya gireceğim,” dedi Buddy Lee.

“Pekâlâ. Ama bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeter. Ben arka bahçedeyim.”

“Artie sana o bahçeyi rahat bırakmanı söylememiş miydi?” diye sordu Buddy Lee göz kırparak. Margo’nun dudaklarının kenarları kıvrıldı.

“Evet, ben de ona domates bahçemi bırakmak zorunda kalırsam çok bunalabileceğimi, bu yüzden de karısı huzurevinde isteyken onun gizlice Carson’lı kızın karavanına girdiğini gördüğümü ağzımdan kaçırabileceğimi söyledim.”

Buddy Lee ıslık çaldı.

“Sıkı pazarlık yapıyorsun, ha?”

“Fitilini o kızın balmumuna daldırmamalı. Onu karısı ya da Carson’lı kızın erkek arkadaşı yerine ben yakaladığım için sevinmeli. Kız, adamın kokusuna nasıl dayanabiliyor bir türlü aklım almıyor.”

Buddy Lee güldü.

“Al benden de o kadar. Neyse, dediğim gibi, ben biraz uyu-

yayım.” Buddy Lee beton bloğun üzerine çıktı ve kapı kolunu tuttu.

“Bu akşam spaghetti yapacağım. Sos için pembe domateslerimi kullanacağım. İstersen gelip bir tabak alabilirsin,” dedi Margo.

“Kocalarına yaptığın gibi beni de zehirlemeyeceksin, değil mi” diye sordu Buddy Lee. Margo gözlerini devirdi.

“Tam bir pisliksin, biliyorsun değil mi?”

Buddy Lee, “Hayatım boyunca genel kanı bu yönde olmuş gibi görünüyor,” dedi. Margo homurdandı.

“Sos muhtemelen yedi gibi hazır olur. Oğlunu özlediğini biliyorum ama yemek yemelisin. Çaptan düşmeni istemezdi,” dedi Margo. Araç yolundan geri döndü ve karavanının etrafında kayboldu. Buddy Lee birkaç dakika boyunca arkasından baktı. Margo çirkin bir kadın değildi. Elli ya da elli beş yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Kendisinden birkaç yaş büyüktü ama çok daha formdaydı. Lowe’s’da çim ve bahçe uzmanı olarak çalışıyordu. Komşu oldukları beş yıl sürecinde, bazen geceleri birlikte geçirdiği, kendi deyimiyle “karşılıklı faydaya dayalı” bir arkadaşlık kurduğu biri vardı. Buddy Lee adamı birkaç kez mutfak penceresinden görmüştü. Üzerinde soluk bir BAŞKAN ADAYI MITT ROMNEY çıkartması olan eski bir Jeep Wagoneer kullanan, iri yarı, asker tıraşlı bir adamdı. Asker Tıraşı son birkaç aydır pek ortalıkta görünmüyordu. Bunun Margo’nun onu akşam yemeğine davet etmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

“Kez zırvalamay. Kadın sadece iyi davranıyor. Bu kadar. Bugünlerde bundan fazlasını bekleyemezsin zaten,” diye kendi kendine mırıldandı. Karavanına girdi ve gömleğini çıkarmadan önce botlarını tekmeledi. Klimanın sesi sanki biri onu yıkama makinesine atmış gibiydi. Tıngırdayıyor ve astımlı gibi hırıldıyordu ama en azından bugün gerçekten çalışıyor gibiydi. Serin

hava, sırtında ve göğsündeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Buddy Lee'nin gözleri henüz kapanmıştı ki biri kapısını yumruklamaya başladı. Doğrulup ayaklarını yere vurduğunda inledi.

Kapıyı açarken, "Lanet olsun Margo, iyiyim demiştim," diye mırıldandı.

Dedektif LaPlata girişteki beton bloğun üzerinde duruyordu. Kalkanı ve silahı sayılmazsa yalnızdı.

"Bay Jenkins, konuşmamız gerek," dedi. İçeri girip giremeyeceğini sormadı, onun yerine karavana doğru adım attı. Buddy Lee bir adım geri çekildi. LaPlata ona uzun uzun bakıyordu. Buddy Lee bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Büyük sıçmıştı ve LaPlata'nın hiç şakası yoktu.

ON DOKUZ

Ike o günkü işlerin üzerinden geçerken, Jazzy bilgisayarının ba-
şında tıkr tıkr sesler çıkararak faturaları ödüyor ve müşterilere
aylık faturalarını e-posta ile gönderiyordu. Ekibi bir saat içinde
burada olurdu. Yakında mal, bitki toprağı, gübre ve suni gübre
yüklenen kamyonetlerin sesleri depoda gmbrdeyecekti.

Ike gübreyi düşünmemeye çalıştı. Daha doğrusu gübrenin
içinde ne olduğunu.

n kapının zilinini çaldığını ve ardından Jazzy'nin neşeli
selamını duydu. Kadın birkaç saniye sonra kafasını odasının
köşesinden içeri soktu.

"Ike, bu adamlar seni soruyor," dedi. Gözleri kocaman aıl-
mıştı ve nefesi kesik kesik geliyordu. Ike masasından ayağa
kalktı.

"Sorun ne?"

Jazzy kısık bir sesle konuştu.

"Yaklaşık beş motorcu seni soruyor," dedi. Ike oturduğu
yerde doğruldu. Kötü bir şaka gibiydi. Beş motorcu bir peyzaj
ofisine girer... Ike alnını ovuşturdu. Dün gece Buddy Lee'y-
le birlikte her taraflarından  kuruşluk oldukları belli olan bir
iki çocuğa rastlamışlar, çocuklardan birini kafasından vurmuş,
diğerini de Buddy Lee'yle birlikte öldürmüşlerdi. şimdi de bir-
kaç motorcu dükkânına gelmişti. ocuk, Tangerine'i aramak
için tutulduğunu söylemişti. Ya onu kiralayanlar motorcularsa?

Ike, Buddy Lee'ye dedektif olmadıklarını söylemişti ama bunu anlamak için Easy Rawlins* olmaya gerek yoktu.

Öbür elemanı da yok etmeliydik, diye düşündü Ike.

“Onlara birazdan geleceğimi söyle,” dedi.

“Burada olmadığını söyleyebilirim,” dedi Jazzy.

“Hayır, sorun değil. Bakalım ne istiyorlarmış,” dedi Ike. Odasının etrafından dolaşp girişe yöneldi. Yolda giderken duvardan bir pala kaptı.

Ofisin girişinde deri yelek giymiş ve farklı derecelerde kıllı beş adam duruyordu. Birkaçı duvarlardaki ilanları okuyordu. İki tanesi de kapının yanında duruyordu. Yanağında sakalını kesen kötü bir yara izi olan iri yarı sarışın bir adam, dövmelele kaplı kollarını kavuşturmuş, içeceklerin olduğu otomata yaslanmıştı.

Ike palayı tezgâhın üzerine koydu.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

Sarışın motorcu kendini soda makinesinin üzerinden itti. Palaya baktı, sonra Ike'a gülümsedi. Dişleri çarpıktı ve azı dişleri yoktu.

“Duruma göre değişir. Bir arkadaşımızı arıyoruz ve sanırım sen onun nerede olduğunu biliyor olabilirsin,” dedi uzun boylu sarışın. Yüzündeki soluk yara izi bir EKG deseni gibi çenesine kadar iniyordu. Giydiği yelekte kalbinin hizasında BAŞKAN yazan bir yama vardı. Diğer dört adam gelip onun yanında durdu. Solundakinin üzerinde KOMİSER yazan bir yama vardı. Sırtının alt kısmına uzandı ve metal bir boru çıkardı. Bir ucunda elektrik bandı vardı. Diğer üç adam da kendi ev yapımı silahlarını çıkardı. Birinin ucunda asma kilitli bir zincir vardı. Diğer ikisinde ise sırasıyla parlak yeşil ve kırmızı saplı, testereyle kesilmiş bیلardo sopaları vardı. Başkan yaması olan öne doğru eğildi ve ellerini tezgâhın üzerine koydu. Palaya bir kol boyu mesafedeydi.

* Ezekiel 'Easy' Porterhouse Rawlins, gizem yazarı Walter Mosley tarafından yaratılan kurgusal bir karakterdir.

“Buraya bir arkadaşı bakmaya geldiğini sanmıyorum,” dedi Ike. Adamın açık mavi gözlerinin içine baktı. Arkasında Jazzy bilgisayarını tıkırdatmaya devam ediyordu.

Ike genellikle sabahları dükkânın yaydığı kokuyu severdi. Garipti ama ona huzur veren bir kokuydu. Benzin, yağ, yüzey toprağı, hatta lanet olası gübre kokusu. Hepsi dürüst bir çalışma gününün kokusunu taşıyordu. Alevler içinde yanıyor olsanız bile üzerinize tükürmeyecek ama kendi malçlarını dökmek ya da kendi çiçek bahçelerini gübrelemek zahmetine katlanmadıkları ya da katlanamadıkları için size para ödemek zorunda olan birinin bahçesini güzelleştirmek için harcanan saatlerin kokusu. Onların küçümsemeleri Ike için önemsizdi. O sayısız kürek dolusu toprakla evinin parasını ödemişti. O sayısız rulo çim onun sofrasına yemek koymuştu. O bitmek bilmeyen malç dolu el arabaları Isiah’yı üniversiteye göndermişti. Çekler tahsil edildiği sürece istedikleri gibi düşünebilirlerdi.

Ancak rafine petrol ve toz haline getirilmiş kirecin keskin kokusunun altında yüzen başka bir koku daha vardı. Bozuk paraları ve eski pilleri hatırlatan acı bir metal kokusu. Bu kokuyu motorcular da almış mıydı? Saatlerdir temizlik yapıyordu ama o bakırımsı koku duvarlara sinmiş gibiydi.

“Ne? Bana arkadaş olmadığınızı mı söylüyorsun?” dedi sarışın adam. Ike parmaklarını palanın sapına doladı. Gözlerini uzun bir süre sarışın adamın üzerinde gezdirdi.

“Hem de hiç,” dedi sonunda. Adam sanki beklediği cevap buymuş gibi başını salladı. Doğruldu ve silah arkadaşına döndü.

“Sikerim böyle işi.”

Dome elindeki boruyu tezgâhtaki şeker tabağını parçalamak için kaldırdığında, Ike’in sol eli bir kaplan pençesi gibi fırladı. Grayson’ı sağ kolundan yakaladı. Onu öne doğru ve aynı zamanda kafası tezgâha çarpana kadar aşağı doğru çekti. Ike palanın ucunu Grayson’ın ensesinin yan tarafına dayadığında Dome borusunu başının üzerine kaldırmış halde donakaldı. Ike

palanın ucunu kulağının altındaki yumuşak ete bastırana kadar iri adam debelenmeye çabaladı.

“Bas geri yoksa lanet olası kafasını keserim,” dedi Ike. Dome hareket etmedi. Boru bir diyapazonlu osilatör gibi titreşiyordu. Diğer üç motorcu da benzer şekilde felç olmuştu.

“Ne bekliyorsunuz lan? Yakalayın şu orospu çocuğunu!” dedi Grayson. Ike dişlerini emdi. Odanın önce santim santim, sonra da metrelerce hızla küçüldüğünü hissetti. Kalbi göğsünde çırpınıyordu. Bir zamanlar kendini buna çok benzer bir durumda bulmuştu. İşler onun için hiç iyi gitmemişti. Hem de hiç.

Ike alt dudağının iç kısmını ısırdı ve palanın sapını daha sıkı kavradı. Yüzünün, yavaş yavaş omurgasına doğru ilerleyen korkunun bir zerresini bile yansıtmasına izin veremezdi. Bir hayvanın ondan korktuğunuzu anlamasına izin vererseniz, size olan tüm saygısını kaybeder. Eğer size saygı duymuyorsa, karnınızı deşmekten ve midenizin neye benzediğini göstermekten çekinmez. İnsanoğlu iki ayak üzerinde yürüyebilse de en acımasız hayvandı. Özellikle de sayıca üstünlüğe sahip olduğunu düşündüğünde. Eğer bu motorcu çocuklar bir zayıflık kokusu alırlarsa, vahşi bir köpek sürüsü gibi üzerine çullanırlardı.

Dome sertçe yutkundu. Grayson ve Ike’a doğru tereddüt dolu bir adım attı.

Ike bıçağı geriye doğru çekerek sarışın adamın boynuna geçirdi. İğne inceliğinde bir kan şeridi sanki sihirle ortaya çıkmıştı. Grayson’ın boğazından cıva gibi kayarak tezgâhın üzerine aktı.

“Bu şey tıraş edebilecek kadar keskin. Sen daha köşeyi dönmeden adamın boğazını kemiğine kadar keserim. İnan bana,” dedi Ike.

“Tanrı aşkına, Dome, bitir şu zencinin işini. Beşe karşı birsiniz lan!” dedi Grayson. Sesi biraz boğuk çıkmıştı ama Ike ‘zenci’ kelimesini net bir şekilde duymuştu.

Grayson kendini tekrar tezgâhın üzerinden itmeye çalıştı.

Ike bıçağa daha fazla baskı uyguladı. Bıçak kalın boynunu daha derinden ısırdı. Mücadele etmeyi bıraktı.

“Şans bizden yana adamım,” dedi Dome. Grayson’ın köşeye sıkıştığını görmenin şoku azalmaya başlamıştı. Ike diğer üç motorcunun da basiretlerinin tutulmasından sıyrılıp ilerlemeye başlamasını izledi. Önce başkanı halletmeli, sonra da Dome denen adama geçmeliydi. Tezgâhın sonuna doğru ilerlerken Ike onun bakışlarını yakaladı. Gözünüzü kırpmış olsaydınız kaçırırdınız ama Dome bir an için tereddüt etmişti. Ike’in gözlerinde cinayet vardı, bir kaçak içki kadar saf ve güçlüydü.

“38’liğe karşı beşe ne dersin? Şimdi şans hakkında ne düşünüyorsun?” dedi Jazzy. Ike soluna doğru bir bakış attı ve göz-lüklü arkadaşının krom kaplı küçük bir tabancayı boruyu tutan motorcuya doğrulttuğunu gördü. Adam olduğu yerde durdu.

Dome tam “Kimseyi vuramazsın sen. Senin gibi küçük, güzel bir şey bunu yapamaz...” diyecekti ki Jazzy tavana doğru ateş etti ve Dome duyulabilir bir sesle ağzını kapattı. Atışın yankısı binanın içinde yankılandı ve başlarının üstündeki eski kirişlerde sekti.

Ike ekibini kurarken eski mahkûmları işe almaya çalışırdı. İkinci bir şansın değerini biliyordu ve iş geçmişinizde on-on beş yıllık boşluklar varken iş bulmanın ne kadar zor olduğunun da farkındaydı. Ama ilk kez çalışanlarından birinin hüküm giymiş bir suçlu olmamasına sevinmişti. Jazzy tüm binada yasal olarak silah sahibi olabilen tek kişiydi. Ike başıyla Jazzy’yi işaret etti.

“O şeyle arası gerçekten çok iyi. Yerinde olsam kuyruğumu kıştırıp kapıya ilerlerdim. O zaman adamınızın gitmesine izin veririm. İnan bana kızı sınamak istemezsin,” diye yalan söyledi Ike. Jazzy’nin bir ahırın bordasına bile isabet ettirip ettiremeyeceğini bilmiyordu. Şu anda bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, bu üç kuruşluk heriflerin onun bir nişancı olduğuna inanıp inanmadığıydı.

Dome dudaklarını yaladı. Saatler gibi gelen bir süre boyunca kimse konuşmadı. Sonra Dome elindeki boruyu indirdi ve kemerine geri soktu.

“Hepiniz geri çekilin,” dedi.

Ike, Dome ve diğer üç motorcunun kapıya doğru geri geri gitmelerini izledi. Dördü de vuruş mesafesinin dışına çıkınca eğildi ve sarışın adamın kulağına fısıldadı.

“Kalkmana izin vereceğim ama kaşlarını bile en ufak bir şekilde kaldırırsan seni av sezonunun ilk geyiği gibi değerim, anladın mı beni?”

“Beni bırakırsan ve öldürmezsen, bunun nasıl biteceğini biliyorsun, değil mi?” dedi Grayson. Ağzının bir kenarı formikaya bastırılmış haldeyken olabildiğince yüksek sesle konuştu.

“Adamlarının karşısında kuyruğu dik tutmaya çalıştığını biliyorum ama seni bir daha buralarda görürsem, senden geriye kilitli poşete koyacak kadar bile parça bırakmam. Söz senettir. Ben boş tehdit savurmam,” diye fısıldadı Ike. Grayson cevap vermedi. Ike palayı çekti ve bir adım geri atıp soluna döndü. Grayson ayağa kalktı ve elini onun boynuna dayadı. Gözlerini dikip Ika’a ters ters baktı, Ike da aynı bakışı ona iade etti.

“Gangster arkadaşlarından birkaçını çağırırsan iyi olur BG. Buraya birkaç gümüş sırtlı gorilini çağır. Evet, dövmeni gördüm. Sana destek olmaları için bütün o zenci maymunlarına ihtiyacın olacak. Biz *Nadir Irk*’ız, orospu çocuğu. Bu lanet yeri yakıp kül edeceğiz ve sonra da küllerin üzerine işeyeceğiz. Sonra da bizzat ben senin orospunun ağzına sıçacağım ve sana da izleteceğim,” dedi Grayson. Ike, sarışın motorcu ondan söz ettiğinde Jazzy’nin keskin bir nefes aldığını duydu ama kız irkilmemişti.

Grayson elini boynundan çekip yere doğru savurdu. Avucundan ve parmak uçlarından kan damlaları saçıldı ve betonun üzerine sıçradı.

“Kana kan, zenci,” dedi. Lekeli elini dudaklarına götürdü ve Jazzy’ye bir öpücük gönderdi. Ike elindeki palayla kapıyı işaret etti.

“Daha çok yürümeli ve daha az konuşmalısın,” dedi Ike. Sarışın motorcu gülümsedi. Jazzy 38’liğinin horozunu kaldırdı.

“Yakında görüşürüz,” dedi Grayson.

Ike ve Jazzy’ye sırtını döndü ve kapıdan çıkıp gitti. Kulüp üyesi arkadaşları da onu takip etti. Dome durdu ve o da dükkândan çıkmadan önce Ike’a tehdit dolu bir şekilde başını salladı. Ike, motorlarının çalıştığını duyunca palasını yere bıraktı. Jazzy’nin bir inleme sesi çıkardığını duyabiliyordu. Elindeki silah titremeye başlamıştı.

“Jazz, ver şu silahı bana,” dedi Ike. Jazzy söylediklerini kavrayacak halde değildi, Ike da tabancayı nazikçe elinden aldı ve cebine sokmadan önce horozunu indirdi. Jazzy kolu hâlâ havada, Ike’in yanında öylece duruyordu.

“Jazzy, gittiler.”

“Geri gelecekler, değil mi?”

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledi Ike.

“Sanırım kusacağım,” dedi Jazzy koşarak arkaya gitmeden önce.

Ike ön kapıya gitti ve kapıyı kilitledi. Gözlerini kapadı ve kendini sabitlemek için elini soğuk metal yüzeye dayadı. Dün gece Buddy Lee’yle halıyı açarlarken, demir testerelerini almadan önce, bunun olabileceğini düşündüğü bir an vardı. Belki o çocuğu öğütebilirler ve bu da kalplerindeki iltihaplı kara deliği doldurur diye düşünmüştü. Bir an için kendilerine oğullarını öldürenin o olduğunu söyleyebileceklerini düşünmüştü. Bunun her şeyin sonu olmasını istemişti. Teraziyi eşitlediklerini bilecek boş hayatlarından geriye kalanlara geri dönmek istemişti.

Ama bütün bunlar saçmalıktı. Bunu artık biliyordu.

Artık geri dönüşü yoktu. Cehennemdeki ilk geceniz kadar karanlık ve bir ucundan diğerine kötü niyetlerle döşenmiş uzun

bir yoldan başka hiçbir seçenek yoktu. Aradıkları şeye adalet diyebilirlerdi ama bu onları haklı çıkarmazdı. Bu bastırılmaz, amansız bir intikamdı. Ve hayat, parmaklıkların ardında olsun ya da olmasın, ona intikamın sonuçları olduğunu öğretmişti.

O motorcular geri dönecekti. Belki bu gece. Belki yarın. Belki birkaç gün içinde. Ama elbet geri döneceklerdi. Kasabaya kükreyerek gelecekler ve savaşa susamış olacaklardı. Hazır olması gerekiyordu. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu ama Isiah ve Derek'in başına gelenlerle bağlantılı olduklarını biliyordu. Bunu iliklerine kadar biliyordu.

Savaşmak için geri geleceklerdi. Ve Ike onlara lanet bir katliam yaşatacaktı.

YİRMİ

Buddy Lee'nin hapishanede, cezaevinde, ilçe hapishanesinde ve alkol alıp toplum huzurunu kaçıranların atıldığı nezarethanelerde geçirdiği çeşitli süreler boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da bir polise asla ama asla gönüllü olarak bilgi vermemesi gerektiği idi. Suçlu olup olmamanız önemli değildi; onlara hiçbir şey vermemeliydiniz. Ne istediklerini ya da neden şüphelendiklerini çok geçmeden size söyleyeceklerdi. Onlar soru sormak için para alıyorlardı; sizse verdiğiniz cevaplar karşılığında hiçbir şey almıyordunuz.

Kanepeye yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve LaPlata'nın Buddy Lee'nin delice ihtiyaç duyduğu uykusunu bölmek için neden burada olduğunu söylemesini bekledi.

Buddy Lee, *Bu mesele o çocukla ilgili değil. Öyle olsaydı şimdiye bileklerime kelepçeyi geçirmiş olurdu,* diye düşündü.

LaPlata cep telefonunu çıkardı ve biraz gezindi. Aradığı şeyi bulduğunda, telefonu aralarında duran süt kasalarından yapılmış sehpanın üzerine koydu. Buddy Lee telefona baktı. Kocaman siyah bir gözü olan sakallı bir adamın fotoğrafı vardı. Ağzı da şişmişti. Dudakları sosis gibiydi. Adamın arkasındaki arka plan Buddy Lee'nin çok iyi tanıdığı kustumuk yeşili tonundaydı. Fotoğrafın bir polis karakolunda çekildiği belliydi.

“Bu Bay Bryce Thomason. Bu sabah polis merkezine geldi ve bize ilginç bir hikâyeye anlattı. İki yaşlı adamın dükkânına

geldiğini ve oğullarının cinayetleriyle ilgili sorular sorarken onu fena halde dövdüklerini söyledi. Bryce'ın birkaç parmağı da kırılmış. Bir süre o eliyle sigara içemeyecek," dedi LaPlata. Buddy Lee başını kaldırdı.

"Evet. Biri adamın icabına fena bakmış. Ama küstah birine benziyor, o yüzden pek şaşırdım diyemem. Ben de sizin davayla ilgili haberleriniz olabileceğini sanmıştım," dedi Buddy Lee. LaPlata ellerini dizlerinin üzerine koydu.

"Size karşı dürüst olayım Bay Jenkins. Aramızda kalsın. Sizi anlıyorum. Oğlunuz eşcinsel olduğu için onunla zor bir ilişki yaşadınız ve bunu kaldıramadınız. Şimdi öldürüldü ve onunla aranızı düzeltemiyorsunuz, bu yüzden bunu yapan insanları ezip geçmek istiyorsunuz, çünkü yeterince hızlı hareket etmediğimizi düşünüyorsunuz. Nasıl hissettiğinizi anlıyorum. Ama şöyle bir şey var. Etrafta dolaşıp intikam almaya çalışan vatandaşlara göz yumamayız. Bryce gibi insanlar bu yüzden zarar görüyor. Bu yüzden sizi tutuklayıp merkeze götürmek zorunda kalıyorum. Bunu yapmak istemiyorum, Bay Jenkins, ama yapacağım. İnsanlar adaleti kendi başlarına sağlayamazlar. Bunun sonucunda anarşi doğar. Ve yüzünüzdeki morluklara bakılırsa, son zamanlarda biraz anarşiye bulaşmışsınız."

"Buna gerçekten inanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Buddy Lee.

"Evet, inanıyorum."

Buddy Lee çenesini kaşıdı. "Sürekli 'sizi anlıyorum' deyip duruyorsunuz. Çocuğunuz var mı, Dedektif LaPlata?"

"Bir oğlum ve bir kızım var ve siz sormadan söyleyeyim, evet, eğer biri onlara zarar verecek olursa o piçleri bulup yavaşça öldürmek isterdim ama bunu yapmazdım çünkü bunu yapanları bulup doğru şekilde halletmeleri konusunda memur arkadaşlarıma güvenirdim," dedi LaPlata.

"İşte bu noktada farklıyız. Bunu söylüyorsunuz çünkü bu sizin başınıza gelmedi ve yemin ederim umarım hiç gelmez.

Ama masanın bu tarafında oturana kadar, anladığınızı söylemeyi keserseniz memnun olurum. Ben avukat değilim ama o çocuğun neydi adı, Brayson mı?– sözlerinden daha fazlasına sahip olup olmadığınızı merak ediyorum.”

“Bryce,” dedi LaPlata.

“Evet, Bryce. Düşünüyorum da elinizde, mesela, dişlerini kimin kırdığına dair birkaç video olsaydı, şu anda beni tutukluyor olurdunuz. Ama tutuklamayacaksınız çünkü yok. Şimdi sakıncası yoksa çok yorgunum ve biraz uyumak istiyorum.”

“Bakın, Bay Jenkins. Kaybınız için gerçekten üzgünüm. Nasıl bir duygu olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Çünkü biri benim çocuklarıma zarar verseydi, aklımı kaçırırdım. Ama bir şeyi doğru anladığımızdan emin olalım. Size burada açık bir kapı bırakıyorum. Bu sizin bir kereliğine hapse girmeme kartınız. Evet, sizin ve Bay Randolph’un sözüne karşı Bryce’in sözü geçiyor, ki o da aslında küçük bir pislik. İki ortağı kimin gelip ona zarar verdiğini hatırlayamıyor. O yüzden bunu görmezden geliyorum. Sizi uyarmak için yetki alanımın 60 mil dışına çıktım. Bir dahaki sefere, tabii eğer bir dahaki sefer olacaksa, sizi merkeze götüreceğim ve yargıca, biz soruşturmamızı bitirene kadar sizi hapiste tutacak kadar yüksek bir kefalet belirleteceğim. Bu konuda anlaştık mı?” diye sordu LaPlata.

“Dediğim gibi, Memur Bey, tam da derin bir uykuya dalmak üzereydim, o yüzden müsaade ederseniz. Önümde, uzanıp oğlumu ve onunla aramı asla düzeltemeyeceğimi düşüneceğim uzun bir gece var,” dedi Buddy Lee. Göğsünde bir öfkenin alev almaya başladığını hissetti, sönmüş bir kasırga lambası gibi alevlenmişti. Gıcır gıcır beyaz gömleği ve ekmek dilimleyecek kadar keskin bir çizgisi olan pilili pantolonuyla bu lanet polis onunla kayıp hakkında mı konuşmak istiyordu? Zor zamanlar gelip de güzel suratına şöyle bir tükürse bile bunu anlamayacak, muhtemelen ailesiyle birlikte hiçbir Noel’i kaçırmayan

ve her Şükran Günü'nde lanet olası bir Kennedy gibi futbol oynayan bu tiki görünümlü orospu çocuğu, her cuma gecesi karısıyla orta sınıf seks yapan, şımarık veledine istediği oyuncak bebek için yeterli paraları olmadığını söylemek zorunda kalmayan, muhtemelen Cap City'nin kuzey yakasında iki katlı güzel bir evde nefes alıp vermeye devam eden oğluyla birlikte yaşayan bu herif ona birini kaybetmekten bahsediyordu, öyle mi? Derek'le arasını nasıl düzeltemeyeceğini falan mı anlatıyordu? Sikerler. Onu da, mutlu Norman Rockwell saçmalığı hayatını da sikerler. Buddy Lee, Dedektif LaPlata'nın bırakın yaşamayı, aklının bile alamayacağı kayıplar yaşamıştı.

Buddy Lee başparmaklarını işaret parmaklarındaki nasırların üzerinde ileri geri gezdirdi. LaPlata ayağa kalktı ve neredeyse refleks olarak kıcının tozunu aldı.

“Bu işe karışmayın Bay Jenkins. Ortağım şu anda aynı şeyi söylemek için Bay Randolph'a gidiyor. Bırakın da işimizi yapalım. Olanları değiştiremezsiniz ama bundan sonra olacakları kontrol edebilirsiniz.”

Dünyadan bi' habersin be oğlum, diye düşündü Buddy Lee.

YİRMİ BİR

Ike, batmakta olan güneş arka bahçesindeki selvi ağaçlarının uçlarında dans ederken arabasını garaj yoluna çekti. Kamyonetini durdurdu ve eve girdi. Kapıyı arkasından kapattı ve kilitledi. Bir çıkmaz sokakta yaşıyorlardı. Birileri onu takip ederse, geldiklerini görebilirdi ama eve girmelerini kolaylaştırmak istemiyordu. Oturma odasındaki televizyondan aralıksız sesler geliyordu. Mya kanepede oturuyordu. Sigarasının dumanı kül tablasından yukarıya bir hortlak gibi süzülüyordu.

Ike anahtarlarını duvardaki kara tahtadan yapılma anahtarlığa astı ve mutfığa gitti. Mya'nın ayağa kalkıp onu takip ettiğini duydu. Dolaptan romu aldı ve ağır, kesme kristalden yapılma bardağa bir kadeh doldurdu. Rom boğazını yakarak midesine kadar indi. Mya'nın kollarını dar göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir hâlde süpürge dolabının yanında duracağını biliyordu. Yüzüne kazınmış ifadeyi biliyordu. Kendine bir kadeh daha doldurmaya başladı, sonra durdu. Bardağı lavaboya koydu ve karısına döndü. Karısı ona ters ters bakarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Bütün geceyi dışarıda mı geçiriyorsun artık?" diye sordu.

"Bir işim çıktı," dedi Ike.

"Bir şey mi çıktı? Telefonunun çalışmamasına neden olacak bir şey mi?"

"Aramadığım için özür dilerim."

“Üzgünsün. Tamam. Hangi cehennemdeydin? Dedektif gelip seni sordu, biliyor musun? Isiah’nın davasıyla ilgili bazı haberleri olabileceğini sandım ama seninle şahsen konuşması gerektiğini söyledi. Bunun neyle ilgili olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

Dedektiften söz edilmesi omurgasında bir ürperti yarattı ama bu ürperti çabucak dağıldı. Eğer gübreye dönüştürdükleri çocuk hakkında onu sıkıştırmak isteseydi, dükkâna bir çift kelepçeyle gelirdi. Özellikle de Ike’ın insan katletme konusunda bir sabıkası olduğu düşünülürse.

En azından onlar buna öyle diyor, diye düşündü Ike.

Bardaktan vazgeçti ve doğrudan şişeden bir yudum rom aldı. Mya aralarındaki mesafeyi bir ceylan gibi geçti. Şişeyi adamın elinden kaptı ve mutfak masasının üzerine çarptı. Birkaç damla şişenin uzun boynundan kaçıp masanın üzerine sıçradı, sonra da kenarından damladı.

“Buna başlamayacağız, Ike.”

“Neye başlamıyoruz? Ne yaptığımı düşünüyorsun?”

Mya ellerini birbirine sürttü, sonra öne doğru uzattı. Konuşurken elleri titriyordu.

“Bilmiyorum. Beni aldattığını sanmıyorum. Biz bu boktan şeyler için artık çok yaşlandık, yani umarım. Ama bütün gece içip sokaklarda avare avare gezdikten sonra da dükkâna gidip uyuyakalamazsın, çünkü...” Mya hıçkırıklara boğuldu.

“İçmiyordum. Dün gece içmedim. Ve Red Hill’de gerçek anlamda sokak yok. Sadece hiçbir yere gitmeyen bir sürü yol var,” dedi Ike kısık bir sesle.

“Bunu kaldıramam, Ike. Sarhoş olduğun için kamyonetin yoldan çıktıktan sonra cesedini bulduklarına dair bir telefon almak istemiyorum. Zaten zar zor dayanıyorum. Arianna olmasaydı, sabahları yataktan bile kalkamazdım. Şu anda önemli olan tek şey o ve bunu tek başıma yapamam. Onu tek başıma büyütemem, Ike. Bunu Isiah ile yaptım ve artık buna gücüm

yok,” dedi Mya. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ike kollarını ona dolamaya başladığında Mya irkildi. Ike durdu.

“Biliyorum. Gittiğimde çok zorlandığını biliyorum. Ben hapisteyken onu iyi yetiştirdin. Onu benim olup olabileceğimden çok daha iyi bir adam yaptın. Ama bu aynı şey değil. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Ve şu anda önemli olan tek şey Arianna değil. Birazcık da olsa önemli değil miyiz? Yaşadıklarımız, senin ve benim, senin için hiç önemi yok mu?” Onlardan geçmiş zaman kipinde bahsetmeyi amaçlamamıştı ama kelimeler yuvalarından fırlayan eşek arıları gibi ağzından uçup gitmişti. Mya fark etmemiş gibiydi.

“Önemli olduğunu biliyorsun.”

“Bazen tam emin olamıyorum,” dedi Ike. Mya yüzünü sildi.

“Bunu bana nasıl söylersin? Seni seviyorum, Ike. Seni hatırlayamayacağım kadar uzun bir süredir seviyorum. Ama oğlumuz öldü. Ve bir türlü kabullenemiyorum bunu. Çabalıyorum, çabalıyorum, sonra Arianna’ya bir bakıyorum ve onda Isiah’tan öyle çok iz görüyorum ki neredeyse dayanamayacak gibi oluyorum. Canım yanıyor, Ike. Sanki kalbimde artık acıdan başka bir şeye yer yokmuş gibi hissediyorum. Bu yüzden mi eve gelmedin? Acıya bakmaya katlanamıyor musun? Artık böyle mi olacak yani? Önce bir gece, sonra iki... Sonra eve bir hafta boyunca gelmeyeceksin. Sonra da bir gün evden çekip gideceksin. Böyle mi olacak, Ike? Evden çıkıp gitmeden önce böyle nabız mı ölçüyorsun?” dedi Mya.

Ike şişeyi tekrar eline aldı ve uzun bir yudum aldı. Mya o kadar çok ağlamıştı ki gözleri kan çanağından ibaret gibiydi. Bu gözler onu rahatsız ediyordu. Kırmızıyla çevrili ve terk edilmiş bir kilise gibi boş olan bu gözler ona kendini çaresiz hissettiriyordu. Her gece, sanki artık aynı odayı paylaşmıyorlarmış gibi genişleyen bir yatakta sırt sırta uyurlarken, onun yumuşak iniltili ağlamaları ruhundan parçalar koparıyordu. Kadın haklıydı. Onun acı çektiğini görmekten yorulmuştu. Yüzünü kederli

bir maskeye dönüştüren acıyı görmeye dayanamıyordu. Onun acısı, onun kederi, kendi güçsüzlüğü. Hepsinden bıkmıştı. Bir sandalye çekti ve masaya oturdu. Mya arkasında dururken o arka kapıya bakıyordu.

“Dün gece ben ve Buddy Lee işleri ele almaya başladık,” dedi. Tek bir nefeste çıkmıştı ağzından. İçini bir bostan korkuluğunun içi gibi dolduran tüm kırılganlığı, etkisizliği, sefaleti ve yası toplayıp etrafa saçan uzun bir nefes.

Mya elini adamın omzunun sert çıkıntılarına dokunana kadar belli belirsiz uzattı. Bir çocuğun en sevdiği battaniyesi gibi sıcak ve rahattı. Tıpkı oğullarını hastaneden eve getirdiklerinde ona sarılan battaniye gibi. Ike iç geçirdi. Isiah’tan beri ona hiç böyle dokunmamıştı. Isiah’nın başına gelenlerle ilgili haberi aldıklarından beri.

Aralarındaki sessizlik sert ve her yanı kırıklarla dolu bir şeyden daha yumuşak ama yine de kırılgan bir şeye dönüştü. Ike geniş elini Mya’nın elinin etrafına doladı. Son birkaç ay boyunca ölüm, aralarında artık yalnızca keder kadar derin ve kalp kırıklığı kadar geniş bir vadi açmıştı. Şimdi ise bir başka adamın ölümü bu uçurumu bir anlığına da olsa kapatmıştı.

“Güzel,” dedi Mya. Sesi kısık ve tereddüt doluydu.

“Babaanne. Karnım acıktı, babaanne,” dedi küçük bir ses. Ike sandalyede kendi etrafında döndü. Arianna mutfağın eşiğinde duruyordu. Saç örgüleri kendiliğinden çözülmüştü. Saçları başının üzerinde çılgın tirbuşonlar gibi yükseliyordu. Ike onun küçük, esmer yüzünü inceledi. Isiah ve Derek’in bu küçük kızı dünyaya tam olarak nasıl getirdiklerinden emin değildi. Taşıyıcı annelerin, yumurtaların ve her ikisinin de spermlerinin kullanıldığını biliyordu ama tüm bunların nasıl işlediğinden emin değildi. Tek bildiği, Isiah ve Derek’in miraslarıyla ilgilenen avukatın Isiah’nın kızın biyolojik babası olduğunu söylediği ama kızın her ikisine de baba dediği idi. Mya’nın yaptığı gibi onun yüzünü hiç incelememişti. Bunu reddetmişti. Bilinçli

bir şekilde yapmamıştı ama görünüşe bakılırsa içgüdüsel bir kaçınmaydı bu. Kızla ilgili her şey düşünmek istemediği şeyin tamamını oluşturunuyordu. Artık başka seçeneği yoktu. Şimdi önünde duran kız Isiah'nın gözlerine sahipti, bu da Ike'in gözlerine sahip olduğu anlamına geliyordu. Burnunun hafifçe yana kayıklığı Randolph ailesine ait bir özellikti. Elbette annesi Isiah ve Derek'in arkadaşı olan beyaz bir kadın olduğu için daha açık tenliydi ama Randolph DNA'sı güçlüydü. Kendi takıntılarının ötesini görememesinden daha güçlüydü. Gözlerini biraz kısıp baktığında Isiah'nın iki yaşındaki halini görüyordu; kollarını havaya kaldırmış, Ike'in onu yakalamasını ve canlı bir atlıkarınca gibi odanın içinde döndürmesini beklerken "Daha yukarı, baba, yukarı!" diye bağıırıyordu.

Ike arkasını döndü ve gözlerini masaya dikti. Midesinin bulandığını hissetti. Anılar çığ gibi büyüyerek üzerine çöktü ve onu tüm hatalarının ağırlığı altına gömdü. Çok fazla hata.

"Buraya gel, bebeğim. McDonald's'a gitmek ister misin?" diye sordu Mya. Arianna mutlulukla ciyakladı.

Tanrım, sesi aynı onun gibi, diye düşündü Ike.

Mya, Ike'in omzunu sıktı, sonra Arianna'ya doğru yürüdü ve onu kucağına aldı. Ike, Mya'nın mutfaktan oturma odasına, oradan da ön kapıya doğru ilerlerken attığı adımları duyabiliyordu. Romunu yudumladı. Mya'ya başka bir şey söylemeyecekti. Motorcular ya da bulmaya çalışacakları şu Tangerine denen kız hakkında bir şey bilmesine gerek yoktu. Şu anda ikisinin de ihtiyacı olan tek şey buydu.

Ike, Mya'nın arabasının çalıştığını duydu. O küçük kızın ihtiyacı olan şey, onu büyütecek ve dağılmadan yüzüne bakabilecek iki kişiydi. Ike şişeyi dudaklarına götürdü ama içmedi. Onun yerine ayağa kalktı ve şişeyi dolaba geri koydu. Buddy Lee bir alkolikti ama Ike'in hızına bakılırsa, onun da Buddy Lee'den geri kalır bir yanı yoktu.

Ike'in telefonu titredi. Çıkardı, ekrana baktı. İti an, çomağı hazırla. CEVAPLA tuşuna dokundu.

“N'aber oğlum?” dedi Buddy Lee.

“Selam, konuşmamız gerek. Yüz yüze,” dedi Ike.

“Tamam. Dükkânında buluşsak olur mu?”

“Hayır. Eve gel. Adresi sana mesaj atarım,” dedi Ike.

Buddy Lee öksürdü. “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Buraya geldiğinde anlatırım,” dedi Ike.

Aramayı sonlandırdı.

YİRMİ İKİ

Buddy Lee kamyonetini Ike'in kamyonetinin yanına park etti. Motor birkaç saniye boyunca durmaya çalışırken kamyonet sarsıldı. Buddy Lee araçtan indi ve ön taraftaki kapıya doğru yürürken kamyonetin sallanıp titremesine izin verdi.

Kendisinin ve Ike'in yan yana duran kamyonetlerine hızlıca bir göz attı. Bir prensesin yanında oturan bir domuz görmek gibiydi. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama o dokunamadan kapı açıldı. Ike kapının girişinde duruyordu.

Ike kenara çekilirken, "Mutfakta konuşabiliriz," dedi. Buddy Lee eve girdi. Ike kapıyı kapattı ve kilitledi.

"Güzel yermiş," dedi Buddy Lee.

"Fena sayılmaz," dedi Ike. Buddy Lee homurdandı.

"Sehpa niyetine süt kasaları kullanıyorum ben. Bu iyiden de öte," dedi.

Ike bir sandalye çekti ve Buddy Lee'ye de aynısını yapmasını işaret etti.

"İçecek bir şeyiniz var mı?" diye sordu Buddy Lee.

"Bu işlerle uğraştığımız süre boyunca içki içmeyeceğin konusunda anlaşmıştık sanıyordum," dedi Ike. Buddy Lee bir elini sırma saçlarında gezdirdi.

"Azaltacağımı söylemiştik. İnan bana, bunun üzerinde çalışıyorum. Yalnız mıyız?" diye sordu Buddy Lee.

“Evet. Mya, Arianna’yı yiyecek bir şeyler almaya götürdü,” dedi Ike. Buddy Lee başını salladı.

“Sanırım Memur Arkadaş Canlısı’nın ziyareti hakkında konuşmak istiyorsun,” dedi Buddy Lee. Ike ön kollarının üzerinde öne doğru eğildi.

“Polisler seni görmeye mi geldi?”

“Evet. Telefonda bahsettiğin şeyin bu olduğunu düşündüm. Ne yani, gelip seni görmediler mi?” diye sordu Buddy Lee.

“Burada değildim.”

Buddy Lee, “Kahretsin, şimdi kendimi ayrımcılığa uğramış hissediyorum,” dedi. Ike arkasına yaslandı ve dilini damağına dayayarak ağzını şaklattı.

“Sana hiç çok oyuncu olduğunu söyleyen oldu mu?” diye sordu Ike.

“Haftanın her günü ve pazar günleri günde iki kez. Bekle, konuşmak istediğin şey neydi?” diye sordu Buddy Lee.

“Bana sonra geliriz. Sen şimdi polislerin ne söylediğini anlat. Çocuklarla ilgili bir şey olmadığını biliyorum,” dedi Ike. Buddy Lee, onun sesinde dükkânda serseri veledin parmağını ekmek çubuğu gibi şaklatırken duyduğu sertliği duydu. Odadaki oksijeni yakan ve sıcaklığı beş derece düşüren soğuk bir alev.

Buddy Lee elini saçlarında gezdirdi.

“Sanırım iyi haber, bunun dün geceki arkadaşımızla bir ilgisi olmaması. Ve haklısın, çocuklarla da ilgili değildi. O dükkândaki Smith Brothers kılıklı serserilerden biri motosikletine atlayıp karakola gitmiş,” dedi Buddy Lee.

Ike başını yana eğdi. “Suç duyurusunda bulunacağını mı söyledi?” Ike sordu.

“Hayır. Diğer ikisinin ödü kopmuş. Hikâyesini desteklemiyorlar ve mekânda gizli kamera kaydı da yok. O yüzden bize bir şey olmaz ama Dedektif Çin Böreği daha fazla doksan doğumlu kış tekmelediğimizi duyarsa ikimizi de yaz saati uygulaması bitene kadar nezarethaneye atacağını söyledi,” dedi Buddy Lee.

Ike kaşlarını çattı. “Neden ona Dedektif Çin Böreği diyorsun?”

“Ne? Sadece bir şaka işte. Bilirsin, Çinli olduğu için falan,” dedi Buddy Lee.

“Onun Çinli olduğunu bile sanmıyorum. Yemin ederim siz beyazların herkese bir şakası var ama soy ağacınızın öyle çok da dallanıp budaklanmadığını söylesem anında kavgaya tutuşursunuz.”

“Yok be. Kuzenim olan bir amcam var,” dedi Buddy Lee. Ike gözlerini devirdi. “Takılıyorum. Bugünlerde herkes aşırı hassas.”

“Biz hassas değiliz. Eskiden kimse bir şey diyemezdi, yoksa amcalarınızdan biri onları ağaca asmaya çalışırdı. Şimdi ise sana kıcımlı öpmeni söyleyebilirim,” dedi Ike. Buddy Lee, Ike’ın kısaltılmış tarih dersini düşünürken çenesini kaşdı.

“Pekâlâ, hakkını vermem lazım. Ama sana şunu sorayım: Bu nezaketi Isiah ve Derek gibi insanlara da gösteriyor musun? Onlar sana kışkırmaları öpmeni söyleyebilir miydi?” dedi Buddy Lee. Ike sandalyesinde kaykıldı ve kollarını kavuşturdu. Buddy Lee’nin sorusuna cevap vermedi.

Buddy Lee, “Dikkat et de o yüksek attan düşüp kendini incitme, Ike,” dedi. Uzun, anırırcasına bir kahkaha attı ve kuru öksürüklerle sarsılmaya başlayana kadar durmadı. Ike ayağa kalktı ve buzdolabından bir şişe su aldı. Şişeyi Buddy Lee’ye fırlattı, 73 model bir Gremlin gibi öksürmesine rağmen şişeyi tek eliyle ustalıkla yakaladı. Buddy Lee suyu iki yudumda bitirdi ve boş şişeyi Ike’a geri fırlattı. Ike şişeyi çöpe attı ve tekrar oturdu. Nasırlı ellerini masanın üzerine koymadan önce avuç içlerini birbirine sürttü.

“Bana bu Nadir Irk hakkında ne biliyorsan anlat,” dedi Ike.

Buddy Lee kaşlarını çattı. “O kafayı kırmış orospu çocuklarını ne diye sordun şimdi?”

“Bugün yaklaşık beş tanesi dükkâna geldi. Bir arkadaşlarını soruyorlardı. Hafızamı canlandırmak için boruları ve kesilmiş

bilardo istakalarını sallıyorlardı. Sence arkadaşları kimdi? Sana üç tahmin hakkı veriyorum ve ilk ikisi sayılmıyor,” dedi Ike.

Buddy Lee alçak ve uzun bir ıslık çaldı.

“Kahretsin. Dün gece gübre yığınının içine attığımız eleman, değil mi? Lanet olsun, o içkiyi gerçekten içebilirim,” dedi Buddy Lee.

“Evet.”

Buddy Lee, Ike’in sorusunu yanıtlamadan önce yüzünü ovuşturdu. “Onlar yüzde birlikler*. Doğu’nun her yerinde şubeleri var. Genelde kulüp binalarında ve kamyon duraklarında silah ve metamfetamin satıyorlar. Onlarla küçük çaplı işler yapan birkaç çocukla takılmıştım. Sağa sola silah taşıyıp uyuşturucularının bir kısmını taşıyordum. İşlerini ciddiye alırlar. Kulüp için adam indirdiğini kanıtlayamazsan tam bir yama almayacağını söylerler. Dazlaklardan** değiller ama sana benzeyen ya da Isiah ve Derek gibi yaşayan insanları pek sevmiyorlar. *Irk*’tan olduklarına emin misin?” diye sordu Buddy Lee.

“Birinin boğazına pala dayadığımda üzerindeki yamaya iyice baktım,” dedi Ike. Buddy Lee ön ayakları yerden kesilene kadar sandalyesinde geriye yaslandı. Dört ayağı da tekrar yere bastığında nefes verdi. Derinden gelen bir tonu vardı.

“Lanet olası bir pala mı? Yüce Tanrım. Dışarıdaki bir sıçandan bile daha delisin, değil mi? Keşke ben de orada olup görseydim. Yani, o çocuklardan bazılarıyla partilerdim. Bu yediğin haltın peşini bırakacak tipler değiller. Seni nasıl buldular sence?” diye sordu Buddy Lee.

“Dün geceki diğer eleman kamyonetimi fark etmiş olmalı. Lanet olası eve bu kadar yakın park etmemeliydik. Ahmaklık ettik,” dedi Ike.

* ‘Kanun dışı’ bir motosiklet çetesinin üyesi. Kökeni, Amerikan Motosiklet Dernekleri’nin 1960’lardan kalma motosikletçilerin %99’unun yasalara uyan vatandaşlar olduğu iddiasıdır.

** 1960’larda Londra’da işçi sınıfı gençleri arasında kök salan ve 1980’lerde dünya çapında yayılan bir alt kültür.

“Evet, benim de aklıma hiç gelmedi. Sanırım uzun zamandır sahalardan uzak kalmışız.”

“Çok uzun zamandır,” dedi Ike. Buddy Lee parmaklarını masaya vurdu.

“Şu andan itibaren benim kamyonetimi kullanacağız. Dört tane kabak lastiği var ve kapısını balya teliyle tutturuyorum ama bizi gitmemiz gereken yere götürür,” dedi Buddy Lee.

“Peki orası neresi? Sence bundan sonra ne yapmalıyız?” diye sordu Ike. Bir fikri vardı ama Buddy Lee’nin aklından geçenleri öğrenmek istiyordu.

“Biliyorsam ne olayım. Hâlâ aklımı başıma toplamaya çalışıyorum. Nadir İrk’in bu işe nasıl dahil olduğunu bir türlü anlayamıyorum,” dedi Buddy Lee. Sandalyesine geri oturdu. Ike döndü ve lavabosunun üzerindeki pencereden dışarı baktı. Evi yan taraftaki boş prefabrik evden ayıran çitleri oluşturan şimşir ağaçlarını görebiliyordu.

Bunları bir Hallmark filmi karesi misali Isiah ile birlikte ekmiş gibi davranabilseydi ne güzel olurdu. Güzel ama yalân. Onları diktiği gün Isiah yeni işini anlatmak için Mya’yı görmeye gelmişti. Ike dışarıda kalıp çalılarla uğraşmıştı. İlişkilerinin belli bir noktasında, tüm iletişimleri ya tartışmayla ya da kaçamak cevaplarla son bulmaya başlamıştı.

“Bu işe nasıl dahil olduklarını biliyorsun. Oğullarımızı öldürdüler. Nedenini bilmiyorum ve şu anda umurumda bile değil. O kulüpteki orospu çocuklarından biri Isiah ve Derek’in tepesinde dikildi ve kafalarını uçurdu,” dedi Ike. Bunu söylemek katartık bir his veriyordu. Nihayet hedef tahtasında bir hedef vardı. Ike’in kâbuslarında Isiah’ya musallat olan öcüye verebileceği bir yüz.

“Evet. Evine geldiklerini söylediğinde aklıma gelen ilk şey buydu. Ben sadece...” Buddy Lee cümlenin sonunun aralarında süzülmesine izin verdi.

“Ne?” Ike dedi ki.

“Bu hiç mantıklı değil. Isiah, Tangerine’in görüştüğü bir adamla ilgili bir hikâye üzerinde çalışıyorsa, bunun Irk ile ne ilgisi var? Derek buna neden kızsın ki?”

“Belki de onların kırıklarından biridir ve görmemesi gereken bir şey görmüştür. Belki de Isiah ile onların arkasından çevireceği işleri tartışıyordu,” dedi Ike.

“Bu tip kızları bilmezsin. Bunların manitaları ispiyonculuk yapmaz. Terk edilseler bile. MC’ler* bir tarikat gibidir. Ama onların liderlerine olan körü körüne bağlılıkları Jim Jones’u** kışkandırır,” dedi Buddy Lee. Ike sandalyesinde kaykıldı ve bacak bacak üstüne attı.

“Arkadaşlarının çocuklarımızı vurduğuna inanamıyormuş gibi konuşuyorsun,” dedi Ike. Buddy Lee gözlerini neredeyse yarık haline gelene kadar kısmıştı.

“Onlar benim arkadaşım falan değil. Ama onları tanıyorum ve Derek ile Isiah’ı belki on beş kişinin okuduğu bir gey web sitesindeki haber yüzünden öldürdüklerini sanmıyorum. Bir sürü dergi ve gazete *Irk* hakkında yazılar yazdı. Hatta bazı manşetleri kulüp binalarında çerçeveletmişlerdi. Bir motorcunun manitası terk edildi diye Derek’in bu kadar sinirlenmesini anlayamıyorum,” dedi Buddy Lee. Ike işaret parmağını dudaklarına götürdü.

“Ya onu terk eden evli adam kulübün bir parçası değilse?” dedi Ike.

“Anlayamadım,” dedi Buddy Lee.

“Bak şimdi, ikimiz de bu kulüplerden içeride ve sokakta adamlar tanıyoruz. Çok fazla serbest iş yapıyorlar. Ya onu terk eden adam bunları tutup hem kızın hem de bizimkilerin peşine taktıysa? Adam evliydi ve bunun ortaya çıkmasını istemiyordu, bu yüzden üçüne de yeşil ışık yaktı,” dedi Ike.

* İrlandalı, İskoç ya da Gal kökenli soy isimlerinde görülen bir ön ek.

** James Warren “Jim” Jones, Amerikalı bir kült lideri idi.

“Hay sikeyim. Bu, aklımın ucundan bile geçmemişti. Lanet olası likör beynimi eritmiş. Daha önce de dışarıdan iş almışlardı. Siktir, hatta Chuly için de epey iş yapmışlardı,” dedi Buddy Lee.

“İçlerinden biri tetiği çekti ama emri başkası verdi,” dedi Ike.

“Evet, bu her şeyi özetliyor gibi,” dedi Buddy Lee. Birkaç dakika boyunca konuşmayı düşündükleri kelimeler ağızlarında buharlaştı. Aralarındaki boşluğu evin uğultusu ve iniltileri doldurdu.

“Asla arkadaşlarım olmayacaklar. Asla. Eskiden kötü şeyler yaptığım zamanlarda onlarla takılırdım. Kulüp evlerinde takılırdım. Etraflarında her zaman bir sürü kadın olurdu, ee ben de her zaman güzel bir gülümseme ve değiştirilebilir ahlaki değerler karşısında mala bağlamışımdır. Onlarlayken çok eğlenirdik. Ama artık bunun bir önemi yok. Bizim oğlanları yere serenleri bulacağım ve kulüp binalarının içini beyinleriyle boyayacağım,” dedi Buddy Lee. Sulu mavi gözleri parlıyor gibiydi.

Ike, Buddy Lee’nin gözlerine bu ölümcül parlaklığı verenin ne olduğunu biliyordu. Damarlarında dolaşan öfkeydi bu. İçindeki bazı parçaları öldüren bir zehir. İnsanı zayıf kılan parçalarını. Ike’in damarlarında da dolaşıyordu. Güçlü ama ölümcüldü. Sizi kararlı ama pervasız yapıyordu. Size karşı dönüp kendi boğazınızı kesebilecek bir güç veriyordu.

“Bana kalırsa bu işin tek bir yolu var,” dedi Ike.

“Ne geçiyor aklından?”

“Tangerine’i Nadir Irk’tan önce biz bulmalıyız. Çünkü onun peşine takılan her kimse, aynı şekilde çocukların da peşine takılmış. Bizden önce kızı bulurlarsa, hepsi yanlarına kalır. Onları istiyorum evet, ama emri vereni de istiyorum. Onun yüzünü görmek istiyorum,” dedi Ike.

“Arkandayım. Kızı bulmak demek, emri vereni bulmak demek,” dedi Buddy Lee. Ike başını salladı ve saatine baktı.

“Saat neredeyse yedi oldu. Gidip üstümü değiştireyim, sonra da şehre dönüp şu barı bulalım,” dedi Ike.

“Olur. Kahretsin, karını arayıp bana bir şeyler getirmesini söylemeliyim. Açlıktan ölüyorum,” dedi Buddy Lee. Ike ona bir bakış attı ama Buddy Lee ağzının kenarlarında bir gülümseme olduğuna yemin edebilirdi.

“Buzlukta yemekten arta kalanlar var. Ya da sandviç yapmak istersen buzdolabında biraz jambon ve peynir var,” dedi Ike.

“Hâlâ cenaze yemeğinden kalanlar mı var?” diye sordu Buddy Lee.

“Sen daha önce hiç siyahilerin cenazesine gitmedin, değil mi? Büyükbabam öldüğünde bir ay boyunca fırında jambon yemiştik. Ekmek mikrodalganın yanındaki kutuda,” dedi Ike. Buddy Lee’nin yanından geçip oturma odasından merdivenlere doğru ilerledi. Omzu Buddy Lee’ninkine sürtündü. Sanki örs-ten gelen bir darbe gibiydi.

Buddy Lee, “Lanet olası bir ördeğin kışından daha sıkı sarılmış,” diye mırıldandı. Ekmek kutusuna gitti ve iki dilim buğday ekmeği çıkardı. Buzdolabına doğru ilerledi ve dilimlenmiş jambon, dilimlenmiş peynir ve bir kavanoz mayonez aldı. Sandviçini hazırlarken, Ike’in bugünlerde insanların sık-tirip gitmeni söylemekten nasıl da çekinmedikleri hakkında söylediklerini düşündü. Derek siktir git diyecek bir tip değildi. Sanki hiç var olmamışsınız gibi silip atardı. Tahtadaki bir matematik problemiymişsiniz gibi silerdi insanları hayatından. En son Buddy Lee’yi arayıp Isiah’la evleneceklerini söylediğinde konuşmuşlardı.

“Peki, hanginiz gelin olacak?” demişti Buddy Lee. Teslimat yaptığı kamyonetinde oturmuş, teslimatlar arasında mola veriyordu. Hattın sessizliğe büründüğünü söylemek hafif kalırdı. Daha çok yok olmuş gibiydi. Sanki Tanrı parmaklarını şıklatmış ve hattın diğer ucundaki her şey yok olmuş gibiydi.

“Alo? Alo? D-Man, dalga geçiyorum ya,” demişti Buddy Lee. Derek’in dişlerini emdiğini duymuştu.

“Benim adım Derek. Asla bir D-Man olmayacağım. Ben sadece Derek'im, senin eşcinsel, klasik eğitim almış mutfak sanatçısı oğlun,” demişti Derek.

“Tamam, tamam. Kahretsin, yüz kere söylemene gerek yok,” dedi Buddy Lee.

“Neyi? Eşcinsel olduğumu mu? Bu benim bir parçam baba. Tıpkı kedilere alerjim olması ya da yeşil gözlü olmam gibi,” demişti Derek.

“Evet, evet. Sadece bunu neden yüzüme vurduğunu anlamıyorum, tek söylediğim bu,” diye bağırmıştı Buddy Lee telefonda. Bağırarak istememişti ama kendini tutamadı. Derek ne zaman cinselliğinden bahsetse, içinde çirkin bir parça nabız gibi atıyor ve iltihaplanıyordu. Bu da ona geri alamayacağı, unutamayacağı şeyler söyletiyordu.

“İsiah seni davet etmemi istedi ama biliyor musun? Unut gitsin. Hayatımın en mutlu günü olacak ama bunu yüzüne vurmam istemem,” dedi Derek.

“Bak ya, hadi şimdi...” Ama Derek onun sözünü bir satır gibi kesmişti.

“Bunu annem ve Gerald'dan beklerdim ama nedense senin farklı olabileceğini düşündüm. En azından benim için mutluymuş gibi davranabileceğini düşündüm. Aptalca, değil mi?” demişti Derek. Sesi çatlamamıştı ama Buddy Lee temposunun yapmacık bir tona bürünmesinden ağladığını anlamıştı.

“Bil diye söylüyorum, çok şey kaçırıyorsun. Arianna çok güzel bir çiçekçi kız olacak,” demişti Derek. Sonra da hat ölüm sessizliğine bürünmüştü. Kocasıyla nikâh törenlerinde koridordan yürüdükten birkaç ay sonra, Derek de öyle olmuştu.

Buddy Lee “Hassiktir ya,” dedi. Gözleri yanmaya başlamıştı.

Kilide sokulan bir anahtarın tanıdık sesi onu hayal âleminde kopardı. Elinin tersiyle yüzünü sildi. Oturmalı mı yoksa ayakta durmaya devam mı etmeli diye karar vermeye çalışıyor-

du ki, kahverengi örgülü tacıyla ince, siyahı bir kadın kapıdan içeri girdi.

“Merhaba,” dedi kadın. Sağ kolunun altına bir fast-food poşeti sıkıştırmıştı. Sol kolu ise arkasından geliyordu. Teni bal renginde küçük bir kız çocuğu kadının sol elini tutuyordu.

“Hah, merhaba. Ben Buddy Lee. Derek’in babasıyım.”

“Evet. Seni şeyden... hatırladım.”

“Aynen. Onlar şey edilirken hepimiz oradaydık.”

“Evet. Ben Mya. Ve bu küçük sorun yumağı da Arianna. Bunu kaba bir şekilde söylemek istemiyorum ama neden benim evimdesin Buddy Lee?” diye sordu kadın.

“Hah, ben... Ben, şey... Ike’ı görmeye gelmiştim ama o merdivenlerden yukarı çıktı.” Küçük kız Mya’nın bacağına arkasından Buddy Lee’yi dikizledi. Buddy Lee ona iki parmağıyla selam verdi. Yüzüne kan hücum ettiğini hissetti.

“Nasılsın Ufaklık?” diye sordu Buddy Lee.

“Arianna, merhaba der misin? Bu da senin büyükbaban,” dedi Mya. Buddy Lee onun sesindeki içi boş neşeyi duydu. Arianna yüzünü Mya’nın kalçasına sakladı.

“Seninle uzun zaman önce tanışmıştık. Derek... baban seni beni görmeye getirmişti ama muhtemelen hatırlamıyorsundur,” dedi Buddy Lee. Arianna, Mya’nın bacağına doğru mırıldandı.

“Bazen çekingenlik yapıyor,” dedi Mya.

“Sorun değil. Ben de benimle konuşmanı istemezdim,” dedi Buddy Lee çarpık bir gülümsemeyle.

“Sana yiyecek bir şeyler ikram ederdim ama görünüşe göre çoktan kendi evindeymiş gibi başının çaresine bakmışsın,” dedi Mya. Buddy Lee birden elindeki sandviçin farkına vardı.

“Ha, kahretsin. Yani, tüh. Ike sorun olmadığını söyledi,” dedi Buddy Lee. Arianna Mya’nın bacağına arkasından onu izliyordu. Buddy Lee ona göz kırptığında Arianna kıkırdadı.

“Sorun değil. O bir misafir, değil mi?” dedi Ike. Mya’nın arkasında duruyordu. Buddy Lee onun merdivenlerden indiğini

fark etmemişti. Siyah bir tişört, mavi bir kot pantolon ve Timberland botlarını giymişti.

“Lanet olsun, bir hayalet kadar sessizsin,” dedi Buddy Lee.

“Evet, o bir misafir,” dedi Mya. Buddy Lee bir ayağından diğetine kaydı. Ike’in ya da karısının başka bir şey söylemesini bekledi ama ikisinin de kelime dağarcığı kurumuş gibi ydi. Buddy Lee sandviçinden bir ısırık aldı. Bu tür gariplikler onu huzursuz ediyordu.

“Biz dışarı çıkıyoruz. Sonra görüşürüz,” dedi Ike sonunda. Ike başıyla kapıya doğru işaret etti. Buddy Lee, Mya’nın yanından geçip gitti.

“Affedersiniz han’fendi,” dedi. Kapı aralığında dışarı adım attı. Ike onu takip etmek için döndüğünde Mya uzanıp koluna dokundu.

“Dikkatli ol. Geri dönüşü olmayan bir şey yapma,” dedi Mya. Ike, ellerine bulaşmış kanı, tokmağın sapının ucundaki kare metal plakaya yapmışmış kafatası ve beyin parçalarını görür gibi oldu.

Ike, “Yapmam,” diye yalan söyledi.

YİRMİ ÜÇ

Grayson cep telefonuyla konuşurken parmaklarıyla boynundaki bandajı kurcalıyordu.

“Hayır, bu herifi iyice bir benzeteceğiz. Anasından doğduğuna pişman edeceğim diyorum sana. Neye uğradığını şaşırarak. Sen, Choppa ve ekibin gelebilir misiniz? Bu şerefsiz sağlam bir Breed dayaağı atmamız lazım,” dedi Grayson. Nadir Irk’ın Batı Virginia’daki Hurricane şubesinin başkanı Tank intikamdan, birinin icabına bakmaktan ve Nadir Irk’ı sonsuza kadar koruyup kollayacağından bahsederken kulağında bir dizi yüksek tonlu bip sesi çınladı.

“Hey, Tank, sana geri döneceğim,” dedi Grayson. Gelen çağrıya tıkladı.

“Evet.”

“İki gündür senden haber alamadığıma göre kızı bulamadığını varsayıyorum,” dedi diğer uçtaki ses. Grayson cevap vermeden önce yanağının iç kısmını ısırdı.

“Hayır, senin metresini henüz bulamadık. Aradığına sevindim, böylece sana bu işin biraz beklemek zorunda olduğunu söyleyebilirim. Şu anda ilgilenmemiz gereken Irk işleri var. Hepsi senin ve bu ibnelerin yüzünden oldu,” dedi Grayson.

“Geçen gün kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum. Şu anda hiçbir şey Tangerine’i bulmaktan daha önemli değil. Bilmem anlatabildim mi?”

“Hayır, gayet net konuştun ama şimdi elimde kayıp bir aday ve Red Hill County’de boynuma pala dayayıp bunun yanına kalacağını sanan bir zenci var.”

Ses iç çekti.

“Durumu benim için daha net bir şekilde izah et.”

“Ne?” dedi Grayson.

“Olan. Biteni. Bana. Anlat.” Ses her kelimeyi Grayson’ın gözlerini bembeyaz yapan abartılı bir telaffuzla söylemişti.

“Benimle aptalmışım gibi konuşma. Komodinimin yanında sözlük bulundurmuyor olmam aptal olduğum anlamına gelmez,” dedi Grayson.

“Anlat.”

“Senin önerine uydum ve ne bulabileceklerine bir bakmaları için o itlerin evine birkaç aday gönderdim. Oraya vardıklarında çocukların babaları evdeymiş. Biri adayların üzerine atladı, diğeri de arkalarından gizlice yaklaşıp onları bayılttı. Buraya dönen eleman uyandığında kardeşi evden gitmişti, babalar da öyle.”

“Hmm.”

“Evet. Şimdi benim bu aday evin önünde, kapısının yanında çim bakım işinin adı yazan bir kamyonet görmüş. Kamyonetin sahibinin kim olduğunu bilmek ister misin?” dedi Grayson.

“Sanırım babalardan biri.”

“Ayyynen öyle. Randolph Çim Bakımı. Oraya gittik ama bu piç kurusu hiç de düzgün biri değil. Hapishane dövmesi var. Gerçekten hapis yatmış. Bunu hiç beklemiyorduk,” dedi Grayson.

“Dur tahmin edeyim. Seni ve kardeşlerini alt etmeyi başardı,” dedi ses.

“Bizi atlattı, evet. Henüz farkında değil ama bu onun son dik yürüyüşleri. Geri döneceğiz ve bir güzel icabına bakacağız,” dedi Grayson. Ses uzun bir süre konuşmadı.

“Hayır, yapmayacaksın.”

“Af buyur? Sana söyledim, bu artık Irk’ın meselesi. Senin küçük bal küpün biraz beklemek zorunda kalacak. O kaltak zaten uzun zamandır ortalarda yok,” dedi Grayson. Mini balyoz tokmağını aldı ve masaya vurmaya başladı.

“Hayır, bu hâlâ benim meselem. Bir dur ve düşün. Ölen iki çocuğun babaları, cenaze töreninden haftalar sonra çocuklarının evindeler. Neden? Kalan adayınız evden taşınan herhangi bir mobilya fark etti mi? Aile yadigârlarını geri alıyorlarmış gibi gelmedi bana. Sonra bu iki adam, bu kederli babalar, adaylarının ikisinin de kışını tekmeliyor, ama polisi arayıp haneye tecavüz ihbarında bulunmak yerine, yanlarında bir rehineyle ortadan kayboluyorlar. Sonra sen ve serseri çeten bu acılı beyefendilerden biriyle karşılaştığınızda, adam sizi alt etmekle kalmıyor, üstüne yine polise haber vermiyor. Şimdi söyle bana, bu sana ne anlatıyor? Cevap vermeden önce, bu adamlardan biri hakkında bana söylediklerini bir düşün. Zor günler geçirmiş katı bir adam. Sence tüm bunlar ne anlama geliyor? Hem, oğlunu kimliği belirsiz kişiler öldürseydi, senin gibi bir adam ne yapardı?” diye sordu ses. Grayson telefonu kulağından çekti ve sesin sorusunu yanıtlamadan önce birkaç saniye alnına dayadı.

“Öncelikle, eşcinsel bir oğlum olmaz benim. İkincisi, bunu zaten biliyorum. Az önce söylediğin her şeyi zaten düşündüm. Bu yüzden onları bir güzel domaltacağım. Üstesinden gelebileceğimiz bir şeyi kimsenin kurcalamasına ihtiyacımız yok,” dedi Grayson.

“O aday çocuklar anlaşılmamız hakkında ne biliyordu?” diye sordu ses. Grayson bu soruyu soran sesteki korku tınısından zevk aldı.

“Hemen telaşa kapılma. Bir bok bildikleri yok.”

“Güzel. Çünkü o çocuğun geri gelmeyeceğini biliyorsun, değil mi? Böyle adamları bilirim. Yıllar boyunca binlercesini gördüm. Gerçek doğalarına karşı koyamazlar. Eğer onu o evden çıkardılarsa, bu gördüğü son gün batımı demektir,” dedi

ses. Grayson bunu kendisi de tahmin etmişti ama bunu o yumuşak sesli orospu çocuğundan duymak onu öfkeden neredeyse kör edecekti. Andy'nin artık toprağın bu tarafında olmadığını biliyordu. Bunu idrak etmesi için bu kibirli pisliğin bunu yüzüne vurmasına gerek yoktu.

“Şimdi bunu biraz daha irdeleyelim. Diyelim ki adayın onlara bir şey verdi. Belki kulüp hakkında bir şey. Belki de ona oğullarının ölümünü sordular.”

“Kahretsin,” diye fısıldadı Grayson.

“Ne oldu?” dedi ses.

“Onlara aradığımız kızın adını söylemiştim,” dedi Grayson.

Boynu ve kulakları bir ızgara gibi ısındı. Hattın diğer ucundaki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordu. Zavallı aptal motorcu her şeyi berbat etmişti ve durumu düzeltmek, pürüzsüz ve kibar bir sesin sofistike ve zeki sahibine kalmıştı. Tekrar.

“Bu aslında bizim avantajımıza. Eğer isim ellerindeyse ve kendilerince bir intikam peşinde koşuyorlarsa, onları takip edip bizi nereye götüreceklerini görmemiz gerekecek. Eğer kızın adı ellerindeyse, onu pekâlâ bulabilirler. Tabii, adamın iş yerine gitmemiş ve onu tehdit etmeye çalışıp başarısız olmamış olsaydınız, sürpriz yapma şansımız olurdu. Neyse. Şu Randolph'u takip etmeleri için en iyi adamlarından birkaçını seç. Sonra seni Tangerine'e götürdüklerinde boş vaktinde bastırdığın tüm öfkeni onlardan çıkarabilirsin. Bir taşla iki kuş. O zamana kadar onları rahat bırak. Sadece gözlemler ve rapor ver,” dedi ses. Grayson tokmağa daha sert vurdu.

“Bak, sana bir şey söyleyeceğim ve beni iyi dinlemeni istiyorum. Bu kulübü sen yönetmiyorsun. Ben yönetiyorum. Kişisel ordun olduğumuzu sanıyorsun. Ama değiliz. Ben sana nasıl olacak anlatayım. Bir süre senin oyununu oynayacağız, ama bu sürtüğü bulamayacaksak, kendi işimi kendim halledeceğim. Benim yöntemimle. Daha fazla konuşmak yok. Aramızdaki ip-leri koparmak istiyorsan, kopar. Umurumda değil. Babana da

böyle dediğimi söyleyebilirsin. Sabahları kışını öpmek için uyanmıyorum,” dedi Grayson.

“Hayır, uyanmıyorsun. Ama kaçakçılık şubeye bir telefon açıp seni daha kahvem soğumadan hayatının sonuna kadar parmaklıklar ardında tutabileceğim bir dünyaya uyanıyorsun. Hatta bu süreyi korkunç derecede donanımlı bir insan müsveddesinin gözdesi olarak geçirmeni sağlamak için ıslah departmanındaki arkadaşlarımdan birkaç iyilik bile isteyebilirim.” Ses durakladı. Bu duraklamanın başı ve sonu arasında Grayson’ın zihninde, tokmağı bu sofistike sesin sahibinin boğazına indirdiği bir görüntü canlanmıştı.

“Bu Randolph’un iş ruhsatına bakacağım ve sana ev adresini ileteceğim,” dedi ses.

“Tamam,” dedi Grayson boğuk bir iniltiyle.

“Birkaç adamını peşine tak. Bu gece.”

YİRMİ DÖRT

Buddy Lee, Grace Caddesi'nden döndü ve saatlik ücretli bir otoparka girdi. Sokak lambaları, canlı bulutlar gibi çevrelerinde uçuşan güve ve sivrisinek sürüleriyle kaplıydı. Kamyonu park etti ve sakinleşmesini bekledi. Ike yüzü pencereye dönük bir şekilde kapıya yaslanmıştı. Kamyonun sarsıntısı nihayet durduğunda, Ike dik oturdu ve gözlerini ovuşturdu.

“Uyudun mu lan?” diye sordu Buddy Lee.

“Dün gece pek dinlenemedim. Sen galiba bugün biraz kestirdin,” dedi Ike.

“Azıcık gözlerimi dinlendirdim,” dedi Buddy Lee. Sokak lambalarının altında otururlarken, bir araba caddeden aşağıya doğru ses sisteminden içlerini sıvılaştıracak kadar bas pompalıyordu. Kaldırımlarda ve ara sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaşan şehir sakinlerinin birbirinden kopuk konuşmalarını duydular. Ike sanki suyun altındaymışlar da kıyıdaki insanları dinliyorlarmış gibi hissetti. Cebinden peçeteyi çıkardı ve ona baktı.

“Sanırım işe koyulmalıyız,” dedi.

“Planımız ne? Oraya gidip Tangerine adında bir kız hakkında sorular sormaya mı başlayacağız?” diye sordu Buddy Lee.

“Evet, ama bıçağını kamyonette bırak. LaPlata ve Robbins peşimizdeyse, buralarda göze batmamalıyız,” dedi Ike.

“O bıçak sayamayacağım kadar çok kez kıcımlı kurtardı. Bı-

rakmayacağım. Ayrıca, etrafta koşuşturup insanların parmaklarını lades kemiği gibi kıran ben değilim,” dedi Buddy Lee. Ike ona bir bakış attı ama Buddy Lee görmezden geldi.

“Hazır mısın?” diye sordu Ike.

“En son ne zaman bir kulübe gittin?” dedi Buddy Lee.

“Michael Jackson hâlâ hayattaydı,” dedi Ike kamyonetten inerken.

Garland’ın yeri Grace ve Foushee caddelerinin köşesindeydi. Büyük bir çift kırmızı ayakkabı şeklinde neon tabelası olan pencere, kaldırıma kırmızı ve yeşil ışıklar yansıtıyordu. Buddy Lee girişin önünde durdu, ellerine tükürdü ve sonra saçlarını karıştırdı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu Ike.

“Burada standartları düşük bir yavruyla karşılaşabilirim, hiç belli olmaz,” dedi Buddy Lee. Ike bu kez gülmüştü. Buddy Lee gülümsedi. Birkaç saniye sonra gülümsemesi soldu.

Kapıyı açarken “Hadi bakalım,” dedi.

Garland’ın oval biçimli uzun barı kulübü tam ortadan ikiye bölüyordu. Masalar ve kabinler barın sol tarafını dolduruyordu. Sağ tarafta ise mavi ve kırmızı kadife aşk koltukları ve puflar vardı. Kırmızı tuğlalı duvarların üst ve alt kısımlarında Judy Garland’ın *Oz Büyücüsü* kıyafetleri içindeki siyah-beyaz resimleri, *Sensiz Olamam* filmindeki yirminci yüzyıl başı kıyafetleri içindeki renkli fotoğraflarıyla yarışıyordu. Barın üzerindeki büyük, düz ekran bir televizyon, tekno ritmi eşliğinde Judy Garland’ın ‘Over the Rainbow’ şarkısını çalıyordu. Barda birkaç erkek oturuyordu. Ike ve Buddy Lee içeri girdiğinde, yuvarlak barın diğer ucunda oturan iki siyahi adam başlarını kaldırıp onları ölçüp biçti, sonra hızla başlarını indirdi. Sağlarında, ikisi siyahi, biri beyaz üç kadın aşk koltuklarından birine yayılmıştı. Ike ve Buddy Lee barın sonundaki taburelere oturdu.

Ike her iki omzunun üzerinden de hızlıca bakınarak barı taradı. Bir grup temiz giyimli, yaşlı beyaz adam, önlerinde bir

tepsi içki bulunan kabinlerden birinde oturuyordu. Kadehlerini kaldırdıklarında adamlardan biri şerefe diye bağırdı.

“Şerefe, ibneler!” dedi adam, kendisi ve arkadaşları kadehlerini yuvarlarken. Bir kahkaha korosunun ortasında birbirlerinin üzerine yığıldılar. Ike başını çevirdi. Arkasındaki masalardan birinde iki genç beyaz adam daha el ele tutuşuyordu. Aşk koltuğundaki üç kadın ellerini birbirlerinin saçlarında gezdiriyordu.

Ike barın kenarını kavradı.

“Sanırım burası bir gey bar,” diye fısıldadı.

“Ne?” diye sordu Buddy Lee. Cenneti görmüş bir tövbekâr gibi gözlerini kısarak içki şişelerine bakıyordu. Ike eğildi ve ağzını Buddy Lee’nin kulağına yaklaştırdı.

“Sanırım burası bir gey bar,” dedi Ike.

Buddy Lee bar taburesinin üzerinde döndü. Tam bir dönüşten sonra durdu ve Ike’a doğru eğildi.

“Hah, siktir, mantıklı. Daha önce hiç gey bara gitmemiştim. Ama görünüşe göre burbon servis ediyorlar, o yüzden benlik sorun yok,” dedi Buddy Lee.

“Barmene Tangerine’i ya da çocukları tanıyıp tanımadığını soralım,” dedi Ike. Nefesi kesik kesik ve sert patlamalar halinde geliyordu.

“Tamam. Sen iyi misin? Yokuş yukarı koşuyormuş gibi nefes alıyorsun,” dedi Buddy Lee.

“İyiyim. Hadi işimize bakalım,” dedi Ike. Buddy Lee iki parmağını kaldırdı ve barmene el salladı. Barmen, barın sonundaki iki kardeşe birer çift martini bıraktıktan sonra Ike ve Buddy Lee’nin yanına geldi. Uzun kömür karası saçları düzgün omuzlarına dökülen kısa boylu Asyalı bir adamdı. Ike beyaz tişörtünün üç beden küçük olduğunu düşündü.

“Selam beyler, size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu barmen.

“Ben bir Coors bira ve bir shot Jack Daniel’s alayım,” dedi Buddy Lee.

“Ben sadece su istiyorum,” dedi Ike.

“Tamamdır. Menüü getireyim mi?”

Buddy Lee cevap vermeden önce Ike, “Hayır,” dedi. Birkaç dakika sonra, adının Tex olduğunu söyleyen barmen içkilerini getirdi.

“Başka bir şey ister misiniz arkadaşlar?” diye sordu Tex gülümseyerek. Buddy Lee viskisini yudumlarken Ike’a bakıp başını aşağı yukarı salladı.

“Evet, isteriz. Sana bir şey sormam lazım. Isiah ve Derek adında iki adam tanıyor musun? Sanırım arada bir burada takılmış olabilirler,” dedi Ike. Tex’in gülümsemesi biraz bozuldu.

“Evet, onları tanıyordum. İyi çocuklardı. Eskiden Black-light Gecesi’ne gelirlerdi. Derek aylık Boya Gecesi için bize pierogi* yapardı. Isiah internet sitelerinde için bizim hakkımızda bir makale yazmıştı. Onlar gerçekten iyi insanlardı. Başlarına gelenlere inanamıyorum. Tamamen saçmalık, dostum,” dedi Tex. Ike boğazında bir balinanın gırtlığını sıkması gibi bir yumru hissetti.

“Evet, saçmalıktı,” dedi Ike.

“Siz onların arkadaşı falan mıydınız?” diye sordu Tex.

“Onlar bizim oğullarımızdı,” dedi Buddy Lee. Birasından uzun bir yudum aldı.

“Ah, dostum. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm, abi ya.”

“Teşekkürler,” dedi Ike.

Tex cebinden beyaz bir bez çıkardı ve Ike ve Buddy Lee’nin önünde barı sildi.

Aşk koltuğundaki üç kadından biri zevkle ya da şaşkınlıkla ciyakladı. Ya da ikisi birden.

“Sormadan edemeyeceğim, burada ne işiniz var? Isiah eskiden derdi ki...” Tex cümlesini yarım bıraktı.

* Polonya mutfağına özgü bir çeşit mantı.

Oğlunun muhtemelen ne söylediğini çok iyi bilmesine rağmen “Isiah eskiden ne derdi?” diye sordu Ike.

“Hiçbir şey. Hiçbir şey. Önemli bir şey değildi. Sadece neden burada olduğunuzu merak ediyorum, hepsi bu.”

Buddy Lee, “Onlara ne olduğu hakkında bir şeyler bilebilecek birini bulmaya çalışıyoruz,” dedi. Birasını bitirdi.

“Soruşturma falan mı yapıyorsunuz?” diye sordu Tex.

“Sadece soru soruyoruz. Polisler hiçbir sonuca ulaşamadıklarını söyledi. Biz sadece çocuklarımıza ne olduğunu öğrenmek istiyoruz, hepsi bu. Kimsenin başına iş açmak istemiyoruz,” dedi Ike. Bu kısmen doğrudu. Kimsenin başına bela açmak istemiyordu. Sadece oğlunu öldüren orospu çocuklarını bulmak istiyordu. Hepsini. Her birini.

“Evet, buraya gelirlerdi. İnsanların yardım etmek istemediğini sanmıyorum. Polisler buraya geldiğinde insanlar geriliyor. Buradaki pek çok kişi hâlâ kendilerini heteroseksüel gibi gösteren eşcinsellerden oluşuyor. İsimlerinin bir cinayet davasına karışmasını istemiyorlar. Beni yanlış anlamayın, Richmond eğer gey ya da eşcinselseniz yaşamak için oldukça iyi bir yer, ama yine de Virginia’ya bağlı. Monument caddesindeki o heykelleri seven insanlar benim müşterilerimden bazılarını çitlere bağlamakta bir sakınca görmezler, anlatabiliyor muyum?” dedi Tex.

Buddy Lee, “Yani Isiah ve Derek’in arkadaşlarının bir avuç korkaktan ibaret olduğunu mu söylüyorsun?” dedi. Tex başını iki yana salladı.

“Anlamıyorsun dostum. Bugünlerde gey olmak eskisine göre pek sorun değil ama durumlar müthiş de değil. Etrafına açılırsın ve aniden şirketinin park etme ile ilgili kurallarını ihlal ettiğini öğrenirsin, bunu bahane edip seni kovarlar. Yani, burada Eski Dominyon’da siyah, Asyalı ya da hispanik olmak gibi bir şey. Eskiye göre daha iyi ama...”

Ike bir homurtu çıkardı.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu Tex.

“Eşcinsel olmak siyah olmak gibi bir şey değil,” dedi Ike. Kelimeler yavaş ve dikkatli bir şekilde döküldü. Tex kaşlarını çattı.

“Sadece hâlâ güneyde olduğumuzu söylemeye çalışıyorum. Heteroseksüel ve beyaz değilsen, arkana kollaman gerekir,” dedi. Buddy Lee’ye doğru başını çevirdi.

“Alınma,” dedi.

“Alınmadım, sanırım. Sadece heteroseksüel ve beyaz olduğum için bu kadar kıymetim olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi Buddy Lee. Bunu neşeli bir şekilde söylemeye çalışmıştı ama ifadedeki gerçeklik onu olduğu yere mıhlamıştı. Tex, Ike’a baktı ama yüzünde görmeyi beklediği şey yoktu.

“Bizim çocuklara ne olduğu hakkında bir şey biliyor musun? Birinin onları tehdit ettiğini ya da buna benzer bir şey söylemişler miydi?” diye sordu Ike.

Tex, “İkisi de böyle bir şeyden bahsetmedi,” dedi. Buddy Lee’nin boş şişesini kaptı ve barın altındaki çöp kutusuna yöneldi.

“Baksana, Tangerine adında bir kız tanıyor musun?” diye sordu Buddy Lee. Tex duraksadı.

“Bir süre önce buralarda takılırdı. Gelip gidiyordu öyle.”

“Onu hiç çocuklarla gördün mü?” diye sordu Ike. Tex bir an için ona ters ters baktı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani bizim çocuklarla.”

“Hayır, hiç görmedim. Dediğim gibi, bir girip bir çıkıyor. O bir parti kızı.”

“Hadi ya? Ne kadar sıkı parti yapıyor?” diye sordu Buddy Lee. Şimdi Tex’ten sert bir bakış alma sırası ona gelmişti.

“Bunu ona sormalısın,” dedi Tex.

“Çok isterim. Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musun?” diye sordu Buddy Lee.

“Az önce söyledim ya, şöyle bir uğrayıp gider o.”

Ike “Buralarda onu tanıyan biri var mı?” diye sordu.

“Sanırım onlara sormanız gerekiyor,” dedi Tex. Ike öne, bara doğru eğildi. Göğsünü dışarı çıkardı ve başını sağa doğru eğdi.

“Bir sorun mu var?” diye sordu. Tex dilini yanağının iç kısmına doğru itti.

“Biliyor musun, arada bir buraya gelen bir arkadaşım var. Bir avukat. Senin yaşlarında. Eşcinsel, siyah ve çok havalı. Bir keresinde bana ne demişti biliyor musun? Bazı siyahların eşcinsellerden ırkçılardan nefret ettiklerinden daha çok nefret ettiklerini söyledi. Taşrada küçük bir kasabada siyah ve gey olarak büyümenin aslanla timsah arasında kapana kısılmak gibi bir şey olduğunu söylemişti. Bir tarafta cahiller, diğer tarafta homofobik siyahlar. Siyah ve gey olarak büyümenin başına bela olmamasının tek yolunun saç yapabilmekten ya da koro yönetebilmekten geçtiğini söylerdi. İkisini de yapamayınca şehri terk etti. Ona gerçekten inanmamıştım. Durumun o kadar kötü olduğuna inanmamıştım. Ama her gün senin gibi bir adam onu haklı çıkarıyor,” dedi Tex.

“Siyah olmanın eşcinsel olmaktan daha kolay olduğunu mu sanıyorsun? Bak ne diyeceğim, bir yere gittiğinde sen söylemedikçe kimse eşcinsel olduğunu anlamaz. Ben her yerde siyahım. Bunu saklayamam,” dedi Ike. Tex havlusunu çıkardı ve iki eliyle büktü.

“Evet, Siyah olduğunu saklayamazsın. Ama kim olduğumu saklamam gerektiğini düşünmen benim ne demek istediğimi kanıtlıyor. Dr. King’in dediği gibi: herhangi bir yerdeki adaletsizlik her yerdeki adalete tehdittir,” dedi Tex. Ike dişlerini emdi ve taburesine geri oturdu.

Tex, “Başka bir şey isterseniz bana seslenin,” dedi. Döndü ve barın diğer ucuna doğru yürüdü.

“Lanet olsun, Martin Luther King kartını oynadı. Sanırım bu raundu o kazandı, Çekirge,” dedi Buddy Lee.

Ike cevap vermedi.

“Dalga geçiyorum. Bir boktan haberi yok bence. Ama bahse girerim bu insanlardan bazıları biliyordur,” dedi Buddy Lee, barın etrafına dağılmış patronları işaret ederken.

“Hı-hı,” dedi Ike. Suyunu aldı ve büyük bir yudumda mideye indirdi. Boş bardağını barın üzerine çarptı.

Ike göğüs kafesi bir mengeneyle sıkıştırılıyormuş gibi hissetti. El ele tutuşan iki genç beyaz adam şimdi kollarını birbirlerinin boynuna dolamış, yavaş ve tembel daireler çizerek dans ediyordu. Barın sonundaki kardeşlerden biri, arkadaşının yanağını okşuyordu. Martini’lerini bir sihir numarası gibi bitirivermişlerdi. Aşk koltuğundaki üç kadın şakacı bir şekilde birbirlerinin saçlarını çekiştiriyordu.

“Sence ayrılmalı mıyız? Belki bu şekilde daha az korkutucu oluruz,” dedi Buddy Lee.

“Evet, sanırım. Bahçede üzüm toplamaya* çalıştığın zamanki gibi çalışabiliriz,” dedi Ike. Buddy Lee kıkırdadı.

“Bunu uzun zamandır duymamıştım. Red Onion’dayken buna ‘midilli ekspresi’** derdik. Neden dedikodu demediğimizi bilmiyorum.”

“Bir mahkûm gibi konuşmayı bırakmalıyım. O boka çok çabuk geri dönüyorum,” dedi Ike.

“Hâlâ Red Onion’la ilgili kâbuslar görüyorum. Rüyamda hâlâ içeride olduğumu görüyorum. Şimdi serbestim ama kendimi bir mahkûm gibi hissetmekten hiç kurtulamadım,” dedi Buddy Lee.

“Red Onion’ın bir zindan olduğunu duymuştum,” dedi Ike.

Buddy Lee cam rafta yüce bir kral gibi tek başına duran Jack Daniel’s şişesine sevgiyle baktı. “Evet öyle. Şeytanı bile dine döndürür,” dedi. Tex’in dikkatini çekti ve bir tek atıyormuş gibi

* “Picking grapes” Linda Stasi tarafından uydurulmuş, var olmayan bir ırkçı hakarettir.

** “Pony express” acil durumlarda çok kısa zamanda kokain tedarik eden satıcılara verilen isim.

yaptı. Tex tek kelime etmeden içkisini getirdi. Buddy Lee bir yudumda içti.

“İçki konusunda ne demiştin?” dedi Ike.

“Bende bu iş, tamam mı? Koltuktaki kızlar bende. Sen bu taraftan başlamak ister misin?” dedi Buddy Lee. Viskisi midenin dibine vurduğunda yüzü kızardı.

“Hadi bakalım,” dedi Ike. Buddy Lee tabureden kaydı ve barın sevgi koltukları ve puf bölümüne doğru ilerledi. Ike derin bir nefes aldı. Taburenin üzerinde döndü ve içerisinin ne durumda olduğuna bir baktı. Barın sonundaki kardeşler, hâlâ yavaş dans eden iki adam ya da kabindeki temiz giyimli yaşlı adamlar arasında bir seçim yapmak zorundaydı. Tamamen demografik bir denklem kullanarak, önce kardeşlere uğramaya karar verdi.

“Selam, affedersiniz,” dedi Ike. İkisinden daha iri olanı Ike’la aynı boydaydı neredeyse ve yüzünün büyük kısmını kaplayan gür bir sakalı vardı. Ike’ın yüzündeki rahatsız olmuş ifadeyi gördüğünden emin olacak kadar uzun bir süre dikkatini arkadaşından ayırdı.

“Evet?”

“Şey, ıııı... Ben bir kızı arıyorum...”

“Sanırım yanlış yerdesiniz,” dedi sakallı adamın arkadaşı. Temiz tıraşlıydı ve saçları kısacıktı.

“Yok, öyle bir şey değil,” dedi Ike.

“Sizin için ne yapabiliriz?” diye sordu sakallı adam. Ike, adamın rahatsız olmaktan çok öfkelenmeye başladığını gördü. Ike kendini sakinleşmeye ve net konuşmaya zorladı.

“Tangerine adında bir kızı arıyorum. Eskiden bazen burada takılırmış. Sanırım oğlumun bir arkadaşı. Sadece onunla konuşmak istiyorum.”

“Ne hakkında?” diye sordu Fade.

“Ne?”

“Onunla ne hakkında konuşmak istiyorsun? Onu bulmaya

alışan eski bir erkek arkadaşı falan mısın?” diye sordu Fade.

“Ha? Hayır, onunla oğlum hakkında konuşmam gerek,” dedi Ike.

Sakallı Adam “Oğlun onun eski sevgilisi mi?” dedi.

“Bak, oğlum öldü ve onu kimin öldürdüğünü bulma konusunda kız bana yardımcı olabilir. şimdi saçmalamayı kesebilir miyiz? Onu tanıyor musun, tanımıyor musun?” dedi Ike. Sakallı Adam ve Mini-Afro taburelerinde dönerken Ike sadece kafalarının arkasını görebildi.

“Onu tanımıyoruz kardeşim,” dedi Sakallı Adam. O ve arkadaşı Ike’a sırtlarını döndü. Ike o kadar derin bir nefes aldı ki burnu yandı.

Ike kendini yere mıhlanmış gibi hissediyordu. Cildi sanki elektrik yüklü bir tele basmış gibi karıncalanıyordu. Kendisiyle iki adam arasındaki alan tehlikeli derecede yüklü bir enerjiyle dolmuş gibiydi. Ona sırtlarını dönmüşlerdi. İçeride bu, temel ilkelere göre öteki tarafı boylamanıza neden olabilecek kadar korkunç bir saygısızlıktı. Ike parmaklarını kıvırdığını fark etmeden sağ elini yumruk yapmıştı bile. Eline baktı ve büyük bir irade gücüyle yumruğunu açtı. Akıllı davranmak zorundaydı. Polislerin onu derin ve karanlık bir deliğe atmasına ihtiyacı yoktu. En azından bu işi bitirene kadar.

“Teşekkürler.” Ike kelimeyi ağızından zar zor çıkarıp oradan uzaklaştı. Yavaş dans eden iki beyaz adam gitmişti. O kardeşleri sorgularken sıvışmış olmalıydılar. Geriye kabindeki adamlar kalmıştı. Birer kadeh daha içip gülüşüyorlardı. Ike yanlarına gitti ve kabinin yanında durdu.

“Merhaba, nasılsınız arkadaşlar?” diye sordu Ike. Samimi görünmeye çalışıyordu.

“Merhaba,” dedi adamlardan biri. Diğer adamlar gülmeyi bırakmıştı ama gülümsemeye devam ediyorlardı.

“Selam. Ben Ike Randolph. Oğlumun adı da Isiah Randolph,” dedi Ike. Yüzlerdeki tüm gülümsemeler yok olmuştu.

“Ah, çok üzgünüm. Ben Jeff,” dedi Ike’a yakın oturan adam. Elini uzattı. Ike adamın elini sıktı ve tutuşundaki sertlik karşısında şaşırıldı.

“Ben Ralph.”

“Ben de Sal.”

“Chris.”

Ike diğer üç adama başıyla selam verdi.

Hiç gey gibi değil, diye düşündü Ike. Bu fikir zihninde belirlediği anda Isiah’nın sesini duyar gibi oldu. Biri nasıl gey gibi olurdu ki? Cinsel yönelimlerini alınlarına kazıdıkları dövmelelerinin olmasını falan mı bekliyordu?

“Siz sanırım Isiah’yı tanıyordunuz?” dedi Ike.

“O ve Derek buranın devamlı müşterilerindendi. Benim kurumumla ilgili bir yazı hazırlamıştı. Derek de eskiden Chris’in restoranında çalışıyordu,” dedi Jeff.

“Dünya küçük, değil mi?” dedi Ike.

“Dünya yalnızca daha küçük dünyacıkların bir araya gelmesinden ibaret,” dedi Jeff.

“Kurumunuz ne üzerine?”

“Güney yakasında riskli koşullar altında yaşamlarını sürdüren eşcinsel gençler için kâr amacı gütmeyen bir teknik okul. Onlara endüstriyel sanatı öğretiyoruz. Meslek olarak kaynakçiyım ve bir sanatçı özentisiyim,” dedi Jeff.

“Çok alçakgönüllüsün,” dedi Ralph. Elini Jeff’in elinin üzerine koydu. Ike, Judy Garland’ın isimsiz bir kabare kulübünde çekilmiş fotoğrafını inceledi. Kadının derin bakışları ve dudak büküşü siyah-beyaz olarak sonsuza dek donmuştu.

“Bu iyi bir şey. Orada çok çocuk var mı?” diye sordu Ike. Jeff konuşmadan önce dört adam uzun bir süre sessiz kaldı.

“Pek çok çocuk ailesine açıldığında kendini sokaklarda buluyor. Hepsi değil ama çoğu. Morarmış gözlerle ve eksik dişlerle geliyorlar. Çocuklarının içindeki eşcinselliği dövüp yok edebileceklerini düşünen ebeveynler var. Ya da ağlayarak ve

dehşet içinde geliyorlar çünkü anneleri, babaları ya da papazları onlara sonsuza kadar cehennemde yanacaklarını söylemiş oluyor,” dedi Jeff. Ike botlarını inceledi. O da o ebeveynlerden biriydi. Kesinlikle Isiah’nın eşcinselliğini “adam edebileceğini” düşünüyordu. Onu bir kuş yapıp çatıdan atmayı da deneyebilirdi. Isiah asla değişmeyecekti. Öldüğü güne kadar neyse oydu.

“Ama şimdi toprağın altında,” diye mırıldandı Ike.

“Özür dilerim, ne dedin?” diye sordu Jeff.

“Hiçbir şey. Sadece bunun berbat bir şey olduğunu söylüyordum,” dedi Ike.

“Evet, öyle,” dedi Jeff.

“Ben ve Derek’in babası, biz sadece ne olduğu hakkında bir şey bilen var mı diye etrafta sorup soruşturuyorduk. Kimseyi zor durumda bırakmak istemiyoruz. Sadece çocuklarımıza ne olduğunu öğrenmek istiyoruz,” dedi Ike. Bu adamlar onun sesindeki çaresizliği duyabiliyor muydu? Kendisi duymuştu ve bu onu güçsüz hissettirmişti. Isiah ve Derek’i kimin öldürdüğünü bulmak, dağılmamak için nafile bir çabayla tutunduğu bir cankurtaran salıydı. Ama o da zar zor işe yarıyordu. Zihninin paçavraya dönmüş kenarları her an çözülebilirdi ve bu olduğunda Tanrı etrafta kim varsa yardımcısı olsun diye ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

“Üzgünüm, hiçbirimizin yardımcı olabilecek bir şey bildiğini sanmıyorum. Keşke edebilseydik,” dedi Jeff.

“Çok mutlu bir çifttiler,” dedi Sal.

“Benim aradığım şey onlarda vardı,” dedi Chris.

Ralph, “Eğer bir koca istiyorsan fahişelik yapmayı bırakmalısın,” dedi.

Chris ona dilini çıkardı ve gözlerini devirdi.

“Aranızda Tangerine adında bir kadın tanıyan var mı?” diye sordu Ike. Jeff’in sağ yanağı seğirdi.

Bu bir işaret, diye düşündü Ike.

“Bir zamanlar o isimde bir kız tanıdım,” dedi Jeff. Ike, onun kelimelerini dikkatle seçtiğini fark etti. Gözleri soldan sağa kayıyordu ve yanağı neredeyse titriyordu.

“Öyle mi? Okula hiç uğradı mı?” diye sordu Ike.

“Eskiden oraya gelip geceyi orada geçirdiği çok olurdu,” dedi Ralph. Jeff elini Ralph’in elinin altından çekti, sonra da elini Ralph’in kolunun üzerine koydu. Sessiz bir hareketi ama Ike bunu bir uyarı olarak algıladı.

“Tangerine endüstriyel sanatları pek sevmezdi. O özgür bir ruh,” dedi Jeff.

Chris, “Tabii böyle de tanımlanabilir,” dediğinde Sal ona dirsek attı.

“Ne? Ben sadece hepimizin düşündüğü şeyi söylüyorum,” dedi Chris.

“O bir parti kızı mı?” diye sordu Ike. Jeff’in omuzları çöktü.

“Tangerine arada bir aşırıya kaçabiliyor, hepsi bu,” dedi Jeff. Ike’in aklına bir şey geldi.

“Derek’le müzik sektöründen bir adam için düzenlenen büyük bir partide tanıştığını duyduk,” dedi.

Chris “Bu kız bulunduğu her yerde kendini ön plana atmaya başardı,” dedi. Jeff kaşlarını çattı ama Chris fark etmemiş gibiydi ya da fark ettiyse bile umursamadı.

“Bay Get Down’un partisinden mi bahsediyorsun?” diye sordu Ralph.

“Bilmiyorum. Bay Get Down kim?” diye sordu Ike.

“Bir yapımcı. Gerçek adı Tariq Matthews. Genelde hip-hop ve trance müzik yapıyor. West End’de yaşıyor. James Whale filmlerinden fırlamış gibi korkunç uçan payandaları olan kocaman bir evi var,” dedi Ralph. Durakladı, belli ki karşısındakilerin gülmesini bekliyordu.

“Tanrım, James Whale’in kim olduğunu bilen tek kişi ben olacak kadar yaşlı mıyım? Her neyse, Tariq memleketimizin kahramanıdır. Dokuzuncu sınıftayken onun öğretmeniydim.

Mezun olduktan bir yıl sonra on beş ülkede birden bir numara-ya yükselen bir albüm yaptı. Derek partiden bir hafta önce buradaydı ve şirketinin Bay Get Down'un otuzuncu yaş günü için ne gibi yemekler hazırlayacağını anlatıyordu. Tanrım, gerçekten yaşlanmışım," dedi Ralph. Başını Jeff'in omzuna yasladı.

"Bu, o kızın seveceği tarzda bir olay mı?" diye sordu Ike. Chris cevap vermeye başladı ama Jeff onun sözünü kesti.

"Mesele şu. Tangy... karmaşık bir kız. Genç ve güzel ve kendini bulmaya çalışıyor. Bu tür bir güzellik ve gençlik beraberinde ondan nefret edenleri de getirebilir," dedi Jeff gözlerini Chris'e dikerek.

"Tangerine onun gerçek adı bile değil," dedi Chris. Ralph konuşmaya dahil oldu.

"Şirretlik yapma Chris," dedi Ralph. Chris kollarını kavuşturdu.

Ike "Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Tangy'nin Isiah ve Derek'e olanlarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Jeff. Ike tereddüt etti.

"Isiah bir röportaj için onunla burada buluşacaktı. Buluşmadan bir gün önce, o ve Derek yıldönümlerini kutladıkları şarap barının önünde vuruldular," dedi Ike. Oğlunun vurulduğunun yüksek sesle dile getirilmesi Ike'in kalbinin keskin kenarlarının birbirine sürtünmesine neden oldu.

"Tangy bu olanlardan çok önce ortarlardan kaybolmuştu. Her yerde olabilir," dedi Jeff. Sanki bir işaretmiş gibi sağ yanağı seğirmeye başladı. Ike ona sert bakışlarla baktı. Korkutucu gözlerle. Cinayet işleyebilen gözlerle.

Jeff gerçekten iyi bir adama benziyordu. Hayatını eşcinsel çocuklara yardım etmeye adanmıştı. İyi bir arkadaş grubu vardı. Bunların hiçbiri onu Ike'in yüzüne karşı yalan söylemekten alıkoymamıştı. Jeff, Tangerine'in tam olarak nerede olduğunu ve onu nasıl bulacağını biliyordu. Ike bunu hissedebiliyordu.

Tangerine, telesekreterde sesi çok korkmuş gibi çıkan o kadındı. Isiah'nın o adamı çekici bulduğunu bildiği için mi korkuyordu? Ona tuzak mı kurmuştu? Ike bilmiyordu. Tek bildiği, şu nazik herif Jeff'in burada oturmuş, sanki Ike kocaman bir aptal, kara götlü bir taşralı orospu çocuğuymuş gibi ona yalan söylediği idi. Uçları grileşmeye başlamış saçları ve kasıtlı olarak bıraktığı gündüzden kalma tıraşıyla Jeff. Bir parti kızını korumayı Ike'ın ölü oğlunu korumaktan daha çok önemseyen nazik herif Jeff'te şehir faresi sendromu vardı. Richmond'da yaşayan pek çok insan, ilçelerde yaşayan insanlardan daha akıllı ve sofistike olduklarını hayal etmeyi severdi. Her ne kadar ilçelerin çoğu, sizi şehrin dışına çıkaran çıkışın üzerinde duran devasa ışıklı RICHMOND tabelasının sadece otuz mil ötesinde olsa bile.

Ike, başparmağını gözüne sokup haşlanmış yumurta gibi patlatsa gerçeği öğrenmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Jeff gözlerini kırptırdı. Belki de Ike'ın yüzünde, bir gözünün Garland'ın sert ahşap zeminini boylama tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu gösteren bir şey görmüştü.

Jeff "Cidden, nerede olduğunu bilmiyorum. Ama..." dedi.

"Ama ne?" Ike'ın bakışları Jeff'e hâlâ ölüm tehditleri savuruyordu.

"Eğer Tangerine o partiye gittiye, muhtemelen Bay Get Down'la ilk kez takılmıyordu. O adam kızın nerede olduğunu biliyor olabilir. Tek diyebileceğim bu," dedi Jeff. 'The Man That Got Away' parçası Garland'ın ses sisteminden trip-hop ritmiyle çalmaya başladı. Ike gevşedi.

"Teşekkürler," dedi. Döndü ve bara geri gitti.

"Bir su daha alabilir miyim? Arkadaşımla benim hesabımızı da alayım," dedi Ike. Tex geldi ve Ike'ın önüne bir çekle kalem attı. Gerçekten Buddy Lee'ye arkadaşım mı demişti? Bunun doğru bir tanım olup olmadığını bilmiyordu. Birlikte bir adam

öldürmüşlerdi, yani tanıdık olmanın ötesindeydiler ama tam olarak arkadaş olduklarını düşünmüyordu. Ike çeki imzaladı, yüklü bir bahşış bıraktı ve banka kartına sardı. Uzun boylu, zayıf, siyah bir adam tökezleyerek yanındaki tabureye yaklaştı. Adam bar taburesine oturmaya çalışırken gür gri keçi sakalını okşuyordu.

“Selam,” dedi Gri Keçi Sakalı.

“Selam,” dedi Ike başını çevirmeden.

“N’aber?” diye geveledi Gri Keçi Sakalı.

“İyidir dostum,” dedi Ike. Gözleriyle Tex’i aradı ama Tex, bara yeni gelen mavi, pembe ve yeşil saçlı, çift cinsiyetli bir grup beyaz çocuktan büyük bir içki siparişi alıyordu. “Bütün bu genç delikanlılar burada. Çok gençler, çok çılgınlar,” dedi Gri Keçi Sakalı. Kelimeleri ağzından masanın kenarından yuvarlanan misketler misali dökülüyordu.

“Hı hı,” dedi Ike.

“Ben Angelo,” dedi gri keçi sakallı adam. Ike cevap vermedi. Ellerini ceplerine soktu ve ayaklarının üzerinde ileri geri sallandı.

“Eğlenceliler ama ne anlamı var ki? Birkaç saatlik inlemeler ne uğruna? Sabah klozet kapağına işedikten sonra çekip gitsinler diye mi?” dedi Angelo. Barın kenarındaki parmaklığa tutunup kendini düzeltmeden önce soluna doğru yalpaladı. Ike ondan sağa doğru bir adım attı.

“Biriyle mi geldin?” diye sordu Angelo.

“Hesabımı ödüyorum, dostum,” dedi Ike. Dudaklarını büzerek ve cümleyi uzun bir kelimeye dönüştürerek konuştu.

“Tabii, tabii, muhtemelen biriyle birliktesin. Aksi bir durum için çok iyisin,” dedi Angelo.

Ike “Hey Tex! Hesabımı getir, dostum!” diye bağırdı.

“Gidiyor musun? Dur bekle, sana bir içki ısmarlayayım. Henüz gitme. Bir içkin benden,” dedi Angelo. Uzandı ve elini Ike’in ön koluna koydu.

“O siktiğimin elini çek üzerimden, dostum,” dedi Ike. Barın diğer ucundaki iki kardeş içkilerini aldı ve puflara doğru ilerledi. Ike’in sesindeki gök gürültüsü, hiç de parçası olmak istemedikleri bir fırtınanın habercisiydi. Angelo’nun radarı, değişen havaya uyum sağlamış gibi görünmüyordu.

“Hadi ama, böyle yapma. Sadece seni tanımak istiyorum,” diye mırıldandı. Elini Ike’in kolundan yukarı, hindistan cevizi büyüklüğündeki pazularına doğru götürdü.

“Sana bir kez söyledim, çek şu ellerini üzerimden!” Ike, Angelo’yu gömleğinin önünden yakaladı. Angelo’yu uzaktaki duvara çarparken bar taburesi yerde sekmeye başladı. Duvardan Judy Garland’ın silindir şapkalı ve kuyruklu bir fotoğrafı düştü. Ike’in kafasından sekti ama fark etmedi bile. Ike onu kavrayıp ayağa kaldırırken Angelo’nun gözleri yuvalarında dönüyordu.

“Özür dilerim!” dedi Angelo tekrar tekrar.

Ike onu duvardan çekti ama sonra iki kat daha sert bir şekilde tekrar duvara çarptı. Angelo, Ike’in ellerini boynundan çekmeye çalıştı ama Gordion düğümünü çözmeye çalışıyor gibiydi.

“Sana söyledim, bana sakın dokunma dedim!” diye bağırdı Ike. Sağ elini geri çekerken sol eliyle Angelo’yu olduğu yerde tuttu. Bara yeni girmiş olan bir grup emo çocuk cep telefonlarını çıkarıp ona bağırırmaya başladılar ve çatışmayı kaydetmeye başladılar.

Sağ yumruğunu indirmeden saniyeler önce omuzlarını kavrayan güçlü eller ve belini saran güçlü kollar hissetti. Ike dengesinin bozulduğunu hissetti. Angelo’yu bıraktı ve üzerine saldıranlara daldı.

“Çekin lan ellerinizi üzerimden,” diye homurdandı. Geriye doğru çekildiğini hissetti. Azgın bir boğa gibi kapıya doğru sürülüyordu. Üçüncü bir el daha kavgaya katılmıştı. Chris’ti.

Tex ona geri çekilmesi için bağırdı ama tüm çabası bir eşek arısı sürüsünü yatıştırmaya çalışıyor gibi yersizdi. Chris’in yü-

zünde bir korku fırtınası vardı. O ve Angelo arkadaş mıydı? Adamın onurunu mu savunuyordu? Yoksa sadece haklı olarak kızgın mıydı? Ike, Chris ve arkadaşlarının kendilerini tamamen rahat hissettikleri bir yere gelmiş ve onlardan yardım istemişti. Ona Isiah'nın dönüştüğü adam hakkında bir fikir vermişlerdi. Ike'ın bu süreçte çok az payı olan, iyi bir adam olduğunu anlatmışlardı. Onların iyiliğinin karşılığını böyle mi ödeyecekti? Yalnız bir sarhoşa dalaşmıştı. Ike göz ucuyla Buddy Lee'nin ona doğru koştuğunu gördü. Buddy Lee, Chris'i iterek onunla Ike'ın arasına girdi.

“Ne oluyor lan?” diye feryat etti Buddy Lee.

Ike dövüşmeyi bıraktı.

“Gidiyorum, tamam mı?! Ben gidiyorum. Buddy Lee, banka kartımı getir kardeşim,” dedi Ike. Tex onu serbest bıraktı. Başka bir adam, beyaz dar bir tişört giymiş kardeş, Buddy Lee'ye ulaşmaya çalışan Chris'i uzak tutuyordu. Tex barın arkasından Ike'ın kartını kaptı ve eline tutuşturdu.

“Polisleri aramadan önce defolun gidin buradan,” dedi.

Buddy Lee, “Polisleri sevmediğini söylediğini sanıyordum,” dedi.

“Siktir git buradan!” dedi Tex.

“Haydi dostum, Johnny Law buraya gelmeden gidelim,” dedi Buddy Lee.

Topuklarının üzerinde dönüp kapıya yönelmeden önce geriye doğru birkaç adım attı. Mekândan çıkarlarken birkaç kişi onları yuhaladı. Ike, Jeff'in barın karşısından kendisine baktığını gördü.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Ike. Sözlerinin bardaki karğışadan duyulmayacağını biliyordu ama yine de söylemek istemişti.

Jeff başını salladı ve başka tarafa baktı.

Eyaletler arası yolda kırk beş dakika süren sessizlikten sonra Buddy Lee, Ike'ın garaj yoluna girdi ve kamyoneti park etti.

Kamyonet rölantide çalışırken motor öksürdü ve soluk soluğa kaldı. Ike kapı koluna uzandı.

“Bu saçmalık da neydi? Barda olanlar?” diye sordu Buddy Lee. Ike kapıyı açtı. Ilık bir esinti Ike’ı geçip kamyonetin içine süzüldü. Buddy Lee’nin ayaklarının etrafındaki birkaç saman sargısı ve boş sakız kılıfı kıpırdandı.

“Ona bana dokunmamasını söyledim. Ama yine de dokundu,” dedi Ike.

“Tamam,” dedi Buddy Lee. Kelimenin sonunda sesinde hafif bir tını vardı.

“Ne demek istiyorsun şimdi?” dedi Ike.

“Hiçbir şey. Sadece kadınlarla konuşurken seni izliyordum. Adam altı üstü koluna dokunmuş gibi görünüyordu.”

“Ne fark eder ki? Birine sana dokunmamasını söylersen, sana dokunmaması gerekir. İçeride olsaydık ve o bunu yapsaydı, ışıklara bakıp sıkışmış bir domuz gibi kanlar içinde kalırdı,” dedi Ike. Buddy Lee parmaklarını büktü. Ike pencereden dışarı baktı. Omuzları hafifçe aşağı kaydı.

Ama içeride değiliz, değil mi? diye düşündü Ike. Bu fikir onun zihnine aitti ama Isiah’nın sesinden duymuştu. Buddy Lee parmaklarını hafifçe direksiyona vurdu.

“Senden numaranı istedi mi?”

“Uzatma” dedi Ike. Buddy Lee gülmekle iç çekmek arasında bir ses çıkardı.

“Pekâlâ. Bay Samuel L. Jackson’ı tavlamadan önce Tangerine hakkında bir şey öğrenebildin mi?” diye sordu Buddy Lee. Ike, Buddy Lee’nin yüzüne bakabilmek için koltuğunda kıpırdandı.

“Evet. Kendisine Bay Get Down diyen bir müzik yapımcısıyla takılıyor olabilir,” dedi Ike. Buddy Lee güldü.

“Ehliyetinde bu isminin yazmadığından eminim. Peki, Bay Get Down’la ne zaman konuşacağız?” diye sordu Buddy Lee.

“Seni yarın ararım. Biraz uyumam lazım,” dedi Ike.

“Tamam. Konuşmak istemediğine emin...”

“Biraz uyumam gerek dedim,” dedi Ike. Kamyonetten dışarı atladı ve kapıyı çarptı.

Buddy Lee, “Evet, kucaklanmaya ve uyumaya ihtiyacın var, seni koca bebek,” dedi zar zor duyulabilen bir sesle. Garaj yolundan geri geri çıktı, sonra sola döndü ve çıkmaz sokaktan dışarı yöneldi. Yolun sonunda durdu ve sağa döndü. Mırıldanarak radyoyu açtı ve kamyonetin hoparlörlerinden Waylon Jennings’in eski bir klasığı yükseldi. Buddy Lee, 634. karayolu üzerindeki terk edilmiş bir yem ve olta dükkânının önünden geçerken şarkıya eşlik etti. Terk edilmiş park alanındaki eski Chevrolet Caprice’e hiç dikkat etmedi. Birkaç saniye sonra aracın ön koltuğunda iki kafa belirdi.

“Sence bizi fark etti mi?” diye sordu Cheddar.

“Yok. Çok karanlık. Grayson’ı arayayım,” dedi Dome. Cep telefonunu çıkardı.

“Evet?” diye cevapladı Grayson.

Dome “Beyaz herif az önce siyahi herifi evine bıraktı. Şimdi ne yapalım?” diye sordu.

“Orada kalın. Sabah nereye gidecek, bir bakın,” dedi Grayson.

“Bütün gece burada mı kalalım yani? Saat daha on bir bile olmadı,” dedi Dome.

“Kekeledim de mi anlamadınız beni lan? Bizim bu kızı bulmamız lazım. Tıpkı dün gibi, ve bu adam bizi direkt kıza götürecektir,” dedi Grayson. Dome cevap vermedi.

“Ne? Beğenemedin mi?” dedi Grayson.

“Yok, ama Andy ne olacak?”

“Şu orospuyu bir bulalım, o konuyu sonra hallederiz,” dedi Grayson. “Ha, Dome.”

“Evet.”

“Adamı elinizden kaçırayım demeyin sakın, yoksa sizin de icabınıza bakmak zorunda kalırız.”

Sonra da telefonu kapattı.

YİRMİ BEŞ

Ike rüya gördüğünü biliyordu.

Hatıralarının köşelerinde dans eden bir rüyaydı bu. Ike ızgarayı hazırlarken Isiah arka bahçede onun yanında duruyor. Isiah'nın üniversiteden mezuniyetinden sonraki yemek partisi. Mya ve Ike'in ailesinden insanlar da orada. Mya'nın iş arkadaşları. Ike'in hapisten çıktığından beri edindiği birkaç arkadaş. Çoğunlukla diğer peyzajcılar. Birkaç tedarikçi. Y'den birkaç kişi. Eski ekibi North River Çocukları'ndan kimse yok. Isiah, Ike ile konuşmaya çalışıyor ama Ike dinlemiyor çünkü Isiah'nın ne söylemeye çalıştığını biliyor ve duymak istemiyor. Hiç duymak istemiyor.

Derek de orada, ki bu görüntünün gerçeklikle hiçbir alakası yok. El ele tutuşuyorlar. Isiah, Derek'in sadece arkadaşı olmadığını söylüyor. Ike'a Derek'in kendisi için önemli olduğunu söylüyor. Ike hamburger ve sosisli sandviçlerle ilgileniyor. Kömürlerin kırmızı ışıltısına odaklanıyor. Kömürün üzerine düşüp cızırdayan hamburgerlerin yağının telaşsız damlamasına. Aklını biricik oğlunun söylediklerinden uzak tutmak için her şeyi yapıyor. Isiah bunu söylediğinde, Ike onun nasıl cevap vereceğini bildiği tek şekilde cevap vermesini izliyor. Hayır, bu doğru değil. Kendisi için en kolay olan şekilde cevap veriyor. Izgarayı çeviriyor. Kömürler ateşli konfeti gibi sağa sola uçuşuyor. Bir

parça Isiah'nın koluna düşüyor. Doğum lekesine benzeyen hafif bir iz bırakıyor. Sahne kararıyor.

Sonra peş peşe çığlıklar duyuyor ve arkasını döndüğünde Isiah ile Derek'in kafalarının kan ve kemik yağmuruna dönerek patladığını görüyor.

Ike gözlerini açtı.

Yükselen güneşten gelen ince ışık huzmeleri yatak odasının penceresindeki panjurun ıtalarından içeri sızıyordu. Ike doğruldu ve iki eliyle yüzüne dokundu. Yanakları ıslaktı. Mya'nın yattığı taraf boştu. Gece kalkıp Arianna'nın yanına yatmaya gitmiş olmalıydı. Bunu arada bir yapar olmuştu. Ike zaman zaman üç yaşındaki bir çocuğu kıskanma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyordu. Ayakları halıya değene kadar bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı ve yataktan ıktı. Komodinin üzerinden telefonunu alıp saate baktı. Saat yediyi on geçiyordu. Buddy Lee onu on bir civarında bıraktıktan hemen sonra uykuya dalmıştı. Bardan sonra. O adamı duvara yapıştırdıktan sonra. Isiah olsa bu durum hakkında söyleyecek çok şeyi olurdu.

“Sen sadece kendi erkekliğine ilgili korkularını yansıtıyorsun baba. Buna zayıf tarafını fazlasıyla telafi etmek deniyor.” Isiah'nın keskin alaycılığıyla bunu söylediğini neredeyse duyabiliyordu.

Ike ayağa kalktı. Bunu kabul etmek istemiyordu ama Isiah haklı olabilirdi. O adam ona dokunduğunda görebildiği tek şey... yüzleriydi.

“Kes şunu,” dedi Ike yüksek sesle. Sabahın erken saatlerinde evi dolduran sessizlikte sesi yankılanmıştı sanki. Ike yerden tişörtünü aldı ve üzerine geçirdi. Altında hâlâ kot pantolonu vardı. Merdivenlerden aşağı indi ve mutfağa girdi. Kahve makinesini açtı. Makine tıkırdayıp uğuldamaya başlarken, Nazik Herif Jeff'in dün gece ona söylediklerini düşündü. Bay Get Down. Tariq. O ve Buddy Lee gidip uçan payandalı bir ev bulabilir ve numara yaparak içeri girmeye alışabilirlerdi ama

Ike bunun işe yarayacağını sanmıyordu. Sorun, işe yarayacak başka bir şey de düşünememesiydi.

Kahve makinesi tatlı tatlı çalışmaya devam ediyordu, bu yüzden Ike kapıdan gazeteyi almaya karar verdi. Ike gazeteyi ararken güneş bulutların arkasından görünüyordu. Gazete taşıyıcıları olan emekli büyükannenin nişancılığı berbattı. Ike, cumartesi sayısını bulana kadar ön kapısının yanındaki şimşir çalılarının arasında dolaştı. Doğrulduğunda Mya'nın arabasının yola girdiğini gördü.

Muz sarısı bir Caprice onu takip ediyordu. Mya kısa garaj yoluna girdi ve park etti. Caprice ise yolda ilerlemeye devam etti. Mya elinde Hardee's'ten aldığı büyük bir poşetle arabadan indi. Ağzı, onu on yıl yaşlandıran sert bir çizgi halindeydi. Aceleyle eve, ona doğru koştu.

“Kahvaltılık bir şeyler almaya gitmiştim. Galiba... Galiba o araba beni önce Hardee's'e, sonra da buraya kadar takip etti. Ike, sanırım beni takip ettiler,” dedi. Sesinde, adamın tüylerini diken diken eden bir nefes darlığı vardı.

“İçeri gir. Kapıyı kilitle. Arianna ile yukarı çık. Ben gelip seni alana kadar aşağı inme.”

“Ike, neler oluyor?”

“Yukarı çık, bebeğim,” dedi Ike. Mya poşeti göğsüne bastırdı ve aceleyle eve girdi. Ike evin arka tarafına doğru gitti. Kulübesine girdi. Ağır torbayı iterek bir kancadan bir şey aldı ve evin önüne geri döndü.

Yaşadıkları çıkmaz sokak daha çok bir yan yol gibiydi. Bir daire şeklinde değildi. Çakıllarla kaplı yol evlerinin yarım mil ötesinde bitiyordu. Ike ve Mya'nın bir buçuk katlı evinin yanı sıra Townbridge Yolu'nda çeşitli büyüklüklerde beş ev daha vardı. O ve Mya buraya ilk taşındıklarında burası ilçenin fakir bölgesi olarak görülüyordu. Sonra parlak gözlü bir müteahhit etraflarına ucuz modüler evler yerleştirmiş, toprak yollarına biraz çakıl serpmiş ve buraya Townbridge Yolu adını vermiş-

ti. Komşular endişe verici bir sıklıkta gelip gidiyorlardı. Ön bahçeleri için farklı şekillerde bakım işlerini de beraberlerinde getirmişlerdi. Bakımlı çimler, çocuk oyuncakları ve araba parçalarıyla dolu ön bahçelerden birkaç metre uzakta duruyordu.

Ike çömelmiş, çalılarının arasına saklanmıştı. Caprice çıkmaz sokağın sonuna doğru gidiyordu. Durmaları, dönmeleri ve geri gelmeleri gerekecekti. Ike iki eliyle bir çalı baltasının sapını kavradı. Çalı baltası eski bir çiftlik aletiydi. Tel kesme makinelerinin ve çalı kesme bıçağı eklentilerinin olmadığı günlerde çalı baltası, bir hendek kenarı veya eğimli bir yamaç gibi erişilmesi zor alanlardaki yabani otları ve çalıları temizlemek için kullanılırdı. Alet, uzun düz bir ahşap sap ve sivri bir noktaya gelen geniş kavisli bir bıçaktan oluşuyordu. Biraz virgüle benziyordu. Ama virgülün iki ucu keskin değildi ve çelikten yapılmamıştı.

Mya'yı Hardee's'e kadar takip eden her kimse, telefonunda bozuk bir GPS'i olan kayıp bir gezgin olması da tamamen mümkündü. Hani şu bir mısır tarlasına girdiğinizde hedefinize vardığınızı söyleyen türden. Bu mümkündü. Caprice'in dün dükkânda olanlarla bir bağlantısı olması da mümkündü.

“Demek bu şekilde ilerleyeceğiz, ha?” diye alçak sesle mırıldandı Ike.

Caprice'i görmeden önce sesini duymuştu. Gördüğünde de sürücüyü tanıdı. Neredeyse kafasını kopardığı sarışın Viking'e eşlik eden adamlardan biriydi. Araba şöyle bir dolanmaya çıkmış kadar yavaş gidiyordu. Ike çalılarının arkasından tüfekle ateş edilmiş gibi fırladı. Koşarken çalı baltasını sallamaya başlamıştı bile. Balta havada sert bir kavis çizerek sürücü tarafındaki cama çarptı ve ilkbaharda çözülen bir buz tabakası gibi paramparça etti.

“Hassiktir!” diye bağırdı Dome. Vücudunu direksiyonun altına katlamaya çalışırken ayağı gaz pedalından kaydı. Cheddar belindeki 32'liğe uzandı ama silahı kemerindeki tokaya takıldı.

Ike alı baltasıyla tekrar geri çekilirken bile araba ilerlemeye devam etti.

“Sür!” diye kükredi Cheddar.

“Sence ben ne yapmaya çalışıyorum?” diye çıkıştı Dome.

Ike baltayı tekrar savurdu. Balta arabanın arka camına saplandı. Temperli camda bir kusur olmalıydı, çünkü içeriye doğru patlamasıyla Dome ile Cheddar’ın üzerine jilet gibi keskin parçalar yağması bir oldu. Cheddar silahını kurtardı ama tam o sırada Dome gaza bastı. Cheddar geriye doğru savruldu ve silah ateş aldı. Silahın ahenksiz sesi arabayı doldururken Dome ve Cheddar ığlık attı. Dome bir kurşunun kafasının yanından geçip tavandan dışarı çıktığını hissetti. Arka lastiklerinden çakıllar saçarak yola utı. Cam kırıkları buz parçaları gibi bedenini kaplamıştı.

Ike, Caprice’in Townbridge Yolu’nun sonuna varıp altmışla virajı almasını ve yavaşlamaya tenezzül bile etmeden yol bitiminde sağa dönüşünü izledi.

Ike’in iki ev aşağıdaki komşusu Randy Hiers ön basamağa ıktı. Üzerinde beyaz atlet, altında da eşofman altı vardı. Randy alışmıyordu. İşle ilgili bir sakatlık nedeniyle, ki Ike bu konuda adamın numara yaptığından yüzde doksan emindi, iş görmezlik maaşı alıyordu. Randy bahçesini Konfederasyon bayrakları ve ÜZERİME BASIP GEÇMEYİN yazılı tabelalarıyla süslemeyi severdi. Her fırsatta sığınmacı göçmenler hakkında atıp tutuyordu. Ike, Randy’nin aslında ihtiyacı olmayan iş görmezlik maaşını alırken sığınmacılara karşı mücadele etmesindeki ironiyi fark ettiğini sanmıyordu.

“Burada ne haltlar dönüyor?” diye bağırdı Randy. Çoğu vasat erkekte olan o özgüvene sahipti. Dünyanın bütün nimetlerinin ayaklarının altına serildiğini söyler ama o nimetlerin uzun zaman önce ekşidiğini asla fark etmezlerdi.

“Endişelenmene gerek yok Randy,” dedi Ike. Evine doğru yürümeye başlamıştı.

“Dur bir dakika, dur. Sen elindeki o şeyle... adamların camını mı kırdın?” dedi çalı baltasına bakarak. Randy başını bir boğa gibi salladı ve haklı söylevine devam etti. “Evde çocuklarım var, Ike!” dedi.

“Çocuklarının büyüyüp serpildiğini görmek istiyorsan, sikik evine geri dönsen iyi olur,” dedi Ike. Randy’nin cevap vermesini beklemedi. Ön kapıya ulaştığında Mya çoktan orada onu bekliyordu. Ike içeri girdi ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledi.

“Ike, neler oluyor?” diye sordu Mya. Yüzü asılmıştı. Ike çalı baltasını ön kapının yanındaki portmantoya yasladı.

“Arianna’yı da alıp birkaç günlüğüne kız kardeşinin yanına, onda kalmaya gidebilir misin?” diye sordu Ike. Mya ona doğru yaklaştı. Eli göğsünün üzerinde gezindi ama bir yerde durmadı.

“Ike, neler oluyor?” diye tekrar sordu. Sesi nazik ama sertti. Ike mutfığa gitti ve kendine bir fincan kahve doldurdu. Oturma odasına geri döndü. Uzun bir yudum aldı.

“Isiah’nın başına gelen meselelerle Buddy Lee’yle benim ilgilendiğimizi söylemiştim ya hani?” dedi Ike.

“Evet,” dedi Mya.

“Bu şekilde ilgileniyoruz işte. Kız kardeşini ara ve biraz orada kalıp kalamayacağını sor. Lütfen,” dedi Ike kahvesinden bir yudum daha almadan önce.

YİRMİ ALTI

Buddy Lee karavanların konumlandığı alana döndüğünde neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Kısa araba yoluna altın rengi bir Lexus park etmişti. Lexus'un yanında eski karısı duruyordu. Buddy Lee karavanların arasından geçip yılankavi bir "S" çizerek çakıllı yolun kenarında kamyonetini park etti.

Bu kadının burada ne işi var? diye düşündü Buddy Lee. Titreme ellerinde başladı ve kollarına doğru ilerledi. Parmaklarını esnetip gevşetmek biraz yardımcı oldu. Dikiz aynasını kontrol etti. Kadın hâlâ Lexus'un yanında duruyordu. Esinti kadının saçlarını yakalamış ve başının etrafında bir hale oluşturmuştu. Buddy Lee dişlerini emdi ve kamyonetinden indi.

Christine ona doğru birkaç adım attı. Buddy Lee bagaj kapağına yaslandı. Eski silahşörler gibi karşı karşıya durdular. Silahları genellikle sözcüklerdi ve ölümcül darbeyi vurmaya hedefliyorlardı. Esinti azaldığında Christine'in saçları omuzlarına düştü.

"Neden burada olduğumu merak ediyorsundur," dedi. Buddy Lee dilini alt dudağının iç kısmına değdirdi.

"Aklıma gelmedi değil. Seni bir kıyamet gecesi görürüm diye düşünmüştüm," dedi. Christine gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi gözlerinin çok uzağında kaldı.

"Tanrı'ya inanmadığımı sanıyordum."

"İnanmıyorum aslında. Ama kim bilir? Belki de kiliseye

gitmeye başlar ve kendimi garantiye alırım,” dedi Buddy Lee. Christine burnunu çekti. Parktaki güvenlik ışıkları yanıp söndü ve Buddy Lee, Christine’in gözlerinin etrafındaki ıslak parlaklığı gördü.

“Ee, ne var ne yok?” dedi Buddy Lee.

“İçeri girebilir miyiz?”

“Bilemedim. Senin alışık olduğun o sık şehirli evlerine benzemez burası.”

“İlk karavanımızdan daha büyükmüş bu,” dedi Christine. Kadının ortak geçmişlerine gönderme yapmasıyla bir anda nefesi kesildi. Bunca yıldan sonra o anıları muhtemelen zihninden sildiğini düşünüyordu. Kadın, birlikte geçirdikleri yılların kötü bir rüya olduğuna inandırmıştı kendini. Buddy Lee’ye ise kesinlikle bir rüya gibi geliyordu. Bir insanın ve bir zamanın puslu, yarı hatırlanan hayalleri, zaman zaman ne o anıların kendisine ait olduğuna ne de böyle anların gerçekten yaşanmış olduğuna inanıyordu.

“Tamam, hadi,” dedi Buddy Lee. Christine onu takip etti. Buddy Lee altılı paketini kamyonetinde unuttuğunu fark ettiğinde çoktan kanepeye oturmuştu. Christine yatar koltuğa oturdu.

“Bira ister misin? Kamyonete gidip altılı paketimi getirebilirim,” dedi Buddy Lee.

“Hayır, teşekkür ederim. Söylediklerini düşünüyordum. Derek’i önemsemiyormuşum gibi görüldüğünü biliyorum ama önemsiyordum. Bütün gece uyumayıp onun değişmesi için dua ettiğim geceler oldu. Beni daha iyi bir anne yapması için Tanrı’ya dua ettim. Eğer daha iyi bir anne olsaydım, o böyle olmazdı. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu pek çok yönden hayal kırıklığına uğrattım,” dedi Christine. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

“Şşşş, tamam. Derek’i değiştiremezdin. Kimse değiştiremezdi. Tek başına bunu yapamazdın. Onun hayatındayken ben de denedim ama bugünlerde onun değişmesine gerek olmadı-

ğını düşünüyorum. Yani, eğer hâlâ burada olsaydı, geceleri kiminle yattığı senin için gerçekten önemli olur muydu? Çünkü benim için zerre kadar önemi olmazdı,” dedi Buddy Lee. Boğazının düğümlendiğini hissetti.

“Ben... Bilmiyorum. Yani o benim oğlumdu. Bizim oğlumuzdu. Ama yaptığı şey yanlıştı. Buna inanmak zorundayım. Çünkü inanmazsam, o zaman yaptığım her şey bir hatadan ibaret olur,” dedi Christine. Yumruğunu ağzına götürdü ve inledi.

“Hataydı, Chrissy. İkimiz de onunla ilgili çok hata yaptık. İğrenç biri değildi. Kutsala saygısız değildi. O sadece Derek’ti. Bu ikimiz için de yeterli olmalıydı,” dedi Buddy Lee. Bunu artık içinde var olduğundan habersiz olduğu bir şefkatle söylemişti. En azından ona karşı.

“Gerald seninle aynı fikirde değil,” dedi Christine. Buddy Lee homurdandı.

“Buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama büyük Gerald Culpepper her zaman haklı değildir,” dedi Buddy Lee. Christine güldü. Daha çok bir hırlama gibiydi. Buddy Lee çenesini kaşıdı.

“Ne?”

“Sende hep sevdiğim bir şey vardı, biliyor musun? Ne olursa olsun, gerçektin. Sende yapmacıklık yok, Buddy Lee. Neysen osun. Kendin olman bazen beni çıldırtsa bile,” dedi Christine. Buddy Lee yüzünün ısındığını hissetti.

Buddy Lee gülümseyerek, “Arada bir numara yapabilseydim, belki de başarabilirdik,” dedi. Christine ona karşılık vermedi.

“Az önce evimde düzenlenen, kocamın ayda iki kez düzüştüğü bir kadının da geldiğinden oldukça emin olduğum bir partiden çıktım. Küçük bir kızken katılmayı hayal ettiğim türden bir partiydi. Süslü gümüş takımlar. Gerçek tabaklar. Etrafta bir tane bile strafor bardak yok. İki canlı müzik grubu. En iyi yemekler. Paranın satın alabileceği en iyi içki. Babamın içtiği köpek öldürenlerden değil.” Sandalyesinde kaydı.

“Virginia’nın en zengin adamlarından birinin yanında duruyordum, adam siyah erkeklerin neden bu kadar büyük penisleri olduğuna dair çirkin bir fıkra anlatırken, siyah bir kadın bana bir bardak daha prosecco ikram etti. Gerald’ın babası bu espriye o kadar güldü ki boğulmaya başladı. Tüm bu zengin orospu çocukları, Gerald Culpepper’ın yargıçlığı bırakıp valiliğe aday olacağını açıklamasını kutlamak için evimdeydi. Bunu insanlara yardım etmek istediği için yaptığını iddia ediyor.” Christine’in sesi titremeye başlamıştı.

“Ama benim tek düşünebildiğim oradaki insanların hiçbirinin oğlumu umursamadığıydı. Bebeğimi. Mezarında yatan bebeğimi. Ben dahil hiç kimse. Ben de çıktım gittim. Bunun nasıl bir his olduğunu bilen tek kişiyle konuşmaya geldim. Birbirimizden nefret etsek bile Derek’i seviyorduk. Değil mi?” diye sordu Christine.

Buddy Lee cevap veremedi. Christine hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Karavanı sarsan güçlü çığlıklar. Uzandığı koltuktan kalkıp yere yığıldı. Beyaz kapri pantolonu Buddy Lee’nin halısındaki kahverengi lekeleri topluyordu.

“Onu terk etmeseydim, belki hâlâ hayatta olurdu! Sen haklıydın. Hepsi benim suçum,” diye hıçkırdı Christine. Buddy Lee onun sesinin tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi çıktığını düşündü. Tüyleri diken diken olmuştu. Bir parçası, hâlâ ona değer veren hatta onu seven parçası yanına gitmesini söylüyordu. Kollarını ona dolamasını, kokusunu içine çekmesini ve bunun doğru olmadığını söylemesini istiyordu. Onun hatası değildi. Oğullarının başına gelenlerden sorumlu olan tek kişi, tetiği çeken o piçti.

Hareket etmedi.

Çünkü diğer parçası, onu seven parçasının nostaljik bir aptal olduğunu bilen parçası, Christine’in bunu hissetmesi gerektiğine inanıyordu. Bu acı onu parasının ve statüsünün koruyamayacağı yerlerden vurmalıydı. Oğullarına sırtını dönmüştü. O da

küçümseyici ve acımasız davranmıştı. İkisinin de bunu kabul etmesi gerekiyordu.

Buddy Lee sonunda, “Onu sen öldürmedin Christine,” dedi. Christine’in çılgınlıkları azalıyordu. İnemeleri gittikçe daha da zayıflıyordu. Dizlerini çenesine doğru çekti. Buddy Lee mutfğa gitti ve birkaç parça kâğıt havlu aldı. Onları katladı ve Christine’e verdi. Christine gözlerini ve burnunu sildi.

“Tanrım, berbat durumdayım Buddy Lee. Olaydan birkaç hafta önce beni aradığını biliyor musun? Aramasını görmezden geldim. Onunla Gerald, politikası ve eşcinsel hakları gündemi hakkında konuşamazdım. Tüm bunlarla uğraşmak istemedim.” İç çekti. “Hah, kimi kandırıyorsam... Bütün bunlarla hiç uğraşmak istememiştim. Bunun, onunla son kez konuşma fırsatım olacağını bilmiyordum. Ah, Tanrım,” dedi Christine.

“Hiç kimse çok geç olana kadar bunun son kez olacağını bilemez. Bu konuda yalnız değilsin. Bazen yaşamayı bu kadar korkunç yapan da budur,” dedi Buddy Lee. Christine başını kaldırıp ona baktı.

“Polis seninle iletişime geçti mi? Herhangi bir ilerleme kaydettiler mi?” diye sordu.

“Bana ulaşmışlardı ama ne kadar ilerleme kaydettiklerini bilmiyorum,” dedi Buddy Lee.

Christine başını salladı. “Biliyor musun, onlarla yüzleşebildim ne yapardım diye düşünüyorum. Bunu yapan kişiyle. Sanırım bu asla olmayacak. Elllerinde oğlumun kanı var ve bunun bedelini ödediklerini asla göremeyeceğim,” dedi Christine. Tekrar feryat etmeye başladı. Buddy Lee onun yanında durdu. Aşağı baktı ve vücudunun titremelerle sallanmasını izledi. Elinin Christine’in başına doğru ilerleyişini izledi. Son anda elini geri çekti ve cebine soktu. Ona dokunmak yerine yanına çöktü.

Buddy Lee, “Ben ve Ike, Derek’in kocasının babası, bu meseleyi az biraz kurcalıyoruz,” dedi. Yakınına eğilmedi ya da

kolunu ona dolamadı. Dümdüz ileriye bakarken öylece söyle-yiverdi.

“‘Kurcalamak’ mı? Ne demek bu?” diye sordu Christine burnundan soluyarak.

Buddy Lee başını salladı. “Bir şeyler bulabilir miyiz bak-maya çalışıyoruz. Yakında şu müzik adamıyla bi’ konuşacağız. Bakalım bu kızın nerede olduğunu biliyor mu, belki bize tüm bu saçmalığı neyin başlattığını söyleyebilir,” dedi Buddy Lee.

Christine başını kaldırdı. “Tek yaptığın bu, değil mi? Araş-tırmak? Kimseye zarar vermeye çalışmıyorsun, değil mi?”

Buddy Lee başını salladı. Ona yalan söylemekte son derece başarılıydı. “Hayır. Tek yaptığımız gerçeğe ulaşmaya çalışmak.”

“Başka kimsenin ölmesini istemiyorum,” dedi Christine.

“Ölmeyecekler,” dedi Buddy Lee. *Eğer tabii çocuklarımızı öldürenler onlar değilse*, diye düşündü.

“Seni tanıyorum Buddy. Senin o öfkeni. Onu hiçbir zaman kontrol edemedin,” dedi Christine.

“Sana asla el kaldırmadım. Asla.”

“Evet, bana kaldırmadın. Ama amcamın çenesini kırmıştın.”

“Bana beyaz varoş dedi, sonra da yüzüme tükürdü. Ne yap-saydım yani? Ona derin doku masajı yapıp tütsü mü yaksay-dım?” diye sordu Buddy Lee. Christine güldü. Bu seferki fark-lydı. Ruhuna bal sürülmüş gibiydi.

“Beni her zaman güldürebiliyorsun. Peki, bu adamla ne za-man konuşacaksın, ne demiştin ona? Müzik adamı mı?” diye sordu Christine.

“Güldürdüm. Ağlattım da. Seni de, Derek’i de,” dedi Buddy Lee. Yanaklarını şişirdi ve uzun bir nefes aldı. “Muhtemelen yarın onunla konuşmaya gideceğiz. Sanırım Ike’in bugün bir molaya ihtiyacı var. Çok koşturduk.”

Buddy Lee *Etrafta koşturup insanların parmaklarını kır-dık ve sahte pastaları devirdik, sonra bir çocuğu un ufak edip gübreye buladık, sonra da bir gey kulübünde kavgaya karıştık.*

Kahretsin, sadece Ike'in mı molaya ihtiyacı vardı? Gerçek şu ki, ikimiz de yaşlıyız ve ikimiz de dehşet yorulduk. Benim de en az onun kadar molaya ihtiyacım var, diye düşündü.

Dilini dişlerinin üzerinden geçirip gıcırdattı.

“Bak, geçen gün mezarda söylediklerimde ciddi değildim.”

“Hayır, ciddiydın. Seninle ilgili bir şey var, Buddy Lee Jenkins, senin insanların boktan yönlerini yüzlerine vurmakla ilgili hiçbir çekincen yok,” dedi Christine, Red Hill County aksanıyla. Şimdi gülme sırası Buddy Lee'deydi.

“Monument Caddesi'nde bu tür kelimeleri kullanmana izin veriyorlar mı?” diye sordu Buddy Lee. Christine kendini yerden kaldırdı. Kalçalarını sildi ve Buddy Lee onun ellerinin sıkı kalçaları üzerinde gezinmesini izledi.

“Ben Monument Caddesi'nde yaşamıyorum. Üç yıl önce King William'a taşındık. Garden Acres. Orada neredeyse tek başımızayız, bu yüzden ne dediğim kimsenin umurunda değil,” dedi Christine. Kâğıt havluyu katlayıp cebine koymadan önce tekrar gözlerini sildi.

“Sanırım gitsem iyi olacak,” dedi Christine. Buddy Lee başını salladı.

“Buraya asıl gelme sebebin neydi? Nerede yaşadığımı bildiğini bile sanmıyordum,” dedi Buddy Lee.

“Red Hill'e son gelişim oldukça akılda kalıcıydı,” dedi Christine.

“Derek evden kaçmış ve otostop çekerek I-64'ten buraya kadar gelmişti. Yanılmıyorsam, sanırım kocan beni bir hücreye tıkmakla tehdit etmişti, hatta beni öyle derin bir hücreye atacaktı ki şeytanın kıcını öpmek için bir merdivene çıkmam gerekecekti,” dedi Buddy Lee.

“Bu, ona kafa atmandan sonraydı, Buddy Lee.”

“Büyük bir kafası var. Kolay bir hedef. Her neyse, Derek'e dokunması hoşuma gitmemişti. Ya da senin bu konuda hiçbir şey söylememen,” dedi Buddy Lee. Aralarındaki büyü her ne

ise o kadar bariz bir şekilde bozulmuştu ki Buddy Lee aralarında asılı havadaki kırıkları görebileceğini düşündü.

“Gitmem gerek,” dedi Christine.

“Sorum cevapsız kaldı.”

“Sanırım beni sandığım kadar kötü bir anne olmadığımı ikna etmeni istedim,” dedi Christine. Kapıyı açtı ve Buddy Lee cırcır böceklerinin uzaklardaki aşklarına şarkı söylediklerini duydu. Christine kapı aralığında durakladı.

“Bunu kimin yaptığını gerçekten bulacağını düşünüyor musun?” diye sordu. Buddy Lee ona baktı. Kadın o anda Virginia’nın üst tabakasının yüksek sosyetesini yansıtmıyordu. İlk kez uzun zaman önce o tarla partisinde tanıştığı, peygamber çiçeği mavisi gözlü kızı görüyordu.

“Boktan hayatımın geri kalanını buna adadım,” dedi Buddy Lee.

“Bu tam da senin söyleyeceğin bir şeye benziyor,” dedi Christine. Gecenin içine doğru adım attı ve kapıyı arkasından kapattı. Buddy Lee şarkı söylemeye başladı:

*Ve yakında cansız bedenini alıp götürecekler,
Çünkü bugün onu sevmekten vazgeçti.*

Buddy Lee’nin sesi bu eski George Jones klasiğini söylerken çatlamıştı. Alçak sesle ve yumuşak bir şekilde söyledi ama kelimeler hâlâ keskindi ve sivri uçlarla doluydu.

YİRMİ YEDİ

Ike, pazartesi sabahı yedide kalktı. Ev her zamankinden daha sessizdi. Mya ve Arianna şimdilik Mya'nın kız kardeşinde kalıyorlardı. Telefonunu eline aldı ve Jazzy'yi aradı.

“Alo?”

“Jazz, benim.”

Kızın sesindeki uyku buharlaşmıştı.

“Selam. Ne var ne yok?”

“Bugün gelip gelemeyeceğini merak ediyordum. Adamları toplayıp cuma ve cumartesi günü iptal ettiğimiz bazı işleri halledebiliriz,” dedi Ike. Telefon hattı sessizdi.

“Jazz?”

“Geri dönmeye hazır mıyım bilmiyorum,” dedi.

“Sorun değil. Ben gidip çocukları birkaç küçük işe yönlendireyim, sen de hazır hissettiğinde...”

“Geri dönmeye hiç hazır olabilecek miyim bilmiyorum,” dedi Jazzy. Ike telefonu alnına dayadı.

“İke, beni duyuyor musun?” diye sordu Jazzy. Ike telefonu tekrar kulağına götürdü. “Evet. Seni anlıyorum, Jazz.”

“Seninle çalışmayı seviyorum ama Marcus'un dediği gibi. Kim bilir bu adamlar ne zaman tekrar ortaya çıkacak...” dedi Jazzy.

“Anlıyorum, Jazz. Sana bunları yaşattığım için özür dilerim,” dedi Ike.

“Eğer sorun değilse yarın eşyalarımı masamdan alması için Marcus’u göndereceğim,” dedi.

“Olur, tamam,” dedi Ike.

“Kızgın mısın?”

“Neye? Hayır. Hayır, anlıyorum Jazz. Bu boktan meseleyi kapımıza kadar taşımamalıydım.”

“Ne demek kapımıza taşıdın? Neler oluyor Ike?” diye sordu Jazzy.

“Senlik bir şey yok, Jazzy,” dedi Ike. Kelimeler dudaklarından hiç istemediği kadar sert döküldü. “Yani, endişelenecek bir şey yok. Her şey yolunda.”

Jazzy dakikalar gibi gelen bir süre boyunca konuşmadı.

“Her ne oluyorsa, inşa ettiğin şeyleri yıkmasına izin verme. Sen bundan daha iyisin. Sen o korkak motorculardan daha iyisin,” dedi Jazzy. Ike, konuşmasındaki duraksamayı duydu ve kızın ağlamasına birkaç saniye kaldığını anladı.

“İzin vermeyeceğim, Jazz. Marcus’a söyle sana iyi davran-sın yoksa onu görmeye gelirim,” dedi Ike.

“Ah, patron. O iyi biri. Sanırım kalksam iyi olacak. Yeni bir iş aramaya gitmem gerekiyor,” dedi Jazzy. Ike alt dudağını ısırıldı. Jazzy beş yıl önce liseden mezun olduğundan beri onunla birlikteydi. Sadece ona güvenmekle kalmamış, onu sevmeye de başlamıştı. Ike gözlerini iyice kısıp Tanrı’ya, Allah’a ve Krishna’ya dua ederse, bazen hesap kitap işlerini bilgisayarda çözebiliyordu. Jazzy ise sistemi gözü kapalı biliyordu. Yeni bir insanı bilgisayarda eğitmek zaman alacaktı. Yeni elemanı kendi özel sirkadiyen ritmiyle uyumlu olacak şekilde eğitmek daha da uzun sürecekti.

“Bak, fikrini değiştirirsen kapımız sana her zaman açık,” dedi Ike. Ne yaparsa yapsın boğazında oluşmakta olan yumruyu durduramıyordu.

“Biliyorum. Ike, dikkatli ol, tamam mı?”

“Sallanan sandalyelerle dolu bir odada uzun kuyruklu bir kedi kadar dikkatliyim,” dedi Ike.

“Sanırım bu senden duyduğum ilk şaka. Yani ilk komik şaka. Ben artık kapatayım,” dedi Jezzy.

“Tamam. Hoşça kal.”

“Hoşça kal,” dedi Jazzy. Aramayı bitirdi. Ike telefonunu alnına dayadı. Jazzy, Ike için tam olarak bir kız çocuğu gibi sayılmazdı ama öyle olmaya çok yakındı.

“Lanet olsun,” dedi. Ayağa kalktı ve bir fincan kahve koydu. Şu anda dükkâna gitmek bile istemiyordu. Bir gün daha izin alıp yarın erken gidecekti, çünkü iş emirlerini yazacak, borç ve alacak hesaplarıyla uğraşacaktı.

Bir saat sonra, üçüncü kahvesini içmek üzereyken kapı çalındı.

Ike fincanını yere bıraktı ve merdivenlere giden koridor-da bulunan dolaba yöneldi. Geçen gün Caprice’le karşılaştıktan sonra oraya sakladığı inşaat demiri parçasını aldı. On dört santimlik demir parçasının çevresi sadece bir santimdi ama bir çekiç kadar ağırdı. Ike kapıya gitti ve elmas şeklindeki pence-reden dışarı baktı.

“Hah, sen miydin?” dedi. Kapıyı açtı. Buddy Lee elinde bir Hardee’s poşetiyle eve girdi.

“Seni işe gitmeden önce yakaladığıma sevindim. Kurabiye getirdim,” dedi.

“Gelmeden önce aramalısın,” dedi Ike. Buddy Lee inşaat demirine şöyle bir göz attı.

“Kahretsin, Yehova Şahitlerinden gerçekten nefret ediyor olmalısın,” dedi Buddy Lee. Ike, Buddy Lee’nin mizah girişimlerine alışmaya başlamış olması gerektiğini düşündü. Bu kez gözlerini bile devirmedi.

“Cumartesi günü ziyaretçilerim vardı,” dedi Ike. Ike kapıyı kapatırken Buddy Lee olduğu yerde durdu.

“İrk mi?”

“Evet. Büyük sarı bir muz teknesindeki iki adam Mya’yı eve kadar takip etmiş,” dedi Ike.

“Seni gördüler mi?” diye sordu Buddy Lee.

“Evet. Çalı baltasıyla camlarını kırdım,” dedi Ike. Ike kapıyı kapatırken Buddy Lee duvara yaslandı.

“Geçen gün palayı kafalarına geçirdiğini söylememiş miydin?” diye sordu Buddy Lee.

“Evet.”

Buddy Lee duvardan kendini itti ve mutfığa gitti. Masaya oturdu ve Ike da ona katıldı.

“Keskin nesnelere karşı bir ilgin var, ha? Tanrım. Bu evin hâlâ ayakta olmasına şaşıyorum,” dedi Buddy Lee. Poşetteki kurabiyelerden birini çıkardı ve Ike’ın önüne, masaya koydu. Ike onu kaptı ve bir ısırık aldı. Çiğnerken konuştu.

“Mya ve ufaklığı bir süreliğine kız kardeşinin yanında kalmaları için gönderdim. Bu iş bitene kadar,” dedi.

“İyi etmişsin. O küçük kızın bunların hiçbirine karışmasına gerek yok. Karın bunu nasıl karşıladı? Evini terk etmek zorunda kalmasını falan,” dedi Buddy Lee.

“Söylemiyor ama sanırım bunu düzeltmemizi istiyor. Bu ne demekse. Biliyorsun, onları dükkânda görmek başka, lanet evimde görmek başka bir şey. Bundan öncesi gerçek değilmiş gibi değildi. Yani, sanırım bir şey olursa sorumlusu benmişim gibi geliyordu. Ama onları evimin yolunda görünce...” Ike cümlelerin kalanının kaybolup gitmesine izin verdi.

Buddy Lee, “Kaybedecek başka şeylerin var,” dedi.

“Evet.”

“Eğer bu işi bırakmak istersen, anlarım. Hakkında kötü düşünmem,” dedi Buddy Lee. Ike başını iki yana salladı. “Çoktan dibe battık, dostum. Tek yol içinden geçip çıkmak.” Buddy Lee kıkırdadı. “Annem de böyle derdi.”

“Ben de büyükbabamdan duyardım. Beni o ve büyükanmem büyüttü. En azından denediler. Onlara erken yaşta saç ağarması yaşattım,” dedi Ike.

“Annem bana hamileyken erkek olması için dua ettiğini söylemişti. Ben doğduktan sonra da sadece akıl fikir dilemiş,” dedi Buddy Lee hüzünlü bir gülümsemeyle. Ike bu gülümsemenin ardında çok fazla acı olduğunu düşündü ama Buddy Lee’ye bunları anlattırarak kişi o değildi.

“Sence buradaki inşaat demirinden daha fazlasına ihtiyacımız olur mu? Çünkü üvey kardeşim Chet bize birkaç parça bir şey bulabilir.”

Ike kaşlarını çatı. “Gerekirse bir silah bulabilirim. Burası Virginia. Neredeyse Seven-Eleven’da bile satıyorlar.”

“Bak, Ike, alınma ama Nadir Irk sosyal bir kulüp falan değil. Geri gelip bu evi yakmaya karar verirlerse çiftlik aletlerinden daha fazlasına ihtiyacın olacak,” dedi Buddy.

“Komisyon falan mı alıyorsun sen?” diye sordu Ike.

“Tamam, tamam, sadece bir öneriydi. Sanırım bir dahaki gelişlerinde onlara bir yaba fırlatabilirsin. Her neyse, bu yapımcı arkadaşına nasıl ulaşacağız? Eğer dediğin kadar önemli biriye, elimizi kolumuzu sallayarak kapısına gideceğimizi sanmam,” dedi Buddy Lee.

“Dün gece Google’da arattım. Adresini hiçbir yerde bulamadım. Gazetenin internet sitesindeki makalelere baktım. Sadece Richmond Metro bölgesinde ikamet ettiği yazıyor.”

“Siktir,” dedi Buddy Lee.

“Evet,” dedi Ike. Buddy Lee ayağını yere vurdu. Ses mutfakta yankılandı.

“Dur bir dakika. Pastanedeki çocuk bu yapımcı için bir iş yaptıklarını söylememiş miydi?” diye sordu Ike.

Buddy Lee, “Evet. Derek de Tangerine’le orada tanıştı o halde,” dedi.

“Tamam. O zaman adres onlarda vardır, değil mi?” diye sordu Ike.

“Evet ama adresi bize vermezler. Oraya gidip kekleri yerle bir ettik,” dedi Buddy Lee.

“Hepsi senin suçundu,” dedi Ike. Buddy Lee kıs kıs güldü.

“Her neyse, bugünlerde onların arkadaş listesinde üst sıralarda değiliz,” dedi Buddy Lee.

“Öyle olmak zorunda değiliz. Bir fikrim var,” dedi Ike. Cep telefonunu çıkardı ve Özel Günler Pastanesi’ni aradı. Sesi kulağa hoş gelen bir kadın telefonu açmadan önce telefon sadece iki kez çaldı.

“Özel Günler Pastanesi, ben Carrie. Gününüzü nasıl harika hale getirebilirim?” dedi.

Ike sesini kalınlaştırdı ve telaffuzunu uzattı. Mya buna ‘zengin beyazlarla konuşma sesi’ diyordu. Nehir kıyısındaki büyük, gösterişli bir mülk ya da apartman dairesi için teklif ayarlaması gerektiğinde kullanırdı.

“Merhaba, ben Jason Krueger, Tariq Matthews’un ortağım. Onu daha çok Bay Get Down olarak tanıyor olabilirsiniz. Birkaç ay önce firmanız Bay Matthews’un evinde bizim için bir parti düzenledi ve o kadar etkilendi ki yaklaşan bir etkinlik için sizinle tekrar çalışmak istiyor. Ancak zamanı çok kısıtlı ve menüyü ortaklarınızdan biriyle görüşmek istiyor. Mümkünse bugün,” dedi Ike.

Buddy Lee ön koluyla ağzını kapattı ve bir kahkaha attı.

“Aman Tanrım, bugün mü? Gerçekten çok yoğunuz. Bunu yarın yapmamız mümkün mü? Oraya şahsen gitmeyi çok isterim,” dedi Carrie. Ike derin bir nefes aldı ve uzun ve sinirli bir iç çekti, en azından öyle olmasını umuyordu.

“Yarın uyar sanırım. Saat bir gibi gelebilir misiniz? Adresimiz sizde mevcut mu?” dedi Ike. Ike plastik anahtarların tıkrıtısını duyabiliyordu.

“Evet, var,” dedi Carrie.

“Bana tekrar okur musunuz lütfen? Doğru yazdığınızdan emin olmak istiyorum,” dedi Ike.

“Elbette: 2359 Lafayette Yolu, Richmond, Virginia, doğru mu?” diye sordu Carrie.

“Tamamdır,” dedi Ike. Aramayı bitirme tuşuna bastı.

“Bu neredeyse fazla kolay oldu,” dedi Buddy Lee.

“Zor kısmı bundan sonra geliyor. Ona ulaşmaya çalışmak,” dedi Ike.

“Bu işe yaramazsa sıradaki oyunumuz ne olacak?” diye sordu Buddy Lee.

“Başka bir fikrim daha var ama bu DEFCON-5* tipi bir şey. Ama önce bu yolu bir deneyelim,” dedi Ike.

On dakika sonra Buddy Lee’nin kamyonetinde otoyola doğru ilerliyorlardı.

* Defcon 5, tek oyunculu bir macera/birinci şahıs nişancı video oyunudur.

YİRMİ SEKİZ

Buddy Lee, Lafayette Yolu'na döndü ve yavaşlayarak durdu. İki şeritli araba yolunun ortasında, daha geniş bir yola açılan noktada bir bekçi kulübesi vardı. Aslında buraya 'bir nokta' demek biraz yanlış kaçardı. Buddy Lee, bekçi kulübesinin ötesinde sadece altı ev görebiliyordu. Her birinin yarım futbol sahası büyüklüğünde arka ve ön bahçesi vardı.

"Uçan payandalar," dedi Ike.

"Ne?" diye sordu Buddy Lee.

"Soldaki üçüncü ev. Büyük olan. Uçan payandaları var."

"Uçan payandalar da neyin nesi?" diye sordu Buddy Lee sordu.

"Boş ver. Hah, güvenlik görevlisi geliyor," dedi Ike. İri yarı siyahi bir adam bir elinde klipsli not panosu, diğerinde telsizle kamyonete doğru ilerliyordu. Ike bir adama verilebilecek en kötü şeylerden birinin bir klipsli pano olduğunu düşünürdü. Ellerinde klipsli pano olan adamların merhametine kaldığı çok olmuştu. Sizi bir sitenin dışında tutabilir ya da hapishaneye giden bir otobüse bindirebilirlerdi. Bir adamın eline pano tutuşturduğunuzda gerçek doğası ortaya çıkardı. Güvenlik görevlisi Buddy Lee'nin penceresine vurdu. Buddy Lee camı indirdi.

"Merhaba efendim, bugün kimi görmeye geldiniz?" dedi güvenlik görevlisi. Buddy Lee ona en iyi gülümsemesini verdi.

“Evvvet efendim, Bay Matthews ile konuşmak için buradayız. DAV’a* bağışlayacağı bazı mobilyaları almaya geldik,” dedi Buddy Lee.

“Adınız neydi, efendim?”

“Buddy Lee Jenkins.” Güvenlik görevlisi panosunu kontrol etti.

“Üzgünüm efendim, bu ismi burada göremiyorum,” dedi.

“Onu arayın ve Tangerine hakkında konuşmak istediğimizi söyleyin. Bunu yapana kadar da buradan gitmiyoruz,” dedi Ike. Güvenlik görevlisi dudaklarını araladı ama sonra vazgeçti. Onun yerine telsiziyle konuştu. Parazitli bir iki konuşmadan sonra güvenlik görevlisi sağdaki üçüncü evi gösterdi.

“Bay Mathews beklemenizi istedi,” dedi güvenlik.

Ike dikiz aynasından gümüş rengi bir BMW gördü, içinde hayatında gördüğü en net *müdürünle-konuşmak-istiyorum* diyen saç kesimine sahip bir kadın vardı. Sanki bagajında paltoya dönüştürülmesi gereken bir dalmaçyalı varmış gibi, saatte en az otuz mil hızla yanlarından geçip gitti.

Buddy Lee, “Teşekkür ederim dostum,” dedi. Bekçi kulübesinin önünden geçerken iri yarı adam el salladı.

“Bunun işe yaramasına şaşırdım,” dedi Buddy Lee.

“Tangerine hakkında konuşmak dikkatini çekti,” dedi Ike.

“Evet, koca ağızlı bir levrek gibi yuttu yemi,” dedi Buddy Lee.

Bir öksürük vücudunu öyle sarstı ki eliyle ağzını kapatarak direksiyona yaslanmaya zorladı.

“Şşşt, iyi misin sen?” diye sordu Ike.

Buddy Lee tekrar öksürürken başını salladı. Arkasına yaslandı ve içecek koyma bölmesinde peçete aradı. Önce elini, sonra da ağzını sildi.

Ike peçetede pembemsi bir balgam fark etti. İsteddiği kadar yalan söylesin, Ike Buddy Lee’nin iyi olmaktan çok uzak olduğunu biliyordu.

“Sigarayı bırakmalıyım,” dedi Buddy Lee.

* DAV, engelli Amerikan gazileri hayır kurumu.

“Sigara içtiğini fark etmemiştim,” dedi Ike.

“Kahretsin, o zaman belki de başlamalıyım,” dedi Buddy Lee.

Bölgenin içinden geçen kıvrımlı yolda ilerlediler. Ike evlerin her birinin tuğladan ya da çıplak nehir taşından yapılmış alçak bir sınır duvarı olduğunu ve bu duvarların siyah ferforje bir kapıyla ikiye ayrıldığını fark etti. Çimlerin her biri son derece bakımlıydı. Yolun ortasına düzenli olarak altı metre aralıklarla kırmızı akçağaçlar dikilmişti. Buddy Lee üçüncü evin garaj yolundan döndü ve kapının önünde durdu. Ike böcek sesine benzer bir ses duydu ve siyah kapılar kelebek kanatları gibi açıldı. Kapıdan geçtiler ve kapılar kapanırken Ike sırtından aşağı bir damla buzlu suyun kaydığını hissetti. Kilidin açılma sesi ona geçmişî hatırlatmıştı.

Buddy Lee, kamyoneti dairesel araba yolunun en sağındaki viraja gelene kadar açıklıktaki mıcır yolu takip etti. Eski model bir Mercedes-Benz SUV, malikânenin ön kapısına çıkan devasa basamakların dibine park edilmişti. Buddy Lee aracını park etti ve motoru durdurdu.

Siyah blazer ceketli dört yürüyen makina, özenle örülmüş saçları olan kısa boylu, esmer tenli bir erkek eşliğinde uçan payandalı malikânenin merdivenlerinden aşağı indi. Adam parlak limon yeşili bir eşofman giymiş ve uzun bir zincire takılı altın bir Afro-pick* kolye takmıştı. Ike kolyenin, onu takan adamdan daha ağır olduğunu düşündü.

Buddy Lee ve Ike kamyonetten indi ve beşlinin önünde yan yana durdu. Ike hepsinin hayal gücünden yoksun bir rap parçasının klip setinden fırlamış gibi görüldüğünü düşündü.

“Üstlerini arayın,” dedi saçları örgülü kardeş.

Ike ve Buddy Lee kollarını kaldırdı. Eğer bu onları Tan-

* Afro pick, afro veya çok kıvrıcık saçlıların kullandığı, ince uçları olan bir çeşit tarak.

gerine’i bulmaya yaklaştıracaksa, üstlerinin aranması kabul edilebilir bir rezaletti. Devlerden biri ikisinin de üstünü aradı. Buddy Lee’nin bıçağını cebinden çıkardı.

Buddy Lee, “Elma kesmek için,” dedi. Tariq’in güvenlik ekibinden olduğu belli olan adam bıçağı yüzüne doğru tuttu.

“Bu lanet olası bir antika,” dedi bıçağı kendi cebine indirmeden önce.

“Büyükbabama aitti. Onu tekrar elime verirsen çok sevinirim,” dedi Buddy Lee.

“Buradan ayrılmadan önce alırsın,” dedi koruma.

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca kimse konuşmadı. Ike konuya bodoslama dalmaya karar verdi.

“Tangerine adında bir kız tanıyor musunuz? Onu bulmaya çalışıyoruz. Oğullarımızı kimin öldürdüğünü biliyor olabilir,” dedi Ike. Ike’ın Tariq olduğunu tahmin ettiği eşofmanlı adam sorusunu dikkate almamış gibiydi. Cebinden küçük bir esrar çıkarıp dudaklarına yerleştirdi. En yakınındaki güvenlik görevlisi altın bir çakmakla sigarasını onun için yaktı. Tariq uzun bir nefes çekti, tuttu ve dumanın burun deliklerinden dışarı süzülmesine izin verdi. Buddy Lee konuşmaya dahil oldu.

“Onu sıkıştırmak istemiyoruz. Sadece ne olduğunu bilmek istiyoruz,” dedi Buddy Lee. Tariq hâlâ kartlarını kapalı tutuyordu.

“Bakın, biri oğlumun tepesine dikilip kafasına iki kurşun sıktı. Sadece bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyorum ve Tangerine’in yardımcı olabileceğini düşünüyorum.”

Ses yoktu.

Kızgınlığını gizlemeye çalışmadan “İngilizce biliyor musunuz?” dedi Buddy Lee. Tariq esrardan uzun bir nefes daha çekti. Sigarayı dudaklarından çekip aldı ve konuşurken bir işaretçi olarak kullandı.

“Şöyle ki, Tuz ve Biber, Tangerine’i bulmaya çalışmaktan vazgeçeceksiniz. Evinize dönecek ve bu lanet meselenin peşine

düşmeyeceksiniz. Tangy'yi rahat bırakacaksınız. Bu bir kereye mahsus, pazarlığa açık olmayan bir anlaşma. Ya bu anlaşmanın şartlarını kabul edersiniz ya da buradaki adamlarım sizi katlar, bir zarfa koyar ve geldiğiniz yere postalarlar,” dedi Tariq.

Buddy Lee'nin bakışları Ike'ı buldu. Ike da ona baktı. Birkaç saniye sonra dikkatini tekrar Tariq'e çevirdi.

“Söylediğim gibi, ona zarar vermek istemiyoruz. Sadece konuşmak istiyoruz,” dedi Ike. Her kelimeyi ölçülü bir dikkatle telaffuz etti. Dört güvenlik görevlisi saat on bir, bir, beş ve sekiz yönünde yerlerini almıştı. Etraflarındaki hava bir fırtına yaklaşıyormuş gibi gergindi. Tariq hâlâ taştan oyulmuş ön merdivenlerin yanında duruyordu.

“Tam olarak anlamadın herhalde birader, ha?” dedi Tariq. Elindeki cigarayla ateş etme hareketi yaptı.

“Sikeyim,” diye fısıldadı Buddy Lee.

Gardiyanlar onlara doğru ilerledi. İkisi Buddy Lee'ye, diğer ikisi Ike'a. Ike'a kilitlenen ikili, kısa ve kesin hareketlerle saldırıyordu. Yumrukları net, hedefe yönelikti ve art niyet yüklüydü. Ike korumalardan birinden, açık tenli, düztaban bir kardeşten neredeyse bacaklarını bükecek bir böbrek darbesi aldı. Ike sol eliyle adamın sağ kolunu yakaladı ve başparmağını adamın âdem elmasına sapladı.

Açık tenli adam boğazını tutarak geriye doğru tökezledi, tam o sırada ortağı olan mini afro kardeş, Ike'ın kafasının yan tarafına neredeyse Smithfield marka jambon büyüklüğünde bir yumruk indirdi. Ike çenesini göğsüne indirmeye çalıştı ama yine de darbenin şiddetinden kaçamadı. Kendini dengelemeye çalışırken, Mini-Afro onun boyutlarında bir adam için fizik kurallarını ihlal ederek bir topuk tekmesi attı.

Tekme Ike'ın solar pleksusuna isabet etti ve Ike sanki şok verilmiş gibi karnında bir spazm hissetti. Kamyonete doğru geriledi. Açık Tenli biraz toparlanmış, soldan ona doğru ilerliyordu. Ike, hapiste ve sokakta girdiği yüzlerce kavgadan edin-

diği içgüdüyle hareket ederek yolcu kapısını kavradı, maharetli parmaklarıyla açtı ve kapıyı Açık Tenli'ye geçirdi. Kapının alt kısmı adamın kaval kemiğine çarptı ve sanki evlenme teklif edecekmiş gibi anında tek dizinin üzerine çöktü.

Mini-Afro iki hareketten oluşan kombolu yumruğunu Ike'in çenesine geçirdi. Ike'in gözlerinin önünde siyah yıldızlar parladı. Homurdanarak kendini Mini-Afro'ya doğru fırlattı. Bir çift dağ keçisi gibi çarpıştılar. Ike diğer adamın bacağına kendi bacağıyla kavradı ve tek ayağının topuğunun üstünde döndü. Kollar, bacaklar ve yumruklardan oluşan bükülmüş bir yığın halinde yere düştüler. Açık Tenli tekrar ayağa kalkmıştı, bu kez elinde katlanabilir bir cop vardı.

Ike bir anda kendini Mini-Afro'nun üstünde buldu. Ike ona bir sağ kroşe ve ardından bir sağ dirsek darbesi indirdi. Mini-Afro'nun burnu bir denizanası gibi yüzüne dağıldı. Burun deliklerinden ve ağzından durmaksızın kan akıyordu. Ike onu ikiye katladı. İki hızlı ve acımasız yumruk adamın sol gözünü bir perde gibi kapattı. Sonra Ike'in dünyası beyaz ışıktan oluşan nükleer bir flaş ve kusacağını düşündürecek kadar şiddetli bir acıyla yok oldu.

Açık Tenli geri çekilip copla sırtına bir kez daha vurdu. Ike, Mini-Afro'nun üzerinden eski bir palto gibi sıyrıldı. Açık Tenli, Ike'a vurmak için hızlıca hareket ederken ortağının diz kapağına bastı. Ike, iri adamın uzun siyah bir copla üzerine geldiğini gördü. Coldwater'daki infaz koruma memurlarının kullandıklarına benziyordu.

Ike sırtüstü yatıyordu. Tişörtünün üzerinden asfaltın sıcaklığını hissedebiliyordu. Boynundaki ağrı, ikinci ve üçüncü omurlarını sıkıştıran bir kerpeten gibiydi.

Açık Tenli neredeyse tepesindeydi. Ike, adamın yüzüne tekme atmak yerine, ki Açık Tenli muhtemelen bunu bekliyordu, kalan tüm gücüyle adamın dizinin yan tarafına tekmesini geçirdi.

Umduğu çatırtıyı duymadı ama acınası bir uluma sesi duy-

du. Açık Tenli kamyonun yan tarafına düştü. Yere düşmemek için kamyonete tutunmaya çalışırken cop elinden düştü.

Ike ayağa kalktı. Tek bir hamleyle Mini-Afro'nun böbreğine tekme attı ve ardından Açık Tenli'nin sol gözünün üstüne kafa attı. Bu hareket Açık Tenli'nin canını yaktığı kadar onun da canını yaktı ama amacına ulaşmıştı. Açık Tenli, Buddy Lee'nin kamyonetinin çamurluğundan aşağı kaydı. Yüzü paslanmış metalin üzerinde kırmızı bir iz bıraktı. Ike, Buddy Lee'ye yardım etmek için hareketlendi ama silahı görünce durdu.

Buddy Lee fena halde dayak yiyordu.

Dürüst olmak gerekirse buna çok da şaşırmamıştı. O iki canavarın ceylan zarafetinde ona doğru koştuğunu gördüğü anda dayak yiyeceğini anlamıştı. Böylesine iri adamlar bu kadar hızlı hareket edememeliydi ve bunu yapabiliyorlarsa, bu iyi eğitilmiş ve yetenekli oldukları anlamına geliyordu. Ve bu da eşek sudan gelinceye kadar dövüleceği anlamına geliyordu.

Buddy Lee adamlara gelişine dalarak karşılık vermeye kararlıydı. Bildiği tek yol buydu.

Ona yaklaşan ilk canavarın bıyıkları o kadar gürdü ki sanki üst dudağına bir kedi yerleşmiş gibiydi. Diğer boz ayı da öyle şaşıydı ki Buddy Lee kafasını çevirmeye lüzum duymadan köşeyi görebileceğini düşündü.

Buddy Lee ayakları üzerinde duran bir yel değirmeni gibi onlara saldırdı. Kedi Bıyık'a tekme atarken Şaşı'ya bir tane yumruk salladı. Yumruğu, Şaşı'nın sol gözünün hemen altına isabet etti. Buddy Lee ayağının Kedi Bıyık'ın sağ diziyile birleştiğini hissetti. Bir tanka, fasulye fırlatmış gibi hissettirmişti. Şaşı, karnına vurdu ve onu iki büklüm etti. Kedi Bıyık, Buddy Lee'nin kollarını tuttu ve onu dik durmaya zorladı. Şaşı, yeni favori hobisi buymuş gibi ona sağlam sollu yumruklar savurmaya başladı. Buddy Lee bir hafta boyunca kan işeyeceğini biliyordu. Şaşı onu çenesinden yakaladı ve kendisine bakmaya zorladı.

“Bugün dersini alma günü, ihtiyar,” dedi Şaşı.

Ben çabuk öğrenirim, orospu çocuğu, diye düşündü Buddy

Lee. Şaşı, Buddy Lee'nin moralini bozmak için onun sağ ayağının vurma mesafesine gelmişti. Buddy Lee adamın hayalarına olabildiğince sert bir tekme attı.

Şaşı eğilip taşaklarını avuçlarken bacakları dizlerine çarparak kapandı. Ortağının yere düştüğünü görmenin şoku Kedi Bıyık'ı acayip sinirlendirdi, Buddy Lee'nin kollarındaki tutuşunu gevşetti. Buddy Lee bu fırsattan yararlanarak kafasının arkasını Kedi Bıyık'ın ağzına geçirdi. Adamın dudaklarının dişlerine karşı düzleştiğini hissedebileceğini düşündü. Buddy Lee döndü ve Kedi Bıyık'ın sağ kulağının arkasına bir sol kroşe indirdi. Adam kamyonetin kaputuna doğru düştü.

İşte o zaman silahı gördü.

Kedi Bıyık'ın sağ tarafına doğru sarkan, omuz askılı kocaman bir yarı otomatikti. Buddy Lee'nin elleri her zaman çabuk iş görürdü. Babası ona bisiklete binmeyi öğretmeden önce cüzdanları ve saatleri nasıl yürüteceğini öğretmişti. Bütün korumalar muhtemelen toplanmıştı ama Ike ve Buddy Lee'yi hafife almışlardı. Kendilerine çeki düzen vermesi gereken bir çift yaşlı bunak görmüşlerdi. Muhtemelen ikisini ceketlerini bile kırıştırmadan alt edebileceklerini düşünmüşlerdi.

Herkes hata yapar, diye düşündü Buddy Lee.

Elini Kedi Bıyık'ın ceketinin içine soktu ve silahını ondan aldı. Buddy Lee, Şaşı, Tariq ve ağzından çıkan kan yüzünden artık Kızıl Bıyık olan Kedi Bıyık'a döndü.

“O kokuşmuş kışınızı bize sakın yaklaştırayım demeyin!” diye bağırdı Buddy Lee. Gözünü Tariq ve özel ordusundan ayırmadan kamyonetinin sürücü tarafına doğru ilerledi. Ike yolcu tarafına yöneldi. Açık kapının arkasında, kamyonerin yarı içinde yarı dışında duruyordu. Mini Afro ayağa kalkmıştı ve elindeki silahı Buddy Lee'ye doğrultmuştu.

“İndir şu siktiğimin silahını!” diye bağırdı Mini-Afro.

“Anca yamuk kırmızı sikimi yalarsın, Barry White. Bir bok bıraktığım yok,” dedi Buddy Lee. Göğsü yanıyordu ama acıyı bir kenara itmek için tüm iradesini kullandı.

“Biz sadece konuşmak istiyorduk,” dedi Ike. Buddy Lee kamyonun sürücü tarafına kadar ilerlemişti.

Tariq’in korumaları patronlarının etrafında bir mızraklı piyade birliği gibi toplanmıştı. Onların geniş omuzlarının sağladığı güvenliğin arkasından konuşuyordu. Gülümseyerek esrarından uzun bir nefes çekti. Ike bundan zevk aldığını fark etti.

“Uzatma birader. Sen bu hayata ait değilsin. Tangerine senin için yasak bölge. Gerçekten canın yanmadan indir artık o silahı dedeciğim,” dedi Tariq.

Buddy Lee, “Adamlarının arkasından çıksan kimin bu hayata ait olduğunu ve kimin hâlâ anasının memesini emdiğini göreceğiz,” dedi. Tariq’in gülümsemesi bozuldu.

“Sahiden iyi beyaz insanların yaşadığı, güzel bir mahallede yaşıyorum. Polisler gelmeden önce buradan çıkmak için muhtemelen iki dakikan var. Bizim gibi yüksek gelirli vergi mükelleflerinin arkasını kolluyorlar,” dedi Tariq.

“Tangerine ile konuş, onunla konuşmamız gerektiğini söyle. Çocuklarımız ona yardım etmeye çalıştı ve öldürüldüler. Bunu bize borçlu,” dedi Ike.

“Ona bıçağımı at,” dedi Buddy Lee. Buddy Lee’nin elinden bıçağı alan Şaşı’nın beti benzi attı.

“Silahını indirirsen bıçağını alırsın,” dedi. Buddy Lee onun alına nişan aldı.

Buddy Lee, “Adamının bana nişan aldığını biliyorum ama kulağını aç ve beni iyi dinle: O bıçağı vermezsen ikimiz de ölürüz,” dedi. Sesinde Ike’in daha önce hiç duymadığı donuk bir tını vardı. Buddy Lee’nin o çakı için ölmeye tamamen hazır olduğunu anlamıştı. Koruma da bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü bıçağı cebinden çıkarıp Ike’a fırlattı. Ike da onu arabanın koltuğunun üzerine attı.

Buddy Lee, “Silahın bende kalacak,” dedi.

İkisi de kamyonete bindi. Buddy Lee aracı çalıştırdı ve pedala bastı. Güvenlik görevlisi ezilmekten kıl payı kurtuldu.

YİRMİ DOKUZ

Buddy Lee eyaletler arası yola fırlamış ve onları Richmond'dan çıkarmıştı. Şehir sınırlarını geçtikten sonra ilk çıkışa saptı ve bir benzin istasyonuna girdi. Kapıyı açıp kustuğunda kamyonetin kontağını henüz kapatmıştı.

Sanki bir çocuk yere bir kutu kırmızı-yeşil tonlarında parmak boyası dökmüş gibiydi.

İşi bittiğinde, “Sanırım o adam karaciğerimi yan çevirdi,” dedi. Ike camı indirdi ve yan aynadan yüzünü kontrol etti. Yüzünde kan vardı. Çenesi bir balon balığının çenesi gibi şişmişti. Başının arkasına dokundu. Cop, çocuğun sandalyeyle açtığı yarıyı yeniden açmıştı.

“Evet, bizi fena benzettiler,” dedi Ike.

“Denediler,” dedi Buddy Lee.

“Ne?”

“Bizi fena benzetmeye çalıştılar dedim.”

“Aynaya bi’ bak istersen,” dedi Ike. Buddy Lee oturduğu bankta arkasına yaslandı.

“Yara almadığınızı söylemiyorum ama hâlâ buradayız, değil mi? Eskiden birlikte iş yaptığımız pek çok insan artık yok. Dinle pek alakam yok ama dediğin gibi: Herkesin bir yeteneği vardır. Dünyaya bunun için gelmişlerdir. Belki de bu yüzden hâlâ buralardayız. Bunu bitirmek için,” dedi Buddy Lee koltuk başlığına yaslanarak.

Ike onun kendisini mi yoksa Ike'ı mı gaza getirmeye çalıştığından emin değildi. Ama Buddy Lee'nin haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Vücutları, gün yerini geceye bırakırken daha da kötüleşeceği kesin olan acıyı kaydederken ikisi de sessizleşti.

“O bıçak senin için çok önemli, değil mi” diye sordu Ike sonunda sessizliği bozarak. Buddy Lee çakıyı cebinden çıkardı. Bıçağı yüzünün önünde tuttu ve konuşmadan önce uzun süre ona baktı.

“Babamındı,” dedi Buddy Lee. Bu kelimedden başka bir açıklama yapmadı. Ike'ın buna ihtiyacı yoktu. Bıçak Buddy Lee'nin babasına aitti. Bu her şeyi açıklıyordu. Ike konuyu değiştirdi.

“Kızın nerede olduğunu biliyor. Eğer bilmeseydi bütün bunları yapmazdı,” dedi. Buddy Lee hırıldadı, öksürdü ve sonra pencereden dışarı tükürdü.

“Evet, ama bize söylemeye hiç niyeti yok gibi. Sence onu evinden çıkarken yakalayabilir miyiz? Tenhaya çekip ötmesini sağlasak?” dedi Buddy Lee. Ike parmak eklemlerindeki kanı silmek için buruşmuş bir peçete kullandı.

“Ona tekrar ulaşmamıza yardım edebilecek birini tanıyorum,” dedi Ike.

Buddy Lee, “Hay sıçayım, bunu kaburgalarım yerlerinden edilmeden önce söyleseydin ya keşke,” dedi.

“Kendisiyle pek iyi şartlarda ayrılmadık. Uzun hikâye ama bana borcu var. Sanırım tahsil etme zamanım geldi.”

“Şimdi gitmek ister misin?” diye sordu Buddy Lee.

“En iyi zaman, şimdiki zamandır,” dedi Ike.

“Sen sürebilir misin? Sanırım bir kez bile hıçkırırsam bayılacağım,” dedi Buddy Lee.

Ike otoyola geri döndü ve Chesterfield çıkışına saptı. Chesterfield ilçesi, sınırları içinde birkaç küçük kasabayı ve Kaptan John Smith'in Yeni Dünya'daki maceraları hakkında ilk yalanını söylediği zamandan beri özünde değişmeden kalan muazzam vahşi alanları kapsayan büyük bir belediyeydi.

Ike, içine dalıp sırtüstü yüzülebilecek kadar derin hendeklerin sıralandığı inişli çıkışlı sapa yollarda ilerledi. Sonunda, 360 numaralı yolun yakınındaki ıssız bir arazide, bir tarlanın ortasında duran küçük bir alışveriş merkezine geldi. Alışveriş merkezinin kuzeyinde bir mısır tarlası, güneyinde ise terk edilmiş birkaç nakliye konteyneri ve bir römork bulunuyordu. Ike hapisten ilk çıktığında, alışveriş merkezinin yakınında bir filo tamirhanesi olduğunu hatırlıyordu. Burası kendi dükkânına çok benzeyen devasa bir sac metal canavarıydı. Şimdi o binanın iskeleti bile yok olmuştu. Ya parçaları dört bir yana savrulmuş ya da en yakın hurdalığa atılmıştı.

Ike alışveriş merkezinin otoparkına girdi ve kamyoneti park etti.

“Burada kal,” dedi Ike.

Buddy Lee, “Kahretsin, bana iki kere söylemene gerek yok,” dedi. Bardak tutacağı bölmesine uzandı ve bıçağını çıkardı. Ike’a uzattı.

“Ne diye veriyorsun bunu bana şimdi?”

“Keskin ucuyla insanları bıçaklarsın diye.”

“Ona ihtiyacım olmayacak,” dedi Ike.

“Bak, bu işin uzun bir hikâyesi olduğunu söylemiştin. Benim tecrübelerime göre de bu, genellikle bir şeylerin yolunda gitmediği anlamına gelir. Oraya çıplak gitmene gerek yok. Ya bu ya da silah,” dedi Buddy Lee. Ike’m gözleri bıçağa takıldı. Belki de onu almalıydı. Lance’le konuşmayalı ne kadar olmuştu? On yıl? Bu süre içinde pek çok şey değişebilirdi. İnsanlar borçlarını unuturdu. Sadakatleri duman gibi değişir ve başka bir yöne uçardı. Bıçak bir koruma olabilirdi. Silah bir saldırganlık eylemi olarak algılanabilirdi.

Ike bıçağı aldı ve ön cebine koydu.

“Hemen dönerim,” dedi.

“Maraton koşacak halde değilim ya. Bıçağı kaybetme, yeter,” dedi Buddy Lee. Ike ona bir bakış attı.

“Bunun için endişelenmene gerek yok,” dedi Ike,

Ike berber dükkânına girerken kapı zilinin robotik sesini duydu. İçeride beş sandalye vardı, üzerlerinde çeşitli yaşlarda beş farklı erkek ve çocuk oturuyordu. Dükkân temizlik kimyasalları, madeni yağ ve Ike’a ucuz kolonyayı hatırlatan oda spreyleri kokuyordu. En soldaki duvar aynalarla kaplıydı. En sağdaki duvarda Michael Jordan’ın smaç basarken, Mike Tyson’ın boks yaparken ve çeşitli saç modellerinin fiyatlarıyla birlikte gösterildiği posterler vardı. Duvarın geri kalanına elli inçlik düz bir ekran hâkimdi. Wizards’ın Celtics ile oynadığı maç sırasında altyazılar ekranın altından geçiyordu. Tavandaki birkaç hoparlörden doksanlı yılların sonlarına ait bir R&B parçasından notalar yağıyordu.

“Hemen geliyorum şef,” dedi berberlerden biri, favorileri beyaz ama tepesi kömür karası saçları olan yaşlı bir adam. Farklı tıraş makinelerinden gelen vızıltıların kofonisi, müşterilerin kafalarının etrafında uçuşan tembel eşek arılarını andırıyordu.

“Slice’ı arıyorum. Burada mı?” diye sordu Ike. Yaşlı adam durdu ve Ike’a uzun uzun baktı.

“Kim soruyor?” diye sordu yaşlı berber. Ike tereddüt etti.

“Riot. Riot Randolph,” dedi.

Yaşlı berberin elindeki makas titremeye başladı. Binanın arka tarafına doğru kaçamak bir bakış attı. Oradaki bir açıklığı bir çift mavi kadife perde örtüyordu.

“Bekle,” dedi yaşlı adam. Makasın yan tarafındaki bir düğmeye bastı ve arkasındaki rafa bıraktı. Elinde bir cep telefonu belirdi. Ike, adamın başparmaklarının ekranın üzerinde fırıl fırıl hareket etmesini izledi. Saniyeler geçti ve sonra yaşlı adam Ike’a baktı.

“Otursana,” dedi.

“İşini bitirecek misin yoksa sonra geri gelmemi mi istersin?” diye sordu yaşlı berberin müşterisi. Dükkândaki diğer adamlar kahkahalara boğuldu.

“Ağır gel genç adam, yoksa Parkinson’um tetiklenebilir,” dedi yaşlı berber.

“Sende Parkinson falan yok Maurice,” dedi müşteri.

“Ama kafanı neden kestiğimi sorduklarında insanlara söyleyeceğim şey bu. Ben sadece kafası karışmış yaşlı bir adamım,” dedi Maurice ve sözlerinin sonunda sesine komik bir tonlama ekledi. Bir kahkaha patlaması daha dükkânı doldurdu. Ike, yere ve biri diğerine sabitlenmiş sandalyelerden oluşan sıradaki son sandalyeye oturdu. Bir saç telinin boğazını gıdıkladığını hissetti. Öksürdü ve yüzünü buruşturdu. Göğsündeki kaslar sanki bir olta makarası gibi gerilmişti. Her nefes alışında irkiliyordu. Vücudundaki acı, ruhundaki acıyla neredeyse bir olacaktı.

“Şu saçmalığa bak. Şu şeyleri neden televizyona koyarlar anlamam,” dedi üçüncü sandalyede oturan ve sakalını boyatan iri yarı bir adam. Elini vücudunun üst kısmını örten önlüğün altından çıkararak düz ekran televizyonu işaret etti. Ike adamın parmağını takip etti ve bir drag-show* yarışmasıyla ilgili bir programın reklamını gördü.

“Neden yayınlandığını biliyorsun. Beyazlar, siyahi erkekleri elbise içinde görmeye bayılıyor. Bu tamamen bizi kadınlaştırmak, zayıflatmakla ilgili bir şey,” dedi sakalını boyayan berber.

“Sence bu bir komplo, ha, Tyrone?” dedi bir müşterinin alın çizgisi üzerinde çalışan açık tenli genç bir erkek kardeş.

“Hah. Sen ‘kadınlarımızın’ –tırnağı aç, tırnağı kapat– bağımsız, erkeklerimizin ise zayıf ve eşcinsel olmasını istemediklerini mi sanıyorsun? Bizi bu şekilde hizada tutuyorlar. Eğer

* Drag show, genellikle bir barda veya gece kulübünde erkek veya kadın kimliğine bürünen drag sanatçıları tarafından gerçekleştirilen bir eğlence biçimidir.

doğruysa bu paranoya değildir, Lavell,” dedi Tyrone. Lavell güldü.

“Şimdi You Tube’deki üzeri Arapça yazılarla kaplı fes giyen süper uyanıklardan biri gibi konuşuyorsun,” dedi Lavell.

“Bak, eşcinsel olup olmamaları umurumda değil ama bunu neden her yerde gözümüze sokmak zorundalar? Bu saçmalıkla ceplerini dolduruyorlar,” dedi sakalını boyatan adam.

“Nasıl gözüne sokuyorlar, Craig? Evine girip uykunda sana ruj mu sürüyorlar?” diye sordu Lavell kıkırdayarak.

“Şüpheleri üzerine çekiyorsun ha, Lavell. Yatağının altında yüksek topuklu ayakkabıların falan mı var?” diye sordu Craig.

Lavell, “Evet, annemin ayakkabıları,” dedi. Maurice bu söz üzerine anırdı.

“Ama gerçekten, şu programlardaki çocuklar, hükümetin siyahi aileleri bölmesinin bir sonucu. Refah seviyesini yükseltmeyi tek gelirle yaşamaktan daha cazip hale getirdiler. Kadınların hayatlarında krala ihtiyaçları olmadığını düşünmelerine neden oldular. İşte bu yüzden peruklu ve makyajlı zenciler Tinkerbells gibi ortalıkta caka satıyor,” dedi Craig.

“Ben pek böyle olduğunu sanmıyorum, dostum,” dedi Lavell. Craig homurdandı.

“Benim oğlanlar eve gelip bu gey saçmalığından bahsetsinler bakalım hele bir. Böyle bir şey olursa hayatlarını nehir kenarında bir karton kutuda devam ettirirler. Yok yok, salla. Ben onları bir güzel döverim. Oğlunun eşcinsel büyümesine izin veren adam başarısızın tekidir. Chris Rock’ın dediği gibi, tek göreviniz kızınızı direktten ve bir siki oğlunuzun ağzından uzak tutmaktır,” diye ahkam kesti Craig.

“Onun HBO özel programlarından birkaçını izledim ve bu son kısımdan hiç bahsetmedi. Hem sen neden oğlunun ağzındaki siki düşünüyorsun ki? Terapiye ihtiyacın var, Craig,” dedi Lavell.

Craig, “Ne boş herifsin, Lavell, işte bu yüzden saçımı Ty-

rone'a kestiriyorum," dedi. Konuşma Wizards'ın Celtics karşısındaki şansına ya da şanssızlığına kayarken dükkânı bir kahkaha tufanı daha kapladı.

Ike sandalyesinin kenarlarını kavradı. Kör bir ağırlı ellerinden ön kollarına doğru ilerledi. Berber dükkânındaki sandalyelerin polis karakolunda gördüğü sandalyelere benzediğini fark etti. Ike saçları dökülmeye başlayıp kendi kafasını tıraş etmeye başlamadan önce berbere gelmeyi severdi. Kıvrak zekâ ürünü sakalaşmalar, rahat dostluklar, dostça hakaretler ve iğnelemeler; hepsi berber dükkânının karakterinin ve kültürünün bir parçasıydı. Çoğu zaman burayı siyahi bir adam olduğunuz için özür dilemek zorunda kalmayacağınız son yer olarak görürdü.

Bu konuşma ona berber dükkânının başka bir yönü daha olduğunu gösterdi. Her zaman orada olduğunu bildiği ama gözden kaçırdığı bir özellik. Burası döngüsel mantığın hüküm sürdüğü bir yer olabilirdi, kalın kafalı düşüncelerin yaygın bir grup düşüncesi tarafından onaylandığı ve pekiştirildiği bir yer. Evet, Lavell gibi akıntıya karşı giden kardeşleriniz vardı ama çoğunlukla herkes aynı sikik fikre kapılır giderdi. Gerçekten de siz iyi bir baba olmadığınız için mi oğlunuzun eşcinsel olduğunu düşünüyorlardı? Isiah'nın istediği gibi yanında olamamış olabilirdi ama o bile oğlunun eşcinsel olmasının nedeninin bu olmadığını biliyordu. Isiah'nın hayatını anlıyormuş gibi davranmıyordu ama bu kadarını anlıyordu.

Altı ay önce olsa, sen de onlarla birlikte gülüyor olurdun. Isiah'nın kafasına bir kurşun sıkılmadan önce. Oğlun öldürmeden önce, diye düşündü Isiah.

"İyi misin, reis?" diye sordu Maurice. Ike'a ihtiyatla baktı.

"Ne?" dedi Ike,

"Kolçağımı kıracaksın, reis," dedi Maurice. Ike elini kolçaktan çekti ve sert kalıplı plastiği demir çerçeveden neredeyse ayırdığını gördü. Perdelerin arasından basketbol topu büyüklüğünde kafası olan, temiz traşlı bir erkek kardeş eğildi. Teni obsidyen rengindeydi.

“Arkaya gel,” dedi. Sesi amaşır makinesine atılmış tuğlalar gibiydi. Ike ayağı kalktı ve perdelerin arasından geçti. Ofis olarak düzenlenmiş bir depoya girdi, burası aynı zamanda lüks bir ofisti de. Büyük, süslü bir ahşap masa ve arkasında deri kaplı bir sandalye. Zemin uzun kırçilları olan kahverengi halıyla kaplıydı. Pelüşle kaplı yatar bir koltuğun önünde camdan bir sehpa duruyordu. Yatar koltuğun sağ tarafında, içinde yarım galonluk üç cin, burbon ve rom şişesi bulunan bir tepsi duruyordu. Koltukta, üzerinde siyah kumaş pantolon ve ipek siyah düğmeli, uzun kollu bir gömleğin altında gri bir tişört giymiş, düzgün vücutlu, siyahi bir adam oturuyordu. Sıkıca sarılmış rasta saçları sırtının ortasına kadar iniyordu.

Temiz traşlı adam Ike’in önüne geçti.

“Üstünde bir şey var mı?” diye sordu.

“Cebimde sadece iş için bir bıçak var,” dedi Ike. Temiz traşlı adam araba aküsü büyüklüğündeki elleriyle Ike’in üstünü aradı. Cebinden bıçağı çıkardı.

“Çıkarken geri alırsın,” dedi adam. Ofisin kenarına gitti ve duvara yaslandı.

Bunu daha önce de duymuştum, diye düşündü Ike.

“Uzun zaman oldu, Ike. Artık Riot adını kullanmıyorsun sanıyordum,” dedi Slice. Yumuşak bir pelteklikle ve boğazının arkasında yuvarlanan güneydoğu Virginia aksanının bir parçasıyla konuşuyordu. Ike hapse girdiğinde Slice on yedi yaşında sıska bir çocuktı ve kardeşi Luther için North River Boys’u alaşağı etmişti. Şimdi ise Lancelot Walsh, nam-ı diğer Slice, nam-ı diğer Cap City’deki o Adam’dı. Luther vurulduktan sonra hepsi Red Hill’de inzivaya çekilmişti. Slice kötü bir durumdaydı. Tüm ekip kötü bir durumdaydı. Romello Sykes ve Rolling 80’ler, Luther’ı bir ev partisinde bulaştıkları bir kavgaya misilleme olarak öldürmüşlerdi. İşle ilgili bir şey bile değildi. Sadece kişisel bir sidik yarışırma saçmalığıydı. North River Boys, kuyruklarını bacaklarının arasına kısıtırıp koşarak Red

Hill'deki evlerine dönmüşlerdi. Romello, onların maskelerini düşürmüş ve gerçekte ne kadar gangster özentisi olduklarını ortaya çıkarmıştı.

Ike, hayır, Riot bu işin peşini bırakamazdı. Sikmişim Romello'yu da Rolling 80'leri de. O bir özentisi değildi. Romello'yu bulmuştu. Romello'nun icabına bakmıştı. Sonra da Virginia eyaleti herifi alt etmişti. Onu hapse atan Virginia'ydı ama karısının kocasını ve oğlunun babasını elinden alan Ike olmuştu.

“Dikkatini çekmem gerekiyordu. Nasılsın, Slice?” diye sordu Ike. Slice, kömür karası gözleriyle ona matit parçaları gibi bakıyordu. Kesme kristal bir bardaktan koyu kahverengi rom içiyordu.

“Burada ne işin var, Ike? Artık bu hayatla ilgilenmeyeceğini sanıyordum. Son duyduğumda zenginlerin çimlerini kesiyordun, La Raza”ya kök söktürüyormuşsun,” dedi Slice.

“Öyleydim. Yani öyleyim. Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Senin gibi biri benim gibi birinden ne tür bir iyilik isteyebilir ki? Seni döven her kimse icabına bakmamı mı istiyorsun? Hah, evet, kaşın gözün dağılmış be kardeşim,” dedi Slice. Ike çenesini düzeltti ve dilini yanağına bastırdı.

“Müşterilerinden biri olduğunu düşündüğüm bir lavukla görüşmem gerekiyor. Bugün olması lazım,” dedi Ike. Slice gülmüsedti. Bir buz sarkıtının oluşumunu izlemek gibiydi.

“Benim işim hakkında ne biliyorsun, Ike?” dedi Slice.

“Cap City'den Red Hill'e, oradan da DC'ye kadar bir şeyler yürüttüğünü biliyorum. Iron Corridor'a kokain ve silah taşıdığını biliyorum. Club Roja'nın sahibi olduğunu biliyorum. Orada iyi iş çıkarmışsın. Red Hill adını sen mi koydun? Ve sanırım bu görüşmeyi ayarlayabileceğini biliyorum çünkü bu orospu çocuğu ya büyük miktarda kokain satın alacak ya da gerçek

* La Raza, Amerika'da yaşayan, Meksikalılar başta olmak üzere kabaca Hispanik Amerikalıları kapsayan milliyetçilik akımı.

kalpazanlarla birlikte takılmak isteyecek bir tip. Ve sen tanıdığım en gerçek kalpazansın,” dedi Ike. Slice içkisini yudumladı.

“Sen beni mi takip ediyorsun, Ike?” diye sordu. Sorunun kendisi oldukça zararsızdı ama alt metni arka koltuğunuzda oturan bir kaplan kadar tehditkârdı. Ike hayatı boyunca tehlikeli adamlar tanımıştı. Bir yoksulun mezarına gömülmüş John Do*’lar, Ike’in tehlikeli bir adam olduğunu söyleyebilirdi. Bu adamlar kararlılık, irade ve hiçbir boku kafaya takmama yeteneğinin birleşiminden doğan karanlık bir enerji yayarlardı. Slice, Ike’in tanıdığı en tehlikeli adamlardan biriydi. Lakabını, insanların parmaklarını ve dillerini kesmeye olan tutkusundan almıştı. Düşmanlarınınkini değil, düşmanlarının kardeşlerinin, eşlerinin ve çocuklarınınkini.

“Öyle değil, Slice. Sadece kulağıma bir şeyler çalındı. Ben artık oyundan çıktım ama oyun beni rahat bırakmak istemiyor,” dedi Ike. Ike odadaki çılgınca gerilimin üzerine çöktüğünü ve onu yuttuğunu hissedebiliyordu. Slice fincanının kenarından ona baktı. Craig krallardan bahsediyordu. Ike bir kral olmak istemiyordu. Bir kral asla uyumazdı. Sonu Slice gibi olurdu. Herkesi pür dikkat inceler ve tacını nasıl almaya çalışacaklarını tahmin etmeye çalışırdı.

“Tanışmak istediğin orospu çocuğu kim?” dedi Slice. ‘Orospu çocuğu’ kelimesini yedi heceliymiş gibi çıkana kadar uzattı.

Ike kollarını kavuşturdu.

“Bay Get Down,” dedi Ike. Slice’in gözleri kırıştı. Kıkırdadı. “Tariq’le mi konuşmak istiyorsun? İş ortağımla mı? Hah, evet. Birkaç ortak iş yaptık onunla. Kulüplerimden birkaçının yatırımcısı. Geçen yıl düzenlediği Brown Island Jam’e biraz para yatırdım. O bücür yıllar içinde cebimi epey doldurdu ve sana karşı dürüst olacağım Ike, bu zenciyle oturup ekmeğini

* John Doe ve Jane Doe, ABD’de gerçek kimliği belirlenemeyen, ya da yasal gerekçelerle gizli tutulması gereken kişiler ve kimliği saptanamayan cesetler için kullanılan bir takma isimdir.

bölüşmek istiyor gibi görünmüyorsun. Sana yardım edebileceğimi sanmıyorum, dostum. İşlerimi karıştırmana izin veremem,” dedi Slice.

Ike ağzındaki tükürüğün kuruduğunu hissetti. Bunun yaşanmasından korkuyordu.

“Hah, iş ortağın olduğu için mi?”

“Ne söylemek üzere olduğunu biliyorum,” dedi Slice.

“Bildiğini biliyorum. Çünkü ben senin iş ortağından daha fazlasıydım. Senin bir numaralı elemanıydım. Luther’ın bir numaralı elemanıydım. Senden bugüne kadar hiçbir şey istemedim. İçeri girdiğimde bile. İçeride sıkıntı çekmeyeceğimden emin olacağını söyleyen sendin. Bana endişelenecek bir şey olmadığını söyleyen sendin. Mya ve Isiah’nın parmağını bile kıpırdatmasına gerek olmayacağını söyleyen sendin. Onların aileden olduğunu söyledin. Sonra karıma üç yüz dolar gönderdin. Yalnızca bir kere. Senin için çalışmışım ama karşılığında ne aldım? Beni üçkâğıda getirmeye çalışan dört zenci ve oğlumuza bakmak için üç işte çalışmak zorunda kalan bir eş, ben ise içinden çıkmakta güçlük çektiğim boktan bir hayata mahkûm oldum,” dedi Ike. Bağırıldığını fark etti. Duvara yaslanan canavar ileri atılır gibi oldu ama Slice elini kaldırdı.

“İşler karıştı, Ike. Hiçbirimiz Romello’nun kuzeninin East Coast Crips’le ilişkisi olduğunu bilmiyorduk. Coldwater’da işleri onların yürüttüğünü bilmiyorduk. Sen içeri girdiğinde biz de dışarıda hayatlarımız için canımızı dişimize takmıştık. İşler çok boka sarmıştı. Mya ve Isiah konusunda işleri berbat ettim mi? Evet. Bu benim suçum. Ama gerçekçi olalım. Kimse kafana silah dayayıp Romello’yu bulmanı ve onu sokak ortasında öldüresiye dövmeni istemedi. Bu senin suçundu,” dedi Slice.

Ike bir adım öne çıktı.

“Evet, benim suçumdu. O orospu çocuğunu annesinin ve kız arkadaşının gözü önünde çıplak ellerimle öldürdüm. Yedi yıl hapis yattım ve ailemi terk ettim. Bunu kabul ediyorum. Ama

bunu kardeşin için yaptım. North River Boys için yaptım. Senin için yaptım. Ben yaptım çünkü başka kimse yapmazdı. Ait hissettiğim grubumu, kadını ve oğlumdan daha çok önemsedim. Bunu da kabul etmeliyim. Ama biliyorum ki işler tam tersi olsaydı ve Rolling 80'lerle çalışan bir pisliğin yatağında kafası uçurulan ben olsaydım, kardeşin de benim için aynı şeyi yapardı. Luther'ın olayı buydu. İşler çok karışmıştı diyorsun. Ama savaşı sen kazandın. Rolling 80'leri emekli ettin. Anneni ve tüm ekibini karavan parkından çıkarıp Carytown'a taşıdın. Sen şişeleri patlatıp içkileri yağmur gibi yağdırırken, ben orospu çocuklarını pataklıyordum. Sen striptizcileri ve modelleri becerirken, ben arkamı kollayacak biri olsun diye Siyahi Tanrı Koalisyonu'nun devrimci saçmalıklarını dinliyordum. Sen metamfetamin içerken ben köpek öldüren içiyordum. Hapisten çıktım ve seni aramaya hiç gelmedim. Karıma insanların kıcını sildirmene ve oğluma elden düşme kıyafetler giydirmene göz yumdum. Eskiden olduğum kişi olmayacağıma dair onlara söz verdim. Ama şimdi buradayım ve soruyorum... Aslında, hayır. Sana söylüyorum: bana borçlusun. Karıma borçlusun. Oğluma borçlusun diyeceğim ama o öldü. Ve bunu kimin yaptığını bulmama yardım edebilecek tek kişiyi koruyorsun." Ike durakladı. "Sence Luther olsa şu anda ne derdi?"

Slice ayağa kalktı ve Ike'in durduğu yere doğru yürüdü. Ike onun üzerine eğilmişti ama Slice bunu fark etmemiş gibiydi. Ike ellerini iki yanına indirdi ve ayaklarını açtı. Odadaki canavarın kendisine ve Slice'a göre nerede durduğunu zihnine not etti. Omuzlarını gerdi ve Slice'ın bir hamle yapmasını bekledi.

"O senin arkadaşın olabilir ama benim kardeşimdi. Bizim için ne yaptığını biliyorum. Onun için. Ama şimdi karşıma dikilip yediğin bokları yüzüme vuramazsın," dedi Slice.

"Vurmuyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum. Senden bugüne kadar hiçbir şey istemedim. Asla. Ama bir şey var. Lance, oğlumu kimin öldürdüğünü bilen kızın nerede olduğunu bili-

yor. Onu altı kez vurdular. Onu ve arkadaşını yaktılar. Sonra başlarında durup suratlarına iki tane sıktılar. Oğlumu tanıyamadım bile. Onun kim olduğunu anlayamadım. Oğlumdan bahsediyorum, Lance,” dedi Ike. Ağlıyor muydu? Bilemiyordu ama umurunda da değildi. Isiah’yı kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu saklamaktan yorulmuştu. Slice ve o kazulet adamı ona orospu demek istiyorlarsa, varsın desinlerdi. Tüm bu acıyı ve kederi içinde tutmaya çalışmak bir çuval dolusu pitonla boğuşmak gibiydi. Keder, içindeki yaşamı boğuyordu.

Slice bakışlarını duvara çevirdi.

“Tariq’e bulaşmayı düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu. Ike gözlerini sertçe kırıştırdı.

“Hayır. Tangerine adında bir kızı tanıyor. Sanırım o kız, Isiah ve Derek’i kimin öldürdüğünü biliyor,” dedi Ike. Durakladı. Derek’e Isiah’nın arkadaşı demişti. Bu yanlıştı. Onun kocasıydı. Isiah’nın kocasıydı. Ike bunu söylemeye çalıştı ama kelimeler ağzından bir türlü çıkmıyordu.

“Tangerine.” Slice kıkırdadı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Ike.

“Hayır, ama böyle bir ismi olduğuna göre bahse girerim şeffaf topuklu ayakkabılar giyiyordur,” dedi Slice.

“Ben sadece onunla konuşmak istiyorum. Tariq bunu gerçekleştirebilir,” dedi Ike.

“Sana şunu sorayım. Diyelim sana bilmek istediğin şeyi söyledi, ya sonra?” diye sordu Slice. Gerçekten meraklı görünüyordu.

“Ne demek ‘ya sonra’?” dedi Ike.

Slice, “Senin böyle bir şey yapacağını sanmıyorum, Ike,” dedi. Ike, Slice’a bir adım daha yaklaşarak kişisel alanını daralttı.

“O zaman benim kim olduğumu unutmuşsun,” dedi Ike. Slice bakışlarını tekrar Ike’a çevirdi ve gülümsedi.

“İşte orada. İşte tek kişilik Roit*,” dedi Slice. Ike’a sırtını döndü.

“Bir saat içinde geri gel. Tariq’i buraya çağıracağım,” dedi Slice.

“Teşekkür ederim,” dedi Ike.

Slice koltuğuna doğru yürüdü ve oturdu. “Bana teşekkür etme. Artık ödeştik, Ike,” dedi. Ike satır arasındaki tehdidi anladı. Gitmek için döndü. Slice’ın adamı bıçağı ona geri verdi.

“Biliyor musun, eskiden seni ve Luther’ı kıskanırdım. Sanki sen benden daha çok onun kardeşiymişsin gibi davranırdı. Romello’ya 187’yi geçirdiğinde** sende biraz nefret etmiştim,” dedi Slice.

“Beni kıskanmana hiç gerek yoktu. Luther bana her zaman sana göz kulak olmamı söylerdi,” dedi Ike. Slice güldü. İçi boş bir sestti bu.

“Bu her şeyi daha da kötüleştirdi, Ike.”

Ike kadife perdelerin arasından geçip ön tarafa, berber dükânının kapısına yöneldi. Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi ki durdu ve Craig’in oturduğu sandalyeye doğru yürüdü. Tyrone, Craig’in sakalını boyamayı bitirmişti ve şimdi de yaşayan en iyi rapçinin kim olduğu hakkında konuşuyorlardı.

“Sakin o beyaz çocuk Eminem deme,” dedi Craig.

“Kanka, kafayı mı yedin? Em bir canavar,” dedi Tyrone.

“Yani, eh işte,” dedi Craig.

“İşitme cihazına ihtiyacın var,” dedi Tyrone.

Ike gitti ve Craig’in önünde durdu. Diğer adam ona kaşlarını çatı.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi Craig. Ike başını yana eğdi ve ona baktı. Bu işin peşini bırakması gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu. Craig’e söylemek üzere olduğu şeyi keşke biri ona söyleseydi diye düşündü.

* Riot, İngilizcede ‘isyan, baş kaldırı’ demektir.

** Kaliforniya Ceza Kanunu’nun 187. Maddesi, cinayet suçunu tanımlamaktadır. ‘One eight seven’ diye okunur.

“Eğer bir gece gizlice evine girip oğlunun boğazını kesseydim, emin ol endişeleneceğin son şey onun eşcinsel olup olmadığı olurdu,” dedi Ike.

“Ne diyorsun lan sen?” dedi Craig.

“Beni duydun. Sadece dinlemek istemiyorsun,” dedi Ike. Craig sandalyesinden kalkmaya yeltendi.

“O sandalyeden kalkarsan bir hafta boyunca duvarlardan senin parçalarını temizlerler. İnan bana, bunların hiçbirini istemezsin,” dedi Ike. Craig cevap vermeye çalıştı ama Ike ona arkasını döndü ve berber dükkânından çıkıp gitti.

Ike kamyonete bindiğinde Buddy Lee dik bir şekilde oturuyordu. Başının dönmesi nihayet durmuştu.

“Evet, sonuç nedir?” diye sordu. Ike cebinden Buddy Lee’nin bıçağını çıkardı ve ona geri verdi. Kamyoneti çalıştırdı ve park ettikleri yerden geri geri çıktı.

“Bir saat beklememiz gerek. Tariq’i buraya getirecekler,” dedi Ike.

“Sence saçımı kestirecek zamanım var mı? İçeride beyaz erkeklerin saçını da kesiyorlar mı?” diye sordu. Ike onu duymazdan geldi.

“Şşt, sen iyi misin?” diye sordu Buddy Lee.

“İyi olmaktan hiç bu kadar uzak olmamıştım,” dedi Ike.

“Buralarda beklerken bir şeyler içebileceğimiz bir yer var mı?” diye sordu Buddy Lee. Ike’ın gözlerini yine ona dikmesini bekliyordu ama iri adam onu şaşırtmıştı.

“Evet, ben de bir tane içsem iyi olacak,” dedi Ike.

Düzenleme

Ny.ozlem

OTUZ

Eski Swift Creek Köprüsü'nden geriye kalanların yakınında, Sahil Yolu'nun kenarında, beton tuğlalardan yapılma bodur bir binaya vardılar. Cılız metal ayaklar üzerine oturtulmuş bir tabelada abartılı bir ok işareti, yoldan geçenlere Swift Creek Lounge'ın açık olduğunu haber veriyordu. Saat ikiyi biraz geçmesine rağmen çakıl taşlı otoparkın yarısı doluydu. Ike, Buddy Lee'nin kamyonetini park etti ve ikisi birlikte kapıya doğru yürüdüler.

Buddy Lee, "On yıldır şehre inmediğini söyleyen bir adam olduğun düşünülürse burayı ezberlemiş olman gerek," dedi.

"Böyle yerler asla kapanmaz. İkimizden biri doğmadan önce de buradaydı ve biz öldükten çok sonra da burada olacak," dedi Ike. Binanın içi, kasanın üzerinde asılı duran neon Coors tabelasının aydınlattığı maviye çalan gölgelerle aydınlatılmıştı. Harabeye dönmüş barın sonunda bir grup toplanmış, yüksek sesle Mopar motorların Hemis'lere karşı üstün yönlerini tartışıyordu. Bir çift hırpalanmış bilardo masasının yanında eski bir müzik kutusu duruyordu. Müzik kutusundan birbiri ardına blues şarkıları çalıyordu. Bir bar DJ'i, bir saat boyunca çalmak üzere Swift Creek Lounge'ın müziklerini programlamıştı. İlk sırada Albert King'den 'Born Under a Bad Sign' vardı.

Ike ve Buddy Lee kapıya yakın bir çift tabureye oturdu. Buddy Lee barmenin dikkatini çekmek için elini kaldırırken

yüzünü buruşturdu. Siyah atletli ve kot pantolonlu zayıf bir kız kardeş yanlarına geldi ve ikisine gülümsedi.

“Ne içersiniz beyler?”

“İki tek Henny,” dedi Ike.

“Tamamdır şekerim,” dedi barmen kız. İçkilerini hazırlamak için yanlarından uzaklaştı.

“Henny ne? Yani içeceğim tabii ama sadece merak ettim,” dedi Buddy Lee.

“Hennessy’yi hiç duymadın mı?” diye sordu Ike.

“Yani, duymuştum ama bir takma adı olduğunu bilmiyordum. Herhalde şey bi’ şey bu...” dedi Buddy Lee. Durdu ve barın arkasındaki şişeleri inceledi.

“Nasıl bir şey? Siyahilere özgü mü?” diye sordu Ike. Buddy Lee dişlerini emdi.

Buddy Lee, “Her iddiasına varım ki *Irkçı olmadığını söyleyip duruyor ama ırkçı lafları da ağzından düşürmüyor*, diye düşünüyorsun,” dedi. Barmen içkilerini getirdi. Ike kadehini kaptı.

“Beyaz insanlar tarafından sürekli hayal kırıklığına uğramaya hazır olmayı öğrendim. Her zaman olmuyor ama olduğunda da artık beni şaşırtmıyor. Uğraşmak zorunda kaldığım en kötü şey sen değilsin,” dedi Ike. Buddy Lee parmağını bardağının kenarında gezdirdi.

“Bahane olsun diye demiyorum ama teyzelerin, amcaların, büyükannen ve büyükbabam, kardeşlerin, arkadaşların, yanlış ya da doğru olup olmadığını bile düşünmediğin şeyler söyleyen insanların arasında büyüdüğünde, bu sıfatı kendine yakıştıramazsın. Her Paskalya’da televizyonda *On Emir*’i oynattıkları zamanı hatırlıyor musun? Çocuğun büyükbabasına Nübyelilere bakmasını söylediği bir bölüm vardı. Anne tarafımdan büyükbabam her zaman onların Nübyeliler olmadığına dair bir şaka yapardı, sadece, ne dediğini biliyorsun işte. Ben de bu şakaya gülerdim çünkü bunu yapan büyükbabamdı. Hiç aklıma gelme-

mişti, senin gibi birinin bu şaka hakkında ne hissedeceğini hiç düşünmek zorunda kalmamıştım. Sonra büyüdüğümde bunu düşünmeyi bıraktım, çünkü eğer bu şaka boktan bir şakaysa, o zaman bu, büyükbabam hakkında ne söylüyordu? Ona gülmüş olmam benim hakkımda ne söylüyordu?” dedi Buddy Lee.

Ike kadehini indirdi. Konyak rahatlatıcı, tanıdık bir şekilde içini yakıyordu. Bir an için yeniden yirmi bir yaşındaydı.

“Cahilin önde gidenisin,” dedi Ike.

“Evet, sanırım bu oldukça iyi bir değerlendirme,” dedi Buddy Lee.

“Kafanı kuma gömmek, olayları bir başkasının bakış açısından görmeye çalışmaktan daha kolaydır. Boşuna cehalet mutluluktur demiyorlar,” dedi Ike.

“Yani benim ırkçı olduğumu düşünüyorsun?” dedi Buddy Lee.

“Bence belki de hayatında ilk kez senin gibi görünmeyen insanlar için dünyanın nasıl bir yer olduğunu görüyorsun. Yani, hâlâ çok cahilsin ama öğreniyorsun. Ama ben de öğreniyorum. İkimiz de öğreniyoruz. İkimiz de geri almak istediğimiz şeyler söyledik ve yaptık. Bence insan hayatının bir noktasında ne kadar berbat biri olduğunu anlarsa, daha iyi olmaya başlayabilir. Diğerlerine karşı daha iyi davranmaya başlayabilir. Mesela şimdi o şakaya gülmediğin sürece, bence doğru yoldasın. Tıpkı bir dahaki sefere bana içki teklif edildiğinde, biriyle tanışmak için gey bara gittiğimi düşünme cüretini gösterdikleri için insanlara cehennemi yaşatmak yerine, çekip gitmeyi öğrenmiş olmam gibi,” dedi Ike. Shot bardağını havaya kaldırdı ve barmene işaret etti.

Buddy Lee de içkisini kafaya dikti. Bardağı barın üzerine bırakırken nefesi kesildi.

“Lanet olsun, bu şey bir topun boyasını bile söker. Sanırım haklısın. Bir şeyler öğrenmeye başlamak için epey geç kalmışsınız gibi geliyor,” dedi Buddy Lee. Barmen onlara iki shot daha getirdi.

“Gün henüz bitmedi,” dedi Ike.

Ike onları berbere geri götürdü. Park yeri neredeyse terk edilmişti. Berber dükkânının yanına siyah bir Jaguar park edilmişti. Park yerindeki diğer tek araç Buddy Lee'nin kamyoneti idi. Ike kamyoneti durdurdu.

“Görünüşe göre herkes erkenden evlere dağılmış,” dedi Buddy Lee.

“Slice muhtemelen herkesi eve göndermiştir. Bay Get Down kasabanın kraliyet ailesinden. Aptallar onun peşine düşüp imza falan isterler,” dedi Ike.

“Bütün bu binayı kapatabilir mi?” diye sordu Buddy Lee.

“Bu bina onun,” dedi Ike.

Berber dükkânına girdiklerinde Tariq perdelerin yanında, en uçtaki sandalyede oturuyordu. Sanki eski bir dagerotip fotoğraf çekilmek için oturuyormuş gibi ellerini kucağına koymuştu. Gözleri parlıyordu ve hayvansıydı. Slice, bitişikteki restoranın girişine yakın metal, katlanır bir sandalyede oturuyordu. Koruması Tariq'in arkasındaydı, sanki onu tıraş edecekmiş gibi duruyordu.

“On beş dakikan var,” dedi Slice. Ike, Tariq'e doğru bir adım attı.

“Ona dokunamazsın. Sorularını sor,” dedi Slice. Ike geri adım attı. Buddy Lee çenesini kaşıdı.

“Tangerine'in nerede olduğunu bildiğini biliyoruz. Dediğimiz gibi, ona zarar vermeye çalışmıyoruz. Sadece onunla konuşmamız gerek,” dedi Buddy Lee. Tariq'in göğsü hızlı bir şekilde inip kalktı.

“Şu anda sana dokunamıyoruz. Ama eninde sonunda buradan çıkmak zorunda kalacaksın,” dedi Ike. Tariq irkildi.

“Ben Slice'la birlikteyim. Ne dediğini duydunuz,” dedi Tariq. Önceki heybetli hali gitmişti. Sesi, oyun alanındaki en büyük zorbaya karşı sesini yükseltmeye cüret eden bir çocuk gibiydi. Ike, Buddy Lee'ye başıyla onay verdi.

“Onun oğlu öldü. Benimki de öyle. Kiminle birlikte olduğun gerçekten sikimizde mi sanıyorsun? Bize Tangerine’in nerede olduğunu söyle, söyle ki bundan sonra pencerenin dışındaki gürültünün bir pense ve buz kıracağıyla sana doğru koştuğum için çıkıp çıkmadığını merak etmene gerek kalmasın,” dedi Ike. Tariq sanki ilk kez fark ediyormuş gibi ellerine bakıyordu. Slice tehditten rahatsız olduysa bile, telefonunda gezinirken duygularını kendine saklıyordu.

“Bak, biz kıza yardım etmeye çalışıyoruz. Çünkü çocuklarımızı öldüren insanlar onun da peşindeler ve onu bulmadan durmayacaklar. Nereye kadar kaçarsa kaçsın, bir sike yaramaz,” dedi Buddy Lee.

“Ona benimle kalmasını söyledim ama beni bu işin içine çekmek istemediğini söyledi. Kimsenin onu aramayı düşünmeyeceği bir yere gideceğini söyledi. Hayaletlerin olduğu yere gideceğini söyledi,” dedi Tariq. Bay Get Down’ın tüm havası kaybolmuştu. Geriye kalan tek şey kalp kırıklığıydı.

“Neredeymiş bu yer?” diye sordu Buddy Lee. Tariq başını kaldırdı.

“Onu kovalayanların katil olduğunu söyledi,” dedi Tariq.

“Biz de öyleyiz,” dedi Ike. Tariq başını arkaya yasladı.

“Bakın, bu sabah olanlar... Ben onu korumaya çalışıyordum,” dedi Tariq.

“Bize kızın nerede olduğunu söylersen her şeyi unuturuz,” dedi Ike. Buddy Lee homurdandı. Ike ona bir bakış attı. Buddy Lee omuz silkti. Ike’in bakışlarına alışmaya başlamıştı. Tariq sandalyesine yayıldı.

“Bana ağzımın iyi laf yaptığını ama icraata gelince fos bir herif olduğumu söyledi. Sosyal medya gangsteriymişim. Ve haklıydı da. Bay Get Down sadece Huguenot Lisesi’nden mezun olmuş, davul ve klavye kullanmayı öğrenmiş bir inek. Gerçek olan sizsiniz,” dedi Tariq. Ike cevap vermedi.

“Hah, kanka, tahmin bile edemezsin. Şimdi, bu kız nerede?” dedi Buddy Lee. Tariq yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Eğer onu bulursan, ona iyi bak, tamam mı? Bana söz ver.”

“Bu iş bizde,” dedi Ike. Tariq başını salladı.

“Evine döndü. Adam’s Road’a geri döndü. Bowling Green’e geri döndü.”

“Gerçek adı ne? Ehliyetinde Tangerine yazmadığını biliyorum,” dedi Buddy Lee.

“Bilmiyorum. Bir tek Tangerine adını biliyordum,” dedi Tariq. Yüzü limon ısırması gibi ekşidi.

“Yalan söylüyorsun. Onun adını biliyorsun. Buraya kadar ne güzel öttün; şimdi sakın bizden bir şeyler saklamaya kalkışma,” dedi Buddy Lee. Tariq’in öldürücü bakışları artık korkuyla doluydu.

“Hah... ben... sikeyim. Onun gerçek adı Tangerine. Tangerine Fredrickson. Oldu mu?” diye parladı Tariq. Ike omuzlarını indirip kaldırdı. Hâlâ ağrıyordu.

“Oldu,” dedi Ike.

“Bana kalsa kendi parmaklarını sıçana kadar sana ellerini yedirirdim ama sanırım sorun yok,” dedi Buddy Lee. Ike başını iki yana salladı.

“Hadi, gidelim,” dedi Ike. Arkalarını dönüp kapıya yönelediler.

“Ödeştik. Unutma bunu. Tüm borçlar kapandı,” dedi Slice. Ike durdu ve omzunun üzerinden arkasına baktı. Slice hâlâ telefonunun ekranını kaydırmakla meşguldü.

“Kesinlikle,” dedi Ike.

Buddy Lee kamyonete geri döndüklerinde, “301 no’lu yoldan gidersek Bowling Green yaklaşık bir saat uzaklıkta,” dedi.

“Evet. Sence doğruyu mu söylüyordu?” dedi Ike.

“Öyle olduğuna inanıyorum. Hayatımda gördüğüm en kötü konuşmalardan birini yaptı. Umarım poker oynamıyordur. Ay-

rıca, arkadaşın onun ödünü koparmış. Yalan söylemiyor,” dedi Buddy Lee.

Ike kamyoneti çalıştırdı. “O benim arkadaşım değil ve ondan korkmakta çok haklı.”

“Gördün mü bak, o kadar da kötü değilmiş. Riot senin içine Tanrı korkusu salmış olmalı,” dedi Slice.

“O herifler, ona zarar vermezler, değil mi? Bana da zarar vermezler, değil mi? Yani biz ortağız. Bunu biliyorlardır,” dedi Tariq. Slice telefonundan başını kaldırdı.

“Devonte, bu bebeği beşiğine geri götür.” Devonte, Tariq’i kolundan tuttu ve yarı kucaklayıp yarı sürükleyerek berber dükkânından dışarı çıkardı. Slice telefonunun ana ekranına dokundu. Araması ikinci çalışta cevaplandı.

“MAC-10’ları almak için mi arıyorsun?” diye sordu Grayson.

“Adamlarım sana şu an ortalığın alev altında olduğunu söyledi. Bu şeyleri hiçbir yere taşıyamazsın,” dedi Slice.

“O zaman bu zevki neye borçluyum?” dedi Grayson. Slice cevap vermeden önce bir süre bekledi.

“Yaklaşık bir ay önce, Tangerine adında bir kız hakkında önüne gelen herkesin canına okuduğun günleri hatırlıyor musun?” dedi Slice. Grayson derin bir nefes aldı ama konuşmadı.

“Hah, şimdi dikkatini çektim işte, Sons of Anarchy?” dedi Slice.

“İlgimi çektin. Bana kullanabileceğim bir şey söyle, o zaman dikkatimi çekersin,” dedi Grayson. Slice güldü.

Slice, “Önce bu bilginin değerinin ne olduğunu bir belirleyelim,” dedi.

“Bu bilgiyi almak için ne kadar kan kaybetmem gerekiyor?” diye sordu Grayson.

“Bunu kaçırmama değecek kadar değil. Gelir kaynaklarımdan birini çeşitlendirmek istiyorum,” dedi Slice.

“Siktir ya,” dedi Grayson.

“Ne demek şimdi bu?” dedi Slice.

“Hiçbir şey, sadece tanıdığım biri gibi konuşuyorsun. Sadece gel,” dedi Grayson.

“Metamfetamin için iyi bir aşçıyla bağlantın var. Onunla görüşmek istiyorum. Direkt kendisinden birkaç kilo almak gibi bir niyetim var,” dedi Slice.

Grayson, “Umarım kullan at telefondasındır şu an,” dedi.

“Haftanın her günü için ayrı bir telefonum var. Şimdi, ayarlayabilir misin?” diye sordu Slice.

“Yapabilirim ama söz veremem. Biraz yanar döner bir tip,” dedi Grayson.

“Yanar döner tiplerle başa çıkabilirim. Yüzlüklerle dolu bir çanta kaygıları için harika çözümler yaratabilir.”

“Pekâlâ. Sende ne var?”

“Lanet olsun, karıları da böyle aceleye mi getiriyorsun? Kahretsin,” dedi Slice.

“Benlik şey var mı yok mu, dostum?” dedi Grayson.

“Evet, senin için bir şeyim var. Küçük bir kuştan duyduğuma göre kız Bowling Green’de Adam’s Road diye bir yerin yakınlarında kalıyormuş. Eğer şimdi gidersen, onu arayan iki adamı geçebilirsin,” dedi Slice.

“İki adam mı? İçlerinden biri iri yarı bir zenci miydi?” dedi Grayson.

“Evet, onu tanıyor musun?”

“Onunla yarım kalmış bir işimiz var. Adam’s Road, değil mi?” dedi Grayson.

“Evet. O herifle buluşmayı da gelecek hafta ayarlayalım,” dedi Slice.

“Tamam, halledeceğim. Baksana, o zenci, senin arkadaşın mı? Çünkü onu çok fena benzeteceğim,” dedi Grayson.

Slice birkaç saniye geçmesini bekledi. “Hayır. Ne yapman gerekiyorsa onu yap.”

OTUZ BİR

Ike park yerinden çıktı ve Richmond'dan geçen Powhite Parkway'e, oradan da 301 numaralı yola bağlayacak olan eski 207 numaralı yola yöneldi.

Buddy Lee, 301 numaralı yolun inişli çıkışlı tepelerinden geçerken başını cama yasladı. Yemyeşil tarım arazileri, Ike ve Buddy Lee'nin yaşlarının toplamından daha eski, rastgele yerleştirilmiş evlerle bölünen kilometrelerce beyaz çitlerle bezeliydi. Kızılıcak ağaçları, arazinin otlatma ya da ekim için kullanılmayan yerlerindeki çam ağaçları ve akça ağaçlarla ortak sevgilileri olan güneşin ilgisini çekmek için yarışıyordu.

Buddy Lee radyoyu açtı ve Merle Haggard'ın gümbürtülü tiz sesi hoparlörlerden 'Mama Tried' şarkısını söyleyerek yükseldi.

"Annem denedi ama babamın umurunda bile olmadı," dedi Buddy Lee.

"Babanın sana bütün o gezgin saçmalıklarını öğrettiğini söylediğini sanıyordum. Aldatmak falan," dedi Ike. Buddy Lee gözlerini kapadı.

"Öğretti. Ayrıca peynirli makarna çok kuru olduğunda anne mi tokatlamaktan hoşlanan pis bir sarhoştur. O kadar sık gelip giderdi ki, kasabaya geldiğinde sana uğrayan bir arkadaş gibiydi. Orada burada bir sürü çocuğu vardı. Chet onlardan biriydi. Deak de öyle. Mattaponi'de yarı Kızılderili bir kız kardeşim

var. Çocuğum olursa onun gibi olmayacağımı söylerdim hep. Sözümü tuttum. Ondan daha kötüydim,” dedi Buddy Lee.

“Benim annem ve babam ben dokuz yaşındayken öldü. Route 17’de bir çukura girdi ve Coleman Köprüsü’nden uçtu. Kız kardeşimle ben babamın ailesinin yanına taşındık. Dedemlere cehennemi yaşattım ama onların tek yaptığı beni sevmeye çalışmaktı. Çok öfkeliydim. Etrafta dolaşır, patlamak için bir bahane arardım. Annemle babamı aldığı için Tanrı’ya, öldükleri için annemle babama, her şey yoluna girecekmiş gibi davrandıkları için büyükanne ve büyükbabama kızgındım. Berbat bir haldeydim. Luther ve çetesine karıştım. Luther tüm bu öfkemi kullanmama izin verdi. Beni bir silah gibi hedefe doğrulttu ve ateşlememe izin verdi,” dedi Ike. At römorku çeken bir kamyonun yanından geçti.

“Isiah’yı seviyorum, gerçekten seviyorum, ama bir çocuk sahibi olmamam gerektiğini düşündüğüm günler oluyor. İyi bir baba olamayacak kadar kafam karıştı,” dedi Ike.

“Bence onu sevdiysen ve elinden gelenin en iyisini yaptıysan, iyi bir babaydın. Ben de kendime böyle söylüyorum,” dedi Buddy Lee.

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Ike.

“Çoğu zaman inanıyorum.”

“Gey olduğunu söylediğinde çok sinirlenmiştim,” dedi Ike. Kamyoneti yavaşlatarak keskin bir virajı aldı, geniş bir merada tembel tembel otlayan birkaç atın yanından geçtiler.

“Daha önce bilmiyor muydun? Derek’i başka bir çocukla öpüşürken yakalamıştım ama ondan çok daha önce biliyordum,” dedi Buddy Lee.

“Biliyordum. Sanırım içten içe hep biliyordum ama kabullenmek istemiyordum. Kabul edemedim. Aklım bir türlü almıyordu, anlıyor musun? Bu ne demekti? Sanki bana uzaylı olduğunu söylemiş gibiydi. Bana hiç doğal gelmiyordu,” dedi Ike.

“Ama onu hâlâ seviyordun. Onu sevmekten hiç vazgeçme-

din, değil mi?” diye sordu Buddy Lee. Ike cevap vermeden önce saniyeler geçti.

“Onu sevmemeye çalıştım. Bir süre ona bakamadım bile. Tek görebildiğim onun diğerleriyle yaptığı şeylerdi. Özür dile-
rim. Derek sıradan biri değildi.”

“Hayır, sorun değil. Ne demek istediğini anlıyorum ama ben Derek’i sevmekten asla vazgeçmek istemedim. Sadece onun normal olmasını istedim. Sanırım bunu anlamam uzun zaman aldı.”

“Neyi anlaman?”

“Neyin normal olduğunun bana bağlı olmadığını. Uyandı-
ęı sürece kimin yanında uyanmak istediğinin bir sikim önemi yokmuş,” dedi Buddy Lee. Ike parmaklarını hafifçe direksiyona vurdu.

“Adam öldürmekten hapse girdim. Yol arkadaşım öldürüldü, ben de gittim, emri veren lavuğu buldum ve onu annesinin arka bahçesinde öldüresiye dövdüm. Herifi bahçesine kazıkla-
dım. Ekibim için gerekeni yaptığımı sanıyordum. Ama onlar benim arkamda durmadı. Hapse girdim ve tek başıma olduğu-
mu anladım. Dört kardeş üzerime atlayıp beni o hücre bloğunun fahişesi yapmaya çalışınca, yeni bir ekiple yola devam etmek zorunda kaldım,” dedi Ike. Elini esnetti.

“Bu dövmeyi yaptırmadan önce çok acayip boka batmıştım. Ama desteğe ihtiyacım vardı. ldrdğm ocuk Doğu Yakası Crips’e bağlıydı. Bu yüzden Kara Tanrılar’a katıldım. Korku-
yordum. O zaman yaptıklarımın çoğunu korktuğum için yap-
tım. Ama yapmak zorunda kaldığım tüm o şeyler sonunda beni mahvetti,” dedi Ike.

“Ben de içeride hoş olmayan şeylere şahit oldum. Ne demek istediğini anlıyorum. Ieride yumuşak davranamazsın yoksa n dişlerini kırar, saçlarını atkuyruğu yapar ve seni bir kutu sigara karşılığında satarlar. Ama sonuçta hapishaneyle ilgili her şey çok sikik be kanka. İnsanlar böyle yaşayamaz,” dedi Buddy Lee.

“Bu yakamı asla bırakmadı, biliyor musun? Sanki her şeye bir mahkûmun gözünden bakmama neden oldu. Isiah, Derek’le üniversiteden mezun oldukları gün gey olduğunu söylemişti. Evde arkadaşlarımızla yemek hazırlıyorduk. Bir sürü insan vardı. Kız kardeşim Sylvia kocasıyla oradaydı. İşten insanlar. Ben mangalın başında ateşi yakıyordum. Sonra Isiah, Derek’i getirdi. Elini tuttuğunu hatırlıyorum. Görmemiş gibi yaptım ve Isiah ‘Baba, sana bir şey söylemem lazım’ demeye başladı, ben de hamburger köftelerini çevirmeye devam ettim çünkü ne söyleyeceğini biliyordum ve duymak istemiyordum ve o da ‘Baba, Derek sadece arkadaşım değil. O benim erkek arkadaşım. Baba, ben eşcinselim. Eşcinselim ve onu seviyorum,’ dedi,” dedi Ike. Derin bir nefes aldı.

“Kendimi kaybettim. Çıldırđım. Mangalı devirdim. Yiyecekler ve kömür her yere saçıldı. Bir parça kömür Isiah’nın koluna geldi ve onu fena halde yaktı. Ben de... Korkunç şeyler söyledim. Ona ve Derek’e. Mya ağlıyor, bana bağıırıyordu. İnsanlar bana bir hayvanmışım gibi bakıyordu. Çok kızmıştım. Utanmıştım. İçeri girdim ve kapıyı o kadar sert çarptım ki cam kırıldı,” dedi Ike.

“Ve o sırada tek düşündüğüm neden illa bana söylemek zorunda olduğuydu? Neden o gün? Neden bunu kendine saklayamadı? Bu saçmalığı bilmeme gerek yoktu, değil mi? Her şeyin benim suçum olduğunu düşündüm durdum. Bana bunları neden söylediğini anlamam yıllarımı aldı çünkü anlaşımasak da mutlu olduğunu bilmemi istiyordu. Bunu benimle paylaşmak istemişti, bense her şeyi berbat ettim. Onu hayal kırıklığına uğrattım,” dedi Ike. Boğazındaki yumru sanki bir tuğla yutmuş gibi hissediyordu. Buddy Lee boğazını temizledi.

“Ne sen ne de ben Howard Cunningham’dık. Yine de çocuklar kendi başlarının çaresine baktılar. Arkadaşlarına karşı iyiydiler, birbirlerine karşı iyiydiler, o küçük kıza karşı iyiydiler. Bizim gibi babaları olsa bile büyüdüklerinde iyi birer adam

oldular. Onları ne kadar hayal kırıklığına uğratırsak uğratalım, yine de iyi oldular,” dedi Buddy Lee.

Ike başını salladı. “Tangerine’i bulacağız. Bunu kimin yaptığını bulacağız. Onları hayal kırıklığına uğratmak falan yok artık, bitti.”

Kırk beş dakika sonra, üzerinde parlak yeşil harflerle BOWLING GREEN yazan büyük, siyah ahşaptan yapılmış bir tabelanın yanından geçtiler. Kamyonetin hızı bir düşüp bir artıyordu. Ike gaza bastı. Motor yeni doğmuş bir bebek gibi inliyordu.

“Benzin almamız lazım,” dedi Buddy Lee. Ike ileride sağda iki pompası olan bir benzin istasyonu gördü. Arabayı durdurdu ve pompaya yanaştığı an aracın motoru durdu.

“Benzin göstergesi çeyrek depo kaldığını söylüyor,” dedi Ike.

“Ne diyebilirim ki? Eskisi gibi çalışmıyor artık. Bu söylediğim hem kamyonet hem de sahibi için geçerli,” dedi Buddy Lee. Dışarı çıktı ve kollarını gökyüzüne doğru uzattı. Bir kâse pirinç patlağı gibi çatırtılar çıkartarak sırtını esnetti.

“Sen benzini doldur, ben de ödemesini yapayım. Bir biraya ihtiyacım var,” dedi Buddy Lee.

“Bana da bir tane alsana,” dedi Ike. Buddy Lee kaşlarını kaldırdı. “Uzun bir gün oldu.”

Buddy Lee topallayarak otoparkı geçti ve dükkâna girdi. Kendisi için bir teneke kutu Busch, Ike’a da bir Budweiser aldı. Biraları tezgâhın üzerine koydu.

“Yedi numaradan yirmi beş dolarlık benzin,” dedi Buddy Lee. Bir tutam asi gri saçlı olan yaşlı beyaz bir kadın tezgâhtar, biraları poşete koydu ve benzinin ödemesini hesapladı.

“29 dolar 48 sent,” dedi kadın. Buddy Lee kadının doğduğu andan beri sigara içiyor olabileceğini düşündü. Ona iki yirmilik uzattı.

“Buralardan mısın?” diye sordu Buddy Lee.

“On üç yıldır buradayım. Eski kocamla birlikte Washington’dan taşındık. Bir seyisti. Secretariat’ın doğduğu çiftlikte çalışıyordu,” dedi.

“Hadi be oradan,” dedi Buddy Lee.

“Evet, atlarla arası evlilikle olduğundan daha iyiydi,” dedi kadın.

“Söylesene, Tangerine Fredrickson adında bir kız tanıyor olabilir misin?” diye sordu Buddy Lee. Tezgâhtar bir elmayı ısırması da yarım bir solucan görmüş gibi dudaklarını büktü.

“Arkadaşı mısın?” dedi.

“Hayır, komik bir hikâye. İçinde ehliyeti falan olan çantasını buldum ama buralı değilim ve adresi de bulamıyorum. Nerede yaşadığını biliyor musun? Belki bana bir mahalle adı falan verirsin? Kimliğinde Adam’s Road yazıyor ama GPS’im Tourette sendromu varmış gibi davranıyor,” dedi Buddy Lee gülümseyerek. Tezgâhtar karşılık vermedi.

“Adam’s Road’taki su kulesinin yakınında Lunette Fredrickson yaşıyor. Tabelası geçen yıl indirildi ve ilçe henüz yenilemedi.”

“Lunette, ha? Tangerine’le akrabalar herhalde, he?” diye sordu Buddy Lee.

“Evet,” dedi tezgâhtar kadın. Yüzündeki ekşi ifade daha da derinleşti.

“Tamam, teşekkür ederim,” dedi Buddy Lee. Para üstünü aldı ve kapıya yöneldi. Çıkarken tezgâhtara şöyle bir baktı. *Suratını az daha ekşitirse yoğurda dönecek*, diye düşündü Buddy Lee. Kamyonete doğru yürüdü. Benzin istasyonunun yanından geçen iki şeritli otoyolda arabalar ve kamyonlar hızla geçiyordu. Ike çoktan benzini doldurmaya başlamıştı. Buddy Lee arabaya bindi ve kendi birasını açmadan önce Ike’in birasını içecek tutucusuna koydu. “Teşekkürler,” dedi Ike. Birayı kaptı ve çoğunu tek yudumda içti.

“Bence su kulesinin yanındaki yola bakmalıyız. Adam’s Road’a,” dedi Buddy Lee.

“Nereden biliyorsun bunu?” diye sordu Ike.

“İçerideki tezgâhtarla konuştum. Tangerine’in akrabası olan Lunette Fredrickson diye birinden bahsetti.”

“Eee, sonra? Adam’s Road’a gideceğiz ve tek tek her evde durup onlara Tangerine’i tanıyıp tanımadıklarını mı soracağız?” diye sordu Ike.

“Daha iyi bir fikrin var mı?” dedi Buddy Lee. Ike omuz silkti.

“Kapıyı sen çalarsın. Burası MAGA* ülkesi,” dedi Ike.

Ama neticede sadece iki eve gittiler. İlk evde kimse kapıya çıkmadı. İkinci denemelerinde ise tahtadan yapılmış girişi olan bir karavanda göğsünde Konfederasyon bayrağı dövmesi olan genç beyaz bir adam onları Adam’s Road’un sonundaki eve yönlendirdi. Eyaletin sorumlu olduğu bölgenin sonuna yaklaştıklarını bildiren bir tabelanın yanından geçtiler. Yolun sol tarafında, uzun bir toprak yolun başında bir posta kutusu vardı. Posta kutusunun üzerinde küçük yapışkan harflerle FREDRICKSON ismi yazılıydı.

“Sanırım burası,” dedi Ike. Buddy Lee başparmağının tırnağını ısırdı.

“Haklıymışsın.”

“Ne konuda?” dedi Ike.

Buddy Lee, “O insanların seninle benimle konuştukları gibi konuşacaklarını sanmıyorum,” dedi. Zihninde Konfederasyon bayrağı dövmesi dalgalanıyordu.

“Sonunda olan biteni kavramaya başladın,” dedi Ike. Buddy Lee göz ucuyla sırtıttığını gördü. Evin giriş yoluna döndü ve bir dilim İsviçre peynirinin üzerinden geçer gibi yolu kaplayan çukurlardan kaçça kaçça sürdü. Araba yolunu kaplayan manolya

* “Make America Great Again” ya da MAGA, Donald Trump tarafından 2016 sene sinde başkanlık kampanyası sırasında popüler hale getirilen bir Amerikan siyasi sloganıdır.

ağaçlarının yanından geçerken Buddy Lee camdan dışarı baktı. Sarp yol, çorak bir ön bahçede ve birinci katın çoğunu kaplayan ve çürümeye yüz tutmuş bir verandası olan iki katlı köhne bir evde son buluyordu. Arka bahçe, japonsarmaşığı ve hanımeli ile kaplı, dönümlerce uzanıyormuş gibi görünen geniş bir çayır-
lıktan oluşturuyordu. Verandanın en alt basamağının yanında dört farklı renkte kapısı olan dört kapılı bir sedan duruyordu. Ike, kamyonetin yolcu tarafı sundurmanın en sağındaki sedanın yanına denk gelecek şekilde yanaştı ve motoru durdurdu.

“İşte geldik,” dedi Ike.

“Nasıl ilerlemek istersin?” diye sordu Buddy Lee.

“Dümdüz. Ona ne olduğunu anlatalım. Adamın kim olduğunu ve Isiah ve Derek’i tanıyıp tanımadığını soralım,” dedi Ike.

“Üstüne ne kadar gidelim?” diye sordu Buddy Lee.

“O bir kadın. Üstüne hiç gitmeyeceğim. Sen de öyle,” dedi Ike.

“Tamam ama eğer köstek olmaya kalkışırsa arayabileceğimiz birkaç kız kuzenim var,” dedi Buddy Lee. Silahı aldı ve beline, sırtının alt kısmına yakın bir yere sıkıştırdı.

“Buna ihtiyacımız olacağını sanmıyorum,” dedi Ike.

Buddy Lee, “İhtiyacımız olup da ona sahip olmamaktansa, ona sahip olup da ihtiyaç duymamak daha iyi,” dedi.

Kamyonetten indiler ve evin ön kapısına doğru ilerlediler. Birkaç adım sonra ikisi de durdu.

Genç bir kadın verandaya çıkmıştı. Gece yarısı siyahı saçları sırtının alt kısmına kadar dökülüyordu. Teni neredeyse yanık bronz rengindeydi. Başka koşullar altında Buddy Lee onu büyüleyici bulabilirdi. İri kahverengi geyik gözleri, uzun kirpiklerinin altından onlara bakıyordu.

Onlara doğrulttuğu tüfek, güzelliğini karartan bir gölge oluşturuyordu.

Buddy Lee, “Evet, başı dertte olan savunmasız bir genç hanım,” dedi.

OTUZ İKİ

“Sakin ol kız kardeşim, sadece konuşmak istiyoruz,” dedi Buddy Lee.

“Her ne satıyorsanız ilgilenmiyoruz. Her ne hakkında “konuşmak” istiyorsan da dinlemiyoruz,” dedi kadın.

“Sen Tangerine misin?” diye sordu Ike. Kadın tüfeğin namlusunu ona doğru çevirdi. Ike, kadının dipçiği kolunun kıvrımına dayadığını ve diğer eliyle tetiği tuttuğunu fark etti. Ama parmağı tetiğe geçili değildi. Ike kızı inceledi. Dolgun dudaklarının titreyişi. Gözlerinin vahşice bir hızda hareket edişi. Kafese kapatılmış gelincikler gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyorlardı. Korkmuştu. Gergindi. Muhteşemdi. Pek çok şeydi ama katil değildi. Bir katilin neye benzediğini biliyordu. Her gün aynada görüyordu.

“Kim olduğum önemli değil, babacık. Şimdi sen ve çakma Sam Elliott kamyonetinize atlayıp buradan gidiyorsunuz,” dedi Tangerine.

“İkinci kez o yaşlı herifle hiç de hoş olmayan bir şekilde karşılaştırılıyorum. Sanırım duygularım incinmeye başladı,” dedi Buddy Lee.

“Ah, kusura bakma ya. Belki de terapiye gitmelisin,” dedi Tangerine.

“Isiah sana karşı nazikti. Derek sana yardım etmek istedi. Isiah benim, Derek de onun oğluydu. Onlara söylediğin şeyler

yüzünden ikisi de öldü. Oğullarımız senin yüzünden öldü. En azından bizimle konuşabilirsin,” dedi Ike.

Tangerine irkildi. Ike onun kirpiklerini kırpıştırarak ona ters ters baktığını düşündü, ta ki yanaklarından aşağı süzölmeye başlayan koyu rimel çizgilerini görene kadar. Ike gözyaşlarından bıkmıştı. Kendisinininkilerden, Mya’nıninkilerden. Isiah onların evrenindeki yıldızdı. O öldüğünde bu yıldız kendi içine patlamış ve bir kara delik oluşturmuştu. O kara delik, hissettikleri tüm neşeyi yutmuştu. Tüm bunlar verandadaki kızın kimliği açığa çıkmasın diye insan öldürmeye hazır gizli bir sevgilisi olduğu içindi. Tetiği o çekmemişti ama işin içinde olduğu kesindi. Gözleri kanayana kadar ağlasa bile umurunda değildi.

“Ben böyle olsun istemedim,” dedi Tangerine. Yüzündeki çizgiler ona bir Yalnız Süvari havası vermişti.

“O zaman elindeki o şeyi indir ve bizimle konuş kızım,” dedi Buddy Lee. Tangerine alt dudağını ısırdı. Ike tüfeğin namlusunun dakikalar içinde alçalmasını izledi. Hafif bir rüzgâr esti ve onları manolya kokusuyla sardı.

“İçeri gelin,” dedi Tangerine.

Buddy Lee, “O tüfek kızın elinde olmadığı zaman kendimi daha iyi hissedeceğim,” diye fısıldadı.

“Bizi vuracak olsaydı çoktan vururdu,” dedi Ike.

Buddy Lee, “Hah. İyi bari, rahatladım,” dedi.

Verandaya çıktılar, sonra da eve girdiler. Girişteki holden ve ön odadan viski kokusu yayılıyordu. Ön odanın ortasında eski püskü bir kanepede duruyordu. Kanepenin yanında bir köşede duran eski model bir televizyonda pürüzlü görüntüler titriyordu. Bir yemek masası mutfaktan oturma odasına doğru uzanıyordu. Tangerine tüfeği masanın üzerine koydu.

“Terry, kimmiş gelen?”

Evin arka tarafından uzun boylu beyaz bir kadın geldi. Çiçek desenli bir elbise ve parmak arası terlik giymişti. Hamur gibi yüzü, çenesine dökülen sarı bukleler tarafından kısmen perdelenmişti.

“Tangerine, anne. Benim adım Tangerine. Kimse değil. Git uzan,” dedi Tangerine. Anne, Ike’ı da görmüştü ama bakışları Buddy Lee’deydi.

“Hayır, hayır, misafirlerimiz varmış. Arkadaşlarını içeri davet et. Ben içecek bir şeyler hazırlayayım,” dedi anne.

“Sen Lunette olmalısın. Kafanı sevdim,” dedi Buddy Lee. Ona göz kırptı. Lunette kıkırdadı.

“Anne, burada o kadar uzun kalmayacaklar,” dedi Tangerine.

“En azından birer içki içecek kadar kalabilirler,” dedi Lunette. Tartışmayı bitirdikten sonra arkasını döndü ve evin arka tarafına yöneldi. Buddy Lee onun mutfakta dolaştığını duydu. Koridorda mutfağa açılan bir geçit olduğunu görebiliyordu.

“Oturun,” dedi Tangerine. Ike ve Buddy Lee ön odaya geçtiler. Kanepenin yanı sıra bir yatar koltuk ve bir de sedir vardı. Ike ve Buddy Lee kanepeye, Tangerine de sandalyeye oturdu. Ike odanın geri kalanını inceledi. Odanın diğer ucunun köşesinde bir odun sobası vardı. Çerçevenlenmiş fotoğraflar yıpranmış duvarlara gelişigüzel aralıklarla serpiştirilmişti. Ike bazılarında Lunette’in genç bir versiyonunu ve koyu tenli, ufak tefek bir adamı gördü. Diğerlerinde ise daha yaşlı, yüzünde birkaç kırışıklık belirmiş bir Lunette ve onun ve koyu tenli adamın özelliklerinin karışımına sahip parlak gözlü küçük bir çocuk vardı. Fotoğraflardaki insanlar yaşlandıkça aralarındaki mesafe de artıyordu. Koyu tenli erkek, sonraki fotoğrafların çoğunda yokluğuyla dikkat çekiyordu.

“Isiah’ya fikrimi değiştirdiğimi söylemiştim. Artık röportaj yapmak istemiyordum. Bu durumda, olanların benimle bir ilgisi olduğunu nereden çıkardınız?” dedi Tangerine.

“Çünkü oğlumun iş yerindeki insanlar Derek’in senin yatığın adamın ikiyüzlü bir orospu çocuğu olduğunu söylediğini duymuşlar. Sonra da o ve kocası beyinleri kaldırıma saçılmış halde ölüp gittiler,” dedi Buddy Lee. Tangerine, Buddy Lee’nin kelimelerine işlemiş kin karşısında irkildi.

“Onlara bunun tehlikeli olduğunu söylemiştim. Gerçekten söyledim ama Derek kızgındı ve Isiah da kararlıydı. Neyle karşı karşıya olduklarını hiç anlamadılar. Bu benim suçum değil. Eğer ölmelerini istediğimi düşünüyorsanız, ilk teklifimi kabul edip buradan defolup gidebilirsiniz,” dedi Tangerine. Ike tartışmaya katıldı.

“Bak, senden tek istediğimiz görüştüğün adamın adı. Kim o adam? Gerisini biz hallederiz,” dedi.

“Bunu size söylemeyeceğim. Derek ve Isiah’ya da söylememeliydim. İlişkimizi bitirdiğinde bu işin peşini bırakmalıyım. Onun hayatı karmaşık. Onunla tanıştığım da bunu biliyordum. Bakın, sarhoştum ve partide ağzımı açıp gözümü yummuştum. Tamamen duygularıma kapılmıştım. Bir hataydı,” dedi Tangerine.

“Derek’e erkek arkadaşından bahsetmen mi hataydı?” dedi Ike.

“Evet. O da hataydı,” dedi Tangerine. Ike, kızın annesine olan benzerliğini görebiliyordu ama fotoğraflardaki adamlar daha çok ortak noktası vardı.

“Bize anlatmak istemiyorsan polislere anlat,” dedi Buddy Lee. Ike döndü ve onunla göz göze geldi. Buddy Lee’nin omzunda ikinci bir kafa çıksaydı daha az şaşırırdı.

“Bunu yapanları bulmak istiyorum ve bunun nasıl olacağı umurumda değil. Bize söylemek istemiyorsan, siktiğimin polislerine söyle,” dedi Buddy Lee.

“Üzgünüm ama bunun bir parçası olamam,” dedi Tangerine.

“Bunun bir parçası mı? Konu sensin zaten. Her şey seninle ilgili. Oğlumu ve onun... kocasını öldürdün ama tek umursadığın kendi kışını kurtarmak,” dedi Ike.

“Dinle ufaklık, fark ettin mi bilmiyorum ama benim kışımı önemseyen tek kişi benim. Buraya gelip beni olan bitenden sorumlu tutamazsın. Karşıma geçmiş, ölmüş gey oğullarını ne kadar önemseydiğini haykırıyorsun çünkü hayattayken onlara bok gibi davrandın,” dedi Tangerine. Bir tutam saçını yüzünden

uzaklaştırdı. Ike koltuktan fırladı. Yumrukları sıkıca kenetlenmişti.

“Ne benim ne de oğlum hakkında bir bok bildiğin yok,” dedi Ike.

“Öyle mi? Eminim insanlara onu ne kadar çok sevdiğini anlatıyorsundur ama sen onun sadece bir parçasını seviyordun. Hepsini değil. Her şeyini değil. Şimdi de kendinizi daha iyi hissetmeniz için hayatımı riske atmamı istiyorsunuz. Bu benim işim değil, tatlım,” dedi Tangerine. Ike ona doğru bir adım attı. Ona baktı ve gülümsedi.

“Senin içini görüyorum. Senin gibi adamlarla hep karşılaştım ben. Senin gibiler Billy Badass gibi kasıla kasıla dolaşır ama oğlu ve onun ‘ev arkadaşı’ hakkında insanlara yalan söyler,” dedi Tangerine, ev arkadaşı derken tırnak işareti yapmıştı. Ike yumruklarının açıldığını hissetti. Kadının söylediklerinin doğruluğu başına bir sancı sokmuştu. Sanki kız son on yıldır penceresinden onu dikizliyormuş gibiydi.

“Beş para etmeyen herifler olduğumuzu biliyoruz. Söylemene gerek yok. Bunu her gün kendimize yeterince yapıyoruz. Ama bu, sen ortaya çıkamayacak kadar korkak olduğun için erkek arkadaşın Tanrı bilir hangi cehennemde sürerken bizim çocuklarımızın toprakta çürüyeceği anlamına gelmez. Seni aradığını bildiğini biliyorum. Seni avlamaya çalışan, belalı tiplerden oluşan motorcu bir ekibi var. Kafanı koparmalarını istiyor. Biz seni bulabildiğimize göre, sence onların da bulması ne kadar sürer? Bizimle gelir ve polislerle anlatırsan seni koruyabilirler,” dedi Buddy Lee.

“Hayır, koruyamazlar. Olan biten her şey onun suçu değil. Kontrol edemediği bir durumun içinde. Bu işin arkasında hesap verdiği insanlar var. Yörüngelerindeki herkesi ve her şeyi kontrol eden zengin özentileri. O da tüm bunların kurbanı, en az...”

“Eğer Isiah ve Derek kadar diyecek olursan aramız fena halde bozulur,” dedi Ike. Tangerine dudaklarını yaladı.

“Bir keresinde bana onun bir aslan olmasını istediklerini ve bir aslanın bir koyunu yediği için suçluluk hissetmemesi gerektiğini söylemişti. Hayatı boyunca onu istismar etmişler ve ne kadar boktan bir halde olduğu umurlarında değil. Ne tür bir pislikle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok,” dedi Tangerine. Ela gözleri ışıldıyordu sanki.

“Bu abuk subuk hikâyeye gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Seni öldürüp duvarına asmayı planlıyor,” dedi Buddy Lee.

“Bakın, dediğim gibi. Onu tanımıyorsunuz. Neler yaşadığını bilmiyorsunuz. Bu sandığınızdan çok daha büyük bir şey,” dedi Tangerine.

“O benim oğlumu öldürdü. Adı dışında bilmem gereken her şeyi biliyorum,” dedi Ike.

“İçecekler geldi! Umarım Cuba libres seviyorsunuzdur,” dedi Lunette. Plastik bir tepside dört bardak vardı. Tepsiyi se-dirin üzerine yerleştirdi ve rom ve kola karışımlarını dağıtmaya başladı.

“Teşekkür ederim han’fendi,” dedi Buddy Lee.

“Benim adım Lunette, han’fendi değil. Ama istersen bana Şeker diyebilirsin.” İçkisini iki yudumda bitiren Buddy Lee’ye göz kırptı. Ike, Tangerine’e odaklandığı sırada kendi içkisini demir gibi sıkıca tutuyordu. Tangerine bir yudum aldı. Bu kez kız gözlerini ona dikmişti.

“Bana vurmayı düşünüyorsun, değil mi? Senin olayın da bu mu?” diye sordu.

“Hayır. Keşke oğlum sana yardım etmeye çalışmasaydı diye düşünüyorum ama o böyle bir adamdı. Herkese yardım ederdi. Onu umursamayan birine bile,” dedi Ike.

“Beni suçlamaya çalışman hiç hoş değil, ufaklık,” dedi Tangerine. Ike, kızın bunu sert bir şekilde söylemek istediğini düşünmüştü ama sesi düz çıkmıştı.

“Seni suçlamaya çalışmıyorum. Gerçekleri söylüyorum.”

Tangerine cevap vermek için ağzını açtı ama o sırada ön

bahçeden bir araba kapısının çarpma sesi geldi. Ike ayağa kalktı. Ensesindeki deride sanki bir hayalet onu gıdıklıyormuş gibi karıncalanma hissetti. Buddy Lee ile göz göze geldi.

“Baban gittiğinden beri bu kadar çok misafirim olmamıştı,” dedi Lunette. Kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdü. Bardağındaki buz küpleri kastanyet gibi şingirdadı.

“Anne, ne yapıyorsun? Sana dikkatli olmamız gerektiğini söylemiştim,” dedi Tan-gerine. Ayağa fırladı ve Lunette’i koldan yakaladı.

“Kim olduğuna bakacağım,” diye mırıldandı. Ike onun içkisine ne kadar rom koyduğunu merak etti. Bardağını sedirin üzerine bıraktı.

“Durun. Ben bir bakayım,” dedi Ike. Kapı pervazının sol tarafındaki pencereye gitti. Kirli camın arkasından baktığında mavi bir minivan gördü. Kamyonetlerinin en solundaki sedanın diğer tarafına park etmişti. Ona üç motosiklet eşlik ediyordu. Motosikletler minibüs ile sedan arasındaki boşluğa park etmişti.

Altı adam eve doğru yürüyordu. Hepsinin başında yüzlerinin yarısını örten beyzbol şapkası ve hepsinin elinde silah vardı.

“Yere yatın!” diye bağırdı Ike. Lunette, Tangerine’in elinden kurtuldu ve Buddy Lee’ye doğru yürüdü.

“Neden bahsediyor bu, yakışıklı?” diye sordu içkisini yudumlarken gülümseyerek.

Dışarıdan silah sesleri yükseldi. Evin içi paramparça camlar, tahta kıymıkları ve parçalanmış alçıpanlardan oluşan bir cehennem döndü. Kurşunlar göğsünü ve karnını delip geçerken Lunette’in vücudu titreyerek öne doğru yalpalayarak bir adım attı. Çiçekli elbisesi kana bulanmış, üzerindeki papatyalar güllere dönüşmüştü. Buddy Lee ona doğru uzanıp onu aşağı çekmeye çalışırken Tangerine kendini annesine doğru attı. Ike yüzüstü yatıyor ve yerde sürünerek ilerlemeye çalışıyordu. Lunette’in vücudu olduğu yere yığıldı ve darmadağın oldu. Bardağı elinden kaydı ve girintili çıkıntılı ahşap zemin boyunca yuvarlandı.

Ike yemek masasına ulaştığında ayak sesleri verandayı dövüyordu. Ön kapı sert bir tekmeyele açıldı. Tam o sırada Ike uzanıp tüfeğin dipçiğini kavradı. Pompalıyı döndürdü ve kapıdaki adama nişan aldı.

Cheddar duraksadı. 12 kalibrelik bir tüfeğin namlusuna bakıyor olmayı beklemiyordu. Ike adamın kafasına nişan aldı ve tetiği çekti. Cheddar'ın yüzünün yarısı et, kemik ve beyin kıvrımlarından oluşan kırmızı bir sis içinde buharlaştı. Beyzbol şapkası kafasından geriye kalanlardan uçup gitti ve vücudunun yarısı kapının dışına, diğer yarısı içeri doğru yığılırken savruldu. Ike tüfeği tekrar pompaladı, boş kovanı dışarı attı ve hazneye bir tane daha yerleştirdi. Ike göğsüne nişan aldığında verandadaki ikinci adam yana doğru sıçradı. Ike tetiği çekti ve üçüncü adam minibüse doğru koşarken tüfek tekrar kükredii. Saçmalar, Gremlin'i uyluğunun karnına bağlandığı yerden yakaladı ve onu verandadan fırlattı. Yere düştüğünde, kalın ve ince bağırsakları merlotla ıslatılmış bir tuzlu su şekerlemesi şeridi gibi açılmaya başladı.

Ike tüfeği tekrar pompaladı. Boş kovanı tekrar dışarı attı ama bu sefer yerine yenisini koymadı.

“Buddy, ateş et!” diye bağırdı Ike.

Buddy Lee, Tangerine'i kollarının altına alarak sindiği kanepenin arkasından başını uzattı. Silahını belinden çıkardı ve çömelerek eve doğru ilerleyen dört adama nişan aldı. Berbat bir nişancıydı. Diğer üçü saklanmak için kaçışırken bir adamı yere indirdiğini düşündü.

Ike kapı aralığındaki ölü adama doğru koştu ve elindeki silahı aldı. Hafif makineli tüfektii. MAC-10 ya da Uzi, emin değildi. Ike minibüse ve sedana nişan aldı ve doldur boşalt yaptı.

“Siktir, siktir, siktir!” Kurşunlar sedana isabet ederken Grayson çığlık atıyordu. Metal ve fiberglas parçaları yüzüne ve gözlerine sıçradı. Tekrar çığlık attı, bu kez kelimeler olmadan, sessiz, öfke dolu bir ulumaydı. Makineli tüfeği ön tampona da-

yadı ve gelişine ateş etti. Dome, Grayson'ın yanında pozisyon aldı.

“Silahım tutukluk yaptı!” diye hırladı. Grayson onu duymazdan geldi.

“Aman Tanrım. Tanrım, bağırsaklarım. Sikeyim, bağırsaklarım!” diye inledi Gremlin. Üçüncü adamın silahı tekrar ateşlenip etrafı bir uğultu kapladığında Ike kapı aralığında arkasına yaslandı. Ike boş şarjörün kuru tıkırtısını duyana kadar ateşe karşılık verdi. Tamamen içgüdüsel olarak hareket ederek ölü adamın ceplerine uzandı ve başka bir şarjör buldu. Silah kullanmayalı yıllar olmuştu ama elleri hiç de öyle hareket etmiyordu. Elleri otomatik hareketlerle şarjörü çıkardı ve hiç tereddüt etmeden yerine yerleştirdi. Grayson sedanın ön tamponundan bakarken hızlıca bir el ateş etti.

“Kamyonete doğru git!” diye bağırdı Ike. Buddy Lee'ye anahtarları fırlattı. Buddy Lee boştaki eliyle anahtarları havada kaptı. İniltilerle ağlamakta olan Tangerine'i sürükleyerek mutfağa ve arka kapıya götürdü. Ike sedana bir el daha ateş etti.

Grayson “Sikerim böyle işi!” deyip tükürdü. Ayağa kalktı ve sedanın kaputuna doğru eğildi. Namluyu verandaya doğru ileri geri hareket ettirerek evi şeytani bir varlığın pençeleri gibi kavrayan bir ateş hattı oluşturdu. Saçılan kovanlar kaputun üzerinde dans etti ve kenarından yere yuvarlandı.

Ike pencerenin altına girdi, ayağa kalktı ve kırılmış camın alt kısmından dışarı ateş etti. Grayson arabanın gövdesinin arkasında kayboldu.

Ike, Buddy Lee'nin kamyonentinin motorunun çalışıp bir kısırga gibi gürlediğini duyana kadar sedan, minibüs ve bisikletlerin çevresine ateş etmeye devam etti.

Grayson şarjörünü değiştirdi, minibüsün arkasına geçti ve eve tekrar ateş etti. Kamyonetin çalıştığını duymadı ama geri geri gittiğini, sonra da arka camı kendisine dönük olacak şekilde döndüğünü gördü. Kamyonete nişan aldı ve ateş etti. Arka

cam kırıldı ama sonra evden gelen kurşun yağmuru onu eve doğru ateş etmeye zorladı.

Ekipteki diğer elemanlardan biri, Gage, kalçasını tutarak ona doğru sürünüyordu. Suikast timinin son üyesi Kelso'yu görmemişti. O, Gremlin ve Cheddar motorlarına binmişlerdi. Dome, Gage ve Kelso minibüse binmişti. Silahlı altı Nadir Irk üyesinin bir zenci, bir pislik ve bir sürtük için fazlasıyla yeterli olduğunu düşünmüştü.

Yanılmış olmaktan gerçekten sıkılmaya başlamıştı.

Buddy Lee, kamyonette gaza basarken Tangerine'i aşağı çekti. Arabadan kopan parçalar ensesine ve sırtına yağdı.

Buddy Lee, kamyonetle geniş bir kavis çizdikten sonra evin önüne doğru belli bir açıyla geri geri giderken "Kahretsin, sikeyim!" dedi. Avludaki adamın bacaklarının üzerinden geçip onları Chevy'sinin ağırlığı altında ezerken bir atın iğdiş edilmesine benzer bir çığlık duydu.

Ike evden koşarak çıktı ve kamyonetin kasasına atlarken makineli tüfeği ateşledi. Ike mavi minibüsün arkasına saklanan iki adama ateş ederken Buddy Lee gaza bastı. Buddy Lee sedana çarparak onu ilk iki motosiklete doğru itip çarptırdı. Momentumun etkisiyle ikinci motosiklet üçüncüye çarptı. Buddy Lee gaza basmaya devam etti, sola döndü ve yoldan aşağı doğru ilerledi.

Ike hafif makineli tüfikle son bir kez ateş ederek minibüsün arkasına hedef aldı. Arka kapının camı, sürücü tarafındaki lastikle birlikte patladı. Grayson ve Dome, kamyonet bir gülle gibi yanlarından geçerken minibüsün etrafında hareket etmeye devam ettiler ve sonunda ön tamponun yanında bir çift kaplumbağa gibi çömeldiler.

Grayson tam ayağa kalktığı anda kamyonetin sola dönüp otoyolda ilerlediğini gördü. Elinin tersiyle gözlerini sildi. Kolumun alt kısmındaki kıllara ter, kan ve metal parçaları yapışmıştı. Kulaklarında tiz bir metalik çınlama vardı. Dome ayağa kalktı

ve Grayson'ın yanında durdu. Kelso da sürünerek sedanın altından çıktı.

Grayson yolun aşağısına bakmayı bıraktı ve etrafında olan bitene baktı. Kardeşlerinden üçü ölmüştü. Cheddar ölmüştü. Gremlin hemen arkasındaydı. Gage'in kanaması bahçeyi kaplayan kırmızı döşemenin her tarafına yayılmıştı.

"Dome, beni bacağımdan vurdular, Dome. Çok kan kaybediyorum. Tanrım çok acıyor, çok kanıyor, Dome," diye inledi Gage.

"Bağırsaklarım, dostum. Bağırsaklarımı görebiliyorum," dedi Gremlin. Sözleri o kadar hafifti ki rüzgâr neredeyse onları kapıp götürecekti. Dome ve Grayson ölümcül şekilde yaralanmış kardeşlerinin yanına yürüdüler. Karnının alt yarısının çoğu gitmiş ya da yağlanmış bir yılan balığı gibi ellerinin arasından kaymıştı. Bir jakuzi gibi içine girilebilecek kadar büyük bir kan ve bok havuzunda yatıyordu.

Bacakları kör bir fırıncının yaptığı galetalara benziyordu. Eğer Gremlin kurtulabilirse, ki şu anda içinde yüzdüğü kana bakılırsa bu pek olası değildi, muhtemelen hayatının geri kalanında o bok torbalarından birini kullanmak zorunda kalacaktı. Bir daha asla ata binemeyecekti. Grayson, onun bu şekilde yaşamak istemeyeceğini biliyordu.

"Onu böyle bırakamayız," dedi Grayson. Silahını Gremlin'in yüzüne doğrulttu. Dome yüzünü batan güneşe çevirdi. Bir cırcır böceği korosunun tiz sesi havayı doldurdu.

"Diğer tarafta görüşürüz kardeşim," dedi Grayson.

Gremlin'in yüzüne doğru bir yaylım ateşi açtı. Kesik kesik patlayan mermiler, sanki biri metal bir masanın üzerine binlerce çivi çakmış gibi ses çıkarıyordu. Grayson makineli tüfeği Gremlin'in cesedinin yanına, yere koydu. Yıkılmış motosikletlerin yanına gitti. Kendi motosikletini kaldırmaya çalıştı ama ape askı gidonları hiç olmayacak yerlerden bükülmüştü. Benzin deposu sızdırıyordu. Kamşatlarından birinde kocaman bir

göçük vardı. Deri selenin üzerinde zikzaklar halinde kocaman bir yarık vardı. Ön tekerlek kendi içine çökmüştü. Bir çocuğun ilk büyük “D” harfi yazma denemesi gibiydi.

Grayson motosikleti tekrar yere bıraktı.

“Pekâlâ o zaman,” dedi Grayson. İçten içe Andy’nin öldüğünü biliyordu. Koltuklarında oturup *tallboy* biralarını içiyor olması gereken iki yaşlı piçin bir potansiyel adayı öldürmüş olması uzak bir ihtimaldi ama imkânsız değildi. Gözlerinin önünde gerçekleşen katliama baktığı sırada iki hata yapmış olduğunu fark etti.

Bu adamları hafife almış ve kendini geri tutmuştu. İlk hata onun suçuydu. Bunu asla unutmayacak, kendini affetmeyecekti. İkinci hata ise hiç pis işlere girmemiş, elini kana bulamamış ya da kavgaya karışmamış zengin bir herifindi. Tamam, onlara para ödemiş olabilirdi ama artık bunun bir önemi yoktu. Bu iş uzun zaman önce sadece iş olmanın ötesine geçmişti zaten. Artık kişisel olmaktan da öteydi. Onurla ilgiliydi. Eğer bu iki herifle başa çıkamıyorsa, o zaman başkan olmayı hak etmiyordu. O lanet olası armayı takmayı hak etmiyordu. Çıkarıp çöpe atsa daha iyiydi.

Bu delilikti. Hepsi.

Cheddar ölmüştü.

Gremlin ölmüştü.

Gage muhtemelen kan kaybından ölecekti.

Black’in dükkânında olanları saymıyorum bile. Grayson yüzünü ovuşturdu.

Eli, yanağını ikiye bölen yara izinin üzerinde durdu. Artık kendini tutmayacaktı. Artık yarım yamalak önlemler almak yoktu. Şimdi her şey bambaşka olacaktı.

“Dome, bu şeyin içinde yedek var mı?” diye sordu Grayson.

“Evet, yani sanırım var. Bu karımın minibüsü; ben pek kullanmıyorum,” dedi Dome.

“Motosikletleri ne yapacağız? Onları öylece bırakamayız,” dedi Kelso.

Grayson bıçağını çıkardı ve tek tek motosikletlerin yanına gitti. Plakaların civatalarını sökmek için bıçağın ucunu kullandı. Üç plakayı da cebine attı. Polisler plakaları kontrol edebilirlerdi ama motosikletleri her zaman çalıntı olarak rapor ederlerdi.

“Siz ikiniz Cheddar ve Gremlin”den geriye kalanları alın. Sonra lastiği değiştirin. Gage’i de bindirin, sonra da buradan siktir olup gidelim. Anasının nikâhındayız ama hangi meraklı komşunun kolluk kuvvetlerini arayacağını asla bilemeyiz. Kulüp binasına döndüğümüzde bir savaş çağrısı başlatacağım. Bu orospu çocuğunun kapısının önünde ona cehennemî yaşatacağız,” dedi Grayson. Dome ve Kelso yerlerinde kıpırdanıyor, birbirlerine endişeli bakışlar atıyorlardı.

Grayson tekrar Gremlin’in cesedinin yanına gitti ve silahını aldı. Dome ve Kelso’ya öyle lanet bir bakış fırlattı ki kendi başının ağrımasına neden oldu.

“Başka bir dilde mi konuşuyorum lan ben?” diye sordu Grayson.

OTUZ ÜÇ

Ike “Çek kenara!” diye kamyonetin kasasından bağırdı. Buddy Lee onu duymamış gibiydi. Tek şeritli asfalt boyunca uçarcasına ilerlerken kamyonet sarsılıp sallanıyordu. Ike arabanın hız göstergesinin doksanı geçtiğini görebiliyordu.

“Buddy Lee, kenara çek de arabaya binebileyim!” Ike tüm gücüyle.

Dikiz aynasında Buddy Lee’nin sulu mavi gözlerini gördü. Motorun uğultusu hafifledi ve kamyonet yolun kenarına yanaştı. Ike dışarı fırladı ve aracın içine atladı. Kapıyı ancak kapatmıştı ki Buddy Lee tekrar yola koyuldu, lastikler patinaj yapıyor ve çakıllar havaya fırlıyordu.

Ike sırtının alt kısmında sıcak ve nemli bir şey hissetti. Öne doğru eğildi ve o eğildiğinde Tangerine kucağına yığıldı. Ike onu dar omuzlarından yakaladı ve ayağa kaldırdı.

“Siktir,” diye fısıldadı Ike.

Tangerine’in sağ tarafı boydan boya kıpkırmızı olmuştu. Dirseğinin kıvrımındaki on sent büyüklüğündeki kurşun deliği endişe verici bir hızla kan kusuyordu.

“Ne, arkamızda biri mi var?” dedi Buddy Lee. Gözleri dikiz aynasını ve yan aynaları taradı. Ike gömleğini ve kemerini çıkardı. Gömleği Tangerine’in koluna sardı, sonra kemeriyle sıkıca bağladı. Tangerine’den kocaman, koyu bir ıslak leke yayıldı ve kamyonetin arka koltuğunun her yerine yayıldı.

“Vurulmuş,” dedi Ike.

“Ne? Siktir, lanet olsun! Ölmüş mü?” diye sordu Buddy Lee.

Ike parmağını kızın boynunun yan tarafına koydu. Bir yabancı arısının çılgın kanatları gibi titreyen bir nabız hissetti.

“Ölmemiş ama şoka girmiş olabilir,” dedi Ike. Cebinden cep telefonunu çıkardı. Mya’nın numarasını çevirdi. Parmakları dokunmatik ekranda çamurlu lekeler bıraktı.

“Adresin ne?” diye sordu Ike telefon çalarken.

“Ha, ne?” dedi Buddy Lee.

“Birinin ona bakması gerekiyor ve benim evime geri dönmeyiz. Nerede yaşadığını bilmiyorlar. Adresin ne?” dedi Ike.

“Hee, 2354 East End Road,” dedi Buddy Lee.

Mya dördüncü çalışta telefonu açtı.

“Ike?”

“Bizimle 2354 East End Road’da buluş. İlk yardım çantasını da getir. Otuz dakika içinde orada oluruz,” dedi Ike.

“Yaralandın mı?” diye sordu Mya. Ike yüzünü buruşturdu. Karısının içinde bir şeyler yeni yeni iyileşmeye başlamıştı. Bu soruyla birlikte kadının yarasının iyice açıldığını duydu.

“Ben değil. Buddy Lee de değil. Ama yardımına ihtiyacımız var,” dedi Ike.

“Tamam,” dedi. Ike daha fazla bir şey söyleyemeden telefonu kapattı.

“Onu hastaneye götürmemiz gerekmez mi?” diye sordu Buddy Lee.

“Doktorlar tüm ateşli silah yaralanmaları polise bildirmek zorunda. Orada üç ceset var. Bunu polislere açıklamak ister misin?” diye sordu Ike.

“Ya kız ölürse, Ike? Bu orospu çocuğunun kim olduğunu bilen tek kişi o,” dedi Buddy Lee.

“Buddy, bu saçmalık yüzünden ikimiz de boka bataabiliriz,” dedi Ike. Buddy Lee alt dudağının kenarını ısırdı.

“Ama ya polislere...”

“Kızın söylediklerini duymadın mı? Belli ki bu adamın bağlantıları sağlam. Polisleri arka cebinde tutuyor olabilir,” dedi Ike.

“Hepsini değildir ama,” dedi Buddy Lee. Saatte altmış mil hızla keskin bir viraj aldı, sonra kamyonetin hızını seksen mile çıkardı. Tangerine’in dudaklarından bir inilti kaçtı. Ike nefes alabildiğinden emin olmak için kızın başını arkaya yasladı.

“Kazanamayız... Kazanamayız,” diye fısıldadı Tangerine.

“Benimle kal, kızım!” diye bağırdı Ike. Kolunu ona doladı ve çıplak göğsüne yaslanmasına izin verdi.

“Buddy Lee, beni dinle. Hastaneye gittiğimizde cevaplama-mız gereken bir sürü soru olacak,” dedi Ike.

“Bana çocuklarımızı öldürenleri yakalamak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu söylemiştin. Ciddi miydin? Çünkü ben ciddiydim. Bu piçin yakalanması için tekrar içeri girmem gerekiyorsa, o zaman yeni bir turuncu tulum ve terlik alırım. Peki ya sen?” diye sordu Buddy Lee. Ike gözlerini öyle sıkı kapattı ki, göz kapaklarının yüzünden fırlayacağını sandı.

“Onun ve adamlarının zengin olduğunu söyledi, değil mi? Bu da demek oluyor ki herif zengin bir adam olmanın sunduğu adaleti alacak. Biz içeride olacağız, çocuklar hâlâ ölü olacak ve o da her şeyin unutulmasını sağlamak için havalı bir avukat tutacak. Muhtemelen Tangerine’i de öttüğü için öldürecek. Buddy Lee, yirmi beş yıl ya da müebbet yatsak bile bu boku düzeltemeyiz,” dedi Ike. Buddy Lee gözlerini bir an için yoldan ayırdı ve Ike’a baktı.

“O kızın annesinin ölmesine biz mi sebep olduk, Ike? O üç kuruşluk herifler bizi nasıl buldu? Bizi takip mi ettiler? Çünkü eğer takip ettilerse, bu konuda çok kurnazlardı. Çünkü bir Harley sürüyorken birine gizlice yaklaşılamazsın,” dedi Buddy Lee. Tangerine yine mırıldandı.

“Hayır, kazanamayız...”

Ike kızın saçlarını düzeltti. Teni dokunulamayacak kadar nemliydi. “Nereye gittiğimizi bilen tek kişi Slice’ı,” dedi Ike.

Bu söylediğinin üzerine daha fazla açıklama yapmaya gerek yoktu. Buddy Lee avucunun içiyle direksiyona vurdu.

“Şerefsiz pislik! Ama neden? Adamın kardeşini öldüren çocuğun icabına baktığını söylememiş miydin? Neden sana böyle ihanet etsin ki?” diye sordu Buddy Lee.

“Bilmiyorum. Sanırım Luther’la ilgili şey de bunun bir parçası olabilir. İçten içe katilini yakalayamadığı için kendine, yakaladığım için de bana kızgın. Ama yine de onun ve Nadir Irk’ın birbirlerini nasıl tanıdıklarını açıklayamıyorum. Aynı çevrelerde çalıştıklarını sanmıyordum ama Slice’ın pek çok işte parmağı var sanırım. Neyse, bu konuya başka bir zamanda kafa yorunuz,” dedi Ike.

Tangerine başka bir şeyler mırıldandı ama söyledikleri öyle anlamsızdı ki Ike ne demek istediğini anlamadı.

“Boyumuzdan büyük işlere bulaştık, değil mi?” dedi Buddy Lee. Bu bir soru değildi.

Ike, yine Tangerine’in saçlarını düzeltti. “Bir önemi yok. Başladığımız işi bitireceğiz.”

Karavana öyle sert ve hızlı bir şekilde yanaştılar ki Buddy Lee frene asılmak zorunda kaldı. Kamyonet çakılların üzerinde kayarak Buddy Lee’nin ön kapısının yarım adım ötesine park etmiş olan Mya’nın arabasının beş santim yakınına kadar geldi. Buddy Lee motoru kapatmadan önce Ike arabadan inmiş ve kucağında Tangerine ile eve doğru koşmaya başlamıştı. Mya omzunda bir bebek bezi çantası ve kucağında Arianna ile arabasından atladı. Buddy Lee motoru durdurdu ve elinde anahtarlarıyla kamyonetten indi.

Buddy Lee, “Ike’a kapıyı aç, ben ufaklığı alırım,” dedi. Mya anahtarlar karşılığında Arianna’yı ona verdi ve kapıya gitti. Arianna’yla birlikte kamyonetine doğru yürürken Buddy Lee hafif bir pıt pıt sesi duydu. Küçük kız kucağındayken kalçala-

rına doğru çömeldi. Adam inlerken kız kıkırdadı. Alt takımdan ince ama düzenli bir yağ sızıntısı vardı.

Seni çok zorladığımı biliyorum kızım. Sadece biraz daha dayan, diye düşündü Buddy Lee. Doğruldu ve kamyonetinin arkasına gitti. Bir eliyle bagaj kapağını indirdi. Oturdu ve Arianna'yı kucağına dengeli bir şekilde oturttu. Arianna onun çenesindeki kılları mıncıkladı.

“Kesinlikle tıraşa ihtiyacım var, değil mi? Dede kurt gibi görünüyor,” dedi Buddy Lee.

“Sen ve ben bir süre burada takılalım, olur mu? Bir şarkı söylemek ister misin? ‘I Saw the Light’ı biliyor musun? Hank Senior söylerdi. Annem o şarkıyı çok severdi. Bir keresinde elektrikler kesik olduğu ve babam fatura parasını alıp kaçtığı için bizi oyalamaya çalışırken bize söylemişti. Bak, sana şimdi tüm bunları anlatabilirim çünkü bir kelimesini bile hatırlamayacaksın. Siktir, beni bile hatırlamayabilirsin,” dedi Buddy Lee.

“Kızı mutfığa götür,” dedi Mya. Ike hızlıca sağa yöneldi ve Tangerine’i Buddy Lee’nin küçük mutfağına taşıdı. Daha çok bir mutfakçık gibiydi. Buddy Lee’nin eski, sarı kromdan yapılmış formika bir masası vardı. Ike, Tangerine’in ayaklarıyla birkaç tabağı yere itti ve yüzükoyun bir şekilde Tangerine’i masanın üzerine yatırdı. Mya bebek bezi çantasını boşalttı. Ike bir şişe alkol, bandajlar, dikiş ipliği ve lastik eldivenler gördü.

“Dışarı çık. Bunu mümkün olduğunca steril yapmaya çalışacağım.”

“Emin misin?” dedi Ike.

“Isaac, burada bana sadece ayak bağı oluyorsun,” dedi kadın. Ike’in Hristiyan adını kullanarak ona aslında “Bu konu tartışmaya kapalı,” demek istemişti.

Ike dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Buddy Lee ve Arianna'yı bagaj kapağında şarkı söylerken gördü. Küçük kız

kıkırdıyor, Buddy Lee de Ike'in tanımadığı bir melodiyi söylerken abartılı yüz ifadeleri takınıyordu. Belli belirsiz ilahi gibi bir tınısı vardı. Buddy Lee'nin güçlü ve melodik bir sesi vardı, doğru anlarda yükselip alçalıyordu. Ike, bir kovanın içinde bile olsa bir melodiyi böyle rahatlıkla taşıyamazdı.

Ike onları rahatsız etmek istemedi, bu yüzden Buddy Lee'nin beton bloklardan yapılma basamaklarına oturdu. Bir dakika kadar sonra Buddy Lee Arianna'yı kucağına aldı ve basamağa gidip ona katıldı. Arianna'yı yere oturttu. Küçük kız da hemen eline bir taş aldı ve havaya fırlattı.

"Bana Derek'i hatırlatıyor. Bir sopa bulur ve inekler eve gelene kadar kendi kendine oynardı," dedi. Ike kendi omuzlarını sıkarak kendine sarıldı. Alacakaranlık hızla yaklaşıyordu ve sıcaklık da aynı hızla düşüyordu.

"Isiah da arka bahçedeki bir ağaçta yaşayan elfler hakkında hikâyeler uydururdu. İçinde savaşlar, evlilikler falan olan koca bir destandı," dedi Ike.

"Sence bunu atlatabilecek mi? Yani Tangerine," dedi Buddy Lee.

"Atlatacak. Asıl soru, bize adamın kim olduğunu söyleyecek mi?" dedi Ike. Arianna poposunun üzerine çöktü ve iki taşı birbirine vurdu.

"Adamın onu sevdiğine kendini gerçekten inandırmış. San ki adamın bütün bunlarla bir ilgisi olmadığına inanıyor gibi," dedi Buddy Lee.

"Bir insanı yeterince seversen neredeyse her şey için bir bahane üretebilirsin. İdam mahkûmlarının dışarıdaki kadınlarının eş ziyareti talep ettiklerini görmüştüm," dedi Ike.

"Evet ama o kadınlar deli," dedi Buddy Lee.

"Aşk da bir tür deliliktir," dedi Ike. Buddy Lee botunun ucuyla çakıl taşlarına bastı. Buna verecek esprili bir yanıtı yoktu.

"Buddy Lee Jenkins, hangi akıllı çocuğunu sana emanet etti?" diye sordu Margo. Margo, Buddy Lee'nin kamyonetinin köşesinden dönerken Buddy Lee ve Ike ayağa kalktı.

“Öncelikle, ben mükemmel bir bebek bakıcısıyım. İkincisi, bu herhangi bir çocuk değil, bu benim torunum, Arianna,” dedi Buddy Lee. Arianna’yı yerden kaldırdı.

“Madem bu kadar iyi bir bakıcısın, neden yerde oturmasına izin veriyorsun? Tanrı aşkına,” dedi Margo.

“Ufaklık, bu kötü kadına merhaba diyebilir misin?” dedi Buddy Lee. Margo onun koluna bir tokat attı.

“Ona aldırma, tatlı şey. Sen hayatımda gördüğüm en güzel çocuksun,” dedi Margo. Arianna’nın saçlarını karıştırdı.

“Peki bu gömlek fobisi olan fasülye sıırığı da kim?” dedi Margo. Ike içgüdüsel olarak kollarını kavuşturdu. Margo sıııttı ve ona göz kırptı.

“Ben Ike. Ben de Arianna’nın büyükbabasıyım,” dedi Ike. Margo başını öne arkaya salladı.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Ike. Sana bir tavsiye, Buddy Lee’nin torununu yere oturtmasına izin verme. Benim oğlum da böyle trişinoz oldu. Ben bingo oynamaya gidiyorum. Siz gözünüzü bu küçük güzellikten ayırmayın. Döndüğümde onu çalmak zorunda kalabilirim,” dedi Margo.

“Tamamdır, iyi eğlenceler,” dedi Buddy Lee.

“Benimle gelmeni isterdim ama korkarım sonun arkadaşın gibi olur ve gömleğini kaybedersin,” dedi Margo. Karavanının köşesinde gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra Volkswagen Bug’ının çalıştığını ve karavan alanından çıktığını duydular. Ike, Bug’ın motorunun sesinin dıştan takma bir motora benzediğini düşündü.

“Siz ikiniz, arkadaş mısınız?” dedi Ike. Sağ kaşını kaldırdı.

“Komşum. İyi bir kadın. Hiçbir boka bulaşmaz,” dedi Buddy Lee.

“Senden hoşlanıyor.”

“Ne? Hayır. Biz sadece komşuyuz,” dedi Buddy Lee.

“İstedini düşünabilirsin, ama bahse girerim teklifini kabul etseydin şu anda bingo oynuyor olurdun,” dedi Ike.

“Arkadaşlar bingo oynamaya gidebilir,” dedi Buddy Lee. Ike onun kulaklarının yumuşak bir kızıl tonuna dönüştüğünü fark etti.

“Bayanı sevdin mi, Ufaklık? Beni biraz korkutuyor,” dedi Buddy Lee. Gözlerini kocaman açtı ve dudaklarının arasından hava üfledi. Arianna tiz bir ciyaklama sesi çıkardı.

Ike başını eğdi ve sessizce bacaklarının arasındaki beton bloklardaki çatlakları izledi.

Kafasının içinde, *Ne kaçırdığına bir bak. Babasıyla neler kaçırdığına*, diye bir ses fısıldadı. En kötüsü de neden kendisine ona yaklaşma iznini vermediğini biliyor olmasıydı. Küçük kız onlarla yaşamaya başladığından beri ilk kez bu durum onu utandırmıştı. Ike merak ediyordu: *Kader ikinci bir şans daha almayı hak etmediğine karar vermeden önce bir adamın doğru kararı vermek için kaç hakkı vardı?*

Mya başını kapıdan dışarı uzattı.

“Konuşmamız gerek,” dedi. Ike, Buddy Lee ve Arianna karavana girdiler.

“İyileşecek,” dedi Mya. Buddy Lee’nin masasının yanında duruyordu. Tangerine yan yatmıştı, sırtı onlara dönüktü.

“Çok kan kaybetti ama kurşun koluna girip çıkmış. Röntgen çekmeden emin olamam ama herhangi bir kemiği kırılmış gibi görünmüyor. Biraz sinir hasarı olabilir. Şoka girmemişti. Sadece bayılmış. Dinlenecek bir yere ihtiyacı olacak ve birinin bandajı değiştirip temizlemesi gerekecek. Şimdi bana onun kim olduğunu ve kolundaki o deliğin nasıl oluştuğunu anlatmak ister misiniz?” diye sordu Mya.

“Isiah ve Derek’in yardım etmeye çalıştığı kız. Erkek arkadaşının çocukların ölümüne neden olan boklara karıştığını düşünüyoruz. Polise gitme konusunda onunla konuşmaya gittik,” dedi Ike. Ya da içinden *bize erkek arkadaşının kim olduğunu söylesin de herifin kafasını koparalım diye gittik*, dedi.

Buddy Lee açıklamaya devam etti.

“Birkaç serseri bizi buldu ve evini taradı. Annesini de vurdular. Çocukları öldürenlerin de aynı orospu çocukları olduğunu düşünüyoruz,” dedi Buddy Lee. Mya ellerini ağzına götürdü ve gözlerini kapadı.

“Sana bir şey söyledi mi?” Mya kenetlediği ellerinin arkasından mırıldandı. Ike başını iki yana salladı. Mya ellerini yüzünden çekti.

“Bu zavallı kızı iyileşebileceği güvenli bir yere götürmeliyiz,” dedi Mya.

“Sanırım birini tanıyorum,” dedi Ike.

“Onlar... müttefiklerinden mi?” diye sordu Mya.

“Ne?” dedi Ike.

“Bir müttefik. Isiah bana...” Durakladı. “Isiah bana bunun... LGBTQ dostu olan birine ne deniyordu?” dedi Mya.

“Dur tahmin edeyim, kız gizli lezbiyen miymiş?” dedi Buddy Lee. Mya omzunun üzerinden Tangerine’in yüzükoyun yatan bedenine baktı.

“Yanlış harf,” diye fısıldadı Mya. Ike kaşlarını çatı.

“Sen neden bahsediyorsun, puding?” dedi Ike. Bu sevgi sözcüğünü o kadar uzun zamandır kullanmamıştı ki, bu Ike’ı şaşırtmıştı. Mya’nın kaşlarının kalkışına bakılırsa, bu onu da şaşırtmıştı. Ellerini pantolonuna sürttü.

“Arkadaşın transseksüel bir kadın. Onu nereye götürürsen götür ama yeter ki müttefiklerden biri olsun. Bunu öğrendikleri zaman onu sokağa atacak birine götürmene gerek yok,” dedi Mya. Ike, Buddy Lee’nin koltuğunun kolluğuna oturdu. Buddy Lee, Arianna’yı kucağından indirdi. Kız, Mya’ya koşup büyükannesinin bacağına yapıştı.

Buddy Lee kısık bir sesle “Dur bi’ saniye, şimdi bu kız aslında erkek miymiş?” diye sordu.

“Hayır. O henüz cinsiyet değiştirme ameliyatı olmamış bir kadın,” dedi Mya. Buddy Lee kanepede Ike’in yanına oturdu ve başını öne eğdi. Ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

“Ben de bugün işler daha fazla raydan çıkamaz sanıyordum,” dedi.

“Ona kadın dedin. Ama hâlâ şeyi...” dedi Ike. Cümlesinin kalanının havada asılı kalmasına izin verdi.

“Kendini bir kadın olarak tanımlıyor. Bir kadın olarak yaşıyor gibi görünüyor. Yani o bir kadın,” dedi Mya.

“Hastanede sana bu konuda her şeyi öğrettiler mi?” diye sordu Buddy Lee.

“Bir kısmını, evet. Bildiklerimin çoğu sadece insanlara saygılı olmak ve onları oldukları gibi kabul etmekten ibaret,” dedi Mya. Ike onun bakışlarının sanki bir toprak burgusu kullanıyormuşçasına içinde bir delik açtığını hissetti. Bir an için kimse konuşmadı. Mya, Arianna’yı kucağına aldı ve başını omzuna yaslamasına izin verdi.

“Kız çok güzel,” dedi Arianna.

“Hıh?” dedi Mya.

“Çok güzel,” dedi Arianna. Mya arkasını döndü ve Tangerine’in Arianna’ya zayıf hareketlerle el salladığını gördü. Arianna da ona el salladı.

“Sanırım kız kardeşime geri dönmeliyiz,” dedi Mya.

“Hayır. Henüz değil,” dedi Ike.

“Ne demek ‘henüz değil’? Bize gitmemizi söyleyen sendin,” dedi Mya.

“Evet, biliyorum. Şimdi düşünüyorum da tek başına yola çıkmanı istemiyorum. Tangerine’i güvende olacağı bir yere götüreceğim. Siz burada kalın ve ben dönene kadar beni bekleyin. Sonra sizi kız kardeşinize götürebilirim, Buddy Lee de bizi takip edebilir,” dedi Ike.

“Onu nereye götürüyorsun?” dedi Buddy Lee.

“Bilmen gereken bir yer değil. Neresi olduğunu bilmezsen bu bilgiyi senden alamazlar.”

“Zaten söylemem, Ike,” dedi Buddy Lee. Sesi rahatsız olmuş gibiydi.

“Söylemeyeceğini biliyorum, ama o serseriler seni yakalarsa çok sert bir şekilde üzerine gelirler. Bilmezsen, söyleyemezsin,” dedi Ike. Buddy Lee çenesini kaşımaya yeltendi ama sonra durdu.

Buddy Lee, “Arkadaşı bu yüzden kızı indirmek için bu kadar hevesli,” dedi.

“Bu sadece onun hakkında bir şeyler bilen bir kız arkadaşı olmasıyla ilgili değil. Bu o adamın kim olduğuyla da ilgili,” dedi Ike.

“Sence Tariq de biliyor mudur? Bu yüzden mi adamlarını üzerimize saldı?” dedi Buddy Lee.

“Mantıklı. Sert bir hip-hop yapımcısı, kimsenin onun heteroseksüel görünümlü bir eşcinsel olduğunu bilmesini istemez,” dedi Ike.

“Ben eşcinsel değilim,” dedi zayıf bir ses mutfaktan. Ike ve Buddy Lee, aralarında steno haline gelen bir bakış attılar. Ike ayağa kalktı ve mutfığa gitti. Tangerine masanın kenarında oturuyordu. Mya, Buddy Lee’nin çarşaflarından birinden ona bir askı yapmıştı. Saçları yüzüne yapışmıştı. Üzerinde ATLANTIC CITY yazan bir plaj havlusunu ihram gibi etrafına sarmıştı.

“Değil misin?” dedi Buddy Lee.

“Hayır, değilim, Gomer Pyle,” dedi Tangerine.

“Kafam çok karıştı,” dedi Buddy Lee. Koltukta arkasına yaslandı. Ike gidip Tangerine’in önünde durdu.

“Seni güvenli bir yere götürmeliyiz,” dedi Ike.

“Güvenli bir yerdeydim. Güvendeydim ve annem hayattaydı,” dedi.

“Eninde sonunda seni bulacaklardı,” dedi Ike.

“Bunu bilemezsin,” dedi Tangerine.

“Evet, biliyorum. Çünkü senin eleman, artık o her kimse, birlikte olduğu kişinin bir... bir şey olduğunu kimsenin öğrenmesini istemez.” Ike kendini durdurdu. Hâlâ kötü kararlar veriyordu. Hâlâ yanlış şeyler söylüyordu.

Tangerine “Söyle. Daha önce de duymuştum. Benim gibi biri. Annem bile bana ucube derdi. Bana Tangerine demezdi. Bana babamın adını verdiğini söylerdi. Bu onun adıymış ve bu adı taşıdığım için gurur duymalıymışım ama şimdi o öldü ve bana bir daha asla kendi adımla seslenemeyecek,” dedi. Ike’in göğsünü sızlatan hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Ike, kıza doğru gitti ve ne yaptığının farkında olmadan kollarını ona dolamaya çalıştı. Kız onu itti. Ike kollarını beceriksizce açarak geri çekildi.

“Bize onun adını söyle, kardeşim. Bu işe bir son verelim,” dedi Buddy Lee.

“Kafanız bir türlü almıyor mu ya? Biz birbirimizi sevdik. Kontrol onda değil. İşin içinde olmadığını söylemiyorum ama bunu yapan o değil,” dedi Tangerine. Gözyaşları yüzünü ıslatırken yanakları parlıyordu.

“Hadi, söyle bize,” dedi Buddy Lee olabildiğince nazik bir şekilde.

“O, oğullarımızı öldürdü. Seni öldürmeleri için adamlarını gönderdi. Anneni senden aldılar. Anlat bize, Tangerine,” dedi Ike. Elini onun omzuna koydu ama zihninde Isiah’ya dokunuyordu. Kız, Isiah değildi. Ama onun aracılığıyla, kendisinin asla tecrübe edemeyeceği, harflerden oluşan bir şemsiyenin altında yaşayan insanların yakından bildiği acı, sefalet ve adaletsizlik duygusuna dair bir fikir edinebileceğini hissetti. Isiah kaç kez Tangerine’in şu anda ağladığı gibi, yaşaması gerektiği gibi yaşama gücünü bulana kadar ağlamıştı? Kiminle yattığından ziyade bu hayatta daha fazla bir şey ifade eden bir adam olarak kaç kez ağlamıştı? Onu bir hayal kırıklığından başka bir şey olarak görmeyi reddeden bir babası olan biri olarak kaç kere ağlamıştı?

“Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?” diye sordu Ike. Tangerine onun sorusuna cevap vermedi.

“Sadece tüm bunların bitmesini istiyorum,” dedi.

Buddy Lee, “Hiçbir şey öyle hemen bitmeyecek, kızım,” dedi ama Ike elini kaldırdı.

“Hadi üstüne başına bir şeyler bulalım. Seni güvende olabileceğin bir yere götüreceğiz, tamam mı?” dedi Ike.

Kızı bıraktı ve başıyla Buddy Lee ile Mya’ya kendisini takip etmelerini işaret etti. Hep birlikte dışarı çıktılar.

“Bana ve ona ödünç verebileceğin yedek bir üst ve pantolonun var mı?” diye sordu Ike. Buddy Lee başını aşağı yukarı salladı.

“Seni bilmem ama benim gömleklerim kıza uyar. Kotlarım da. Benim gömleklerimden birini giyersen küçük kardeşinin kıyafetlerini giymiş gibi görünürsün,” dedi Buddy Lee.

“Arka koltukta birkaç tane tişörtüm olacak,” dedi Mya.

“Güzel, puding,” dedi Ike.

“Bize söylemesi lazım Ike. Tercihen çok geç olmadan,” dedi Buddy Lee sessiz bir tonda.

“Annesi gözlerinin önünde öldürüldü. Sevdığı adam onu öldürmeye çalışıyor. Şu anda bize hiçbir şey söyleyemez. Onu güvenli bir yere götürelim. Ona biraz zaman verelim,” dedi Ike.

“O isme ihtiyacımız var, Ike,” dedi Buddy Lee.

“Ve âşık olduğu adamın annesinin biletini kestiği gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyor,” dedi Ike.

“Pekâlâ. Sen onu tilkilerin bulamayacağı bir kümese götür. Ben burada Mya ve Ufaklıkla kalacağım. Ama saat işliyor. Bunu sana hatırlatmama gerek yok,” dedi Buddy Lee.

“Onun annesini öldüren bu adamlar, geçen gün beni takip edenlerle aynı kişiler mi?” diye sordu Mya. Ike içini çekti.

“Evet.”

“Eğer bu erkek arkadaşın kim olduğunu bulursan, onu öldürecek misin?” diye sordu Mya. Buddy Lee o üçlünün yanından uzaklaştı ve arabasının alt takımını tekrar inceledi.

“Evet,” dedi Ike. Arianna saç örgüleriyle oynarken Mya hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

“Güzel. Al, bir dakika tutsana onu. Arka koltukta eşofman altım da olabilir,” dedi ve Arianna’yı Ike’a uzattı. Ike sertçe yutkundu ve onu güçlü ellerinin arasına aldı. Arianna uzandı ve çenesine uzandı.

“Onu Anna’yla bırakamaz mıydın?” diye sordu Ike. Mya durdu ve kamyonete yaslandı.

“Anna dışarıda. Evde bizden başka kimse yok. Onu orada yalnız bırakamazdım. İnan bana, tüm bunlar olup biterken onu buraya getirmeyi ben de istemezdim,” dedi Mya arka koltukta kaybolmadan önce. Yeniden ortaya çıktığında elinde bir gömlek ve bir yoga taytı vardı. Yanından geçerken Ike onun elini tuttu.

“Tüm bu olanlar için üzgünüm. Her şey için özür dilerim,” dedi Ike. Mya onun elini tuttu.

Karavana girmeden önce, “Onların işini bitir, bana yeter,” dedi. Geri döndüğünde Tangerine de yanındaydı. Üzerinde gömlek ve tayt vardı. İkisi de iki beden büyük görünüyordu. Tangerine hafifçe yalpalıyordu ama yine bayılma tehlikesi varmış gibi görünmüyordu.

“Şu bahsettiğin gömleği alabilir miyim?” diye sordu Ike. Buddy Lee pantolonunun paçalarını sıvadı ve karavana doğru ilerledi. Dolapların karıştırıldığını ve şifonyer çekmecelerinin çarpıldığını duyabiliyorlardı. Birkaç dakika sonra kapıya geldi ve Ike’a bir pazen gömlek fırlattı.

“Kardeşim Deak’indi. Birkaç yıl önce bir süre benimle kalmıştı. Aşağı yukarı seninle aynı bedende.”

Ike gömleği giydi. Kolları sıkıyordu ama idare ederdi.

“Kamyonet bende. Siz yerinizde kalın ve ben dönene kadar burada bekleyin,” dedi Ike.

“Ike, o kamyonet kana bulanmış ve arka camı patlamış. Ve bir yarış atının işemesi gibi yağ sızdırıyor. O benim bebeğim ama bu dünyada daha ne kadar ömrü var bilmiyorum,” dedi Buddy Lee.

“Sizi araba koltuğu olmadan ve Arianna yanınızdayken arı-
zalanabilecek bir kamyonetle yolda bırakmak istemiyorum,
eğer tabii buradan ayrılmak zorunda kalırsanız. Ve eğer gitmek
zorunda kalırsanız, Mya’nın gece karanlığında araba sürmesini
istemiyorum. Arkadaşının dediği gibi iyi bir bebek bakıcısı ol-
maya çalışıyorsun,” dedi Ike.

“Biz bebek bakıcılığı yapmıyoruz. Biz onun büyükanne ve
büyükbabasıyız. Arabayı alıp onu da yanınızda götürebilirsin,”
dedi Mya.

“Ama o seninle kalmayı seviyor. Sanırım arada bir benden
korkuyor,” dedi Ike.

“Bence tam tersi ama neyse. Ne kadar kalacaksın?” diye
sordu Mya.

“On beş dakika gidiş, on beş dakika dönüş,” dedi Ike.

“Hadi o zaman. Ne kadar çabuk gidersen o kadar çabuk dö-
nersin,” dedi Mya.

“Tabancayı bana ver, taramalı sende kalsın,” dedi Buddy
Lee.

“Hayır! Torunumun yanında silah olmaz,” dedi Mya.

“Mya, peşimizde insanlar var. O insanların da silahları var,”
dedi Ike.

“İşte bu yüzden hemen gitmen ve kışını kaldırıp hemen geri
gelmen gerekiyor. Biz burada olacağız. Git,” dedi Mya. Ike,
Buddy Lee’ye baktı. Buddy Lee omuzlarını silkti. Bir adam-
la karısının arasına giremezdi. Aç bir kurtla kuduz bir köpeğin
arasına girmek daha iyiydi.

“Mya, silahı Buddy Lee’ye bırakıyorum. Ona güveniyo-
rum,” dedi Ike. Kamyonete gitti ve MAC-10’u aldı. Silahı
Buddy Lee’ye uzattığında göz göze geldiler. Buddy Lee başını
salladı.

“Elimizdeki tek şey bu. 45’lik boş. Klik sesi gelene kadar
boşaltmışsın. Anahtarları bana ver,” dedi Ike.

“Siperliğin altında bir yedek var. Kapıyı kilitleyebilmek için anahtarlarım bende kalsın,” dedi Buddy Lee.

“Hadi gidelim, Tangerine,” dedi Ike. Ike kamyonete bindi. Tangerine de yolcu tarafına bindi.

“Güle güle, güzel kız!” dedi Arianna. Tangerine gülümsedi ve Arianna’ya el salladı.

“Güle güle, şeker kız,” dedi.

“Hemen dönmeye bak. Başiboş fahişeleri ya da beş para etmeyecek tipleri arabaya alma,” dedi Buddy Lee.

“Ağzından çıkana dikkat et,” dedi Mya.

“Özür dilerim han’fendi,” dedi Buddy Lee.

“Otuz dakika,” dedi Ike. Kamyoneti çalıştırdı ve Buddy Lee’nin yamalı araba yolundan geri geri gitti.

Arka lambalar yoldan uzaklaşırken Buddy Lee, Mya ve Arianna karavanın içine geri döndü.

Buddy Lee bir eliyle MAC-10’u kavradı ve diğeriyle kapıyı kilitledi.

OTUZ DÖRT

Ike, Red Hill County'nin kuzey ucuna doğru ilerlerken Jazz-y'nin numarasını tuşladı. Üç kez çaldıktan sonra Jazzy telefonu açtı.

"İke, ne haber?" dedi Jazzy.

"Jazz, bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi Ike. Jazzy onun ses tonundaki farklılığı anlamış olmalıydı çünkü "tabii" ya da "sorun değil" demek yerine:

"N'oldu?" dedi.

"Birkaç günlüğüne kalacak bir yere ihtiyacı olan bir arkadaşım var. Yaralandı ve bandajını değiştirmek için yardıma ihtiyacı var. Bizimle dükkânda çalışmaya başlamadan önce hasta bakıcı olarak çalıştığım biliyorum," dedi Ike. Ike hatta bir uğultu duyduğunu sandı ama bunun hayal ürünü olduğunu biliyordu. Cep telefonlarının uğultu çıkarabilen sabit hatları yoktu.

"İke, yalnızca üç hafta hasta bakıcı olarak çalıştım. Tanrım, bilmiyorum. Marcus'a sormam lazım."

"Son alacağın çeke iki haftalık çalışma parası daha eklerim," dedi Ike.

"İki hafta daha mı? Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Ike. Jazzy dişlerini emdi.

"Bunun geçen günkü motorcu çocuklarla bir ilgisi var mı?" diye sordu Jazzy. Ike neredeyse yalan söyleyecekti.

"Evet, ama iyi olacaksın. Kimse nerede yaşadığını bilmiyor

ve peşimde kimse yok,” dedi Ike. Bunun yalan olmadığından emin olmak için elinden geleni yapıyordu. Uzunca bir süre boyunca birinin arabasını gizlemesini zorlaştıran arka yollardan ilerledi.

“Bilemiyorum, Ike,” dedi Jazzy.

“Üç hafta. Fazladan üç hafta. Lütfen, Jazzy. Yardıma ihtiyacı var. Bunu benim için yapmak istemiyorsan, Isiah için yap,” dedi Ike.

“O motorcu çocukların Zay’e olanlarla bir ilgisi var mı?” diye sordu Jazzy.

“Evet. Bu işte bir parmakları olduğundan oldukça eminim,” dedi Ike. Yine sessizlik. Aralarında derin ve bunaltıcı bir sessizlik vardı. Sonunda Jazzy tekrar konuştu.

“Tamam. Onu buraya getir. Burada ne kadar kalması gerekecek?”

“Sadece birkaç gün. Teşekkürler Jazzy,” dedi Ike.

“Marcus’a çenesini kapalı tutması için yeni çekimle alacağım ödemeyle iki yeni PlayStation oyunu almam gerekecek,” dedi Jazzy.

“Birazdan görüşürüz,” dedi Ike. Telefonu kapattı.

“Ona söylemedin,” dedi Tangerine.

“Ona bir şey söylemek bana düşmez bence,” dedi Ike.

“Annemin öldüğünden emin misin?” diye sordu Tangerine.

Bu soru neredeyse Ike’in yoldan çıkmasına neden olacaktı. Sonraki kelimelerini dikkatle seçti. “Bilmiyorum. Her şey çok hızlı gelişti. Ama sanırım başaramadı,” dedi Ike, sesi boğuk çıkmıştı. Tangerine başını cama yasladı. Parçalanmış arka camdan kamyonetin kabinine serin hava doldu. Tangerine’in saçları dans edip uçtu, başının etrafında uçuşan karanlık periler gibiydi.

“Tariq’in bana verdiği paranın yarısını ona vermiştim, sonra eve gelmeme izin vermişti. İki bin beş yüz dolar ve beni hâlâ ölü isimle çağırmaya devam ediyordu,” dedi Tangerine.

“Ona canını kurtarmak için kaçtığını söyledin mi?” diye sordu Ike.

“Evet. Bu yüzden paranın hepsini almadı,” dedi Tangerine.

“Ölü isim nedir?” diye sordu Ike. Tangerine bacaklarını kalçasının altına yerleştirdi.

“Doğduğumda bana verilen isim, seçtiğim isim değil,” dedi Tangerine.

“Duvardaki fotoğraflar. Onlar...?”

“Öncesine ait. Kendimi bulmadan önceki zamanlara,” dedi Tangerine.

“Ah. Tamam,” dedi Ike.

“Babam yarı siyahi, yarı Meksikalıydı. Tam bir erkekti, annemin demesine göre. Babam bir keresinde beni annemin topuklu ayakkabılarını giyerken yakalamıştı. Göğsüme öyle bir yumruk attı ki üç gün boyunca kan tükürdüm. Hafta sonunun geri kalanında beni topuklu ayakkabılarla yürüttü. Ayaklarım kanayana kadar evimizin etrafında dolaştırdı. Ağzım kanadı, ayaklarım kanadı. Her yerim acıyordu. İşte o zaman gerçekten anladım,” dedi Tangerine.

“Neyi anladın?” Ike sordu.

“Doğduğumda yanlış anladıklarını. Her zaman bir kız olduğumu. Etrafımdaki insanlar bunu kabul etmedi. Babamın bana çektiirdiği onca şeye rağmen tek düşünebildiğim bir gün bana uyan bir topuklu ayakkabı bulabilmekti. Mümkün olan en kısa zamanda Bowling Green’den ayrıldım ve Richmond’a doğru yola çıktım. İnsanlara makyaj ve saç yapmaya başladım. Tariq’le böyle tanıştım. Birkaç videosu için makyaj yaptım. Takılmaya başladık ve partilere gitmeme izin vermeye başladı. Bir süre sonra partiler daha da güzelleşti ve bir gece şehir için düzenlenen bir balodaydık ve Onunla işte orada tanıştım. Büyük O. Başından beri O’nunla her şey farklıydı. Tariq gibi o da biliyordu ama benden hoşlandığını asla kabullenemiyor gibiydi. Tariq’le beraber takılırdık ama seks falan yapmazdık,

sadece kulübe giderdik ve sonra o sarhoş olurdu. Kendini incitir, beni tokatlar, sonra da özür dilerdi. O'nunla tanıştıgımda, eski usul adetler gibi bir kâğıda numarasını yazıp bana vermişti. Ona söylemeden önce birkaç kez takıldık. Çok korkmuştum. Bir erkeğin nasıl tepki vereceğini asla bilemezsin. Umurunda değildi. Her zaman söylediği şey buydu. 'Bacaklarının arasında ne olduğu değil, sadece kalbinde ne olduğu önemli'." Tangerine ne bir nefes aldı.

"Daha önce de birileriyle sadece seks için birlikte olduğum olmuştu. Ama bu farklı hissettirdi. Bu farklıydı. Kahretsin, bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum. Belki de bir hafta içinde öleceğim ve bunun bir önemi kalmayacağı içindir," dedi Tangerine.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Ike.

"Hah, öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, olmayacak," dedi Ike.

"Peki neden?"

"Çünkü bana onun kim olduğunu söylediğinde onu öldüreceğim. Hiç acele etmeyeceğim, canını acıta acıta öldüreceğim. Ve bence gerçeği söylediğimi biliyorsun ve bence bu yüzden bana söylemiyorsun. Çünkü kendine onu hâlâ sevdiğini söyleyip duruyorsun," dedi Ike. Tangerine tek kelime etmedi. Kendini sıkı bir top haline getirdi ve çenesini dizlerinin üzerine koydu. Kamyonet bir tümseğe çarptı ve kolu kapıya çarpınca irkildi. Sağlam elini yüzüne götürdü ve her yeri titredi.

"Sana anlatmaya çalışıyorum ama anlamıyorsun. O beni önemsiyor. Gerçekte olduğu kişi olamıyor. Ailesi buna izin vermiyor. Karmaşık bir durum. O evli. Ailesi itibarını korumak için her şeyi yapar. Bunu asla anlayamazsın. Kimse seni sevdiğin kişi yüzünden yargılamıyor ne de olsa," dedi Tangerine.

Ike direksiyon simidini bir mengene gibi sıkıca kavradı.

"Bunu sana kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum. Oğlumu öldürttü. Buddy Lee'nin oğlunu da. Seni öldürmeleri için

adamlarını gönderdi ve onlar da anneni öldürdü. İşte o böyle biri. Seni sevdiğini düşünüyorsun. Bunu anlıyorum. Ama adam olan sevgisini saklamaz. Ve kesinlikle bir orospu çocuğunun sevdiği kızı gebertip toprağa gömmesine çalışmasına izin vermez,” dedi. Tangerine yoga pantolonunun cebini karıştırdı.

“Isiah’yı sevmekten sakındın,” dedi Tangerine. Ike dişlerini emdi.

“Evet, sevgimi ondan esirgedim. Başka kimseden değil. Bunu kabullenmem gerek. Nasıl kabulleneceğimi de öğreniyorum,” dedi Ike.

Tangerine dudaklarını yaladı.

“İşte, şuna bak. Bunu oku ve bana onun umurunda olmadığını söyle,” dedi telefonunda gezinirken. Aradığı şeyi bulduğunda telefonu Ike’a uzattı. Bir kısa mesaj bulmuştu. Mesajlaştığı numara telefonunda “W.” olarak kayıtlıydı. Ike, gözlerini önünde bir yağ tabakası gibi uzanan tek şeritli siyah yoldan ayırmadan gözlerini telefonda gezdirdi.

Kimse beni senin kadar iyi anlamıyor.

Seninleyken nasıl hissediyorsam öyle olabiliyorum.

Maske yok, saklanmak yok.

Ve evet, seks de harika

Ike telefonu Tangerine’e uzattı.

“Sana bir şey soracağım. Ağzı iyi laf yapıyor belli ama seni bir motel odası dışında bir yere götürdü mü hiç? Hatta, seni motele o mu götürürdü yoksa orada mı buluşurdunuz? Birlikte bir fotoğrafınız bile var mı?”

Tangerine sessizleşmişti.

“Tam tahmin ettiğim gibi. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi davranmayacağım ama bunun bitmesinin tek bir yolu olduğunu bilmelisin. Ya o ya biz. Biz, hepimiz,” dedi Ike. Crab Thicket Yolu’na döndü. Jazzy’nin karavanı soldaki son karavandı.

“Biz mi? Şimdi de ‘biz’ mi olduk? Kendi oğlunla hiçbir şey yapmak istemiyordun, ama şimdi takımın bir parçası olduğuma inanmam mı gerekiyor?” dedi Tangerine. Kelimeler ağzından şarapnel parçaları gibi fırlayıp çıkmıştı.

“Sen takımdasın çünkü Isiah ve Derek’in başına gelenlerin başkasının başına gelmesine izin veremem. Yalan söyleyip seni anladığımı söylemeyeceğim, çünkü anlamıyorum. Sen olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi bile iddia edemem. Ama tüm bunlar bana bir şey öğrettiyse, o da bunun benimle ve ne elde ettiğimle ilgili olmadığı. Bu, insanların hissettikleri gibi olmalarına izin vermekle ilgili. Ve hissettiğin kişi olmanın sonu lanet olası bir ölüm cezası olmamalı,” dedi Ike.

Ike açık kasa bir kamyonu yüklenen saman balyalarıyla dolu bir tarlanın yanından geçerken “Isiah ve Derek aklımdan hiç çıkmıyor. Eğer lanet çenemi kapalı tutsaydım onlar hâlâ hayatta olacaktı. Şimdi annem de öldü. Bunu daha fazla yapamam,” dedi Tangerine. Güneş hızla batıyordu ve tarladaki adamlar güneş ufukta kaybolmadan önce onu geçmek için hızla çalışıyorlardı. Gökyüzü erimiş balmumu gibi birbirine karışan amber rengi ve kızılımsı mor yansımalarla kaplıydı.

Ike arabayı boylu boyunca ezilmiş istiridye kabuklarıyla dolu, her iki tarafı da böğürtlen çalılıkları ve turuncu yaprakları böğürtlen çalılarının yemyeşil yapraklarıyla keskin bir tezat oluşturan yabani gündüz zambaklarıyla kaplı uzun bir araba yoluna çekti. Garaj yolunun sonunda kırmızı panjurlu, iki katlı beyaz bir ev vardı. Jazzy’nin arabası ön bahçedeki tek arabaydı. Ike arabayı onun yanına çekti ve motoru durdurdu.

“Özür dilerim,” dedi Ike.

“Sakın özür dileme. Bana yaranmaya çalıştığın için özür dileme,” dedi Tangerine.

“Hayır, demek istediğim... Keşke bunların hiçbiri yaşanmasaydı dediğini biliyorum. Ama olan oldu ve şimdi geldiğimiz nokta bu. Bir keresinde bir adam bana geçmişi değiştiremeye-

ceğimizi ama bundan sonra ne olacağına karar verebileceğimizi söylemişti. İşte sen de şu anda bu durumdasın,” dedi Ike. Kamyonetten indi.

“Hadi, gel. Seni Jazzy ile tanıştırayım.”

“Burada olmamı sorun etmeyeceğinden emin misin?” dedi Tangerine. Henüz kamyonetten inmemiştir.

“Bence sorun etmeyecektir. O benim gibi bir dinozor değil. Ve Isiah’la okulda çok iyi arkadaşlardı. Onun eşcinsel olduğunu benden uzun zaman önce biliyordu ve ona asla sırtını dönmedi,” dedi Ike.

“Sana söyledim, ben eşcinsel değilim,” dedi Tangerine.

“Jazzy, Red Hill County’de müttetiklerden sayabileceğimiz sayılı kişilerden biri,” dedi Ike. Tangerine sağlam elini yüzünden çekti. Onu kapıyı açmak için kullandı. Ike’in peşinden basamak taşlarının üzerinden geçerek iki katlı evin ön kapısına geldi.

Buddy Lee içmekte olduğu bira şişesinin ağzını kullanarak oturma odasının penceresinin perdesini kenara çekti. Güneş, bir salon dansçısının alçalabileceğinden daha çok alçalıyordu. Kır yaratıklarından oluşan kabile, gece dualarını okumaya başlamıştı. Kurbağalar, cırcır böcekleri ve alaycı kuşların hepsi çeşitli tanrılarına övgü dolu şarkılar söylüyordu.

Bir öksürük göğsünü mavi bir yengecin kısıkaçları gibi yakaladı. Balgamı çürüten ciğerlerinden dışarı atmaya çalışırken yüzünün önünde noktalar dans ediyordu. Güçlü bir el sırtına pat pat vurdu. Buddy Lee elini ağzına götürdü ve ciğerlerinin bir top haline getirip atmaya çalıştığı şeyi yakaladı.

“Teşekkür ederim. Biraz gıcık tutuyor beni bu aralar,” dedi Buddy Lee. Eline bulaşan kanı ve tükürüğü pantolonuna silmek istemiyordu ama Mya’nın bunu görmesini de istemiyordu. Mya’nın ifadesiz, dümdüz bakışları, ölümün nefesini ensesinde hisseden bir kadının soğukkanlılığıyla Buddy Lee’ye kitlendi.

“Kanser mi? Yoksa amfizem mi?” diye sordu.

“Bir mendil alabilir miyim?” diye sordu Buddy Lee. Mya mutfağa gitti ve bir parça kâğıt havluyla geri döndü. Buddy Lee elini sildi, sonra top yapıp cebine koydu.

Buddy Lee, “Sadece gıcık tutuyor,” dedi. Mya ellerini kalçalarının üzerine koydu. Her an ona yalancı diyecek gibiydi. Bunun yerine sitemle başını salladı ve Arianna ile birlikte kanepeye oturdu. Buddy Lee tekrar pencereden dışarı baktı.

Hadi, Ike, diye düşündü Buddy Lee.

Jazzy, garaj yolundan geri geri çıkan Ike’a el salladı. Tangerine’e bir uyku hapi vermişler ve onu arkadaki yatak odasına yatırmışlardı. Tangerine, Marcus’un eve gelip onu kapı dışarı edeceği konusunda endişeliydi ama Jazzy ona her şeyin yolunda gideceğine dair güvence vermişti.

“Bak canım, Call of Duty’sini ve bir paket patates cipsini aldığı sürece ne olup bittiği umurunda bile olmaz onun. Muhtemelen burada olduğunu fark etmeyecektir bile,” demişti Jazzy. Tangerine’i yatağa yatırdıklarında, Ike onun bu iddiasından ne kadar emin olduğunu sorgulamıştı.

“Bilmiyorum. Marcus tuhaf biri olabiliyor. Sanırım fazladan üç haftalık ödeme ona bu konuda daha iyi hissettirecektir,” demişti Jazzy.

Ike kamyoneti geri vitesten aldı, vitesi bire taktı ve yola koyuldu. Yumuşak bir virajı dönerken kamyonetin hızı saatte altmış mile çıkmıştı.

“HASİKTİR!”

Ike, var gücüyle fren pedalına asılırken bu sözcük kamyonetin daracık kabininde yankılandı.

Tarladaki açık kasa kamyon şimdi yolun ortasında yan yatmış durumdaydı. Samanlar, sanki biri az önce bir devi tıraş etmiş gibi yol boyunca bir su kanalından diğerine yayılmıştı. Ike

kamyonun etrafında hareket eden birkaç adam gördü. Birkaçı elleri ceplerinde ve başları öne eğik duruyordu. Bu, krallara layık bir şekilde sıçıp batırmış olmanın evrensel işaretiydi. Ike kamyoneti park etti. Dışarı atladı ve elleri cebinde duran adamlardan birine doğru yürüdü.

“Hey,” dedi Ike. Adam onu tanımadı.

“Hey, dostum, ne oldu burada böyle?” diye sordu Ike.

“Sence ne olmuş gibi duruyor, Cochise*?” dedi adam.

“Şu sesinin tonunu bir indir istersen, evlat,” dedi Ike. Kirli kamyoncu kasketinin altında kumral saçları olan genç, beyaz bir adam tüm dikkatini Ike’a verdi. Ike’tan on beş santim daha uzun olmasına rağmen bir adım geri çekildi. Bilinçaltı vücudunu kendini koruması için uyarıyordu.

“Kamyon şoförü dönüşü alamadı. Telefonla konuşmadığına yemin etti ama yalan söylediğini hepimiz biliyoruz,” dedi Kamyoncu Kasketi.

“Aracı buradan çekmeleri ne kadar sürer?” diye sordu Ike. Kamyoncu Kasket cevabı biraz düşündü.

“En az bir saat sürer, birader. Samanları kaldırıp kamyonu ters çevirmemiz ve muhtemelen bir çekici bulmamız gerekecek,” dedi. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz bir adım daha geri çekildi. Ike’ın yüzünü körfezden gelen fırtına gibi kara bir bulut kapladı.

“Pekâlâ,” dedi Ike. Cep telefonunu çıkardı. Mya’nın telefonu anında sesli mesaja geçti. Ike küfretti ve onu tekrar aradı. Yine sesli mesaja yönlendirdi. Buddy Lee’yi aradı. Yine sesi mesaj.

“Siktir,” dedi Ike. Crab Thicket Yolu tıpkı Townbridge Yolu gibi çıkmaz bir sokaktı. Yolun her iki tarafındaki su kanalları, devrilmiş kamyonun ve dört bir yana saçılmış samanların etrafından dolaşıp geçemeyeceği kadar derindi.

Buddy Lee’yi tekrar aradı.

* Bir Apaçi lideri.

“Aç şu lanet telefonu,” dedi Ike. Telefon yine sesli mesaja düştü. Ike kamyonun tavanını tokatladı. Mya’yı tekrar aradı.
Sesli mesaja düştü.

“Telefon burada pek çekmez. Çekici çağırmaq için telsizi kullanmaq zorunda kaldık,” dedi Kamyoncu Kasketi.

Ike yumruğunu kaputa geçirdi.

Sonra tekrar vurdu.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

OTUZ BEŞ

On dakika.

Ike ve Tangerine gittikten sadece on dakika sonra Mya'nın telefonu çaldı. Buddy Lee kalan son şişe birasını da içmiş ve Arianna'ya ızgara peynirli sandviç yapıyordu ki Mya'nın telefonu çaldı.

"İke mi?" diye sordu Buddy Lee. Mya telefonunu cebinden çıkarıp ekrana baktı.

"Hayır, komşumuz, MaryAnne," dedi. Telefonu kulağına götürdü.

"Alo?"

"Selam, Mya, benim, Randy. MaryAnne'in kocası? Eviniz yanıyor," dedi Randy.

Mya "Ne?!" diye bir çığlık kopardı.

"Evet, ben itfaiyeyi aradım ama size de haber vereyim dedim çünkü..."

Adam sözünü tamamlayamadan Mya telefonu yüzüne kapattı. Koltuktan fırladı ve Arianna'yı kucağına aldı.

"Şştt. N'oldu?" dedi Buddy Lee. Arianna'ya yaptığı sandviçi bir kâğıt tabağa koydu ve oturma odasına getirdi.

"Evimiz yanıyormuş. Gitmem lazım," dedi Mya. Kapıya doğru yöneldi.

Buddy Lee elindeki sandviçi sehpanın üzerine bıraktı ve Mya'nın önüne geçti.

“Dur bir saniye, dur, dur. Ne demek eviniz yanıyormuş?”

“Komşumun kocası arayıp evimizin yandığını söyledi. İtfaiyeyi aramış ama benim gitmem lazım!” dedi Mya. Buddy Lee elini kadının omzuna koydu.

“Mya, oraya gidemezsin,” dedi.

“Ne demek gidemem?” dedi Mya. Omzunu sallayarak Buddy Lee’nin dokunuşundan kurtuldu.

“Beni dinle. Bu bir yem ve sen de onu kapmaya çalışan bir tavşan olmak üzeresin,” dedi Buddy Lee.

“Buddy Lee, burada durup Remus Amca* deyişleri ile sana laf yetiştirecek zamanım yok. Evim yanıyor. Gitmek zorundayım. Şimdi çekil önümden.”

“Mya. Bir dur ve düşün. Dışarıda benim ve Ike’in kafasını bir sopanın ucunda görmek isteyen bazı çocuklar var. Mermi deposuna döndürmek istercesine kurşunlamaya çalıştıkları bir kızla kaçtık. Bunlar Ike’in nerede yaşadığını biliyor. Akıllı bir adam değilim ama bu çocuklarla karşılaştığımız gün evinizin yanma ihtimalini ben bile görebiliyordum. Kardeşim bak, aksinin olma ihtimali sıfır,” dedi Buddy Lee.

“Isiah’nın bebeklik ayakkabıları orada. İlk kestirdiği saçından bir tutam orada. İkinci sınıftayken bana yazdığı bir şiir var. Anlamıyorsun. Ondan bana kalan tek şey bu. Onu tekrar kaybedemem. Yapamam,” dedi Mya. Kaşlarını çatmış, yarı öfkeli bir ifadeye bürünmüştü ve gözyaşlarına boğulmasına ramak kalmıştı.

“Kardeşim, bak burada seni benden iyi anlayacak başka adam yoktur. Ama evin şu anda yanıyorsa, sen oraya vardığında zaten geriye hiçbir şey kalmamış olacak,” dedi Buddy Lee.

“Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ama denemek zorundayım,” dedi Mya. Buddy Lee yüzünü ovuşturdu, sonra ellerini kalçalarına koydu.

* Remus Amca, 1881’de yayınlanan bir Afro Amerikan halk masalları koleksiyonunda kurgusal bir karakter ve anlatıcıdır.

“Pekâlâ, gidelim. Ama Ike’ı ara ve gideceğimizi haber ver,” dedi Buddy Lee.

“Yolda ararım,” dedi Mya.

Ike’ı üç kez aramaya çalışmışlardı. İki sefer doğrudan sesli mesaja yönlendirmişti. Son seferinde bunu bile yapamamışlardı. Buddy Lee, Red Hill’in bazı bölgelerinde sınırlı hizmet olduğunu biliyordu. Bir de telefon etmeye çalışmaktansa kokain tüccarlarıyla haber yollamanın çok daha hızlı olacağı bölgeler vardı. Bunu bilmek sinirlerini yatıştırmasına hiç yardımcı olmuyordu. Ayrılmakla hata ettiklerini düşünmeye başladı. Eve gitmenin bir hata olduğunu biliyordu. Ama Mya ona fazla seçenek bırakmamıştı. Onu kalmaya zorlayamazdı ve yalnız gitmesine izin vermesine de imkân yoktu.

Derek’ten ona kalan pek fazla hatırası yoktu. Gerçekten sahip olduğu tek şey cüzdanındaki fotoğraftı ve o da aniden alevler içinde kalırsa nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordu. Sevdiğiniz insanlar öldüğünde, onları zihninizde canlı tutan şey dokundukları şeylerdir. Bir fotoğraf, bir gömlek, bir şiir, bir çift bebek ayakkabısı. Bunlar, onlara ait anıların uzaklara sürüklenip gitmesine engel olan çapalar gibidir.

Mya otuz beş mil hızla 34. otoyola döndü. İlk solda Townbridge Yolu vardı. Gökyüzü, bir kenara atılmış elmaslar gibi ışıldayan yıldızlarla doluydu. Buddy Lee midesinin dizlerine düştüğünü hissetti.

Mya, Townbridge’e döndü.

“Dur,” dedi Buddy Lee.

“Ne?”

“Duman nerede? Alevler nerede? Siktiğimin itfaiyesi nerede?” dedi. Mya ayağını gazdan çekti ve arabayı durdurdu.

“Olamaz,” dedi Mya.

Evinin önünde rölantide çalışan on beş motosikletin tekerleklerindeki krom jant telleri, farlarından yansıyan ışıklarla parıltıyordu. Motorların sesi, ava çıkmadan hemen önce hırlayan bir kurt sürüsü gibiydi.

“Geri bas,” dedi Buddy Lee.

Mya hareket etmedi.

Buddy Lee “BAS GERİ!” diye bağırdı. Arianna ağlamaya başladı. Mya arabayı geri vites taktı ve gaza bastı. Kaputun altındaki dört silindir paslı bir menteşe gibi ses çıkarıyordu. Buddy Lee bacaklarının arasındaki makineli tüfeği kaptı. Emniyet kilidini indirdi ve silahı kucağına koydu.

“İstediğini yaptım. Artık beni bırakacaksınız, değil mi?” dedi Randy. Evinin önünde dizlerinin üzerindeydi. Grayson 357’nin namlusunu ensesine dayamıştı.

“Evet, ama sen sikik bir hainsin. Kim komşusuna böyle bir şey yapar ki?” dedi Grayson. Silahının kabzasıyla Randy’nin kafasının arkasına vurdu. Kadının arabayı geri vites takıp geri geri gitmeye başlamasını izledi.

“YAKIN!” diye kükredi. Birkaç eleman ellerinde tuttıkları cam şişelerin boyunlarını saran kumaş parçalarını ateşe verdi. Onları Ike ve Mya’nın evinin pencerelerine doğru attılar. Elemanların geri kalanı vişneçürüğü rengi küçük sedanın peşine düştü.

Mya evin yolundan çıktı, bir posta kutusuna çarptı, sonra arabayı düzeltti ve çakıl taşlarıyla kaplı yola geri döndü. Motosikletlerin farları bir ateşböceği sürüsü gibi üzerlerine doğru geliyordu. Mya yolun sonundaki dur işaretini hızla geçti, frene bastı ve arabayı hızlandırdı.

Buddy Lee sürücü tarafından üzerlerine doğru gelen yeni bir ışık kümesi gördü.

Dome, kraliyet mavisi son model Bronco’suyla onlara bir yıkım topu gibi çarpmadan önce “Hay sikeyim!” dedi. Araba önce bir, sonra iki kez takla atarak yan yattı ve yerçekimi ona ait olanı alıp arabanın tavanı baş aşağı şekilde düzlenene kadar bir süre sallantıda kaldı. Motorlar, bir sokak çalgıcısını izleyen kalabalık gibi arabanın etrafını sarmıştı.

Buddy Lee'nin ağız kan doluydu. Acı bakır tadı öğürmesine neden oluyordu. Öksürdü ve tükürmeye çalıştı. Kan yüzüne sıçradı. Arka dişlerinden birkaçı yuvalarından çıkmış gibiydi. Vücudu ıstıraplar içinde kıvranıyordu. Acı her sinirinde, her sinapsında yukarı aşağı kıvılcımlanıyordu. Tekrar tükürdü ve bu kez blok halindeki arka dişlerinden birkaçı fırlayıp tavan döşemesinin üzerine düştü.

Silah neredeydi? Neredeydi? Siktir. Hareket etmek zorundaydı. Arabadan çıkabilirse dikkatlerini çekebilirdi. Onun peşine takılırlar ve Mya ile Arianna'yı yalnız bırakırlardı. Hareket etmek zorundaydı. Baş aşağı duruyordu ama hareket etmek zorundaydı. Buddy Lee emniyet kemerini pek sevmezdi ama arabaya bindiklerinde Mya takması için ısrar etmişti. Bu onun hayatını kurtarabilirdi, ama şimdi kesilmiş bir geyik gibi baş aşağı asılı dururken onu yavaşça boğan bir ilmik gibi hissettiriyordu. Emniyet kemerinin tokasına uzandı. Parmakları komut almıyor gibiydi. Emniyet kemerinin mandalını açmaya çalıştı ama parmakları bir türlü komuta ayak uydurmak istemiyordu.

Çakıl taşları üzerinde ağır ayak sesleri duydu, ardından yolcu kapısı güçlkle açılırken metalin metale çarpma gıcirtısını duydu.

Grayson yere çömeldi.

“Sen diğer babacık olmalısın. Ebony ve Ivory* gibisiniz,” dedi Grayson.

“Senin de... babacığın... olabilirdim ama sıra çok uzundu,” dedi Buddy Lee.

Grayson gülümsedi. 357'sini namlusundan tuttu ve Buddy Lee'nin yüzünün yan tarafına geçirdi. Buddy Lee yanağında bir şeyin yerinden oynadığını hissetti. Acı, hızla geçip giden bir tren gibi tüm kafasına saplandı. Grayson silahın kabzasını Buddy Lee'nin karnına dayadı.

* “Ebony and Ivory” şarkısında şarkıcı, bir piyanonun abanoz (siyah) ve fildişi (beyaz) tuşlarını birliktelik ve ırksal uyum için bir metafor olarak kullanmıştır.

“Tangerine nerede?”

“Bilmiyorum amına koyayım. Ike onu buradan götürdü. Onu asla bulamayacaksın,” dedi Buddy Lee.

Grayson namluyu Buddy Lee’nin midesinden çekip ağzına götürdü. Tetik korkuluğu neredeyse burnuna değene kadar boğazından aşağı itti.

Grayson, “Bana kızın nerede olduğunu söyle, söyle ki ben de arka koltukta zırl zırl ağlayan şu melezi vurmayayım,” dedi.

Buddy Lee kollarını sallamaya ve emniyet kemerine doğru uzanıp kıvranmaya başladı.

“O siktiğimin ellerini kızıdan uzak tut! Siktiğimin ibneleri, kıza dokunmayacaksınız.” Sesi anlaşılmaz bir mırıltı gibi çıkıyordu ama Grayson onun ne söylemeye çalıştığını biliyordu.

“Senin için önemli biri, ha? Kim o kız? Siyahinin kızı mı? Dur... Sakın söyleme. O iki ibnenin bebeği vardı. Ne akla hizmet birileri onların çocuk sahibi olmalarına izin verir? Tanrım, dünyanın çivisi çıkmış,” dedi Grayson. Silahı Buddy Lee’nin ağzından çekti.

“Bana Tangerine’in nerede olduğunu söyle yoksa küçük kızı hedef talimim için kullanmaya başlarım.”

“Bilmiyorum! Onu aldı ve nereye gittiğini bize söylemedi. O sadece bir bebek. Onu rahat bırak. Birini öldürmek istiyorsan, beni öldür. Hadi, vursana beni, beyinsiz herif. VURSA-NA!” diye bağırdı Buddy Lee. Grayson ayağa kalktı.

“Dome. Şu veledi arabadan çıkar. Bak bakalım o kaltağın cep telefonu var mıymış,” dedi Grayson.

Tekrar Buddy Lee’nin hizasına indi.

“Bence doğruyu söylüyorsun. Sana söylememesi akıllıca olurdu ve bana akıllı biri gibi geliyor. Merak etme, istediğini yapacağım. Er ya da geç. Hemen şimdi de yapardım ama şanslısın. Bir mesaj iletmeni istiyorum ve görünüşe göre bu kaltak boynunu kırmış,” dedi Grayson.

“Hayır, Nine! Dede!” Arianna ağlıyordu. Buddy Lee, Dome kapıyı zorla açarken kapının gıcirtısını duydu. Sonra da kilitle-
rin açılma sesi duyuldu. Bu ses onu zaten paramparça olduğunu
düşündüğü yerlerinden vurdu.

“Hadi bakalım. Bu melez bizimle geliyor. Belki bu seni Tan-
gerine’i bulman için motive eder,” dedi Grayson.

“Arianna’nın bununla hiçbir ilgisi yok. Bırak gitsin. BIRA-
KIN ONU!” diye uludu Buddy Lee

Grayson güldü.

“Arianna bu muymuş? Demek ölürken adını sayıkladığı
kişi buydu. Beyaz olanın senin olduğunu sanıyorum, değil mi?
Evet, onu suratından vurmadan hemen önce kızın adını söyle-
di. Neden bir kızın adını söylediğini merak etmiştim. Annesidir
herhalde dedim. Pek çok insan annesini çağırır,” dedi Grayson.
Yanağındaki yaradan akan kan Buddy Lee’nin gözlerine dam-
lıyordu. İri sarışın motorcuya bakmak için boynunu zorlarken
gözlerini kırptırdı.

“Sen de çağıracaksın. Seninle işim bitmeden önce, sana söz
veriyorum, annenin adını haykıracaksın,” dedi Buddy Lee.

“Kızı bize getir Ivory. Haberleşiriz,” dedi Grayson. Buddy
Lee botlarının arabadan uzaklaşmasını izledi. Birkaç saniye
sonra motosikletlerin yolda hızla ilerlediğini duydu, motor-
larının gürültüsü gecenin karanlığında belli belirsiz yankılara
dönüşüyordu.

OTUZ ALTI

Ike, acil servis masasındaki resepsiyon görevlisinin yanından hışımla geçti ve ağır vinil kapıları itti.

“Efendim, oraya öylece giremezsiniz,” dedi kadın Ike tam da öyle yaparken.

Ike doğruca hemşire odasına gitti. Açık mavi önlüklü genç Latin bir kadın ayağa kalktı ve Ike yaklaşırken masanın arkasından çıktı.

“Ike, o ameliyatta,” dedi kadın.

“Ne ameliyatı, Silvia?” diye sordu Ike.

“Dalağı yırtılmış, bağırsağı ve akciğeri delinmiş ve kafatasında bir kırık var,” dedi Silvia. Ike ayaklarının üzerinde sallandı. Elini masaya koydu ve başını öne eğdi.

“Ike, Dr. Prithak tüm eyaletteki en iyi göğüs cerrahlarından biridir. Mya bizden biri. On yıldır burada. Herkesin annesi gibi. O bize emanet, Ike. İnan bana. Sen bekleme odasına geri dön, ameliyattan çıktığında ben gelip seni alırım,” dedi Sylvia. Ike’in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kulakları çınlıyordu.

“Peki ya Arianna? Arianna nerede? Buddy Lee nerede?” diye sordu Ike. Yol nihayet açıldığında, Ike karavanların olduğu alana doğru deli gibi araba kullanmıştı. Yolu kat ederken de bir Mya’ı, bir Buddy Lee’yi aramaya devam etmişti. Buddy Lee’nin karavanına yanaşıp da Mya’nın arabasının yerinde olmadığını gördüğünde öyle bir dehşete kapılmıştı ki, sanki ruhu

bedenini terk edecek gibiydi. Eşinin çalıştığı hastaneden gelen telefona cevap verdikten birkaç dakika sonra bu dehşet, yerini umutsuzluğa bırakmıştı.

“Sanırım sorularınıza ben cevap verebilirim,” dedi bir şerif yardımcısı. Ike doğruldu ve adamla yüzleşti. Adam sıırım gibi biriydi. Red Hill Şerif Departmanı’nın kahverengi-ten rengi üniforması keskin, köşeli fiziğine yapışmıştı.

“Ne oldu?”

“Şuraya gidip konuşalım, Ike,” dedi şerif yardımcısı. Ike onu tanımıyordu ama Red Hill’deki herkes Ike’ı tanıyordu. Ya eskiden olduğu suçluyu hatırlıyor ya da dönüştüğü adamı biliyorlardı. Küçük bir kasabanın laneti böyle bir şeydi işte. Ike şerif yardımcısını vinil kapılardan geçirip koridordan şapele kadar takip etti. Red Hill General’ın şapeli iki kısa sıradan, bir Gregg Allman İsa resminden ve birkaç sahte vitray pencereden oluşan eski püskü bir şeydi. Şerif yardımcısı kapı çerçevesinin hemen altındayken Ike sıranın yanında durdu.

“Ben Şerif Yardımcısı Hogge. Tüm bunlar için çok üzgünüm ama açıklığa kavuşturmamız gereken bazı şeyler var,” dedi.

“Neyi? Ne oldu?”

Şerif Yardımcısı Hogge’un omzu sertleşti. “Sakin olun Bay Randolph, anlatacağım.”

“Sakin olamam çünkü kimse bana bir bok anlatmıyor. Şimdi lütfen ağzınızdan çıkacak bir sonraki kelimeler karımın, torunumun ve arkadaşımın nasıl hastanelik olduğu ile ilgili olabilir mi?” dedi Ike. Zihninde bir yerde Arianna’ya torunum, Buddy Lee’ye de arkadaşım dediğini fark etti ama şimdi bunun üzerine düşünme sırası değildi.

“Efendim, size anlatmaya çalışıyorum ama sakinleşmeniz lazım. Hastaneden aradıklarında size ne söylediler?” diye sordu Şerif Yardımcısı Hogge.

“Ne dediklerini zaten biliyorsunuz. Bir kaza olmuş. Eşim ve arabadaki diğer yolcu Buddy Lee Jenkins yaralanmış. Bana

Arianna'dan bahsetmediler ve ne olduğunu da söylemediler. Ancak bu kadar sakın olabilirim,” dedi Ike.

“Bu bir kaza değildi, Bay Randolph. Kimliği belirsiz kişi ya da kişiler kasıtlı olarak eşinizin arabasına çarptı. Evinizi ateşe verdiler, komşunuza saldırdılar ve...” Şerif Yardımcısı Hogge duraksadı. Ike’ın göğsü sıkıştı.

“Torununuzu aldılar. Onu kaçırmışlar,” dedi Şerif Yardımcısı Hogge. Ike’ın ayaklarının altındaki zemin eriyip yok oldu sanki. Sıranın üzerine yığıldı. Şerif Yardımcısı Hogge onun yanına oturdu.

“Arkadaşınızla konuştum ama pek yardımcı olmadı. Şimdi, lütfen yanlış anlamayın ama sizinle bir sorunu olduğunu düşündüğünüz biri var mı? Bilirsiniz ya, geçmişten birileri?” diye sordu Şerif Yardımcısı Hogge.

“Beni yalnız bırakın,” dedi Ike.

“Ike, o küçük kızı ve bunu yapanları bulmak için her şeyi yapacağız ama bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Bir çocuğu çalmak ve bir evi yakmak kişisel meselelerden doğan saldırılardır. Son derece kişisel. Bunu kimin yaptığını biliyorsun. Söyle ki çok geç olmadan onu geri alabilelim,” dedi Şerif Yardımcısı Hogge.

“Hiçbir şey bilmiyorum,” dedi Ike. Bu tam olarak bir yalan sayılmazdı. Hayatı kontrolden çıkmış bir şekilde dönüp duruyordu. Isiah ölmüştü. Mya ameliyat masasında yaşam savaşı veriyordu. Arianna gitmişti. Evleri artık bir kül yığınının ibaretti. Buddy Lee ile birlikte yarattıkları kaosu nasıl durduracağını bilmiyordu. Sevdği insanları nasıl koruyacağını bilmiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu.

“Emin misin?”

“Sadece git, dostum. Lütfen, sadece git buradan,” dedi Ike.

Şerif Yardımcısı Hogge ayağa kalktı ve üniformasını düzeltti.

“Eğer fikrini değiştirirsen, bize nasıl ulaşacağını biliyorsun. Fikrini değiştirmeyecek olursan da başka bir cenaze törenine hazırlanmak zorunda kalabilirsin,” dedi Şerif Yardımcısı Hogge.

Buddy Lee, gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Gözlerini açtı ve Ike'in yatağının ayakucunda durduğunu gördü.

"Ne sikim işler döndü?" diye sordu Ike. Buddy Lee çenesini kaşıdı, sonra irkildi. Yanağındaki yara bütün yüzünü hassaslaştırmıştı.

"Komşun aradı ve Mya'ya evin yandığını söyledi. Mya ısrarla eve gitmek istedi. Oraya vardığımızda Breed bizi bekliyordu. O sırada ev yanmıyordu bile. Biz kaçmaya çalışırken bunu yaptılar. Motorlarını üzerimize sürdüler. Sonra Bronco kullanan bir orospu çocuğu yan taraftan bize bindirdi. Arianna'yı aldılar, Ike. O küçük kızı kaçırdılar. Mya'nın telefonunu da aldılar. İrtibata geçeceklerini söylediler. Tangerine'i Arianna'yla takas etmek istiyorlar," dedi Buddy Lee.

"Hayır, istemiyorlar. Hepimizi öldürebilmek için Tangerine'i onlara getirmemizi istiyorlar," dedi Ike.

"Sana adam hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordu Buddy Lee sordu. Ike başını iki yana salladı.

"Hayır. Bütün bunları yapanın o adam olduğuna hâlâ inanmıyor. Bana ondan gelen bir mesajı bile gösterdi. O herif balık tam bir yavşak gibi konuşmuş, kız da oltaya takılmış," dedi Ike.

"Mesajda adamın adı yazmıyordu galiba, değil mi?" diye sordu Buddy Lee.

"Onu telefonuna 'W' olarak kaydetmiş. Adının ilk harfi mi yoksa soyadının ilk harfi mi bilmiyorum," dedi Ike. Duvara dayalı bir sandalyeyi kaptı ve Buddy Lee'nin yatağının yanına oturdu.

"Mya'nın durumu nasılmış?" diye sordu Buddy Lee.

"Fena hırpalanmış. Şu anda ameliyatta."

"Lanet olsun. Cehennemin dibine kadar yolları var," dedi Buddy Lee.

Ike, Buddy Lee'nin odasının dışındaki koridorda sıkıntı dolu seslerin bir aşağı bir yukarı gidip geldiğini duydu. Çok sa-

yıda monitör ve makinenin bip ve ıslık sesleri de Ike ve Buddy Lee'nin düşüncelerine arka plan müziği oluşturdular.

“Üzgünüm, Ike,” dedi Buddy Lee. Ike hiçbir şey söylemedi.

“Gitmesine izin vermemeliydim. Onu durdurmalıyım ama o kurtarabildiğini kurtarmak istedi. Oraya sadece ben gitmeliydim. Mya'nın o kapıdan çıkmasına izin vermek dışında her şeyi yapmalıyım,” dedi Buddy Lee.

“Evet, yapmalıydın. Biz de bu işin peşini bırakmalıydık. İş polislere bırakıp, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın diye beklemeliydik. Ama yapmadık ve şimdi buradayız,” dedi Ike.

“Onu geri almalıyız, Ike. Ne pahasına olursa olsun onu geri almalıyız,” dedi Buddy Lee.

“Onlara Tangerine'i vermeyeceğim. Arianna'ya zarar vermelerine de izin vermeyeceğim. Oğullarımızı öldürdüler. Tangerine'in annesini öldürdüler. Karımı öldürmeye kalkıştılar. Siktiğimin evimi yaktılar. Benden tek bir şey daha almalarına izin vermeyeceğim,” dedi Ike.

“Keşke seni bu işe hiç bulaştırmasaydım,” diye fısıldadı Buddy Lee. Ike sandalyesini Buddy Lee'nin yatağına yaklaştırdı.

“Beni bu işe zorla bulaştırmadın sonuçta,” dedi Ike.

Buddy Lee zorlukla yutkundu. “Ya öyle yaptıysam?”

Ike başını yana eğdi. “Sen neden bahsediyorsun?”

Buddy Lee elini yüzüne götürdü. Parmaklarını yanağındaki dikişlerin üzerinden dolaştırdı. Kan basıncı monitörü düzensiz bir şekilde biplemeye başladı.

“O mezar taşı kırılmasaydı bu işlere bulaşır mıydın?” diye sordu Buddy Lee. Ike öne doğru eğildi. Gözlerini ince birer çizgiden ibaret olacak kadar kıstı. Buddy Lee, Ike'in zihnindeki taşların yerine oturduğunu gördü.

“Sen?” diye sordu Ike. Buddy Lee, bu tek hecelik kelimeyi zar zor duymuştu.

“Bu işlere yanaşmayacak gibiydin, ben de kendi başıma üstesinden gelemezdim. Kardeşim Chet'e sordum ama beni

başından savdı. Bak bi' halime, bu iş beni hasta etti. Yemin ederim artık midemi bulandırıyor ama yardım etmeyeceğini biliyordum, ama tabii..." dedi Buddy Lee. Ike birkaç saniye içinde sandalyeden kalktı. Güçlü elleri Buddy Lee'nin boynuna kenetlendi ve onu yataktan kaldırarak serum hortumunu elinin üzerindeki damar yolu açıcıdan söktü. Kan basıncı monitörü çürümüş bir ağaç gibi devrildi.

"SENDİN! Arianna ölmüş olabilir. Mya ölümün eşiğinde. Tangerine'in annesi öldü. Hepsi senin yüzünden! Tüm bunlara sen sebep oldun!" dedi Ike. Dudaklarından tükürükler saçılıyor ve Buddy Lee'nin yüzüne yağıyordu.

Buddy Lee, "Çocuklar... için... bu işi... bitirmek... zorundayız," diye mırıldandı. Ike boğazını sıktıkça söylediği her kelimede nefes nefese kalıyordu. Buddy Lee boynundaki kemiklerin toz haline geldiğini hissedebiliyordu. Ike dişlerini göstererek tısladı. Buddy Lee'yi bırakıp yatağa düşmesini izledi.

"Orospu çocuğu. Beni bunu yapmaya sen zorladın, pislik," dedi Ike.

"Biliyorum. Hepsi benim hatam. Ama artık bu işin içindeyiz," dedi Buddy Lee.

"Bir an için o kadar da kötü biri olmadığını düşünmüştüm. Sana güvenmiştim. Ama tıpkı dediğim gibi: tek istediğin ürkütücü siyahi bir adamın senin için tüm zor işleri yapmasıydı," dedi Ike.

Buddy Lee boynunu ovuşturarak, "Dünyada neler yaşadığımı bilen tek adamın bana yardım etmesini istedim," dedi.

"Sanırım ikimiz de insan sarrafı değiliz," dedi Ike. Kapıya doğru yöneldi.

"İke..."

"Sakın tek kelime daha edeyim deme. Tek bir kelime bile. Gidip karımın ameliyattan çıkıp çıkmadığına bakacağım. Eğer kurtulduysa, ona torununun gittiğini nasıl söyleyeceğimi düşünmeliyim. Sonra da Tangerine'i ele vermeden o bebeği nasıl

geri getireceğimi çözmeliyim. Bütün bunları tek başıma yapmak zorundayım çünkü sen kışının üstünde duramadın ve oğullarımızın mezar taşlarını kırdın, aptal herif,” dedi Ike.

Buddy Lee, Ike’ın bir hışım odasından çıkışını izledi.

Buddy Lee öksürdü. Öksürmesi kulaklarının basınçla tıkanmasına neden oldu. Daha önce de yalnız kalmıştı; bu yeni bir şey değildi. Araba kullanamayacağını bilecek kadar ağır bir şekilde kafayı bulduktan sonra çoğu geceyi arabasında ya da kamyonetinde geçirmişti. Demir parmaklıkların ardından serbest bırakıldıktan sonraki günler otostop çekerek eve dönmüştü çünkü diğer tarafta onu bekleyeni yoktu. Karavanında oturup aptal kutusundaki titrek elektrik gölgelerine bakarak uzun akşamları tek başına atlatmış, ilk aşkının şefkatli öpücüklerini ya da tek oğlunun kahkahalarını unutmaya çalışarak bira üstüne bira devirmişti. Buddy Lee gözlerini kapattı.

Bu, farklı hissettiriyordu. Bu sefer geri dönüşü yok gibiydi.

Bir saat sonra telefon çaldı. Cep telefonu değil, odadaki telefon. Buddy Lee kolunu korkuluğun üzerinden uzattı ve ahizeyi aldı.

“Alo?”

“Buddy,” dedi Christine.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Buddy Lee.

“Seni kontrol etmek için aramıştım. Haberleri gördüm,” dedi Christine.

“Red Hill haberlere mi çıktı? Bu bir ilk,” dedi Buddy Lee.

“Her gün küçük bir kız kaçırılıp büyükannesi ve büyükbabasının evi yakıp yıkılmıyor sonuçta. Sen iyi misin?” dedi Christine.

“Biz de onun büyükanne ve büyükbabasıyız, Christine,” diye tersledi Buddy Lee.

“Biliyorum, tamam mı? Derek’in başına gelenlerden sonra bunlar çok fazla. Ona bir şey olmasını istemem. Kimseye bir

şey olmasını istemem,” dedi Christine. Üzüntüsü kulağa sahici geliyordu. Buddy Lee’nin irkilmesine neden oldu.

“Bak, üzgünüm. Haklısın, bu çok fazla,” dedi Buddy Lee.

“Sence bunun geçen gün bana söylediklerinle bir ilgisi var mı?” diye sordu Christine. Buddy Lee cevap vermedi.

“Tamam. Sana tekrar soracağım: Nasılsın?” dedi Christine.

“Yapma.”

“Neyi yapmayayım?”

“Beni önemse. Birbirimizden nefret edersek her şey daha kolay oluyor,” dedi Buddy Lee

“Senden hiç nefret etmedim Buddy Lee. Vücudumdaki her bir hücremle sana gıcık oluyorum ama senden hiç nefret etmedim,” dedi Christine.

“Gerald eski kocanla gevezelik etmene aldırıyor mu? Yoksa evdeki diğer telefonda bizi mi dinliyor?” dedi Buddy Lee.

“Hah. Gerald Winthrop Culpepper’ın telefonlarımı takip edecek vakti yok. Kampanyası üzerinde çalışmakla çok meşgul,” dedi Christine.

Buddy Lee yatağında doğruldu. Odaya bir hemşire geldi ama onu eliyle uzaklaştırdı.

“Af buyur?” dedi Buddy Lee.

“Gerald valiliğe adaylığını koymaya hazırlanıyor. Bunu sana geçen gün de söyledim. Babası valilik adaylığını kaybettiğinden beri bunun için bastırıyor.”

“Hayır, o kısmı değil. Adını tekrar söyle. Tam adını,” dedi Buddy Lee.

“Ne? Neden?”

“Söyle sen bi’.”

“Gerald Winthrop Culpepper. Adını büyük büyük babasından almış. Sen iyi misin?” diye sordu Christine.

“İyiyim,” dedi Buddy Lee. Parçalar yerine oturmaya başlamıştı.

Kafasının içi dev bir Tetris oyunu gibiydi. Şimdi her şey, Derek’in neden Tangerine’in erkek arkadaşına bu kadar kızmış

olduğu anlaşılmıştı. O adam için ne demişti? İkiyüzlü ve pislik. Christine, Derek'in öldürülmeden önce onu aradığını söylemişti. Christine bunu görmezden gelmişti ama Derek hayır cevabını kabul edecek biri değildi. Muhtemelen annesini görmek için oraya gitmişti. Gerald'a rastlamış, ona bildiklerinden bahsetmişti.

"Orospu çocuğu," dedi Buddy Lee.

"Ne dedin sen?" diye sordu Christine.

Buddy Lee, Tangerine'nin onu neden telefonuna 'W' harfiyle kaydettiğini biliyordu. Nasıl tanıştıkları şimdi anlaşılmıştı. Gerald Culpepper ve Christine, herhangi bir yüksek sosyete buluşmasında hep gazetede yer alırlardı. Tangerine "Kazanamayız," diye mırıldandığında, başaramayacaklarını söylemiyordu. Aslında "Wynn" diyordu*.

Winthrop'un kısaltması.

"King William County'de taşındığınız yerin adı neydi" diye sordu Buddy Lee.

"Garden Acres. Buddy Lee, sorun ne?" dedi Christine

"Yok bir şey."

Ahizeyi yerine geri koydu. Yataktan kalktı ve köşedeki ahşap dolabın yanına gitti. Giysileri ikinci rafta şeffaf bir plastik torbanın içindeydi. Botlarını giydiği sırada el sallayarak uzaklaştırdığı hemşire geri döndü.

"Bay Jenkins, yatağınıza dönmeniz gerekiyor. Doktor önümüzdeki yirmi dört saat boyunca gözetim altında tutulmanızı istedi," dedi.

"Bak canım benim, önümüzdeki on saniye içinde o kapıdan çıkıp gitmiş olacağım. Doktora tıbbi tavsiyesine aykırı olarak burayı terk ettiğimi söylemen gerekiyorsa da söyle gitsin. Ama burada bir dakika daha kalmayacağım," dedi Buddy Lee. Hem-

* Wynn ismi, Türkçede kazanmak, başarmak anlamına gelen "win" kelimesiyle aynı okunur.

şire ellerini havaya kaldırdı ve yatağın ayakucundan onun dosyasını aldı.

Kamyonetini bulması biraz zaman aldı. Ike onu otoparkın uzak bir köşesine park etmişti. Buddy Lee anahtarlığını aldı, kapının kilidini açtı ve kamyonete tırmandı. Torpido gözünü açtı. Büyük yarı otomatik silah oradaydı. Şarjörü kontrol etti. Boştu. Fişek yatağı da öyle. Ike eli boş dolaşıyordu. MAC-10 Mya'nın arabasındaydı ve o da bir hurdalıktaydı. Bu iyiydi. Kamyoneti çalıştırdı.

Kamyonet rölantiye geçmekte zorlanırken motor şangırdadı ve sarsıldı. Buddy Lee koltuğun arkasına uzandı. Elini dikkatle boşluğa düşmüş olan cam kırıklarının üzerinde dolaştırdı.

Aradığı şeyi bulduğunda elini etrafına doladı ve koltuğun arkasından çekti. Bu, üzerine düzenli aralıklarla çiviler çakılmış eski bir ahşap beyzbol sopasıydı. İş arkadaşı Chuck buna ev yapımı gürz diyordu. Teslimatlarını yaparken pek çok kişi hâlâ nakit ödeme yapıyordu. Bir silah alabilirdi ama ulaştırma bakanlığı ekipleri tarafından kenara çekilirse işini kaybeder, hapse girer ve patronu muhtemelen para cezası ödemek zorunda kalırdı. Bu barış silahı iyi bir alternatif gibi görünüyordu. Sadece iki kez kullanmak zorunda kalmıştı. Onu karşısındaki göstermek bile yeterli bir caydırıcıydı.

Çivili bir beyzbol sopası. Bir gürz. Bir 45'lik. Buddy Lee, yeterince adanmışsanız her şeyin bir silah olabileceğini düşündü. Aşkın bile. Özellikle de aşkın.

Buddy Lee park yerinden çıktı ve trafiğe karıştı. Bir şarkı söylemeye başladı. Bu, büyükannesinin Jenkins klanından biri her öldüğünde cenazesinde söylediği bir şarkıydı. Vadesi dolduğunda onunkinde de söylemişlerdi.

“Ah, ölüm... Ey ölüm, bana bir yıl daha veremez misin,” diye mırıldandı Buddy Lee otoyolda ilerlerken.

OTUZ YEDİ

Garden Acres gerçekten de bir hiçliğin ortasındaydı. GPS onu hususi ayrılmış bölgenin on mil yakınına kadar getirmişti. O noktadan sonra, satılık arsaların reklamını yapan emlak tabelalarını aradı, bu da onu her gece yeniden dökülmüş gibi görünen pürüzsüz bir asfaltla geniş bir yan yola götürdü. Buddy Lee gazı kökledi. Kamyoneti ancak elliye ulaşıyordu. Motor merhamet diliyordu ama bu tip duygulara bu gece yer yoktu.

Buddy Lee, Garden Acres Yolu'na döndü. Çifte egzozundan gri-siyah bir duman bulutu yükseliyordu. Yol pembe orman gülleriyle kaplıydı ve yol boyunca uzanan yağmur suyu kanalı vardı. Buddy Lee, yasal ya da yasadışı yollardan kazandığı tüm paralarla bile karşılayamayacağı evlerin önünden geçti. Asfalt kaplı uzun araba yollarıyla ikiye bölünmüş yamuk yumuk serili çimler, Ike ve ekibine iyi para kazandırabilirdi. Bu yolların birçoğunun ortasında tuğla sütunlar ve onların içinde gömülü posta kutuları vardı. Birkaçının devasa giriş kapıları vardı. Çoğunda iki arabalık garajlar inşa edilmişti. Mahalle genelinde çarpıcı bir uyumluluk hissi vardı. Burada zenginliği ifade eden standart bir mimari tasarım hüküm sürüyor gibiydi.

Buddy Lee kamyoneti durdurdu. Christine arabasını garajın içine değil de önüne park edenlerden biriydi. Buddy Lee, garajda muhtemelen Gerald'ın bir şirket arabası ve bir de eğlence amaçlı kullandığı arabasının olduğunu düşündü. Christine'in altın rengi Lexus'una yer yoktu.

Buddy Lee garaj yoluna döndü. Motorun devrini birkaç kez yükseltti.

“Bir kez daha, yaşlı kızım. Bana bir kez daha tüm gücünü ver,” diye mırıldandı.

Buddy Lee gaza bastı. Altı yıl önce bin beş yüz dolar ödediği kullanılmış bir hurda olan kamyoneti, egzoz borusundan yağ fışkırırken bile kükreyerek canlandı. Buddy Lee hızla yola girdi. Christine’in arabasının yanından uçarak geçip garaj kapısından içeri girdiğinde kırk beş mil hızla gidiyordu. Siyah bir BMW’nin yanına park etmiş elma şekeri kırmızısı bir Corvette’ye bindirdi.

Buddy Lee emniyet kemerini çözdü ve kamyonetten indi. Ön kapının her iki yanında pirinçten lambalara yerleştirilmiş ampuller yanıyordu. Kapı ahşaptan yapılma, ahır kapısı tarzında bir sanat eseri idi ve ön yüzü boyunca ferforje kornişler uzanıyordu. Yedi geniş tuğla basamağın tepesinde duruyordu. Buddy Lee basamakları tırmandı, Louisville Slugger’ı* iki eliyle kavradı ve en yakındaki pirinç lambayı paramparça etti. İki katlı malikânenin içinde koşuşturan ayak seslerini duydu.

Buddy Lee, “Gerald! İn lan aşağı, amına koyduğumun göt vereni! Aşağı in seni katil orospu çocuğu!” diye bağırdı. Pişmiş topraktan iki küçük aslan, ön kapının her iki yanında, bir kil saksının yanında duruyordu. Buddy Lee sopasını birkaç kez sallayarak her iki heykeli ve saksıyı yerle bir etti. Kil parçaları havaya uçtu ve uzun saçlarına düştü.

“O kızı beceriyordun, Gerald. Onu beceriyordun ve Derek bunu öğrenmişti!” diye böğürdü. Basamaklardan aşağı atladı. Kapının solundaki resimli pencere de onun sopasının öfkesinden nasibini aldı. İki sert vuruş sonrasında pencere milyonlarca parçaya ayrıldı.

Christine “Buddy Lee! Kes şunu!” diye çığlık attı. Eski resimli pencerenin önünde duran kumaş kaplı şezlongun diğer tarafında duruyordu. Buddy Lee elindeki sopayı ona kaldırdı.

* Beyzbol sopaları üreten Amerikan şirkettir.

“Oğlumuzu o öldürdü, Christine. Derek’i o öldürdü. ONU ÖLDÜRDÜ!” diye böğürdü.

Christine ellerini ağzına götürdü. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Derek, Gerald’ın seni Tangerine adında bir kızla aldattığını öğrendi. Aşağı in, Gerald. Yoksa sana Wynn mi demeliyim? Tangerine sana öyle diyordu, değil mi, seni orospu çocuğu!” dedi Buddy Lee.

“Gerald, kimden...”

Gerald’ın sesi onun cümlesini yarıda kesti. Bir hoparlörden geldiği belli olan tınısıyla evin içinde yankılandı.

“Polisi çağırdım, Buddy,” dedi Gerald.

“Buraya gel lan, Gerald. Beynini dağıtacağım ama önce oğlumun adını sana söyleteceğim. Panik odandan çık ve buraya gel, korkak it,” dedi Buddy Lee.

“Buddy Lee, polis her an burada olabilir,” dedi Christine.

“Sence ben bu sopayı Gerald’ın boğazına sokmadan önce yetişirler mi? Dışarı çık lan bebe. Yüzleş benimle. Öldürdüğün adamın babasıyla yüzleş. Bunu yapmaya cesaretin var mı? Yoksa bütün işi Irk’a mı yaptırıyorsun?” dedi Buddy Lee. Gerald tekrar konuştu. Buddy Lee sırtışını hoparlörlerden duyabiliyordu.

“Bu Warren Oates’in oynadığı düşük bütçeli bir film değil Buddy Lee. Sana o sopayı bırakıp yere yatmanı öneririm. Şu anda sadece mülke zarar verme ve izinsiz girme suçlarıyla karşı karşıyasın. Listeye cinayete teşebbüsü de ekleme bence,” dedi Gerald.

“Hiçbir şeye teşebbüs etmiyorum, orospu seni. Sen dışarı çıkmıyorsan ben içeri giriyorum,” dedi. Kamyonetine geri döndü. Çalıştırmayı denedi. Motor tekledi ama çalışmadı. Tekrar denedi.

“Son kez, yaşlı kız,” diye düşündü. Kamyonet zar zor çalıştı. Buddy Lee geri geri geldi ve garaj kapısından kendini kurtardı. Vitesi boşa aldı.

Gerald elinde cep telefonuyla karanlığın içinden çıktı. Christine eskiden pencereleri olan delikten dışarı bakarken onun arkasında durdu.

“Gitti mi?”

“Hayır. Tangerine kim?” diye sordu Christine ürkütücü bir sakinlikle.

“Aman Tanrım,” dedi Gerald. Christine’i kolundan yakaladı ve tam Buddy Lee’nin kamyoneti oturma odalarına hızla girerken onu pencerenin önünden çekip aldı. Pencerenin etrafındaki tuğlalar çatladı, yerinden oynadı ve bir metamfetamin bağımlısının dişleri gibi yere döküldü. Şezlong Buddy Lee’nin kamyonetinin ağırlığı altında buruştu. Ön tekerlekler ahşap zemin üzerinde dönerken arkalarında siyah lastik izleri bıraktı. Buddy Lee elindeki beyzbol sopasıyla kamyonetten atladı. Sopasını bir baston gibi kullanarak ayağa kalktı.

“Geliyorum lan, sikik herif. İçinin neye benzediğini göreceğim,” dedi Buddy Lee. Gerald, Christine’i mutfığı yemek odasından ayıran kanatlı kapıya doğru sürükledi. Buddy Lee onları takip etti, onları takip ederken sopasıyla alçıpanda delikler açtı. Kanatlı kapılardan birini bir vuruşta yerinden söktü. Gerald, Christine’in arkasında duruyordu. Elinde bir kasap bıçağı vardı.

“Hiç adam öldürdün mü, Gerald? Bu kadar yakından ve şahsen kendin? Telefonda değil. Kanının yüzüne sıçradığını hissettin mi? Boğazındaki son nefesin hırıltısını duydun mu? Bağırsakları boşalırken pantolonundaki bokun kokusunu aldın mı? Ben tüm bunları yaptım. O yüzden o bıçağın beni bir nebze olsun yavaşlatmayacağını söylediğimde bana inan,” dedi Buddy Lee.

“Lütfen, Buddy Lee, dur,” dedi Christine.

“OĞLUMUZU ÖLDÜRDÜ!” diye kükredi Buddy Lee. Sopayı ıslık çalarak yarım daire şeklinde salladı ve granit tezgâhın üzerinde duran kahve makinesini söküp aldı, sonra boylu boyunca soldaki duvara geçirdi.

“Adını söyle, Gerald!” diye bağırdı Buddy Lee. Sopayı ilk savuruşundan kurtulan meyve sıkacağına geçirdi.

“Söyle! DEREK WAYNE JENKINS!” diye bağırdı Buddy Lee.

Arkasından otoriter bir ses “Bırak sopayı!” dedi. Buddy Lee dondu kaldı.

“Bırak!”

Buddy Lee omzunun üzerinden geriye baktı. Arkasında, elleri silahlarında iki şerif yardımcısı duruyordu. Buddy Lee sopayı yere bıraktı. Sopa zemini kaplayan İtalyan mermerine çarptı.

“Beyaz ayrıcalığı için Tanrı’ya şükürler olsun,” dedi Buddy Lee belli belirsiz.

Kendini Christine ve Gerald’a doğru attı. Gerald karısını Buddy Lee’ye doğru itti. Buddy Lee onu kenara itti ve sağ eliyle Gerald’ın elindeki kasap bıçağını sapından yakaladı. Sol eliyle de Gerald’ın yüzüne bir yumruk attı. Parmak eklemlerinin fener büyüklüğündeki çeneye değdiği an Buddy Lee’nin aylardır yaşadığı en mutlu andı. Güçlü kollar vücuduna dolanırken bile Gerald’a vurmaya devam etti. Bıçağı tutan elini eğip büktü ve bıçağın yere düşmesini sağladı. Kan, kesik avucundan akarak fayansın üzerine döküldü. Buddy Lee, Gerald’ın kolunun ulaşamayacağı bir yerdeyken yüzüne tekme attı. Şerif yardımcıları onu yere yatırmak için çabaladılar.

“Oğlumu öldürdü! Oğlumu öldürdü! Oğlumu! Oğlumu! Oğlumu!” Buddy Lee, kelimeler birbirine karışıp kederli bir şarkı haline gelene kadar bağırmaya devam etti.

Buddy Lee, nezarethaneyi kaplayan soğuk betondan bloklara yaslandı. Bir saat önce elini bandaja sarmışlar ve onu nezarethaneye atmışlardı. Hafta sonuydu, bu yüzden yirmiye yirmilik alanı onunla paylaşan bir sürü sarhoş vardı; opioid bağımlılığının ceremesini çeken birkaç soluk sıfatlı çocuk ve her an gözyaşlarına boğulmaya hazır görünen sessiz bir adam.

Eski güzel günlerdeki gibiydi. Muhtemelen kefaletle serbest bırakılmayacaktı ya da serbest bırakılsa bile o kadar yüksek olacaktı ki ödemek için birinin önünde domalması gerekecekti. Birkaç ağır suçla karşı karşıyaydı. Buna geçmişteki mahkûmi-

yetleri de eklendiğinde, sağlam bir ceza yemesi oldukça muhtemeldi.

Başarısız olmuştu. Derek'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Isaiah'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Ike'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Mya'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Arianna'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. Her zamanki haliydi. Beceriksizin tekiydi.

Yüzü radyoya yatkın bir şerif yardımcısı "Jenkins," dedi. Buddy Lee gözlerini kısarak ona baktı.

"Evet."

"Ayağa kalk. Seninle konuşmak isteyen biri var," dedi şerif yardımcısı. Buddy Lee kıpırdamadı. Kim onunla konuşmak istiyordu ki?

"Kim?" diye sordu.

"Kaldır kıcını, yoksa gelip seni sandalyeye mi oturtalım?" diye sordu şerif yardımcısı. 'Sandalye' asi mahkûmlar için dört yönden elektrik veren bir aletti. Buddy Lee sandalyeye bir kez oturmuştu. Bu özel araca bir daha binmek planları arasında yoktu. Ayağa kalktı ve yüzünü duvara döndü. İki şerif yardımcısı Keskin Surat'a katıldı. Buddy Lee'yi hücreden çıkarmadan önce kelepçelediler, sonra da bir dizi titrek floresan ışığıyla aydınlatılmış donuk beyaz renkli bir koridora götürdüler. Altın zemin üzerine siyah harflerle AVUKAT yazan bir odaya geldiler. Keskin Surat kapıyı açtı ve yardımcılar onu serin ve dar odaya götürdüler. Güçlü eller onu bir sandalyeye itti. Sağ elinin kelepçesini çözdüler ve boş kelepçeyi masanın alt tarafındaki bir halkaya bağladılar.

"Kimmiş benimle konuşmak isteyen?" diye sordu Buddy Lee. Memurlar cevap vermedi. Kapıyı kapatmadan dışarı çıktılar.

Gerald odaya girerken, "Konuşmamız gereken şeyler var, Bay Jenkins," dedi.

OTUZ SEKİZ

Buddy Lee sandalyesinden kalkmaya çalıştı ama kelepçe onu hemen engelledi. Gerald kapıyı arkasından kapatırken tekrar yerine oturdu. Metal masanın diğer tarafına doğru yürüdü ve sandalyeyi Buddy Lee'nin ulaşamayacağı kadar geriye çekti.

“Bu masaların neden yere sabitlendiğini ama sandalyelerin sabitlenmediğini hep merak etmişimdir. Bu oda aslında sanıkların avukatlarıyla görüşmesi için ayrılmış. Eğer avukatına da bir masayla vuracak kadar kırgınsan, muhtemelen dibe batmış haldesindir,” dedi Gerald. Buddy Lee'ye gülümsedi. Gerald'ın çenesinde morumsu bir yara çıkmıştı. Bir diğeri de gözünün hemen üzerindeydi.

“Oğlumu öldürdün,” dedi Buddy Lee. İçgüdüsel olarak kelepçeli kolunu çekti.

“Buddy, beni dinlemen gerek.”

“Oğlumu öldürdün,” diye haykırdı Buddy Lee. Gerald başını iki yana salladı. Bir gözlemci için bu empatik bir hareket gibi görünebilirdi.

“Buddy, buna yetişkinler gibi yaklaşmalıyız,” dedi Gerald.

“Sikini kesip sana yedireceğim,” dedi Buddy Lee. Gerald öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Gülümsemiyordu.

“Bu odada herhangi bir ses veya video kayıt ekipmanı yok, bu yüzden açık konuşabiliriz. Ufaklık ortaklarımın elinde.

Torunun. Tangerine'in nerede olduğunu biliyorsun. Buradan çıktığında seninle temasa geçecekler ve takasın ayrıntılarını ayarlayacaklar. Sen ve Bay Randolph, Tangerine'i bizim seçtiğimiz yere getireceksiniz. Sana söyleneni yapacaksın yoksa ortaklarıma o kızı lokmalık parçalara ayırmalarını söylerim," dedi Gerald.

"O küçük kıza zarar verirsen, saklanabileceğin kadar derin bir delik bile bulamazsın. Sana yemin olsun, oğlum," diye tükürdü Buddy Lee.

"Buddy Lee, çok melodramatiksın. Bütün kozların bende olduğunu görmüyor musun? Küçük kız benim elimde. Ben bir yargıçım. Beni kendi evimde öldürmeye çalıştın." Gerald parmağını yüzündeki yaraların üzerinde gezdirdi. "İstesem bir telefon açıp kefaletini altı haneli rakamlara çıkarabilirim. Senin gibi bir işe yaramaz ne yapmak için yaratıldıysa onu yapacaksın. Talimatlara uyacaksın."

"Kafana yediğin o darbe çok çabuk iyileşti herhalde?" dedi Buddy Lee. Gerald güldü.

"Hep bu ultra maskülen sert adam ayakları, ha, Buddy? Söyle bana, hayatın boyunca bu sana sefaletten başka ne kazandırdı?" diye sordu Gerald. Buddy Lee'nin cevabını gerçekten duymak istiyor gibiydi. Buddy Lee sandalyede arkasına yaslandı ve işaret parmağını çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi.

"Haklısın. Acınacak halde olduğum, tek isteğimin olduğum yerde yere yığılıp ölmek olduğu zamanlar oldu. Eğer o anları toplasam, iyi vakit geçirdiğim zamanları ikiye bir yener, buna hiç şüphe yok," dedi Buddy Lee. Gerald konuşmak için ağzını açtı ama Buddy Lee işaret parmağını kaldırıp iki yana salladı.

"Ama iyi ya da kötü, kim olduğum konusunda hiç yalan söylemedim. Cehennem zebanisi, viski içen, sert seven bir cahil orospu çocuğu olmaktan başka bir şeymişim gibi davranmadım. Çoğu gece bir bebek gibi uyuyorum. Olduğum kişiden utanmıyorum. Oğlumun bu yanının bana çektiğini düşünmek

istiyorum. Peki ya sen Winthrop? Bütün geceyi Tangerine'le sevişerek geçirdikten sonra eve Chrissy'nin yanına döndüğünde nasıl hissediyorsun? Aynadaki adam, sapkın ve iğrenç dediği insanlar hakkında susmak bilmeyen o adam hakkında ne düşünüyor? Adam ve Steve'den* değil de Adem ve Havva'dan ve tüm o mutlu saçmalıklardan bahseden adam, aslında tüm bu zaman boyunca LBGTQ'nun T'siyle gününü gün ederken ne düşünüyordu? Sence hangimiz gece başını yastığa koyduğunda daha iyi bir uyku çekiyordur, ha?" diye sordu Buddy Lee. Öne eğildi. Gerald gülümsüyordu ama alnındaki bir damar zonklu-
yor gibiydi. Buddy Lee güldü. Başını arkaya attı ve kendini kaybedercesine kahkahalara boğuldu.

"Ah ya, bunu bildiğimizi bilmiyor muydun? Şşş, seni yargılamıyorum ha. Ben sizin o müttefik dediğiniz kişilerdenim," dedi Buddy Lee. Gerald gülümsemeyi bıraktı.

"Yargıca suç duyurusunda bulunmayacağımı söyleyeceğim çünkü ölen sapık oğlun için çok üzüldüğünü biliyorum. Ike'a gideceksin ve ikiniz bana Tangerine'i getireceksiniz. Bunu yaparsan küçük kız sana zarar görmeden geri dönecek. Ancak, verdiğim talimatı harfiyen yerine getirmezsен, Arianna'nın korkunç bir şekilde öleceğine hiç şüphen olmasın," dedi Gerald. Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Kapı kolunu çevirdiğinde Buddy Lee konuştu. Ne bağıırıyor ne de haykırıyordu.

"Sandığından daha yakın bir zamanda duyacağın son şey kalbinin son teklemeleri olacak. Ve göreceğin son şey de benim ya da Ike'ın başında durup onu ellerimizde tutmamız olacak. Bu dediklerimi sakın unutayım deme," dedi Buddy Lee. Gerald kıkırdadı. Yankı odanın içinde yankılandı.

Gerald, "Arkadaşlarım seninle temasa geçecek," dedi. Oda-
dan çıktı.

Buddy Lee usulca, "Sandığından daha yakında," dedi.

* Adam and Steve, iki eşcinsel adamın hayatının konu alındığı Amerikan romantik komedi filmi.

OTUZ DOKUZ

Ike, gazlı içecek almak için otomata birkaç bozuk para attı. Spiral yayın dönmesini ve soda kutusunu bölmeye düşürmesini izledi. Uzandı ve onu aldı. Keşke makinede kutu bira ya da daha iyisi, bir şişe viski olsaydı diye düşündü. Mya ameliyattan çıkmıştı ama hâlâ bilinci yerinde değildi. Doktor beynindeki şişlik nedeniyle ya birkaç saat içinde ya da birkaç hafta içinde uyanabileceğini söylemişti. Hastane personeli ona yatağının yanında uyuması için bir uzanma koltuğu önermişti. Yerde de uyuyabilirdi. Yarın evlerinden geriye ne kaldığını görmesi gerekecekti. Hayatlarından geriye kalanları. Yaşanan maddi kayıplarla birlikte gelen tüm o yetişkin sorumluluklarını yerine getirecekti. Sigorta şirketini arayacak, bir şeyler sakladığını bilen bir şeriften polis raporu alacaktı. Her şeyinizi kaybettikten sonra bile dünyanın devam etmesini sağlayan tüm o zihin uyuşturan ufak tefek şeyleri halledecekti.

Cep telefonu çaldı.

Telefonu eline aldı ve arayanın Buddy Lee olduğunu gördü. REDDET tuşuna bastı.

Telefon tekrar çaldı.

Tekrar REDDET'e bastı.

Telefon tekrar çaldı. Bu sefer açtı.

“Bir daha ararsan seni öldürürüm,” dedi Ike.

“Gerald Culpepper'dı,” dedi Buddy Lee.

“Ne? Kim ki o?” dedi Ike.

“Derek’in üvey babası. Tangerine’in düzüştüğü adam. Bir yargıç. Nadir İrk’ı köpeği yapmış,” dedi Buddy Lee.

Ike bekleme odasındaki katlanabilir plastik sandalyeye geçti ve elinde içeceğiyle oturdu.

“İke?” dedi Buddy Lee.

“Bunu nasıl öğrendin? Sana neden inanayım ki?” dedi Ike.

“Tangerine’in manitasını telefonuna ‘W’ olarak kaydettiğini söylemiştin, değil mi? Gerald’in ikinci adı Winthrop. İşte o zaman anladım. Derek neden bir adamın Tangerine’i terk etmesine bu kadar üzüldüğünü. Bunun onu neden bu kadar kızdırdığını. Sonra annesiyle konuştum ve çocuklar vurulmadan birkaç hafta önce Derek’in ona ulaşmaya çalıştığını söyledi,” dedi Buddy Lee.

“Ama onun yerine üvey babasını bulmuş,” dedi Ike.

“Ve Derek muhtemelen Gerald’ı tehdit etmişti. İhtiyar Winthrop şu çenesini bir türlü kapatmayan Amerikalı tiplerden biri. Yok kadınlar yalınayak gezmeli ve hamile kalmalı, siyahiler haddini bilmeli ve sapına kadar erkek olmayan herkes şeytandır falan,” dedi Buddy Lee.

“Dünyanın karısının arkasından kimlerle ne işler çevirdiğini bilmesini istemezdi. Özellikle de Tangerine ile,” dedi Ike.

“Evet. Bütün bunların arkasında o var, Ike. Tetiği Nadir İrk çekmiş olabilir ama lanet olası ipleri elinde tutan o. Arianna karşılığında ona Tangerine’i getirmemizi istiyor. Valiliğe adaylığını koymaya hazırlanıyor ve bunları bilen insanların ortalarında başıboş dolanmasını istemez,” dedi Buddy Lee.

“Peki bunu sana ne zaman söyledi?” diye sordu Ike.

Buddy Lee, “Kamyonetimi evine sürdükten ve çivilerle döşeli bir beyzbol sopasıyla beynini dağıtmaya çalıştıktan hemen sonra,” dedi.

“Dur tahmin edeyim: suç duyurusunda bulunmayacak,” dedi Ike.

“Aynen. Üçümüzü de istiyor. Seni her an arayabilirler. Bak, bana kızgın olduğunu biliyorum ve seni zerre kadar suçlamıyorum. Değiştirebilseydim her şeyi değiştirirdim. Ama bu konuda birlikte çalışmazsak hiçbirimiz bunun üstesinden gelemeyeceğiz,” dedi Buddy Lee.

“Mya ameliyattan yeni çıktı,” dedi Ike.

Buddy Lee dişlerini emdi. “Doktorlar ne diyor?”

“Birkaç saat içinde uyanabilir. Ya da birkaç gün veya birkaç hafta içinde,” dedi Ike.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, Ike,” dedi Buddy Lee. Ike atıştırmalık makinesindeki yansımasını gördü. Omuzlarının kamburluğunu. Başını sanki boynunda görünmez bir değirmen taşı taşıyormuş gibi eğmişti. Oğlu gitmişti. Torunu kaçırılmıştı. Karısı bu dünya ile öteki dünya arasında bir yerdeydi. Evi bir kül yığınınna dönmüştü. Hepsi bir adam yüzünden. Kuralların kendisi için geçerli olmadığını düşünen bir adam. Kendisine dokunulamayacağını sanan bir adam.

“Neredesin sen?” diye sordu Ike.

“King William County hapishanesinin önündeyim. Aslında yolun aşağısına doğru biraz yürüdüm,” dedi Buddy Lee.

“Adamlarımdan birine söyleyeyim de bana küçük iş kamyonlarından birini getirsin. Dayan biraz. Bir saat içinde orada olurum,” dedi Ike.

“Bak, istemiyorsan Mya’yı bırakıp buralara gelmeni istemem,” dedi Buddy Lee.

“Mya olsa bana git ve torunumuzu geri getir derdi, ben de öyle yapacağım. Bana bir saat ver.”

Ike arabayı hapishanenin önündeki kaldırıma çekti. Buddy Lee arabaya doğru koştu. Arabaya bindi ve kapıyı kapattı. Ike bir U dönüşü yaptı ve Red Hill’e geri döndü.

Buddy Lee boş boş konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika sessizlik içinde yol aldılar.

“O gün senin dükkânında söylediklerimde ciddiymdim. Gerald Culpepper’ın nefes alabildiği ve çocuklarımızın toprak altında olduğu bir dünyada yaşayamam. Ama... Yaptığım şeyi yapmamalıydım. Özür dilerim.”

Ike, “Bunu yapman beni uçurumun kenarına doğru itmiş olabilir, ama atlayan bendim,” dedi.

King William’ı geride bırakarak 33 numaralı yola döndüler. Farlar, Red Hill’in yirmi mil uzakta olduğunu söyleyen yeşil bir yol tabelasını aydınlattı.

“Seni henüz aramadılar mı?” diye sordu Buddy Lee.

“Henüz aramadılar. Muhtemelen hepimizi gömecek iyi bir yer bulmaya çalışıyorlar. Bu Gerald’ın sikini sokmayı sevdiği yerler hakkında çok fazla şey biliyoruz,” dedi Ike.

“Evet. Bu işi tersine çevirmenin bir yolunu bulmalıyız. Tangerine’i ele vermeden Arianna’yı geri almalıyız.”

“Ben de bunu düşünüyordum. Bu işi tek başıma yapıyordum gibi hissettiğimde aklıma bir fikir geldi,” dedi Ike. Buddy Lee bir kaşını kaldırdı.

“Yine birlikte miyiz?” diye sordu Buddy Lee.

“Ortalık cehennem yerine döndü ama bunu tek başına yapmadın,” dedi Ike.

“Tamam. Plan ne?” diye sordu Buddy Lee.

“Bak şimdi, onlarda bizim istediğimiz bir şey var, bizde de onların istediği bir şey. Tangerine’den daha çok isteyecekleri bir şeye ihtiyacımız var,” dedi Ike.

“Ne gibi? Motosikletlerinden birini mi çalacağız?” diye sordu Buddy Lee.

“Hayır. İlk aklıma gelen onlardan birinin nerede yaşadığını bulmak ve yaşlı karılarından birini alıp götürmek oldu,” dedi Ike.

“Lanet olsun, oğlum. Yürürken tıngırdıyor olmalılar,” dedi Buddy Lee.

“Ne?”

“Taşakların. Ama itiraf etmeliyim, hoşuma gitti. Bunun olabileceğini tahmin bile edemezler,” dedi Buddy Lee.

“Evet. Ama artık yılanın gerçek başının kim olduğunu biliyoruz, sanırım tahta daha yakın birine ihtiyacımız var,” dedi Ike. Gözlerini yoldan ayırdı ve bir dakika kadar Buddy Lee’ye baktı.

“Nereye varmak istediğini anlıyorum ama bak ne diyeceğim, Gerald’ın Christine’i o kadar da umursadığını sanmıyorum. Tangy’yle yaptığı şeye bakılırsa...” dedi Buddy Lee.

“Gerçekten böyle mi hissediyorsun yoksa nazik mi olmaya çalışıyorsun?” diye sordu Ike.

Buddy Lee, “Eğer doğruyu söyleyecek ve şeytanı utandıracak olursak Christine’e karşı hâlâ bir şekilde iyi hisler besleyebiliyorum. Ama Gerald Culpepper’ın sevdiği tek şey güç ve...” dedi ve durup parmağını dudaklarına götürdü.

“Ve ne? Telepatik güçlerim yok benim,” dedi Ike.

“Bir keresinde Derek bana annesinin Gerald hakkında söylediği tek kötü şeyin onun babasının oğlu olabileceği olduğunu söylemişti,” dedi Buddy Lee.

“Gücü seviyor ama babasını daha çok seviyor,” dedi Ike.

“Evet. Derek bana Gerald ve babasının ne kadar samimi ve sıkı fıkı olduklarını anlatmıştı. Gatsby Culpepper da tıpkı oğlu gibi pisliğin teki. Derek bana Gatsby’nin ona büyükbaba demesine izin vermediğini söylemişti. Derek’in gerçek bir Culpepper olmadığından, dolayısıyla bu onura sahip olmadığından bahsediyormuş,” dedi Buddy Lee.

“Bana Derek’le anlaşılamadığınızı söylemiştin ama görünüşe göre çok şey paylaşmışsınız,” dedi Ike. Buddy Lee homurdandı.

“Bu sadece annesine kızdığı zamanlarda oluyordu. Nasıl olduğunu bilirsin. Bunlardan konuşmak hoşuma giderdi. Sonra da bana Isiah’tan bahsetmeye çalışırdı ve ben de buna pek açık olmazdım,” dedi Buddy Lee.

“Evet. Ben de... Ben de Derek’le ne kadar mutlu olduğundan bahsederken Isiah’yı dinlemezdim. Yani, onu dinlemek istemezdim,” dedi Ike.

Buddy Lee, “Baba olamadık ama belki iyi dedeler olabiliriz,” dedi.

“Bu Gatsby denen adamın nerede yaşadığını biliyor musun? Henüz aramadılar ama aradıklarında harekete geçmek için fazla zamanımız olmayacak,” dedi Ike.

“Google’da bulabilir miyiz?” diye sordu Buddy Lee.

“Muhtemelen. Bugünlerde her şeyi Google’da aratabiliyorsun.”

“Bana da öyle diyorlar,” dedi Buddy Lee. Bir iki mil boyunca sessizlik içinde yollarına devam ettiler.

“Kamyonetinle gerçekten adamın evine girdin mi?” dedi Ike.

Buddy Lee, “Evet ama lavabodan sola dönerek hata ettim,” dedi. Ike ve Buddy Lee aynı anda birbirlerine baktılar.

Buddy Lee gülmeye başladı. Ike sadece başını iki yana salladı.

Ike haklıydı. Buddy Lee’nin karavanına döndüklerinde, Ike ücretsiz bir Google aramasında Gatsby Culpepper’ın adresini buldu. Kullandığı site ona 29,99 dolar karşılığında Gatsby’nin sabıka kaydına da erişebileceğini söylüyordu.

“Burada Richmond’ın hemen dışında, Charles City County’de yaşadığı yazıyor,” dedi Ike. Saatini kontrol etti.

“Saat neredeyse on bir. Artık gidelim bence.”

Buddy Lee sandalyesini daha dört ayağı üzerine yerleştiremeden tekrar iki ayağı üzerinde duvara yasladı. Sol eliyle yüzünü ovuşturdu. Sağ elindeki yara, bandajın altında nabız gibi atıyordu. Dibinde belirsiz bir şekil yüzen bir kavanozdan bir yudum aldı. Bir zamanlar bu, yarım bir şeftaliydi. Kavanozu dolabında, kışlık giysilerinin arkasına saklanmış halde bulmuştu. Tıpkı bir sincap ve yemişleri gibi Buddy Lee de bazen acil durum erzaklarını nerede sakladığını unuturdu.

“Ondan son haber aldığımnda yalnız yaşıyordu. Köpeği var mı bilmiyorum. Ne tür bir güvenlik sistemi olduğunu ya da kaç tane silah taşıdığını bilmiyorum. En azından bir deneme yapmamız ve ne ayak olduğunu görmemiz gerektiğini düşünüyorum,” dedi Buddy Lee. Kavanozu Ike’a uzattı. Ike bir yudum aldı ve Buddy Lee’ye geri verdi. Buddy Lee kavanozu aldı, yukarı kaldırdı ve mısır likörünün göğsünde yarattığı yanmanın tadını çıkardı.

“Neye sahip olduğu umurumda değil. Onunla kimin yaşadığı umurumda değil. Köpeği umurumda değil. Oraya gireceğiz ve onu alacağız. Bizi durdurmaya çalışan herhangi biri ya da bir şey olursa, onları da haklarız,” dedi Ike.

Buddy Lee, “Not alınmıştır ama bir şey kafama takıldı,” dedi.

“Neymiş o?”

Buddy Lee, “Babam eskiden ‘Daha çok çalışma, daha akıllıca çalış’ derdi,” dedi. Ike telefonunu cebine koydu ve kollarını kavuşturdu.

“Dinliyorum.”

“Diyelim ki oraya vardık ve ihtiyar Gatsby’yi kaçırmaya çalıştık ve ortalık karıştı. Sonra içeri tıklılırız ve o Irk üyeleri biz içeride otururken bizi arar. Züccaciye dükkânına dalmış bir boğa gibi içeri girmek yerine onu dışarı çıkarıp kollarımıza atılmasını sağlamaya ne dersin?” dedi Buddy Lee.

“Peki bunu ona nasıl yaptıracağımızı düşünüyorsun?” Ike sordu.

“Gatsby yaşlı bir adam. Ve yaşlı bir adamın genç ve güzel bir şeyden daha çok hoşlanacağı bir şey yoktur. Ve bizim takımımızda da genç ve güzel bir kız var,” dedi Buddy Lee.

“Tangerine’den mi bahsediyorsun? Bu piçin onu öldürmeye çalıştığına bile inanmıyor. Babasını kaçırmamıza yardım etmesi için onu nasıl ikna edeceğiz?”

“Çok basit. Ona gerçeği söyleyeceğiz,” dedi Buddy Lee.

KIRK

Jazzy onları kapıda karşıladı.
“Mya nasıl?” diye sordu.

“Stabil. Misafirinle konuşmamız gerekiyor. Onu dışarı göndersene,” dedi Ike. Kamyonetine geri döndü ve radyatör panjuna yaslandı. Buddy Lee elleri cebinde, Ike’in yanında duruyordu. Ay gece göğünde beyaz bir şerit gibiydi. Jazzy’nin araba yolunu iki yandan çevreleyen tarlaların üzerinde ince bir sis örtüsü uzanıyordu.

Tangerine merdivenlerden inerken ağırdan alıyordu. Bahçe de onların ulaşamayacağı bir yerde durdu. Üzerinde siyah zemin üzerine beyaz kedi yavruları olan bir eşofman altı vardı. Saçları gevşek bir topuzla başının üstünde toplanmıştı.

“Haberleri gördün mü?” diye sordu Ike. Kız başını salladı.

“Gerald seni Arianna’yla takas etmemizi istiyor,” dedi Buddy Lee. Tangerine başını ona doğru çevirdi.

“Evet, biliyoruz. Saygıdeğer Gerald Winthrop Culpepper seni terk eden ve bütün bu pisliğe sebep olan adam. Derek ve Isiah’ı öldürten de o, anneni öldürten de o ve yeni gözde hobi-si buymuş gibi seni de öldürmeye çalışıyor,” dedi Buddy Lee.

“Sen nasıl...”

“Pek bir şeye benzemiyor olabiliriz ama ikimiz baş başa verince yarım yamalak bir beyin çıkıyor ortaya. ‘W’, Wynn’in

kısaltması. Winthrop, Gerald'ın göbek adı. Gerald da Derek'in üvey babası," dedi Buddy Lee.

"Derek bu yüzden çok üzgündü. Isiah bu yüzden haberi yayınlıyacaktı," dedi Ike.

"Suç ailesinde değil, Tangy. Karısında da değil. Her şeyden o sorumlu. Hamleleri yapan o. Adamlarına küçük bir kızı kaçırmalarını söyleyen o," dedi Buddy Lee.

Ike, "Ona göz kulak olmaktansa öldürmeyi tercih ederler," dedi.

Tangerine başını şiddetle iki yana salladı. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyordu.

"Peki, ne söylememi istiyorsunuz? Aptal olduğumu mu? Bana karşı gerçekten bir şeyler hissettiğini düşündüğüm için bir geri zekâlı olduğumu mu? Tebrik ederim, haklıydınız! Meğer ben de sıra sıra dizilmiş o aptal metreslerden biriymişim!" dedi Tangerine. En alt basamağa oturdu. Ike kendini kamyonetten itti ve ona yaklaştı.

"Buraya seni ezmek ya da kendini kötü hissettirmek için gelmedik. Gerald sandığın gibi biri değil. Bu zor bir durum ama utanılacak bir şey değil, Tangerine. Hepimiz bu dersi öğrenir ya da birilerine öğretiriz. Ama artık bildiğine göre, bundan saklanamazsın," dedi Ike.

"Seni onlara teslim etmeyeceğiz. Böyle bir şey söz konusu bile değil," dedi Buddy Lee.

"Winthrop, eğer seni onlara vermezsek Arianna'yı parça parça geri göndereceğini söyledi," dedi Ike.

Buddy Lee, "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz ama yardımına ihtiyacımız var, kardeşim," dedi. Tangerine elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Onun zerre kadar umurunda olmadım hiç, değil mi?" dedi.

"Kendinden başka kimseyi umursamaz o, kardeşim," dedi Buddy Lee.

"Annemi öldürdü," diye ağladı Tangerine. Gözyaşları dökülürken vücudu titriyordu.

Ike basamağa oturdu ve elini onun omzuna koydu. “Bunu düzeltmemize yardım et. Ona bunu ödetmemize yardım et.”

Tangerine, Ike’in kamyonetini Gatsby Culpepper’ın malikânesine giden tek şeritli yan yola doğru yönlendirdi. Meşe ve akçaağaç ağaçlarının uzun dalları her iki taraftan da yola taşıyordu. Tangerine yumuşak bir virajdan çıktı ve iki metre yüksekliğindeki bir direğe asılı ve üzerinde NORTH POINT yazan bir tabela gördü. Direk, yaklaşık iki yüz metre boyunca karanlığa doğru uzanan açıkta bırakılmış çakıllı kum kaplı bir araba yolunun sonunda duruyordu. Araba yoluna döndü ve kamyoneti sığ bir hendeğin yanına çekip park etti. Işıkları söndürdü ve motoru kapattı. Chevy, Ike’in ayak işlerini yaptığı kamyonetiydi. İşler aksadığında ya da bir sorunla karşılaştıklarında malzeme taşımak için kullanırdı. Kamyonetin filosunun bir parçası olduğunu gösteren manyetik kapı etiketlerini çıkarmıştı.

Hadi göreyim seni, Tangy, diye düşündü Tangerine. Dikiz aynasından makyajını kontrol etti. Savaş makyajı her zaman ki gibi kusursuzdu. Kaputu açma tuşuna bastı ve kamyonetten indi. Ön tarafa gidip kaputu kaldırdı, sonra da Bay Gatsby Culpepper’ın yatak odasının penceresinden kendisini dikizleme ihtimaline karşı motora bakıyormuş gibi yaptı. Öfkeyle ellerini havaya kaldırarak hafif yokuştan ön kapıya doğru yürüdü.

Tangerine kapı ziline bastığında ‘Moonlight Sonata’nın tınıları evin içinde yankılanıyordu. Ev? Buraya ev demek, Tac Mahal’e mahzen demek gibi bir şeydi. Teknik olarak doğru ama tamamen yanlışti. North Point, eski meşe, akçaağaç ve kızılçık ağaçlarıyla çevrili, özenle düzenlenmiş yarım dönümlük bir araziye yayılan üç katlı bir İngiliz Tudor hilkat garibesiydi. Önce ikinci katın, sonra da birinci katın ışıkları yandı. Kapıdan ziyade daha çok bir kalenin açılır kapanır köprüsüne benzeyen büyük siyah bir kapı aniden açıldı. Yaklaşan herhangi bir ayak

sesi ya da sabahın birinde uykusundan uyandırılan zavallı birinin mırıldanmalarını duymamıştı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu kapıda duran adam. Tangerine’den birkaç santim daha uzundu. Kar beyazı saçları sol taraftan ayrılmış ve alnından geriye doğru taranmıştı. Açık yeşil bir golf gömleği ve taba rengi hâkî pantolon giymişti. Tangerine’in ilk dairesi kadar büyük bir antrede duruyordu; antre geniş, tonozlu tavanı olan büyük bir odaya açılıyordu. Tangerine ilk başta fark edememişti ama sonra gözleri adamın sol elindeki silaha odaklandı Uzun namlulu, Dirty Harry tarzı kocaman bir tabancaydı ve adamın kalçasına dayanmıştı. “Yardımcı olabilir miyim, dedim?” diye sordu Gatsby. Tangerine donup kaldı. Kendini konuşmaya zorlayarak ağzından kelimeler çıkarmaya çalıştı ama tek yapabildiği adamın elinin altındaki silaha bakmaktı.

“Hanımefendi?” dedi Gatsby. Tangerine başını kaldırdı ve gözlerini yaşlı adamın gözlerine dikti. İnanılmaz büyüklükte gözbebekleri olan yeşil gözlerdi bunlar. Sertçe yutkundu. Bunlar iyi bir yardımseverin şefkatli gözleri değildi.

“Şey, arabam bozuldu ve cep telefonum çalışmıyor. Gelip bir bakabilir misiniz diye soracaktım. Belki aküsünün doldurulmasına falan ihtiyacı vardır. Geç olduğunu biliyorum ama mekanik işlere pek yatkın değilim,” dedi. Gatsby onu baştan aşağı süzdü. Tangerine ona gülümsedi. Gatsby de ona gülümsedi. Bir adım ötede olmasına rağmen Gatsby’nin nefesindeki viski kokusunu alabiliyordu.

“Peki karşılığında ben ne alacağım?” dedi Gatsby. Tangerine birdenbire bu yaşlı adamın başına gelecekler konusunda kendini çok daha iyi hissetti. Gatsby hafifçe güldü.

“Sadece bir şakaydı, tatlım. Hadi gidip bir bakalım,” dedi Gatsby. Kapıyı arkasından kapattı ve onu araba yolunun sonuna kadar takip etti.

“Bu yola nasıl girdin, canım?” diye sordu Gatsby. Silahı hâlâ elindeydi.

“Bir arkadaşımın evinden çıkıyordum ve kamyonetim bozuldu.”

“Benim arkadaşım olsaydın geceyi burada geçiriyor olurdun,” dedi Gatsby. Tangerine kamyonetin önündeki yerini alırken yükselen mide bulantısıyla savaştı. Gatsby kaputun altına eğildi. Silahı çamurluğun üzerine koydu.

“Al şekerim, telefonumu tut. Telefonda küçük bir el feneri zımbırtısı var,” dedi Gatsby.

“Ben hallederim,” dedi Tangerine. Diziyle silahı itti. Silah çamurluktan yuvarlandı ve yere düştü.

Gatsby, “Lanet olsun tatlım, dikkatli ol; o dolu bir tabanca,” dedi. Silahını almak için eğildi.

Ike ve Buddy Lee kamyonetin iki yanındaki karanlıktan çıktılar. Birbirine uyan mavi bandanalar ve siyah örgü kışlık şapkalar takıyorlardı. Buddy Lee altıpatları Gatsby’nin ulaşamayacağı bir yere doğru tekmeledi. Yaşlı adam olabildiğince dik durarak olduğu yerde yükseldi.

“Ne oluyor be?” diye sordu. Ses tonundan, sorularının her zaman yanıtlanmasını bekleyen bir adam olduğu anlaşılıyordu.

Ike sağ yumruğuyla Gatsby’nin sol kulağının arkasına vurdu. Yaşlı adam sanki bir çekiçle vurulmuş gibi yere düştü.

Buddy Lee 44’lüğü yerden alırken, “Silahı yere düşürmek çok iyiydi,” dedi.

“Onu kamyonete bindirip buradan defolup gidebilir miyiz?” diye sordu Tangerine.

Adamın ellerini ve ayaklarını bağlayıp ve ağzını koli bandıyla kapattıktan sonra kamyonetin kasasına atıp üzerini ağır bir muşambayla örttüler. Ike direksiyonun başına, Tangerine ortaya geçti ve Buddy Lee yolcu koltuğuna oturdu. Dikiz aynasından baktıklarında North Point’ten ayrıldıklarını görünce Buddy Lee dilini şaklattı.

“Ne oldu?”

“Acaba gizli kamerası var mıydı?” dedi Buddy Lee.

“Maskelerimiz var,” dedi Ike.

“Bende yoktu ama,” dedi Tangerine.

“Evini görmedin mi? Eğer bir kamera sistemi varsa, muhtemelen akıllı telefonuna bağlı olanlardandır. Adama sildiririz,” dedi Ike.

“Nasıl sildireceksiniz?” diye sordu Tangerine. Ike ona baktı. Soru, aralarında havada yok olup gitti.

Buddy Lee’nin evine geldiklerinde saat ikiyi biraz geçiyordu. Ike kapıya yanaştı ve kamyoneti park etti. Motoru durdurduğunda Buddy Lee dışarı fırladı ve kapısını açtı.

Bagaj kapısında onun yanına vardığında Ike, “İzleyen birilerini görürsen bana söyle,” dedi.

“Anlaşıldı, kaptan,” dedi Buddy Lee.

Ike muşambayı kaldırdı ve Gatsby’yi golf gömleğinden kavradı. Yaşlı adam iki büklüm bir halde debelenirken bile Buddy Lee herifi tutup tek bir yumuşak hareketle karavanına çekti. Ike onu Buddy Lee’nin kanepesinin önünde yere fırlattı. Gatsby ağzındaki bantın altından inledi. Buddy Lee, Gatsby’nin ağzındaki koli bandını sıyırdı.

Buddy Lee, “Kahretsin, bu şeyin gerçekten binlerce kullanım alanı var,” dedi.

“Evet. Çim fıskiyesindeki sızıntıyı durdurmak için kullanmıştım,” dedi Ike.

“Hadi lan oradan?”

“Tabii, oğlum,” dedi Ike. Buddy Lee dudaklarını büzüp dışarı üfledi. Gatsby’ye doğru eğildi. Yaşlı adamın telefonunu bulana kadar ceplerini yokladı.

“Sanırım ikimiz birlikte bu şeyi nasıl sileceğimizi bulabiliriz. Peki sonra? Sıradaki hamlemiz ne?” dedi Buddy Lee.

“Tangerine’i geri götüreceğim. Sonra da bizi arayıp takası nerede yapmak istediklerini söylemelerini bekleyeceğiz. Her

türlü talepleri olacak. Şimdi elimizde Gerald'ın Tangerine'den daha çok istediği bir şey var. Artık bizim de bazı taleplerde bulunma zamanımız geldi," dedi Ike.

"Ya kabul etmezlerse?" diye sordu Buddy Lee.

"Gerald kabul edecektir. Her iyi evlat babasını kurtarmak ister," dedi Ike.

Ike, Jazzy'nin garaj yoluna girdi ve kamyoneti durdurdu. Tangerine çenesini elinin arkasına dayamıştı. Ike kamyoneti park etti.

"Kamera sistemi varmış gibi görünmüyor. Telefonunda uygulama falan da yok. En azından benim ve Buddy Lee'nin bulabileceği bir uygulama yok," dedi Ike.

"Alınmayın ama siz ikiniz gezegendeki en teknoloji meraklısı adamlar değilsiniz. Ama onun polise gitmesi konusunda gerçekten endişelenmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu Tangerine. Ike cevap vermedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Biliyorsun, sana sadece Arianna'yı geri alabilmemiz için yardım ettim. Başka bir ihtimali düşünmek istemiyorum," dedi Tangerine.

"O zaman düşünme," dedi Ike.

"Bunu nasıl yapıyorsunuz? İnsanları öldürüp hiçbir şey olmamış gibi devam etmeyi? Evde olanlar gibi. Annemin üzerinden atlayıp geçtin ve sanki her gün yaptığın bir şeymiş gibi o adamları havaya uçurdun. Ve bu seni hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyor. Annem, Isiah ve Derek için kendimi çok suçlu hissediyorum. Yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Her seste zıplıyorum. Sebepsiz yere ağlıyorum. Ama sen ve Buddy Lee öyle değilsiniz. Siz ikiniz köpekbalıkları gibi ilerlemeye devam ediyorsunuz. Bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum," dedi Tangerine.

"Isiah, Derek ve annen gibi insanlar o şekilde ölmeyi hak

etmediler. Ve onları öldüren insanlar da yaşamayı hak etmiyor. Buddy Lee adına konuşamam ama beni ayakta tutan şey bu,” dedi Ike.

“İntikam mı?” diye sordu Tangerine. Ike alaycı bir şekilde gülümsedi.

“Hayır, nefret. İnsanlar intikamdan doğru bir şeymiş gibi bahsetmeyi severler ama bu kelime, nefretin üzerine sadece daha güzel kıyafetler geçirmiş halidir aslında,” dedi Ike.

KIRK BİR

Dome karmaya çok inanıyordu. Kötü bir şey yaparsın; kötü şeyler sana on katıyla geri döner. Dome küçük bir kızı kaçırmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu.

Kulüp binasına geri döndüklerinde, kıvırcık saçlı meleği izlemekle görevlendirilmişti. Kısa çöpü nasıl çektiğinden emin değildi ama Malafat gibi birinin küçük kıza bakmasını istemiyordu. Muhtemelen ona Jack Daniel's'ından bir yudum ikram ederdi. Dome uzaktan kumandaya dokunup yüzlerce farklı kanal arasında gezinirken kız da battaniye ve kontrplaktan yaptığı derme çatma bir karyolada uyuyordu. Cheddar ve Gremlin'le birlikte fazladan bir odaya dönüştürdükleri arka verandadaydılar. Ön tarafta diğer kardeşleri bağırıp çağırıyordu. Hepsi bir evi ateşe vermek ve bir kadını yoldan çıkarmak konusunda çok heyecanlıydı. Dome'un tek düşünebildiği Gremlin ve Cheddar'ın kızın evinin ön bahçesinin ortasında nasıl öylece yattıklarıydı. Akbabalar üzerlerinde dolaşmaya başlamış mıydı? Ağızları kurtçuklarla dolmuş muydu?

Dome kanalı tekrar değiştirdi.

Grayson, veledi kaçırdıkları sırada kaltak karıdan aldıkları telefona göz attı. Köşedeki saat sabahın 4.45'ini gösteriyordu. Yılın Babaları'nı arama vakti gelmişti. Sabahın erken saatle-

rinde yapılacak bir arama hepsini şaşkına çevirecek ve bebenin hayatı için ölümüne korkutacaktı. Grayson telefondaki listede ‘Ike’ isminin üzerinde durdu ve arama tuşuna bastı.

Ike telefonu ikinci çalışta açtı.

“Alo?”

“Selam, zenci. Sana kana kan demiştim. Ya da bir sürtük karşılığı küçük bir bücür. Şimdi sana neler yapacağını anlata...”

“Başınızdaki adamla konuşmak istiyorum,” dedi Ike. Grayson neredeyse kahkahalarla gülecekti.

“Benden talepte mi bulunuyorsun, Sambo*? Benim lan yetkili kişi,” dedi Grayson.

“Hayır, sen sadece elçisin. Bu işin başındaki adam Gerald Culpepper ve ben onunla konuşmak istiyorum,” dedi Ike. Grayson telefonu sıktı. Gerald ve onun beyinsizliği. Karısının eski kocasıyla asla konuşmamalıydı ama o Bond’taki kötü adamını oynamak ve yaraya tuz basmak istiyordu. Bundan zevk alıyordu.

“Elinde ben varım. Bu anlaşmada senin sikini elinde tutan benim ve sana söylediklerimi tam olarak yapmazsan yakında belanı sikeceğim. Yoksa sana o küçük melezin parçalarını göndermeye başlamamı mı istersin?” diye sordu Grayson.

“Bunu yaparsan ben de sana Gatsby Culpepper’ın parçalarını göndermeye başlarım,” dedi Ike. Grayson başkan koltuğunda kambur bir şekilde oturuyordu. Şimdi dimdik olmuştu.

“Sen neden bahsediyorsun lan?” diye sordu Grayson. Ike cevap vermedi. Onun yerine Grayson arkada birinin inlediğini duydu. Eğlenceli, iyi vakit geçiren, top hokkabazlığı yapan bir inleme de değildi. Bu acı çeken bir sestti.

“Gerald, sen misin oğlum?” dedi Gatsby.

“Ne oluyor lan?” diye sordu Grayson. Ike tekrar telefonu ağzına götürdü. “Şimdi sana nasıl ilerleyeceğimizi anlatacağım. Gerald’ı ara ve ona babasının elimizde olduğunu söyle.

* Sambo, İngilizcede Afrika kökenliler için kullanılan aşağılayıcı bir etikettir.

Sonra bizi ara ve nerede buluşacağımızı söyleyelim. Biz İhtiyar Culpepper'ı getireceğiz, sen de Arianna'yı," dedi.

"Sikerim, böyle bir şey olmayacak, sen..."

"Ağzından çıkanlara dikkat etmeye başlamalısın yoksa Gatsby Baba'nın dişlerinden birini söküp yüzük yapacağım. Ha, ve sana şunu söylediğimde beni iyi dinle evlat: Red Hill'e gitmeyi aklından bile geçirme. Televizyonda bile bir motosiklet sesi duyduğumda sinirlenebiliyorum. Sinirlenirsem de sen daha Smith and Wesson tabancalarının adını ağzına alamadan İhtiyar Culpepper'ın kafasına iki tane sıkarım. Sana boş tehditlerin adamı olmadığımı söylemiştim," dedi Ike.

Sonra da hat kesildi.

Grayson telefonu yüzünden uzaklaştırdı ve ona baktı. Telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak istedi. Botunun altında ezilen plastiğin tatmin edici çıtırtısını duyana kadar üzerinde tepinmek istedi. Masanın üzerine koydu. O artık bir telefon değildi. Tüm bu lanet olası bok fırtınasının fiziksel bir kanıtıydı. Düzgün siyah dikdörtgen, şu anda içinde yaşadığı paralel evrene açılan bir pencereydi. İki eski mahkûmun her fırsatta onu alt ettiği bir yere.

Grayson ayağa kalktı ve garajın arkasındaki raftan bir alet kutusu aldı. Kısa, kalın bir marangoz kalemi bulana kadar etrafı karıştırdı. Cebinden Hardee's'ten aldığı fişi çıkardı. Masaya geri döndü ve Ike'in numarasını not etti. Fişi katladı ve tekrar cebine koydu. Telefonu aldı ve dışarı çıktı. Kardeşlerinden birkaçı bahçede dolaşıyordu. Birkaçı kucaklarında tavşanlarla arabalarına yaslanmıştı. Grayson telefonu yere koydu. Bir adım geriledi, belinden 357'liğini çıkardı ve altı merminin hepsini telefona boşalttı. Silah *tık* sesi çıkarana kadar tetiği çekerken kükredi.

Sonra içeri girdi ve Gerald'ı aradı.

Ike kahvesine biraz kaçak içki ekledi.

Buddy Lee'nin Gatsby'yi sorularla rahatsız ettiğini duyabiliyordu. Gatsby'nin, Buddy Lee'nin sorularına cevap verememesi için yaşlı adamın ağzı tekrar bantlanmıştı.

“Derek'in üniversiteden mezun olduğu ve hiçbirinizin mezuniyete gitmediği zamanı hatırlıyor musun? Bana bundan bahsetmişti. Ben hapisteydim, yani bir mazeretim vardı, ama sen? Sen emekliydin. Yani, üvey torunun olduğunu biliyorum, ama lanet olsun, o koridorda yürürken onu görmek için bir çay saatini es geçemez miydin? Söylemeden edemeyeceğim, Gatsby ama bu hareket Güneyli bir centilmen için hiç de centilmence değildi,” dedi Buddy Lee. Gatsby mırıldandı. Ike bunun repertuarındaki tüm küfürlerin bir kombinasyonu olduğunu anladı.

Ike'ın telefonu çaldı.

Ike ekrana dokundu ve telefonu kulağına götürdü.

“Beni dinle, seni lanet olası vahşi: Babamın bu işle hiçbir ilgisi yok. Onu bırakırsan, yani hemen şimdi, belki Grayson'a o melezin boğazını kestirmem,” dedi Gerald.

“Size ağzınızdan çıkan kelimelere dikkat edin demekten bıktım,” dedi Ike. Parmaklarını şıklattı. Buddy Lee, Gatsby'yi tuttu ve oturur pozisyona getirdi. Ike oturma odasına geldi.

“Sen benim ağzımdan çıkanlar için endişelenme. O küçük kız için endişelen,” dedi Gerald.

“Bana bak lan. O kızın saçının bir teline zarar verirsen baban son nefesini çığlık çığlığa verir,” dedi Ike.

“Onunla konuşmak istiyorum,” dedi Gerald.

“Beş saniyen var,” dedi Ike. Buddy Lee, Gatsby'nin ağzındaki bandı yırttı. Ike telefonu onun yüzüne tuttu.

“Gerald!” dedi Gatsby. Ike telefonu geri çekti ve Buddy Lee bandı tekrar ağzına yapıştırdı.

“O yaşıyor. Arianna da hayatta olsa iyi olur, yoksa babanı bir kahve kutusuna gömmek zorunda kalacaksın,” dedi Ike.

Gerald, “Onu ve Tangerine’i getir... ” demeye çalıştı ama Ike onun sözünü kesti.

“Hayır. Tangerine’i unut. Sadece baban ve Arianna. Anlaşma bu. Seni bir saat içinde tekrar arayacağız,” dedi Ike. Telefonu kapattı.

“Onları çok zorluyorsun. Ya ona zarar verirlerse?” diye sordu Buddy Lee. Ike telefonunu cebine koydu.

“Vermezler. Babasına ulaştık. Şu anda her şeyi yapabileceğimizi biliyorlar. Kıza zarar verirlerse bir sonraki hamlemizin ne olacağını kestiremiyorlar. Şimdi, onlarla buluşmak için bir mekân bulmamız lazım. Ve silaha ihtiyacımız var. Çok silaha,” dedi Ike. Buddy Lee dişlerini emdi.

“Sanırım bir taşla iki kuş vurabiliriz. Ama öncesinde gidip birkaç elemanla konuşmamız lazım. Bunu ne yapalım?” diye sordu Buddy Lee.

“Banyodaki lavaboya zincirleyelim,” dedi Ike.

“Ne kadar çabuk geldi aklına bu fikir ya,” dedi Buddy Lee.

“Ne de olsa ilk seferim değil.”

“Yani, benim de değil. Ama senin doğal bir yeteneğin var gibi,” dedi Buddy Lee.

“Maalesef,” dedi Ike.

“Buradan dön,” dedi Buddy Lee. Yükselen güneşin yaydığı ışınlar, tel örgülere iştirilmiş metal tabelanın üzerinden yansıyor. Tabelada beyaz zemin üzerine büyük siyah harflerle MORGAN’S MARINA yazıyordu. Ike arabayı açık kapıdan geçirdi ve dış cephesi tahta kaplı dar bir binanın önüne çekti. Binanın ötesinde tuzla işlenmiş uzun bir rıhtım, Chesapeake Körfezi’ne doğru uzanıyordu. İskelenin her iki yanında, farklı büyüklüklerde ve gösteriş düzeylerinde tekne ve yatların bulunduğu bir düzine kadar çekek vardı. Ike arabayı park etti.

“Hadi bakalım. Şimdi arabada kalma sırası sende,” dedi Buddy Lee.

“Tek başına halledebilecek misin?” diye sordu Ike.

“Bir silah kaçakçısı ve çılgın bir sağcı milis manyağı olabilir ama neticede o hâlâ benim üvey kardeşim. Muhtemelen halledebilirim,” dedi Buddy Lee. Kamyonetten indi ve marinadaki ofise doğru ilerledi. Binaya girdiğinde bir çingirak öttü. Birkaç iyi çocuk tezgâhta yem için ödeme yapıyordu. Chet ödemeyi halletti, Buddy Lee’ye baktı ve para üstünü uzattı. Adamlar güneyli olmanın getirdiği misafirperverliğin neredeyse bilinçsiz bir jestiyle Buddy Lee’ye başlarını salladı. Adamlar gittikten sonra Chet’le Buddy Lee yalnız kaldı.

Chet, “Böyle birini dükkânıma getirmemen gerektiğini anlasan iyi edersin,” dedi. Park yerini işaret etti. Ike kamyonun yanında durmuş cep telefonu ile konuşuyordu.

“Ah, başak burçlarından hoşlanmadığını unutmuşum,” dedi Buddy Lee. Chet homurdandı.

“Ne istiyorsun Buddy?” diye sordu. Chet de Buddy Lee gibi uzun boylu ve iri yapılıydı, ama onun beyaz saçları gürdü ve saçlarıyla uyumlu gür sakalları vardı. Kolunu esnetirken pazusundaki YA ÖZGÜRLÜK YA ÖLÜM yazılı dövmesi ortaya çıkmıştı. Gri tişörtünün kollarının altında şimdiden ter lekeleri vardı. Saat daha sekiz buçuktu.

“Bir iyiliğe ihtiyacım var,” dedi Buddy Lee. Chet tezgâhın arkasından çıktı. Aralarında sadece bir adım vardı.

“Buraya son geldiğinde sana iyilik falan yapamayacağımı söylemiştim. Sen ve Deak başımı ne kadar belaya soktunuz haberin var mı? Chuly benimle konuşması için Kokarca Mitchell’i gönderdi. *Meşhur* Kokarca Mitchell. Sen ve Deak sözünüzü tutamadığınız için muhbir olduğumu düşündüler. O anlaşma bana bir sürü paraya ve uykusuz gecelere mal oldu ama sen karşıma geçmiş bir iyilik istiyorsun,” dedi Chet.

“Bana da beş yıla mal oldu. Eğer içeri girseydi Deak ölebilirdi. Ama madem konuyu açtın, ben ve Deak yakalandıktan sonra eyalet sana karşı silah barındırma suçlamalarını düşürme-

di mi? Ne büyük tesadüf, değil mi?” dedi Buddy Lee. Chet ona ters ters baktı ama Buddy Lee ona on kilovatlık gülümsemesiyle karşılık verdi.

“Merak etme, bundan kimseye bahsetmedim. Zaten buna kim inanır ki? Hiçbir erkek kendi beş para etmez postunu kurtarmak için kardeşlerini ispiyonlamaz ama, değil mi? Hepimiz aynı kandanız. Çürük bir kan olabilir ama yine de aynı kandanız. Ama artık köprünün altından çok sular aktı, değil mi?” dedi Buddy Lee.

Chet arka cebinden bir kutu Skoal çıkardı ve yanağına bir parça koydu.

“Senin için yapabileceğim hiçbir şey yok Buddy,” dedi Chet. Buddy Lee kasanın yanındaki atlıkarıncaya asılı parlak turuncu ve kırmızı bir yemle oynadı. Döndükçe fakir bir adamın kaleydoskopuna dönüşüyordu.

“Skunk ağzına sıçtığı için bana kızmak istiyorsan, sorun değil. Bunu kaldırabilirim. Maaş gününe mal olduğum için kızmak istiyorsan, onu da kabul ederim, gerçi bu konuda şüphelerim var. Kabul edemeyeceğim şey, Derek’e sırtını dönmüş olman. O benim oğlumdu. Senin yeğenindi. Beş kuruş etmez orospu çocukları onu bir köpek gibi vurdu. İşte bunu yapan korkakların peşindeyim ve tek istediğim Mathews’da aldığın yerin anahtarları. Tek ihtiyacım çalışacak bir yer ve sen bunu benim için yapmayacağını mı söylüyorsun? O zaman benim için yapma. Derek için yap. Onun için yap,” dedi Buddy Lee. Chet tezgâha doğru yürüdü ve tezgâhın altındaki raftan bir strafor bardak aldı. İçine kocaman bir topak koyu renkli sıvı tükürdü.

“Oğlun. Şu ib...” Chet söyleyeceğini tamamlayamadı çünkü Buddy Lee tek bir yumuşak hareketle öne atılıp bıçağını açtı, aralarındaki mesafeyi kapattı ve bıçağı Chet’in boynuna dayadı.

“Hayır. O kelime olmaz. Artık olmaz. Oğlum için onu söy-

leyemezsin. O hayattayken ben yeterince kullandım. O kelime artık benim için öldü,” dedi Buddy Lee.

“Boğazıma bıçak dayadın Buddy Lee, umarım penisini o orospu çocuğunun amcığına sürtüyorsundur. Evime geliyorsun, boğazıma bıçak dayıyorsun, bir de yanında bir hortlak getiriyorsun, öyle mi? Bir boka yaramazsın sen,” dedi Chet. Buddy Lee kardeşinin gözlerinde kendi gözlerini gördü. İkisine de babalarından miras kalan öfkenin yıpratıcı çürümüşlüğü.

“Bir vatansever ve savaşçı olmakla ilgili bir sürü saçmalıklardan bahsediyorsun ama Derek’i öldürenleri bulmak için sana geldiğimde, sanki senden lanet olası rüzgârı yakalamanı istemişim gibi davrandın. O senin yeğenindi ama kılını bile kıpırdatmadın. Bak ne diyeceğim, dışarıdaki o *adam* benimle senin hiç yapmadığın kadar sert ve derin bir şekilde düşüp kalktı. Kardeşim olması gereken aslında o. Ama bunu şimdi düzeltebilirsin. Her şeyi yoluna koyabilirsin. Ya anahtarları bana verirsin ya da kanını akıtıp anahtarları öyle alırım. Ama sana söz veriyorum, öyle ya da böyle onları alıp buradan gideceğim.” Chet kahverengi dişlerini bir fare gibi gösterdi. Buddy Lee bıçağı Chet’in boğazının gergin etine daha da bastırdı.

“Sonra hesaplaşacağız, kardeşim,” dedi Chet. Üzerinde iki anahtar bulunan bir anahtarlığı salladı. Anahtarlık elinde bir anda sihirle belirmişti sanki.

Buddy Lee anahtarları onun elinden aldı. Bıçağı ona doğrultmaya devam ederek ondan uzaklaştı. Kapının kolu Buddy Lee’nin sırtına değdi. Bıçağı kapatıp arka cebine koydu.

“Ağızına sıçacağım, Buddy. Götünü kollasan iyi edersin,” dedi Chet.

Buddy Lee, “Hayat senden önce davrandı kardeşim, ama sıran gelince sen de bir tur deneyebilirsin,” dedi.

Buddy Lee kamyonete tırmandı. Ike da bindi ve motoru çalıştırdı.

Ike, “İyi misin?” diye sordu. Buddy Lee cebindeki anahtarları gösterdi.

“İyilerin nasıl da genç yaşlarda öldüğünü düşünüyordum,” dedi Buddy Lee.

“Sanırım biz bu yüzden hâlâ buradayız,” dedi Ike kamyoneti çalıştırırken.

“Gidip buraya bir bakalım. Tabiri caizse araziye tanıyalım. Oraya bir kez gitmiştim ama uzun zaman önceydi. Pistin tozunu attırmadan önce dans pistini görmek istiyorum.”

KIRK İKİ

Ike 14 numaralı yoldan sağa, 198 numaralı yola döndü. Yıllar boyunca Mathews County’de birkaç iş bulmuştu ama çok sayılmazdı. Buradaki insanların çoğu kendi bahçelerinin düzenlemelerini yapardı.

“Tabernacle Yolu’na varana kadar buradan dümdüz ilerle. Oradan sola döneceğiz,” dedi Buddy Lee.

Tabernacle Yolu, Mathews kasabasından geçtikten sonra sola dönüldüğünde karşınıza çıkan ilk sert zeminli yoldu. Bakkalı, postaneyi ve kütüphaneyi geçtikten sonra. Adliye binasından iki adım ötedeki bir İç Savaş heykelinin yanından Ike sola döndü ve Buddy Lee ona sağa, uzun, ağaçlarla kaplı tozlu bir yola sapmasını söyleyene kadar Tabernacle yolundan ilerledi.

Yol, çitlerle ikiye ayrılmış çakıllı bir yola gelene kadar sık çam ağaçlarının arasından aşağı doğru kıvrılıyordu. Ike kamyoneti durdurdu ve Buddy Lee anahtarları alarak kamyonetten indi. Kapının kilidini açtı ve Ike kapıdan içeri girdi. Buddy Lee tekrar arabaya bindi ve çakıllı yolda ilerlemeye devam ettiler. Yolun sonu geniş bir çayıra açılıyordu. Sol taraflarında, tam ortasında kepenkli kapısı olan dar, ahır kırmızısı dikdörtgen şeklinde çelikten yapılma bir bina, kepenkli kapının sağında bir pencere vardı. Binanın kendisi yaklaşık yüz metre uzunluğundaydı. Sağ taraflarında bir atış sahası üzerine dizilmiş birkaç hedef tahtası vardı. Hedeflerin çoğu kontrplak üzerine kâğıttan

siluetlerdi. Birkaç tanesi de siyahı ve İspanyol erkeklerin kari-katürize edilmiş görüntüleri idi.

Ike onları gördüğünde, “Kardeşin harbiden pıslığın teki,” dedi.

“Evet, bu konuda seninle tartışmayacağım,” dedi Buddy Lee. Ike kamyoneti park etti. Dışarı çıktılar ve ana binaya doğru yürüdüler.

Buddy Lee kapının kilidini açtı ve Ike da onu içeri kadar takip etti. Kapının sağında ahşap bir masa duruyordu. Masanın etrafına birkaç sandalye dizilmişti. Her tarafa rastgele ıvır zıvır parçaları serpiştirilmişti. Birkaç olta. Yan yatmış doldurulmuş bir geyik kafası. Duvardan düştüğünü tahmin ettikleri bir DON'T TREAD ON ME bayrağı. Sol taraflarında yirmi kadar tahta sandık, sert plastik kutular ve birkaç çuval vardı.

Buddy Lee sandıklara doğru yürüdü. Birinin kapağını açtı ve ıslık çaldı.

“Hasiktir. Bu orospu çocuğuyla metamfetamin almış bir gergedanı bile durdurabilirsin,” dedi Buddy Lee. Kutudan döner silindirli tam otomatik bir tabanca çıkardı.

“Mermileri de var mı?” diye sordu Ike.

“Diğerinde bir köpekbalığının dişlerinden daha fazla mermi var,” dedi Buddy Lee başka bir sandığın kapağını çekerken.

“Bu silahların kullanımı Amerika’da yasal değil,” dedi Ike. Buddy Lee elini kasaların ve kutuların üzerinde salladı.

“Bunların hiçbirisi yasal değil, Ike. Birlikte çalıştığı milisler ikinci anayasa değişikliği hareketi dışında hiçbir yasaya uymuyorlar.”

“Biliyorum. Ben sadece kaçakçılık büronun kardeşini takip edip etmediğini düşünüyordum. Bu gece burada havai fişekler patlayacak,” dedi Ike.

“Eğer federaller onun peşinde olsaydı, burası var olmazdı. Bu gece dikkat çekmemek için endişelenmemize gerek olduğunu da sanmıyorum. Ormandan o kadar uzaktayız ki, taşraya varmak için beş mil geri gitmemiz gerekir,” dedi Buddy Lee.

“Sen öyle diyorsan,” dedi Ike.

Buddy Lee sandıkları incelemeye devam etti. Makineli tüfeklerin, tüfeklerin, tabancaların ve –Tanrı esirgesin– kara mayınlarının sayısı akıllara durgunluk veriyordu.

Bunların her birine ihtiyacımız olabilir, diye düşündü Buddy Lee. Duvara dayalı bir sandığı açtı.

“Siktir lan. Ike, buraya gel,” dedi Buddy Lee. Ike geldi ve sandığa baktı.

“Düşündüğüm şey bu mu?” dedi Ike.

“Evet. Sanırım etrafında Chet gibi bir yavşak varsa, parano-yak olman ve yedek bir planının olması en iyisi,” dedi Buddy Lee. Ike önce sandığa, sonra masanın açılır kapısına, sonra tekrar sandığa baktı.

“Burada kaç tane silahımız olduğu önemli değil, sadece ikimiz varız. Belki bizim de yedek plana ihtiyacımız vardır,” dedi Ike.

“O koca kafanın içinde neler dönüyor acaba?” dedi Buddy Lee.

“Sanırım verdiğimiz paranın karşılığını almaya ihtiyacımız olacak. Hadi, Red Hill’e geri dönelim. Dükkâna uğramamız lazım. Bir fikrim var,” dedi Ike.

“Ne yani, onları elimizde küreklerle düelloya mı davet edeceğiz?” diye sordu Buddy Lee.

“Pek sayılmaz,” dedi Ike.

Dükkâna gidip ihtiyaçları olanı aldılar, sonra mekâna dönüp yerleştirdiler. Buddy Lee’nin evine geri döndüklerinde saat biri biraz geçiyordu. Buddy Lee karavanından gelen sert gümbürtüyü duyabiliyordu.

Buddy Lee, “Bu karavan zerre umurumda olsaydı üzülürdüm, çünkü içerideki o yaşlı herif katır gibi tekmeler savuruyor gibi,” dedi. Ike, Buddy Lee’yi evine kadar takip etti.

Buddy Lee koridorun sonundaki banyoya gitti. Kafasını içeri soktu.

Buddy Lee, “Eğer duvarı tekmelemeyi bırakmazsan, içeri girip o siktiğimin bacaklarını kıracağım,” dedi. İfadesi Gatsby’yi tam bir tekme savururken yakaladı. Yaşlı adam ayağını düz bir şekilde yere koydu.

“Böyle daha iyi,” dedi Buddy Lee. Oturma odasına geri döndü. Ike kanepedeydi, o da koltuğuna gömüldü.

“Biraz zamanımız var. Gidip Mya’ya bakmak ister misin?” diye sordu Buddy Lee.

“Sen kardeşinle konuşurken hastaneyi aradım. Bir değişiklik yok,” dedi Ike. Buddy Lee derin bir nefes aldı.

“O iyi olacak, Ike.”

“Bir daha hiçbirimiz iyi olabilecek miyiz bilmiyorum,” dedi Ike. Telefonunu çıkardı ve Gerald’a bir kısa mesaj gönderdi:

3493 Tabernacle Yolu. Mathews Va.

Akşam 8

Telefonu kaldırdı.

“Tek bildiğim, bu gece ne olursa olsun, o çocukları yere gömeceğimiz. Hepsini,” dedi Ike.

“İke,” dedi Buddy Lee.

“Evet?”

“Keşke düğünde tanışsaydık. Keşke ikimiz de orada olsaydık,” dedi Buddy Lee.

“Büyükannem derdi ki, dilekler at olsaydı, dilenciler at üstünde koştururdu. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Ben de öyle olmasını isterdim,” dedi Ike.

“Ben biraz uyuyacağım. Uzun bir gün geçirdik. En az on beş farklı suç işlemişizdir,” dedi Buddy Lee.

Birkaç dakika sonra Ike onun horladığını duydu. Ike başını kanepeye yasladı ama gözlerini yummadı. Eğer uyursa Isiah’nın onu rüyalar âleminde beklediğini biliyordu. Ya da kâbuslarında.

KIRK ÜÇ

Margo tam oturup *Jeopardy! Şampiyonlar Turnuvası*'nı izlemek üzereydi ki biri kapısına vurmaya başladı.

Kapıya doğru giderken “Hayırdır ya,” diye mırıldandı. Kapıyı açtığı anda Buddy Lee ön basamakta duruyordu.

“Tanrım, seni son gördüğümde daha kötü görünüyorsun. Hiç uyuyabiliyor musun?” diye sordu Margo.

“Kelimelerle aran iyi olduğunu söyleyen oldu mu hiç?” dedi Buddy Lee.

“Tanrı vergisi. Ne var ne yok? Yeni bir kamyonet mi aldın? Bana sorarsan vakti gelmişti,” dedi Margo. Buddy Lee saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı. Margo bir an için bir zamanlar gözleri ışıldayan yakışıklı taşralı çocuğu gördüğünü sandı.

“Hayır, o ortağımın kamyoneti. Söylemeden edemeyeceğim, sen iyi bir komşusun. Bana göz kulak oluyorsun ve Jameson şişesinin içinde bir turşuya dönüşmediğimden emin oluyorsun. Sanırım dünyada bana ne olduğunu umursayan tek kişi sensin,” dedi Buddy Lee.

“Çok tatlısın ama neden sanki Hafif Süvari Birliği’ne önderlik edecekmişsin gibi konuşuyorsun?” diye sordu Margo. Buddy Lee ayağını evin girişinin üst basamağına koydu ve öne doğru eğildi.

“Benim pek fazla kadın arkadaşım olmadı. Pek çok kadın tanıdım tabii ama çoğunun arkadaş denebilecek türden olduğu-

nu söyleyemem. Sanırım sen benim ilkinsin, Margo.” Devam etmeden önce kadın onun çenesini düzeltmesini izledi.

“Sen iyi bir kadın ve iyi bir arkadaşsın. Kendine iyi bak,” dedi Buddy Lee.

“Buddy Lee, neler oluyor?” diye sordu Margo. Buddy Lee çarpık bir sırıtış fırlattı.

“Hâlâ hayattayken sana çiçek veriyorum şekerim,” dedi. Geri çekildi ve ona iki parmakla selam verdi. Kadın, Buddy Lee’nin ortağının kamyonetine doğru ilerleyişini ve yolcu tarafına tırmanışını izledi. Karavan parkından çıktıklarında peşlerinden bir toz bulutu onları takip etti.

“Hadi bakalım, Gatsby. Son durak, herkes aşağı,” dedi Buddy Lee. Ike’in yaşlı adamı kamyonetin kasasından çıkarıp işçi barakasına sürüklemesine yardım etti. Onu başka bir çift bağla metal bir katlanır sandalyeye bağladılar. Sandalye elli beş galonluk metal bir varilin yanında duruyordu. Varilin dibinde içinde kablolar ve düz yuvarlak bir tekerlek bulunan bir kutu vardı.

“Pekâlâ, ben kamyoneti götüreyim. Ona göz kulak ol,” dedi Ike.

“Onu öldürmemeye çalışırım,” dedi Buddy Lee. Gatsby’nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Sakin ol, taşak geçiyorum seninle.” Tekrar Ike’a döndü. “Unutma, diğer girişten geçersen postaneye git ve geri dön. Çabuk ol. Buraya çıkan başka bir yol olmaması lazım. Chet eskiden ne kadar çok çıkış noktası olursa ilçenin kendisinden o kadar çok vergi talep ettiğinden falan yakınırdı. Dikkat çekmek istemeyiz,” dedi Buddy Lee.

“Diğer kapı kilitli olmadığı sürece sorun olmaz,” dedi Ike.

Ike kamyoneti diğer yolun başına çekti, sonra da metalden yapılma bir müstemilatın yanından uzanan patikadan geçerek yerleşkeye geri döndü. Kışın son kalıntıları krallığını bahara devretmeyi reddettiği için son birkaç gece serin geçmişti. Ama bu gece hava mevsim normallerinin üzerindeydi, boğucuydu.

Binaya geri döndüğünde vücudu ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

Buddy Lee binanın arka duvarı boyunca uzanan bankta oturuyordu. Elinde ek şarjör takılmış bir AR-15 vardı. Ike sandıktan otomatik bir av tüfeği aldı ve yüksek hızlı fişeklerle doldurdu. Binanın ortasına yakın bir yerde bulunan masaya oturdu. Saatini kontrol etti. Saat 19.30'du.

“Sence bundan sonra bir şey olacak mı? Yani biz öldükten sonra?” diye sordu Buddy Lee.

“Ruhun için mi endişeleniyorsun Buddy Lee?” dedi Ike. Tüfeği yeni doğmuş bir bebek gibi kucaklıyordu.

Buddy Lee boğazını temizledi.

“Yani, eğer varsa, nereye gittiğimden oldukça eminim. Sanırım bununla barıştım. Tek merak ettiğim, sence çocukları görebilecek miyiz? Yani, eğer buradan kurtulamazsak, öteki tarafı boyladığımızda onlara rastlar mıyız sence?” dedi Buddy Lee. Ike pencereden dışarı baktı. Güneş batmıştı, yarım ayın gece vardiyası başlamıştı.

“Umarım rastlamayız,” dedi Ike.

“Ne? Dostum, papazımın kilisenin arka taraflarındaki o eski bakır kafalılara hokkabazlık yaparken bağırıp çağırarak söylediği şeylerden herhangi birine tutunmamı sağlayan tek şey oğlumu tekrar görebileceğim düşüncesi. Onu benden almadan önce söylemem gereken her şeyi ona söyleme şansım olur,” dedi Buddy Lee.

“İsiah’ya söylemek istediğim tek şey üzgün olduğum. Son-
suza kadar aynı şeyi söylesem bile yeteceğini sanmıyorum. Hiçbir zaman yeterince söylemiş olamayacağım,” dedi Ike. Sesi bir fısıltıya dönüştü.

İkisi de motosikletlerin uzaktan yankılanan motorlarının gürültüsünü duydular. Tek kelime etmeden oturdukları yerden kalktılar. Buddy Lee, Gatsby’yi katlanır sandalyeye bağladıkları bağları kesti. Ayak bileklerinin etrafındakileri de kesti.

“Kalk,” dedi Ike. Gatsby’yi kolundan yakaladı ve kepenkli kapıya doğru yürüdü.

Ike kapının yanındaki duvarda bulunan bir düğmeye bastı ve kepenkler yükselmeye başladı. Tüfeğini sıkıca kavradı ve Gatsby ile omuz omuza durdu. Buddy Lee de diğer tarafta aynısını yaptı. Saatini kontrol etti. Saat 7.45’ti.

“Bizden önce davranıp avantajlı olan taraf olmaya çalışıyorlar,” dedi Buddy Lee.

“Aynı şu hikâyedeki gibi: Kurt sabahın altısında şalgam tarlasına varır. Ama tavşan ondan önce oradaymış ve çoktan oradan gitmiş,” dedi Ike.

“Bu hikâyedeki tavşanlar biziz, değil mi?” dedi Buddy Lee.

“Evet, ama onları kurtlar gibi yiyeceğiz,” dedi Ike.

Yan yana dizilmiş bir grup motosikletli çayırılığa akın etti. Atış parkurunun önünde durdular ve binaya doğru yöneldiler. Cadillac SRX, sürünün arkasına yanaştığında Ike yirmi beş tane motosiklet saymıştı. Sarışın Viking, arkasında maymun askıları ve yüksek bir yolcu sırtlığı olan alçak bir motor sürüyordu. Yolcu sırtlığını örten yeşil bir çuval vardı. Sarışın motorcu ayağını kaldırdı ve motorundan indi. Yeşil çuval, esnek kordonlarla sele çantalarına bağlıydı. Kordonları çözdü ve yeşil çuvalı çıkardı. Arianna, yolcu sırtlığına yerleştirilmiş araba koltuğuna yaklaşık beş mil uzunluğunda iplerle bağlanmıştı.

Ike adamı neredeyse o anda vuracaktı.

Hava, yüksek devirde çalışan ve homurdanan motorların yaydığı sıcaklıkla titreşiyordu. Gerald Cadillac’tan indi. Üzerinde yakası açık, beyaz düğmeli bir gömlek ve bol bir pantolon vardı. Viking’in önünde durmak için adımlarını hızlandırdı. Gerald ellerini kalçalarına koydu ve çenesini dışarı çıkardı. Buddy Lee tüfeğini kavradı. Bir hıyarın ne zaman kibirlendiğini bilirdi. Saçma sapan bir psikolojik manipülasyon yapmaya çalışıyordu. Belki de altına kaçırarak kadar korktuğunu belli etmezse gerçekten de öyle olacağını düşünmüştü.

“İyi misin baba?” diye bağırdı Gerald. Gatsby başını iki yana salladı.

“Ona ne yaptınız?” dedi Gerald.

“Bir şeyi yok. Dünyanın diğer yarısı nasıl yaşıyormuş, onu gördü sadece. Bunun dışında bir şeyciği yok. Şimdi, çöz kızı,” dedi Buddy Lee. Ter, tembel bir tırtıl gibi alnına doğru ilerliyordu. Gece hepsini yutuyordu.

“Büyük İskerder’i ve şu Tyre adası hikâyesini biliyor musun?” dedi Gerald.

“Tarih dersi vermenin sırası mı şimdi amma koyayım?” dedi Buddy Lee. Gerald gülümsedi.

Ike, “Tyre, kuşatması imkânsız bir yer diye bilinirdi ama İskender altı ay içinde orayı ele geçirdi. Tüm olay, onun diğer generallerden daha kararlı olmasıydı. Şimdi işimize bakabilir miyiz?”

Gerald gülümsemeyi bıraktı.

“Kitap okuyabilen tek kişi sen değilsin Winthrop,” dedi Ike.

“Babamı bırak gelsin,” dedi Gerald.

“Kızı serbest bırak ve buraya gönder,” dedi Buddy Lee. “Grayson,” dedi Gerald. Grayson, Arianna’yı araba koltuğuna bağlayan bağları çözdü. Onu yere indirdi. Rüzgâr çıktı ve kızın buklelerini başının etrafında savurdu.

“Hey, Ufaklık!” dedi Buddy Lee.

Ike, “Gel buraya, bebeğim,” dedi. Arianna onlara doğru bir adım attı. Grayson’ın eli bir anda uzanıp kızın bileğine dolandı. Arianna ciyakladı. Bu ses Buddy Lee’nin dişlerini kenetledi.

“Kızı. Bırak. Gelsin,” dedi Ike.

“Grayson, her şey kontrolüm altında,” dedi Gerald.

“Siktir lan oradan. Hiçbir şey kontrol altında değil. Baban bu piçlerin elinde ve sen de öylece onların küçük melezlerini geri almalarına izin mi vereceksin yani? Sikerim böyle işi. Aynı anda, köylü pislik.”

“Aynı anda. Onları aynı anda göndereceğiz,” dedi Buddy Lee. Gatsby’yi dürttü. Yaşlı adam tereddütle birkaç adım attı. Grayson, Arianna’nın kolunu bıraktı.

“Koş,” dedi Grayson.

Arianna sol elini kulağına dayadı. Birkaç adım attı, sonra durdu. “Haydi, ufaklık. Gel buraya,” dedi Buddy Lee. Arianna ağlamaya başladı.

“Ah hayır, ufaklık, ağlama. Hadi gel kızım,” dedi Buddy Lee. Gatsby avluyu yarılamıştı.

“Arianna. Hadi bebeğim. Dedene gel,” dedi Ike. Arianna duraklayarak bir adım attı.

Ike, “İşte böyle, bebeğim, hadi dedene gel,” dedi. Arianna koşmaya başladı. Tombul bacakları kısa kısa hareketlerle bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Gerald’a doğru tökezleyen Gatsby’nin yanından koşarak geçti.

Gerald, “Hadi baba, seni buradan çıkaralım,” dedi. Kollarını babasına doğru uzattı.

Kulübün geri kalanı motosikletlerinden inmişti. Hızlı kurgu tekniği uygulanmış gibi bir anda ellerinde silahlar belirmişti. Ike tek dizinin üzerine çöktü ve pompalı tüfeğini omzuna dayayarak Arianna’ya kollarını uzattı.

“Evet tatlım, işte böyle. Gel dedeye,” dedi Ike.

Grayson sağına doğru ilerledi. Belindeki kemerden 357’liğini çıkardı. Bu piçlerle yakından ve şahsen ilgilenmek istiyordu.

Arianna, Ike’in bekleyen kollarına atladı. Ike bir koluyla onu sıkıca kavradı, diğer koluyla da tüfeği kaptığı gibi masanın arkasına geri döndü.

Gerald babasına gülümsedi. Yaşlı adam kararlı bir hareketle koli bandını ağzından çekti.

“Gerald, bu sefer nasıl boklara bulaştırdın böyle?” diye kükredi Gatsby.

Buddy Lee kepengi kaldırırken silah sesleri patladı. Kurşunlar metal dış cephe kaplamasında patladı ve kepengin üzerinde on sent büyüklüğünde delikler açtı. Buddy Lee pencerelerden birine gitti ve AR-15 ile ateşe karşılık vermeye başladı. Tüm çayırılığı soldan sağa doğru taradı. Motorcular hamamböcekleri gibi dağıldı. Birkaçı atış hedeflerin arkasına saklandı. Birkaçı da piknik masalarından birini ters çevirdi ve ateşle karşılık ve-

rirken onu siper olarak kullandı. Çoğunluğu çayırı çevreleyen çalılıkların gerisine çekildi ve gölgelerden ateş açmaya başladı.

Ike masanın arkalığının yanındaki sandığı açtı ve Arianna'yı içine koydu. Sol koluna sıcak bir maşayla dokunulmuş gibi bir yanma hissetti. Ike yere yığıldı ve Buddy Lee'nin karşısındaki pencereye doğru süründü.

Otomatik pompalı tüfeği karanlığa boşaltırken umarsızca ateş ediyordu. Araba ilerlemeye başladığında SRX'in arka park lambaları çayırda kırmızı bir parıltı yayıyordu. Ike bir grup motorcunun alandan uzak bir tarafa doğru kaçmaya çalıştığını gördü. Tüfekten fırlayan kurşunlar üzerlerine yağarken, coşkun doruklarındaki dindar partizanlar gibi dans edip zıplıyorlardı.

Hayır, böyle olmaz, seni orospu çocuğu. Partiden erken ayrılamazsın, canım, diye düşündü Buddy Lee. Kurşunlarını SRX'e doğru yağdırdı. SRX'in fiberglas gövdesi AR-15'in gücüyle boy ölçüşemezdi. Her bir mermi aracın motorundan kaportasına kadar bozuk para büyüklüğünde delikler açtı. Araba, bir meşe ağacının geniş gövdesine çarpana kadar yolun kenarından, hafif bir setten aşağı doğru kaydı.

Buddy Lee boş şarjörünü çıkarıp yerine yenisini taktı. Ike da aynı şekilde yeniden doldurmak zorunda kaldı. Motorcular bu fırsatı değerlendirerek masaya doğru ilerledi. İlerlerken çelik binayı bitmek bilmeyen bir ateş yağmuruna tuttular.

Ike gözlerini sildi ve eli kırmızıya boyandı. Üzerlerine beton parçaları ve metal kaplama parçaları yağıyordu. Ike ve Buddy Lee'nin silahları daha güçlü olabilirdi ama Nadir İrk'in sayıca üstünlüğü vardı. Buddy Lee yere düştü, tüfeğini havaya kaldırdı ve en yakın pencereden dışarı gelişine ateş etti. Ike otomatik tüfeği bir kenara atmadan önce son bir yaylım ateşi açtı. Irktan birkaç kişiyi hakladığını biliyordu ama yeterli değildi. Hem de hiç değildi.

Elli beş galonluk varile ulaşana kadar karnı üzerinde süründü. Buddy Lee körlemesine ateş etmeye devam ederken, Ike 'zamanlayıcıyı' ayarladı. Zamanlayıcı aslında barbarik bir CD çalar ve eski bir kontak anahtarına bağlı basit bir devreden iba-

retti. Kontak anahtarı varilin kapağının alt tarafına bantlanmıştı. Ike bu fikri arka duvarın yanındaki özel sandığın içinde ne olduğunu görür görmez bulmuştu. Bu onların çıkış yoluydu. Oğullarına olan borçlarını ödemelerini sağlayacak şey buydu. Kanla ödenmek üzere olan bir borç.

Ike, Gerald ve adamlarına karşı kendi taraflarında güçlü bir şeye ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Oyun alanında onları eşit duruma getirecek bir şeye. Ike'ın deposunda düzinelerce torba içinde bulunan amonyum nitrat bakımından zengin gübreyle yapılmış bir şeye. Bir peyzajcı olarak silahları olmayabilirdi ama küreklerden çok daha fazlasına sahipti. İkisinin de bu konuda fazla deneyimi yoktu ama Google bir kez daha onlara yardım etmişti.

Büyük bidon neredeyse ağzına kadar gübre ve benzinle doluydu. Zamanlayıcı çalıştığında devre üzerinden kontak anahtarına uzanan bir iletici görevi görecekti. Ateşleme kabloları tam da bir kıvılcıma yer açacak kadar geriye sıyrılmıştı. Basit ama ölümcül etkisi olan bir bomba.

"Hadi!" dedi Ike. Arka duvarın yanındaki sandığın ardında kayboldu. Buddy Lee son bir salvo daha yaptıktan sonra sandığa doğru koşmaya başladı. Alüminyum merdivenden kayarak indi ve kucağında Arianna'yla Ike'ı takip ederek masanın altından geçen tünele girdi.

Grayson 357'liğini binanın içine boşalttı, boş kovanları attı ve sonra yeniden doldurdu. Sadece iki tane daha hızlı dolumu kalmıştı. Bu on iki atış demekti. Dome, MAC-11'inden çıkan bir patlamayla binayı vurdu. Grayson, kardeşlerinin birkaç el daha ateş ettiğini duydu. Siperin arkasından binaya baktı. Bir kalıp İsviçre peynirine benziyordu. İçeride, tavandan ince bir telle sarkan floresan bir aydınlatma armatürü vardı. Tembelce ileri geri sallanıyor ve pencereden dışarı bir flaş ışığı etkisi yaratıyordu. Grayson pencereye üç el daha ateş etti.

Karşılık veren olmadı.

“Lanet olsun, sanırım vurduk pislikleri,” diye düşündü Grayson. Dimdik ayağa kalktı.

Hiçbir ses yoktu. Binadan çıt bile çıkmıyordu.

Grayson, “İndirdik onları. İNDİRDİK!” diye kükredi. Dome’un sırtına vurdu.

“Git onları dışarı çıkar. Bu şerefsizlere ibretlik bir ders vereceğiz,” dedi Grayson. Dome ayağa kalktı ama bir an tereddüt etti. O küçük kızın cesedini görmeyi gerçekten istemiyordu.

“Sana tekrar söylemek zorunda bırakma beni,” dedi Grayson. Dome bacaklarını hareket etmeye zorladı. Kulübün ölü ya da yaralı olmayan diğer üyeleri de binaya doğru ilerlerken onu takip etti.

Dome, açılır kapının solundaki ön kapıyı tekmeleyerek açtı.

Turuncu flaş tüm görüş alanını doldurduğunda, buharlaşmadan saniyeler önce zihninde tek bir kelime belirdi.

Karma, diye düşündü Dome.

Sonra her şey karardı.

Ike, elleri bahçe tuvaletinin dibinde duran merdivenin soğuk metal basamaklarına dokunduğunda neredeyse sevinçten ağlayacaktı. Kendisini ve Arianna’yı her seferinde bir basamak yukarı çekti, sonra da kendilerini bahçe tuvaletinin içinde buldular. Ike kapıyı iterek açtı ve Arianna’yla birlikte bunaltıcı geceye adım atarken derin derin nefes aldı. Buddy Lee de is içinde öksürerek onların peşinden geldi. Arianna kontrolsüzce hıçkırıyordu.

“Geçti, bebeğim. Seni kurtardık,” diye mırıldandı Ike ona sıkıca sarılırken.

“Tanrım, Chet’in o tünele daha iyi bir havalandırma sistemi koyacağını düşünmüştüm. Aşağıda rahat bir koltuktan başka her şey var,” dedi Buddy Lee.

“Onu kamyonete götüreceğim. Çok korktu,” dedi Ike.

“Ben burada kalıp biraz nefes almaya çalışacağım. Sen

döndüğünde oraya gidip arkadaşlarımıza bakarız,” dedi Buddy Lee. Tekrar öksürmeye başladı.

“Hemen dönerim,” dedi Ike.

Ike ve Arianna patikadan ilerlemeye başladığında “Buradayım ben,” dedi Buddy Lee.

Ike, Arianna’yı yolcu koltuğuna yerleştirdi. Cep telefonunda uçan meyve parçalarıyla ilgili bir oyun açıp telefonu Arianna’nın kucağına bıraktı.

“Dede bir şeye bakıp gelecek, tamam mı?” dedi. Arianna onu duymamıştı, minik parmaklarını telefonun ekranında oynatmaya başlamıştı bile.

Ike ve Buddy Lee, binaya giden patika boyunca sessizce yürüdüler. Ike esen rüzgârda yaptıkları işin sonuçlarının kokusunu alabiliyordu. Yanmış et ve klor ile alkol arasında sert bir kimyasal kokudan oluşan bir cadı karışımı gibiydi.

“Hassiktir,” dedi Buddy Lee yerleşkeye ulaştıklarında. Daha doğrusu, bir zamanlar yerleşkenin bulunduğu yere ulaştıklarında. Eski milis karargâhının etrafını yüz metre çapında titrek bir alev halkası çevreliyordu. Çelik ek bina yok olmuştu. Binanın üzerine oturduğu beton zemin ortadan çatlamış ve boydan boya yanmıştı. Atış poligonu yerle birdi. Hedeflerin sırtlarından savrulan yanmış saman yığınları her yere saçılmıştı.

Askeri bir titizlikle çapraz hatlar halinde park edilmiş olan motosikletler, makineden çok artık amiplere benzeyen şekilsiz metal yığınlarından ibaretti. Yer yer tanınabilir parçalar vardı. Bir gidon, bir ayak pegi, bir ön tekerlek, ama çoğunlukla motosikletlerden geriye kalan deri, çelik, demir ve kromun bükülmüş birleşimleriydi. Sahipleri de benzer bir kaderi paylaşmıştı.

Ike, Gatsby’nin tabancasını aldı. Buddy Lee bıçağını ve AR-15’i göğsüne asılı bir kayışta tutuyordu. Başladıkları işi bitirmeye hazır bir şekilde cesetlerin arasında ilerlediler ama Ike

kısa süre sonra bunun gerekli olmadığını anladı. Irk'ın işi bitmişti. İlk patlamayla paramparça olmamış olanların iç organları, patlamanın ardından gelen şok dalgasıyla sıvılaşmıştı.

Cesetler ve vücut parçaları parti flamaları gibi ortalığa saçılmıştı. Buddy Lee atış sahasının yakınındaki bir çam ağacına baktı. Ağaçta iki kol vardı. İkisi de sol koldu. Buddy Lee başını iki yana salladı.

“Sanırım Nadir Irk'ın bu bölümü kalıcı olarak sona erdi,” dedi Buddy Lee.

Ike cevap vermek üzereydi ki SRX'in olduğu yönden gelen acı dolu bir inilti duyular. Ike ve Buddy Lee birbirlerine baktıktan sonra araca doğru yürüdüler. Patlamanın şiddetiyle tüm camlar kırılmıştı. Ike arabanın içine baktı.

Gatsby yan yatıyor, kulağından kan damlıyordu. Gövdesinin alt kısmı ve karnı kırmızıya boyanmıştı. Ike arabanın içinden yayılan keskin bok kokusunu alabiliyordu. Ike elini pencereden içeri uzattı ve parmaklarını yaşlı adamın boynuna götürdü. Nabızı atmıyordu.

Buddy Lee sürücü tarafındaki kapıyı açtı.

Gerald Winthrop Culpepper ıslak bir çamaşır çuvalı gibi yere düştü. Geniş göğsünün derinliklerinde bir yerden inliyor ve sızlanıyordu. Hâkî pantolonu kana o kadar bulanmıştı ki artık bordo gibi görünüyordu. Gerald, orman zeminini kaplayan çalı çırpının arasından yerde kendini sürükleyerek ilerledi. Buddy Lee, Gerald'ın peşinden giderken bir tutam dikenini kenara itti. Ike yanlarına geldi. Buddy Lee ayağını Gerald'ın sırtının ortasına bastırdı ve ilerlemesini durdurdu.

Buddy Lee sohbet eder gibi, “Nereye gidiyorsun, lan?” diye sordu. Ike arabanın arkasından dolandı. 44'lük tabancası yanındaydı. Buddy Lee, Gerald'ı omuzlarından yakaladı ve ters çevirdi.

“Lütfen yapma,” diye çıkıştı Gerald.

“Neyi yapmayayım?” dedi Ike.

“Lütfen beni öldürme. Özür dilerim. Çok üzgünüm,” dedi Gerald. Geniş yüzü terden kayganlaşmıştı. Etraflarında alev-

lerin hafif çatırtısı geceyi dolduruyor, ormanın doğal seslerini bastırıyordu.

Buddy Lee, “Herkes yakalandığında üzülür,” dedi.

“Lütfen, ben hastayım. Ben hasta bir adamım,” dedi Gerald.

“Hah, hasta mısın? Neden? Tangerine’le birlikte olmaktan hoşlandığın için mi?” diye sordu Ike.

“Evet! Yardıma ihtiyacım var!” Gerald’ın nefesi kesildi. Ike öne eğildi ve gözlerini adamın kan çanağına dönmüş gözlerine dikti.

“Yani sence benim oğlum hasta mıydı? Ya da onun oğlu? Ya da Tangerine? Sırf sen kimliğinle başa çıkamadığın için ölmeyi mi hak ediyorlar?” diye sordu Ike. Gerald hiçbir şey söylemedi. Ike dikleşti.

“Komik olan şu ki, oğlum burada olsaydı senin için üzülürdü. Eğer onun oğlu burada olsaydı muhtemelen seni affederdi,” dedi Ike. Buddy Lee bıçağını açtı. Bıçağı yerine oturduğunda tıkırdadı.

“Ama burada yoklar, değil mi?” diye sordu Buddy Lee.

“Aynen, yoklar,” dedi Ike.

Ike ve Buddy Lee, ormanın içinden geçerek kamyonete giden patikada ilerlediler. Konuşmadılar çünkü söyleyecek bir şeyleri kalmamıştı. Ike yüz yıl uyuyabilecekmiş gibi hissediyordu. Hem zihni hem de bedeni sanki iyice sıkılarak kurutulmuş gibi hissediyordu. Buddy Lee uzun zamandır ilk kez içki içmek istemiyordu. Bu anı hafifletecek hiçbir şey istemiyordu. Tek bir lanet şey bile.

Kamyoneti park ettikleri özel yola geldiler. Yolcu kapısı ardına kadar açıktı.

“Arianna?” dedi Ike.

“Ufaklık!” dedi Buddy Lee. Kalbi kaburgalarına çarpıp yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ya bütün bunların sonunda Arianna ormanda kaybolduysa?

“Burada,” dedi pürüzlü bir ses.

Grayson kamyonetin önündeydi. Arianna'yı sol koluna sarmıştı. Sağ eli 357'liği tutuyordu. Silahın namlusunu kızın şakağına dayamıştı.

"Silahını bırak," dedi Grayson. Yüzü kan ve kir içindeydi. Tükürük ağzından uzun gümüşü teller halinde akıyordu. Yarım ayın ışığı onu gerçek bir Viking'in hayaletine döndürmüştü; Valhalla'dan kaçıp yaşayanların ülkesine dehşet saçmaya niyetlenmiş, yüzü boyalar içinde bir hayalete.

"Bırak onu," dedi Ike.

"Siktir git. Silahını bırakıp anahtarları bana at."

"Anahtarlar mı? Ulan, lanet bir arabayı sürebilecek halde değilsin," dedi Buddy Lee.

"Bir gram bile tahammülüm kalmadı. İkinize de. Silahları bırakın. Anahtarları atın. Hemen. Yoksa bu küçük orospunun kafasını havaya uçururum," dedi Grayson. Nefesi, yüzünü buruşturmasına neden olan keskin patlamalar halinde çıkıyordu.

Acı verici uzunluktaki birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylenmedi.

"Ike, ne diyorsa yap. Babam olsa böyle yapardı," dedi Buddy Lee. Ike ona baktı.

Buddy Lee başını salladı.

"Evet oğlum, dediğimi yap," dedi Grayson.

Ike silahını bıraktı. Buddy Lee de tüfeği çıkardı ve yere bıraktı. Ike anahtarları bulmak için çantasını karıştırarak işi gösteriye vurdu. Grayson Ike'a odaklandığında Buddy Lee bıçağını arka cebinden çıkardı ve ayağa kalkarken iyice kavradı. Ike cebini karıştırırken Buddy Lee başparmağıyla sessizce bıçağı açtı.

"Tamam, işte anahtarlar," dedi Ike onları yüzünün önünde tutarak.

"Ayaklarımın dibine at. Dikkat et. Sersemlemiş hissediyorum. Kaymamı ve kazara tetiği çekmemi istemezsin," dedi Grayson.

Ike anahtarları fırlattı. Anahtarlar Grayson'ın botlarının birkaç santim yakınına düştü. Grayson tek dizinin üzerine çöktü. Arianna'yı dirseğinin kıvrımında tutarken sol eliyle yeri eşele-

di. Anahtarları kavradı ve doğruldu. Silahı Arianna'nın kafasından çekti ve Buddy Lee'ye doğrulttu.

Grayson, "Keşke sizin oğlanların işini bitirdiğim silah olsaydı elimde," dedi.

"Bırak onu!" diye kükredi Ike. Grayson'ın gözleri ona kaydı. Buddy Lee bıçağı alttan doğru Grayson'a doğru fırlattı. Bıçak ıslak bir emme sesiyle adamın boynuna saplandı. Grayson silahının tetiğini vahşi, hızlı hareketlerle çekti. Arianna kollarından yere yuvarlandı. Ike ileri atıldı, dizlerinin üzerine çöktü ve Arianna'yı yakalayıp göğsüne çekti. Yana doğru yuvarlandı ve vücudunu Arianna ile silah sesleri arasında tuttu.

Grayson sarhoş gibi daireler çizerek sendeledi. 357'lik elinden kaydı. Boynundaki yaradan cıva gibi kaygan ve fısıltılı kan akıyordu. Çaresizlik ve korku içinde bıçağı çekti. Ama bu hareketi sadece ölümünü hızlandırdı çünkü kan şimdi bir gayzer gibi fışkırıyordu. Öne doğru savruldu ve boynundan akan kanlarla yüzüstü toprağa düştü.

Ike, Arianna'yı kollarına alarak ayağa kalktı. Ağlamıyordu. Hiç ses çıkarmıyordu. Ike bunun ağlamasından daha kötü olduğunu düşündü. Öldüğünden emin olmak için motorcuyu kontrol etmeye gerek yoktu. Adama doğru yol alan kan izleri Ike'in ihtiyacı olan tek kanıttı.

Bunun yerine Buddy Lee'ye gitti. Yerde oturmuş, başını kamyonu yaslamıştı. Ellerini karnına bastırmıştı. Ike, Arianna'yı kaputun üzerine koydu. Dizlerinin üzerine çöktü ve kolunu Buddy Lee'nin ince omuzlarına doladı.

"Ayağa kalk. Seni hastaneye götürmeliyiz," dedi Ike.

"Ben... bunun... işe yarayacağını... bırak artık... dostum..." dedi Buddy Lee. Ellerini hareket ettirdi. Gri gömleği kanla öylesine ıslanmıştı ki ay ışığında simsiyah görünüyordu.

"Kapa çeneni, gidiyoruz," dedi Ike. Ayağa kalkmaya yelten-di ama Buddy Lee kolunu yakaladı. Avuçları soğuk ve nemliydi. Eli kendi kanıyla kaplıydı.

"Ben... zafer... kutlamasına... gelemeyeceğim..." dedi Buddy Lee.

Ike tekrar bir dizinin üzerine çöktü. Buddy Lee'nin nefesleri gittikçe daha da sıklaşıyordu.

“Yanımda... kal...” dedi Buddy Lee. Ike, Buddy Lee'nin yanına oturmak için ağırlığını bir yanına verdi. Bir kolunu adama doladı ve derisinin altındaki kırılganlığı hissetti. Yavru bir kuşu kucaklamak gibiydi.

“Kansersin, değil mi? Tüm o öksürmelerin falan?” dedi Ike. Buddy Lee başını sallayarak onayladı, başı bir salyangozun hızıyla hareket ediyordu.

“Sence... bizim... çocukları... görür... müyüm?” diye sordu Buddy Lee. Ike onu duyabilmek için çaba göstermek zorunda kaldı. Alt dudağını öyle sert ısırıyordu ki neredeyse kanatacaktı.

“Umarım,” dedi Ike.

“Umarım,” dedi Buddy Lee.

Sonra da Ike'ın göğsüne doğru yığıldı. Başı hareketsiz bir şekilde bir yana düştü. Ike kollarını ona dolayıp Buddy Lee'yi kendine çekti. Arianna konuşana kadar o şekilde kaldı.

Arianna, “Yorulmuş mu?” dedi. Ike yüzünden gözyaşlarını sildi. Dikkatli bir şekilde Buddy Lee'yi yatırdı.

“Evet ama şimdi dinlenebilecek,” dedi Ike.

KIRK DÖRT

“Ike, seninle konuşmak isteyen biri var”

Ike faturalardan başını kaldırdı.

“Tamam, Tangy. Bana bir dakika ver,” dedi. Masasından kalktı ve dışarı çıktı. Ekibi çoktan çalışmak için dağılmıştı. O anda ofiste yalnızca o ve Tangy vardı. Tangy iki haftadır onunla çalışıyordu ve bir hıçkırık kadar hızlı ilerliyordu. Jazzy arada bir uğrayıp onları kontrol ediyordu ama Tangy gayet iyiydi.

Tangy, “Kendi ayaklarım üzerinde durmaya başlar başlamaz buradan giderim,” demişti. Ike onu suçlamadığını ama yine de fikrini değiştirmesini umduğunu söylemişti.

Dedektif LaPlata lobide onu bekliyordu.

“Dedektif LaPlata,” dedi Ike.

“Bay Randolph, konuşmak için biraz vaktiniz var mı?”

“Tabii,” dedi Ike. Tezgâhın altına uzandı ve orada yerleştirdiği soğutucudan bir şişe su aldı.

Dedektif LaPlata, “Bay Jenkins’in cenaze töreni güzeldi,” dedi.

“Evet,” dedi Ike.

“Eşinizi ve torununuzu orada gördüğüme sevindim. Bayan Culpepper’ı da. Onun için oldukça zor oldu, değil mi? Eski karımın benim için bu kadar ağlayacağını sanmıyorum,” dedi LaPlata.

Ike tek kelime etmedi.

“Bu inanılmaz. Evinizi kimin yaktığını, torununuzu kimin kaçırdığını, karınızı ve Bay Jenkins’i kimin öldürmeye çalıştığını kimse bilmiyor ama görünüşe göre fikir değiştirmişler ve Arianna’yı öylece ofisinize bırakmışlar. Tek kelimeyle inanılmaz,” dedi LaPlata. Ike suyunu yudumladı.

“Her gün yeni bir mucize gerçekleşir,” dedi Ike.

“Bay Randolph, saçmalamayı kesebilir miyiz? İkimiz de torununuzu kaçıranın, karınızı ve Buddy Lee’yi öldürmeye çalışanın ve evinizi yakanın Nadir Irk olduğunu biliyoruz. İkimiz de sizin ve Buddy Lee’nin eyaletin dört bir yanında savaşa girdiğinizi ve bu savaşın, merhum Bay Jenkins’in kardeşiyle bağlantısı olan Özgürlüğün Oğulları ile bağlantılı sahte bir şirkete ait bir yerleşkede, lanet olası Wild Bunch filminden fırlamış bir sahne ile sonuçlandığını biliyoruz. Bir grup motorcunun, bir eyalet senatörünün ve görevdeki bir yargıcın ölü bulunduğu bir cinayet mahalli,” dedi LaPlata. Ike su şişesini tezgâhın üzerine koydu.

“Haberlerde bununla ilgili bir şey gördüm, evet. Yargıcın motorcularla ilişkisi olduğunu söylüyorlardı. Sanırım motorcuların bir süredir ona rüşvet verdiğini söylüyorlardı. Kanal 12’de oğlumun ve kocasının adının soruşturmada geçtiğini duydum. Sizce bu yargıcın benim oğluma ve Buddy Lee’nin oğluna olanlarla bir ilgisi var mı?” diye sordu Ike. LaPlata ona uzun uzun baktı.

“Artık bunun bir önemi yok, değil mi Bay Randolph? Ölü bir adama dava açamazsın,” dedi LaPlata.

“Sanırım yok,” dedi Ike. LaPlata tezgâha doğru ilerledi ve iki eliyle tezgâha yaslandı.

“Kimsenin Buddy Lee Jenkins’in bütün o motorcuları ve Culpepper’ları tek başına öldürdüğüne, dokuzuncu sınıf terk eğitimiyle bir gübre bombasının nasıl yapılacağını bildiğine inandığını düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu LaPlata. Ike sol kolundaki yaraya dokunmamaya dikkat ederek kollarını kavuşturdu.

“Neden buradasınız Bay LaPlata?” diye sordu Ike.

“Dedektif LaPlata, Bay Randolph. Buradayım çünkü etrafınızda çok fazla kayıp ya da ölü insan var. Birçoğu bunu hak etti ama bazıları hak etmedi. Slice Walsh haftalardır ortalarda olmadığı için gözyaşı dökcek pek fazla insan olduğunu sanmıyorum. Ve kulübünün üyeleri bile Grayson Camardie’nin bir pislik olduğunu düşünüyordu. Ancak Lunette Fredrickson’ın bağırsaklarının oturma odasının zeminine dökülmesini hak ettiğini de düşünmüyorum. Açıkçası, işin içinde o kadar çok yetki sınırı var ki bu iş asla çözülemeyecek. Cep telefonu kayıtlarınızı almak için izin bile alamadım. Yetkililer tüm suçu Buddy Lee’nin üzerine atıp bu olayın üstünü kapatmak istiyor,” dedi LaPlata.

“Siz hariç,” dedi Ike.

“Aynen, ben hariç. Etrafta hâlâ çok sayıda cevapsız soru var. Hayır, bu işin peşini bırakamam çünkü senin gibi adamlar tehlikeli, Bay Randolph. Bugün oğlunuzun intikamını aldınız. Yarın bu kişi sizi tersleyen bir adam olur. Buraya geldim çünkü gözlerimin üzerinizde olduğunu bilin istiyorum,” dedi LaPlata. Ike suyunu bitirdi ve boş şişeyi çöp kutusuna attı.

“İstediğiniz kadar izleyin beni. Ama bir dahaki sefere işyetime geldiğinizde yanınızda arama izni getirmelisiniz, yoksa beni taciz ettiğinizi düşünmeye başlayabilirim,” dedi Ike. LaPlata ona polis bakışını attı ama Ike bakışlarını kaçırmadı.

“Henüz sizi taciz etmeye başlamadım, Bay Randolph,” dedi. Kapının zili çaldı.

“Dedektif LaPlata,” dedi Mya. Elinde, içinde Sander’s’tan aldığı yiyecekleri koyduğu kocaman bir poşet tutuyordu.

Ameliyat sırasında saç örgülerini kesmişlerdi, o yüzden saçlarını kısa kestirmişti. Arianna kapıdan içeri girdi. LaPlata’nın yanından hızla geçip doğruca Ike’a yöneldi. Ike onun saçlarını karıştırırken o da pantolonunun paçasını çekiştirdi.

“Merhaba Bayan Randolph,” dedi LaPlata.

“Sizi geçireyim, Dedektif,” dedi Ike. LaPlata, Mya’ya başıyla selam verdi. Arianna ona el sallayarak veda etti. LaPlata da dönüp çıkışa yönelmeden önce ona el salladı. Ike adamın peşinden gitti.

“Ufaklığım gelmiş,” dedi Tangerine. LaPlata, Arianna’nın kıkırdadığını duydu.

LaPlata kapıdan dışarı adımıını attı ama sonra durdu ve Ike’a döndü.

“Buna değdi mi Riot?” diye sordu. Ike gülümsedi.

“Benim adım Riot değil. Değip değmediğine gelince, bunu Buddy Lee’ye sormalısın. Ama sanırım hâlâ burada olsaydı...” Ike sesini alçalttı:

“Hepsini binlerce kez öldürsem bile yetmez, yanından bile geçmez. Ama her seferinde buna değerdi, derdi,” dedi Ike, ama LaPlata’nın ruhuna işleyen ölümcül bakışlar Riot’a aitti.

LaPlata geriye doğru bir adım attı.

“Gle gle, Dedektif,” dedi Ike.

Kapıyı kapattı.

KIRK BEŞ

Ike kamyonetini park etti ve yolcu koltuğunda duran kahverengi kâğıt torbayı aldı. Dışarı çıktı ve mezarlığı granitten bir orman gibi dolduran mezar taşları arasında ilerlemeye başladı.

Hafif bir tepeyi aştı ve Margo'yu, Buddy Lee'nin mezarı başında elleri ve ayakları üzerinde diz çökmüş halde buldu. Kırmızı, beyaz ve mavi petunyalar ekiyordu.

"Selam," dedi Ike. Margo başını kaldırdı ve ona yarım bir gülümseme attı.

"İşimi sakın eleştireyim deme Bay Peyzaj Adamı," dedi Margo. Ayağa kalktı ve ellerini kot pantolonuna sildi. Mırıldanarak petunyaları taşıdığı boş plastik tepsiyi aldı. Arka cebine küçük bir plastik mala koydu.

"Söyleyecek bir şeyim yok. Bence gayet iyi görünüyor," dedi Ike.

"Biraz çeki düzen verilse iyi olur diye düşündüm. Tanrı biliyor ya, o lanet olası karavanı adam etmek için hiçbir şey yapmamıştı," dedi Margo.

"Bence hoşuna giderdi."

"Hah! Renkler hakkında ukalaca bir yorum yapardı. Bana Kaptan Amerika der ya da başka saçma bir isim takardı," dedi Margo.

"Evet, muhtemelen öyle yapardı," dedi Ike. Margo ellerinin tersiyle gözlerini sildi.

“Tanrı ona merhamet etsin. Sinir bozucu bir küfürbaz olabilir ama o lanet herifi özlediğime eminim,” dedi Margo. Ike bir nefes aldı, dişlerini emdi ve sonra konuştu.

“Evet. Ben de.”

“Neyse, gideyim de siz biraz baş başa kalm,” dedi Margo.

“Kalabilirsin,” dedi Ike.

“Kalabilirim, evet ama az sonra bir bebek gibi zırlamaya başlayacağım ve sanırım ikimiz de bunu istemeyiz. Bak, biliyorum bunu söyleyemezsin ama yine de sormam lazım. Savaşmaya gitmişti, değil mi?” dedi Margo. Ike gözlerini kırpmadan uzunca bir süre kadına baktı. Margo onun gözlerindeki bakışı inceledi, sorusunun cevabını aldı ve başını salladı.

“Tamam. Tamam,” dedi. Arkasını döndü ve yokuştan aşağı koştururcasına indi. Ike, mezara dönmeden önce bir süre kadının arkasından baktı. Siyah granit mezar taşında William yerine BUDDY LEE yazıyordu. Eyalet adli tabibinin Buddy Lee’nin cesediyle işi bittiğinde kız kardeşi cenaze masraflarını karşılaması için Ike’ı aramıştı. Ike ödeyeceğini söylemişti ama iki şartı vardı. Onu çocukların yanına gömmeleri ve mezar taşında Buddy Lee yazması gerekiyordu.

Kardeşi hiçbir şey için para ödemek zorunda kalmayacağı anlamına geldiği için Ike’ın koşullarını memnuniyetle kabul etmişti.

Ike, kâğıt torbadan bir kutu bira ve küçük bir şişe likör çıkardı. Birayı açtı ve uzun bir yudum aldı. Kışın ilk sabahı gibi keskin ve soğuktu. Kutunun geri kalanını mezarın üzerine boşalttı. Petunyalara değmemesine dikkat etti.

“Selam, dostum. Sanırım Margo’yu gelecek hafta Arianna’nın doğum günü partisine davet edeceğim. Birilerinin etrafında olmak ona iyi gelebilir. Tanrım, bu hepimize iyi gelir. Tangerine parti için Mya ve Arianna’ya özel bir saç modeli yapacağını söyledi. Üçünün arasından su sızıyor. Sigortacı gelecek hafta evi tamir etmeye başlayacaklarını söyledi. Hâlâ o

otelde kalıyoruz. Bayağı süslü bir yer. Senin de diyeceğin gibi, ‘kaliteli pamuğa sıçmak gibi.’” Ike gözlerini kırıştırdı.

“Arianna çok zeki. Tangy ona on beşe kadar saymayı öğretti. Mya ona üzerinde hayvanlar olan flaş kartlar çalıştırıyor. Köpeklerle kurdu bile ayırt edebiliyor. Ona nasıl dövüşüleceğini öğretmeye çalışıyorum ama Mya sadece üç yaşında olduğunu söyleyip duruyor. Avuç içlerimi yumrukladığı bir oyun oynuyoruz. Bayılıyor buna. Birkaç yıl içinde eldivene geçeceğiz. Hatta bir gün boks torbasına bile geçebiliriz.”

Ike boğazında bir yumru hissetti ama onu bastırdı.

“Ot gibi büyüyor, dostum. Neyse, ben biraz bizim çocuklarla konuşacağım, tamam mı? Hennessy’yi pek sevmediğini biliyorum,” dedi Ike.

Boş bira kutusunu Buddy Lee’nin mezar taşının üzerine koydu. Şişenin kapağını açtı ve uzun bir yudum aldı. Yutarken yaktı ama midesine rahat bir sıcaklıkla yerleşti ve vücudunun üst kısmını karıncalandırdı. Isiah ve Derek’in mezarlarının üzerine biraz konyak döktü.

“Seni seviyorum, Isiah. Her zaman bunu göstermediğimi biliyorum. Her zaman öyle davranmadığımı biliyorum ama seni çok seviyorum. Arianna’ya sürekli senden ve Derek’ten bahsediyoruz. Ona yangından kurtulan fotoğrafları gösteriyoruz. Ona ne kadar çok insan tarafından sevildiğini anlatıyoruz. Ben, büyükanneleri. Tangerine teyzesi. İki koruyucu meleği.” Ike dizlerinin üzerine çöktü ve konyağından bir yudum daha aldı.

“Ne olursa olsun onu sevmesi gereken insanların onu gerçekten sevip sevmediği konusunda endişe etmesine hiç gerek kalmayacak. Bunun için sana söz veriyorum. Senin yaşadıklarını asla yaşamak zorunda kalmayacak. Benim sana yaşattıklarımı,” dedi Ike.

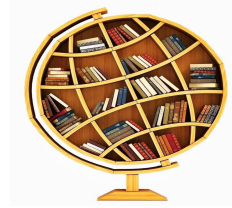
Yeni mezar taşına dokundu. Parmaklarını önce Isiah’nın, sonra da Derek’in adının yazılı olduğu kabartmanın üzerinde gezdirdi.

“Hani eskiden aşk aşktır derdin ya? Anlamamıştım. Sanırım anlamak istememiştim. Ama şimdi anlıyorum. Ve tüm bunlar için çok ama çok üzgünüm ama şimdi gerçekten anlıyorum. İyi bir baba, iyi bir adam, çocuklarını seven insanları sever. Ben iyi bir baba olamadım. İyi bir adam olamadım. Ama iyi bir dede olmaya çalışacağım,” dedi Ike. Ayağa kalktı.

“Bunun için gerçekten çok çalışacağım,” dedi Ike.

Gözyaşları tekrar akmaya başladı. Gözlerinden akıp yanaklarına doğru süzüldü, çenesindeki kirli sakala kadar aktı.

Bu kez gözyaşları jilet gibi değil, yağmur için edilen hazin bir duanın uzunca bir süredir beklenen cevabı gibiydi.★

TEŞEKKÜR

Bir roman, her zaman ortak bir çabanın ürünüdür. Kelimeler bana ait ancak hikâyenin cilasında ve şekillendirilmesinde birçok elin parmak izleri var.

Temsilcim ve yazarlık sürecimin en büyük destekçisi Josh Getzler'e teşekkür etmek istiyorum. Bana ve hikâyelerime inandığın için teşekkür ederim. Kader bizi bir araya getirdi ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

Christine Kopprasch'a ve Flatiron Books'taki tüm ekibe teşekkür ederim. Size mümkün olduğunca çok Güneyli konuşma dilini öğretmeye çalışırken bile sizden öğrenmeye devam ediyorum.

Dostlarım ve yazar arkadaşlarım Nikki Dolson, P. J. Vernon, Chad Williamson ve Jerry Bloomfield'a bu kitabın ilk versiyonlarını okudukları için teşekkür ederim. Samimiyetiniz ve desteğiniz benim için her zamankinden daha anlamlıydı.

Ve her zaman olduğu gibi, teşekkür ederim, Kim.

Nedenini biliyorsun.

Her zaman biliyordun.

YAZAR HAKKINDA

Güneydoğu Virginialı S. A. Cosby, Anthony Ödüllü bir yazardır. NPR, South Florida SunSentinel ve The Guardian tarafından yılın en iyi kitabı seçilen, aynı zamanda New York Times'ın Kayda Değer Kitaplar listesine giren ve L.A. Times Kitap Ödülü'nü kazanan Blacktop Wasteland'in çok satan yazarıdır.